

GREY

A close-up, high-contrast black and white photograph of a person's face, focusing on the right eye. The eye has a striking green or teal color. The skin is pale, and the lighting is dramatic, with deep shadows on the left side of the face.

E L JAMES

CINCIZECI DE UMBRE ALE LUI GREY
VERSIUNEA LUI CHRISTIAN

/EROS COP

TREI

GREY

E L JAMES

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

/EROSCOPI

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Design copertă: Sqicedragon and Megan Wilson
Foto copertă: © razstudio

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Eugenia Ursu

Corectură:
Rodica Petcu
Dușa Udrea

ISBN ePUB: 978-606-719-537-8
ISBN PDF: 978-606-719-536-1
ISBN Print: 978-606-719-489-0

Titlul original: Grey
Autor: E L James

Copyright © 2011, 2015 by Fifty Shades Ltd.

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

*Această carte este dedicată acelor cititori care au cerut-o...
și au cerut-o... și au cerut-o...
și au tot cerut-o la nesfârșit.
Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine.
Îmi înveseliți existența zi de zi.*

**Luni,
9 mai 2011**

Am trei mașinuțe. Toate trei aleargă în viteză pe podea. Atât de repede. Una este roșie. Una este verde. Una este galbenă. Îmi place cea verde. E cea mai tare. Și lui mami îi plac. Îmi place când mami se joacă și cu mine, și cu mașinuțele. Cea roșie e preferata ei. Astăzi stă pe canapea, uitându-se fix la perete. Mașinuța verde se poticnește în mocheta. O urmează mașinuța roșie. Apoi cea galbenă. Bang! Dar mami nu le vede. O fac din nou. Bang! Dar mama nu vede. Ochesc mașinuța verde chiar lângă picioarele ei. Dar mașinuța verde intră sub canapea. Nu ajung la ea. Mâna nu-mi încapă în acel spațiu. Mami nu vede. Îmi vreau mașinuța verde înapoi. Dar mami stă pe canapea uitându-se fix la perete. *Mami. Mașinuța mea.* Ea nu mă aude. *Mami.* O trag de mână, iar ea se întinde pe spate și închide ochii. *Nu acum, Viermișor. Nu acum,* spune ea. Mașinuța mea verde rămâne sub canapea. Mereu rămâne sub canapea. O văd. Dar nu pot ajunge la ea. Mașinuța

mea verde se estompează. Acoperită în blană cenușie și în mizerie. O vreau înapoi. Dar nu pot ajunge la ea. Niciodată nu pot ajunge la ea. Mașinuța mea verde este pierdută. Pierdută. Și nu mă mai pot juca niciodată cu ea.

Deschid ochii și visul mi se destramă în lumina zorilor. *Ce naiba a fost asta?* Încerc să mă agăț de fragmentele de vis care se îndepartează, dar nu reușesc să rețin niciunul dintre ele.

Lăsându-l să se piardă, așa cum fac în fiecare dimineată, mă dau jos din pat și găsesc câteva cămăși proaspăt spălate în dulap. Afară, cerul de plumb anunță ploaie și nu am deloc chef să mă plouă în timp ce alerg astăzi. Mă duc la etaj, în sala de sport, aprind televizorul ca să văd știrile financiare de dimineată și mă urc pe banda rulantă.

Gândurile mi se îndreaptă către ziua care de-abia începe. Nu am nimic altceva în program decât întâlniri de afaceri, deși o să mă văd cu instructorul meu personal mai târziu, pentru un antrenament la birou — Bastille este întotdeauna o provocare bine-venită.

Poate ar trebui s-o sun pe Elena?

Mda. Poate. Poate luăm cina împreună cândva, săptămâna aceasta.

Opresc banda, trăgându-mi răsuflarea, și mă îndrept către duș, ca să-mi încep o altă zi monotonă.

— Măine, mormăi eu, eliberându-l pe Claude Bastille care stă în pragul ușii biroului meu.

— Golf, săptămâna asta, Grey.

Bastille rânjește cu o aroganță nonșalantă, știind că victoria sa pe terenul de golf este asigurată.

Mă încrunt la el, după care se răsucesc și pleacă. Cuvintele sale de despărțire îmi toarnă sare pe rană pentru că, în ciuda încercărilor mele eroice din timpul antrenamentului de azi, instructorul meu personal m-a bătut măr. Bastille este singurul care mă poate învinge și acum mai vrea o bucată din mine și pe terenul de golf.

Urăsc golful, dar atâtea afaceri se încheie în zona verde, încât trebuie să îndur și lecțiile pe care mi le dă acolo... și, deși nu-mi place deloc să recunosc, faptul că mă confrunt cu Bastille chiar îmi îmbunătățește jocul.

Mă uit pe fereastră la siluetele clădirilor din Seattle și simt cum plictiseala bine cunoscută se strecoară neinvitată pe dinăuntru meu. Am o dispoziție la fel de plată și de cenușie cum este vremea de afară. Zilele se confundă una cu alta și am nevoie de ceva care să mă distragă. Am lucrat tot weekendul și acum, în închisoarea permanentă din biroul meu, nu-mi găsesc liniștea. Nu ar trebui să mă simt așa, nicidecum după câteva runde în compania lui Bastille.

Dar așa mă simt.

Mă încrunt. Adevărul care mă aduce la realitate este că singurul lucru care mi-a captat interesul în ultima perioadă a fost decizia mea de a trimite două cargoboturi pline cu marfă în Sudan. Și-mi aduc aminte — Ros trebuie să-mi raporteze cifrele și logistica. *Ce naiba o reține?* Îmi verific agenda și mă întind după telefon.

La dracu'. Trebuie să suport un interviu cu o insistentă domnișoară Kavanagh, de la ziarul studenților din WSU. *De ce mama naibii am fost eu de acord cu așa ceva?* Detest interviurile — întrebări lipsite de conținut din partea unor oameni invidioși și greșit informați, care vor să-mi sondeze viața personală. *Iar ea e studentă.* Sună telefonul.

— Da, mă răstesc la Andrea, de parcă ar fi vina ei.

Cel puțin o să scurtez cât pot interviul.

— Domnișoara Anastasia Steele a sosit pentru întâlnirea cu dumneavoastră, domnule Grey.

— Steele? O așteptam pe Katherine Kavanagh.

— Aici este domnișoara Anastasia Steele, domnule.

Urăsc evenimentele neașteptate.

— Condu-o înăuntru.

Ei, ca să vezi... Domnișoara Kavanagh nu e disponibilă. Îl cunosc pe tatăl ei, Eamon, patronul Kavanagh Media. Am făcut afaceri

împreună și pare un director inteligent și o ființă rațională. Acest interviu este o favoare pe care i-o fac lui — una de care intenționez să profit mai târziu, când îmi va conveni mie. Și trebuie să recunosc că eram oarecum curios cum e fiica lui, să văd dacă așchia a sărit departe de trunchi.

Zgomotul de la ușă mă readuce la realitate și dau cu ochii de un vârtej de păr lung și castaniu, niște brațe palide și o pereche de ghetete maronii, care se reped într-un mod impetuos în biroul meu. Reprimându-mi iritarea firească în fața unei astfel de stângăcii, mă grăbesc spre fata care a aterizat pe podea sprijinindu-se în palme și în genunchi. Apucându-i umerii firavi, o ajut să se ridice în picioare.

Ochii ei limpezi și stânjeniți îmi întâlnesc privirea și rămân pe loc. Au cea mai nemaipomenită culoare, azurie și nevinovată, și preț de o clipă mă gândesc că poate să vadă prin mine și mă simt... expus. Acest gând este enervant, așa că îl alung imediat.

Are un chip mic și dulce care acum se îmbujorează, ca un trandafir fragil și inocent. Mă întreb în trecere dacă toată pielea îi e așa — desăvârșită — și cum ar arăta, înroșită și înfierbântată, de la lovitura unui baston.

La naiba.

Îmi opresc gândurile rebele, alarmat de direcția în care au luat-o. *La ce mama dracului te gândești, Grey?* Fata asta e mult prea tânără. Rămâne cu gura căscată la mine, iar eu mă forțez să nu-mi dau ochii peste cap. *Da, da, scumpo, e doar un chip și e superficial.* Trebuie să alung această privire plină de admirație din partea acestor ochi, dar de ce să nu ne și distrăm puțin până atunci?

— Domnișoară Kavanagh. Eu sunt Christian Grey. Te simți bine? Vrei să te așezi?

Iată cum se îmbujorează din nou. Acum, că dețin din nou controlul situației, o studiez atent. E destul de atrăgătoare — slabă, palidă, cu o coamă de păr închis la culoare, care de-abia îi stă prins cu un elastic.

O brunetă.

Mda, e atrăgătoare. Mă întind către ea în timp ce se bâlbăie cerându-și scuze îngrozită și îi iau mâna în mâna mea. Are pielea răcoroasă și moale, dar strângerea de mână îi e surprinzător de fermă.

— Domnișoara Kavanagh are o indispoziție, așa că m-a trimis pe mine. Sper că nu vă deranjează, domnule Grey.

Are o voce liniștită, cu o muzicalitate ezitantă, și clipește des, fluturând din genele lungi.

Incapabil să-mi îndepărtez amuzamentul din glas când îmi amintesc de intrarea ei lipsită de eleganță în biroul meu, o întreb cine este.

— Anastasia Steele. Studiez literatura engleză împreună cu Kate, ăă... Katherine... domnișoara Kavanagh, la WSU Vancouver.

Genul sfios, intelectual, a? Așa pare: sărăcăcios îmbrăcată, cu silueta subțire ascunsă sub un pulover lălâi, cu o fustă maronie în formă de trapez și cu bocanci utilitari. *Oare are vreun pic de simț al stilului?* Se uită agitată prin birou — oriunde, doar la mine nu, observ eu și mă amuz, ironic.

Cum poate fi tânăra aceasta jurnalistă? Nu are nicio pornire agresivă. Este tulburată, docilă și... supusă. Derutat de gândurile mele nepotrivite, clatin din cap și mă întreb dacă pot avea încredere în prima impresie. Mormăi o banalitate, o invit să se așeze, apoi observ că privește cu profunzime și apreciere tablourile din biroul meu. Înainte de a-mi da seama ce fac, mă trezesc explicându-i-le.

— Un artist local. Trouton.

— Sunt superbe. Ordinarul ridicat la rang de extraordinar, spune ea visătoare, pierdută în arta excepțională și rafinată a operei lui Trouton.

Are un profil delicat — un nas cârn, plăcut, buze pline — și în cuvintele ei a surprins exact sentimentele mele. *Ordinarul ridicat la rang de extraordinar.* Este o observație subtilă. Domnișoara Steele e isteată.

O aprob și privesc, fascinat, cum îmbujorarea îi cuprinde încet-încet pielea încă o dată. Mă așez vizavi de ea și încerc să-mi țin gândurile în frâu. Scoate din geanta ei imensă câteva foi de hârtie mototolite și un reportofon digital. E foarte neîndemânică, pentru că scapă drăcia respectivă de două ori pe măsura mea de cafea Bauhaus. E clar că nu a mai făcut niciodată așa ceva, dar, dintr-un motiv anume, nu mă supăr, ci găsesc că toată povestea e amuzantă. În împrejurări normale, stângăcia ei m-ar fi iritat la culme, dar acum îmi ascund zâmbetul cu degetul arătător și mă împotrivesc tentației de a pregăti reportofonul în locul ei.

În timp ce ea se fâstâcește și devine din ce în ce mai agitată, îmi trece prin cap că i-aș putea perfecționa talentul de a se mișca ajutându-mă de un bici de călărie. Utilizat corespunzător, le poate face și pe cele mai neastâmpărate să se supună. Acest gând răzleț mă face să nu-mi găsesc locul în scaun. Ea trage cu coada ochiului la mine și se mușcă de buza de jos, atât de plină.

La naiba! Cum de n-am remarcat ce gură ademenitoare are?

— Î-mi cer scuze, nu sunt obișnuită cu toate astea.

Îmi dau seama, iubito, dar acum nu-mi pasă deloc, pentru că nu-mi pot lua ochii de la buzele tale.

— Ia-ți tot răgazul de care ai nevoie, domnișoară Steele.

Îmi mai trebuie un moment ca să-mi pun în ordine gândurile năbădăioase.

Grey... oprește-te, chiar acum.

— Vă deranjează dacă vă înregistrez răspunsurile? întreabă ea, cu o expresie candidă și nerăbdătoare.

Îmi vine să râd.

— După ce te-ai chinuit atât să pregătești reportofonul, mă mai întrebi așa ceva?

Ea clipește, cu ochi mari și cu o expresie confuză pentru o clipă, iar eu sunt copleșit de o senzație neobișnuită de vinovăție.

Nu mai fi atât de nenorocit, Grey.

— Nu, nu mă deranjează.

Nu vreau să-mi asum responsabilitatea pentru acea privire.

— V-a explicat Kate, adică domnișoara Kavanagh, pentru ce anume este interviul?

— Da, trebuie să apară în ziarul studențesc, în numărul dedicat absolvirii, iar eu voi ține o prelegere în fața absolvenților, la ceremonia de sfârșit de an.

De ce mama naibii am fost de acord să fac *asta*, habar nu am. Sam de la PR îmi spune că departamentul de științe ale mediului de la WSU are nevoie de publicitate pentru a atrage fonduri suplimentare ca să fie în ton cu bursa pe care le-am acordat-o, iar Sam va merge până în pânzele albe pentru câteva apariții în presă.

Domnișoara Steele mai clipește o dată, ca și cum ar auzi aceste lucruri pentru prima oară — și pare dezaprobată. Nu s-a documentat pentru acest interviu? Ar fi trebuit să știe asta. Gândul ăsta îmi îngheață sângele în vine. E... neplăcut, nu mă așteptam la așa ceva de la cineva care se folosește de timpul meu prețios.

— Bine. Am câteva întrebări, domnule Grey.

Își dă o șuviță de păr după ureche, făcându-mă să uit că m-a enervat.

— Așa mă gândeam și eu, spun pe un ton sec.

S-o lăsăm să se agite.

Recunoscătoare, chiar asta face, apoi își întinde spatele și își îndreaptă umerii mici. Pare serioasă. Aplecându-se în față, apasă butonul de start al reportofonului și se încruntă privind în jos la notițele sale mototolite.

— Sunteți foarte tânăr și totuși ați clădit un asemenea imperiu financiar. Cărui fapt datorați succesul dumneavoastră?

Cu siguranță poate mai mult de atât. Ce întrebare plictisitoare. Niciun pic de originalitate. Ce dezamăgire. Îi servesc răspunsul meu obișnuit despre oamenii excepționali care lucrează pentru mine. Oameni în care am încredere, cât pot eu avea încredere în

cineva, și salarii bune — bla, bla, bla... Dar, domnișoară Steele, adevărul adevărat este că sunt genial în ceea ce fac. Pentru mine este floare la ureche. Cumpăr companii neproductive, dezastuos conduse și le repar, păstrând o parte din ele sau, dacă sunt cu adevărat defecte, jupuindu-le de posesiuni și vânzându-le cui licitează cel mai mult. Pur și simplu e vorba să cunoști diferența dintre cele două situații și, invariabil, totul se reduce la oamenii aflați la conducere. Ca să ai succes în afaceri ai nevoie de oameni valoroși, iar eu pot judeca o persoană mai bine decât majoritatea oamenilor.

— Poate că sunteți doar norocos, zice ea încet.

Norocos? Simt un val de iritare. Norocos? Cum îndrăznește? Pare rezervată și cuminte, dar ce e cu întrebarea asta? Nimeni n-a sugerat vreodată că aș fi norocos. Muncă din greu, oamenii din jurul meu, supravegherea lor constantă și punerea lor la îndoială, dacă asta trebuie, și, dacă nu se ridică la înălțimea misiunii lor, îndepărtarea lor. Asta fac eu și mă pricep la ce fac. Nu are nimic de-a face cu norocul! În fine, la dracu' cu asta. Lăudându-mă cu erudiția mea, citez vorbele lui Andrew Carnegie, industriașul meu preferat.

— Creșterea și dezvoltarea personalului este cea mai înaltă vocație a unui lider.

— Păreți obsedat de control, spune ea, cât se poate de serioasă.

Ce mama dracului? Poate că e în stare să mă privească în profunzime.

„Control“ este numele meu de botez, draguțo.

Mă uit urât, sperând s-o intimidez.

— A, exercit control în toate domeniile, domnișoară Steele.

Și mi-ar plăcea să-l exercit și asupra ta, chiar aici, chiar acum. Chipul i se îmbujorează și se mușcă din nou de buză. Eu continui să bat câmpii, încercând să nu mai fiu atent la gura ei.

— În plus, puterea nemărginită se dobândește asigurându-te, în visurile tale secrete, că te-ai născut ca să controlezi lucrurile.

— Simțiți că aveți o astfel de putere nemărginită? Întreabă ea cu o voce blândă, liniștitoare, dar ridică din sprânceană delicată cu o expresie care transmite dezaprobare.

Oare încearcă în mod intenționat să mă scoată din minți? Ce mă enervează mai tare: întrebările ei, atitudinea ei sau faptul că o găsesc atrăgătoare? Sunt tot mai nervos.

— Am peste 40 de mii de angajați. Faptul acesta îmi acordă un anumit simț al responsabilității — al puterii, dacă preferi. Dacă aș decide că nu mai sunt interesat de afacerile în domeniul telecomunicațiilor și aș vinde compania, 20 de mii de oameni s-ar trezi că le e greu să-și plătească ratele la ipotecă după vreo lună și ceva.

Ea rămâne cu gura căscată la răspunsul meu. Așa mai merge. *Ia-o pe asta, iubito.* Simt cum armonia se restabilește.

— Nu există un consiliu director în fața căruia să răspundeți?

— Sunt proprietarul companiei. Nu trebuie să răspund în fața niciunui consiliu.

Ar trebui să știe asta.

— Și mai aveți și alte pasiuni în afara muncii? continuă ea zorită, interpretându-mi corect reacția.

Știe că sunt nervos și, dintr-un motiv inexplicabil, acest lucru îmi face plăcere.

— Am pasiuni variate, domnișoară Steele. Extrem de variate.

Îmi trec prin minte imagini cu ea în diverse poziții în camera mea de joacă: încătușată pe cruce, cu mâinile și cu picioarele depărtate pe patul cu baldachin, întinsă peste masa de biciuit. Și priviți — iar s-a îmbujorat. E ca un mecanism de apărare.

— Dar dacă munciți atât de mult, cum vă relaxați?

— Să mă relaxez?

Aceste cuvinte rostite de gura ei obraznică sună ciudat, dar amuzant. În plus, când am eu timp să mă relaxez? N-are nici cea mai vagă idee cu ce mă ocup eu. Dar se uită din nou la mine cu acei ochi mari și naivi și, spre surprinderea mea, mă trezesc gândindu-mă la întrebarea ei. *Oare cum mă relaxez?* Navighez, zbor, mi-o trag...

testez limitele unor brunete atrăgătoare cum e ea și apoi le supun... Gândul mă face să mă foiesc în scaun, dar îi răspund calm, omițând totuși câteva hobby-uri favorite.

— Investiți în producție. De ce aici, mai exact?

— Îmi place să construiesc lucruri. Îmi place să știu cum funcționează lucrurile: ce face obiectele să ticăie, cum se montează și cum se demontează. Și iubesc foarte mult navele. Ce pot să spun?

Pentru că transportă hrană pe toată planeta.

— Mi se pare că acum ați vorbit din inimă, nimic dictat de logică și fapte concrete.

Inimă? Eu? O, nu, iubito.

Inima mea a fost călcată în picioare cu mult timp în urmă.

— Se prea poate. Deși există oameni care ar fi gata să spună că eu nu am inimă.

— De ce să spună așa ceva?

— Pentru că mă cunosc bine.

Îi zâmbesc ironic. De fapt, nimeni nu mă cunoaște atât de bine, în afară poate de Elena. Mă întreb ce i-ar face micuței domnișoare Steele, aici prezentă. Fata asta e o sursă masivă de contradicții: timidă, ciudată, în mod clar inteligentă și excitantă ca naiba.

Da, bine, recunosc. Mi se pare că e seducătoare.

Recită următoarea întrebare învățată pe dinafară.

— Prietenii dumneavoastră ar spune că sunteți o persoană sinceră și directă?

— Sunt o persoană foarte retrasă. Fac orice ca să-mi protejez intimitatea. Nici interviuri nu dau prea des.

Făcând ceea ce fac, ducând viața pe care am ales-o, am nevoie de intimitate.

— Pe acesta de ce ați fost de acord să-l acordați?

— Pentru că sunt un binefăcător al universității și, oricât am încercat, n-am scăpat de insistențele domnișoarei Kavanagh. I-a hărțuit la nesfârșit pe oamenii mei de la PR, iar eu admir acest gen de tenacitate.

Dar mă bucur că ai apărut tu, și nu ea.

— Investiți, de asemenea, și în tehnologizarea agriculturii. De ce sunteți interes de acest domeniu?

— Nu putem mânca bani, domnișoară Steele, și sunt prea mulți oameni pe planeta aceasta care nu au suficientă hrană.

Mă uit fix la ea, fără nicio expresie pe față.

— Sună foarte filantropic. Asta faceți cu dăruire? Hrăniți săracii din lumea întreagă?

Mă privește cu o expresie uimită, de parcă aș fi o mare enigmă, dar nu vreau nici în ruptul capului să-mi citească în sufletul meu întunecat. Acolo nu este o zonă deschisă niciunei discuții. *Depășește momentul, Grey.*

— E o afacere subtilă, mormăi eu, mimând plictiseala, și mă imaginez cum i-o trag în gură ca să-mi abat mintea de la toate gândurile legate de foamete.

Da, gura aceea are nevoie de antrenament și mi-o imaginez îngeuncheată în fața mea. Uite, gândul ăsta e seducător rău de tot. Ea recită următoarea întrebare, scoțându-mă din fanteziile mele.

— Aveți o filosofie de viață? Dacă da, care este aceasta?

— Nu am o filosofie de viață ca atare. Poate un principiu călăuzitor — cel al lui Carnegie: „Un om care dobândește abilitatea de a-și stăpâni în întregime mintea poate poseda orice alt lucru pe care este îndreptățit să-l posede“. Sunt unic, sunt ambițios. Îmi place controlul — asupra mea însumi și asupra celor din jurul meu.

— Deci vreți să posedați lucruri?

Da, iubito. De exemplu, pe tine. Mă încrunt, speriat de acest gând.

— Vreau să merit să le posed, dar da, una peste alta, vreau.

— Vorbiți de parcă ați fi consumatorul suprem.

Are o nuanță de dezaprobare în voce, ceea ce mă enervează din nou.

— Sunt.

Iar ea vorbește ca un copil de bani gata care a avut întotdeauna tot ce și-a dorit, dar când mă uit mai atent la hainele ei — e îmbrăcată

de la vreun magazin ieftin, cum ar fi Old Navy sau H&M —, știu că nu e așa. N-a crescut într-o casă prosperă.

Chiar aş putea să am grijă de tine.

De unde mama naibii mi-a venit gândul ăsta?

Deși, acum că mă gândesc, am nevoie de o nouă înlocuitoare. Au trecut, cât — două luni de la Susannah? Și iată-mă acum, salivând la vederea acestei femei. Încerc să-i zâmbesc agreabil. Nu e nimic greșit în privința consumului — în definitiv, consumul pune în mișcare ce a mai rămas din economia americană.

— Ați fost adoptat. Cât de mult credeți că v-a format acest detaliu caracterul?

Ce are asta de-a face cu prețul petrolului? Ce întrebare caraghioasă. Dacă aş fi rămas cu târfa aia drogată, probabil că aş fi fost mort. O resping cu un non-răspuns, încercând să nu ridic tonul, dar ea mă forțează, insistând să afle câți ani aveam când am fost adoptat.

Închide-i gura, Grey!

Tonul meu devine glacial.

— Acest lucru nu este un secret, domnișoară Steele.

Știe și ea lucrul ăsta. Acum pare spășită și își aranjează o șuviță rebelă în spatele urechii. *Foarte bine.*

— Ați fost nevoit să vă sacrificați familia de dragul muncii.

— Asta nu e o întrebare, mă răstesc eu.

Ea se sperie, în mod evident jenată, dar are prezența de spirit de a se scuza și reformulează întrebarea:

— Ați fost nevoit să vă sacrificați familia de dragul muncii?

Ce să fac eu cu o familie?

— Am familie. Am un frate, o soră și doi părinți iubitori. Dincolo de asta, nu mă interesează să-mi extind familia.

— Sunteți homosexual, domnule Grey?

Ce mama dracului!

Nu-mi vine să cred că a rostit așa ceva cu voce tare! În mod ironic, întrebarea asta nici măcar familia mea nu mi-o adresează.

Cum îndrăznește! Am o pornire bruscă de a o smulge din scaun, de a o apleca peste genunchii mei, de a o bate la fund și de a i-o trage pe birou, cu mâinile legate la spate. Asta i-ar răspunde întrebării ei ridicole. Trag aer în piept ca să mă calmez. Spre încântarea mea, pare îngrozită de propria ei întrebare.

— Nu, Anastasia, nu sunt.

Ridic din sprâncene, dar îmi păstrez expresia impasibilă. *Anastasia*. E un nume superb. Îmi place felul în care mi se înfășoară limba când îl rostesc.

— Îmi cer scuze. Așa, ăă... așa scrie aici.

Iar face gestul cu părul în spatele urechii. În mod evident e un tic nervos.

Astea nu sunt întrebările ei? o întreb, iar ea pălește. La naiba, cât e de atrăgătoare, într-un mod neostentativ.

— Ăă... nu. Kate — domnișoara Kavanagh — a alcătuit întrebările.

— Sunteți colege la ziarul studentesc?

— Nu. E colega mea de cameră.

Nu mă mir că e atât de împrăștiată. Îmi scarpin bărbia, încercând să mă hotărăsc dacă să-i dau sau nu bătăi de cap.

— Tu te-ai oferit să-mi iei acest interviu? o întreb și sunt recompensat cu privirea ei supusă: e agitată când îmi remarcă reacția.

Îmi place efectul pe care-l am asupra ei.

— N-am avut de ales. Nu se simte bine.

Are o voce moale.

— Asta explică multe.

Se aude o bătaie în ușă și Andrea își face apariția.

— Domnule Grey, scuzați-mă că vă întrerup, dar următoarea dumneavoastră întâlnire este programată peste două minute.

— N-am terminat aici, Andrea. Te rog, anulează-mi următoarea întâlnire.

Andrea se uită la mine cu gura căscată, părând derutată. Mă uit urât la ea. *Afară! Acum!*

Sunt ocupat aici cu micuța domnișoară Steele.

— Prea bine, domnule Grey, zice ea, revenindu-și repede și, răsucindu-se pe călcâie, ne lasă singuri.

Îmi îndrept atenția asupra fascinantei și enervantei creaturi de pe canapeaua mea.

— Unde eram, domnișoară Steele?

— Vă rog, nu vreau să vă rețin de la nimic.

Ah, nu, iubito. E rândul meu acum. Vreau să aflu dacă sunt secrete de descoperit dincolo de fața aceasta minunată.

— Vreau să aflu și eu amănunte despre tine. Cred că e cinstit așa.

Mă las pe spate și îmi duc degetele la buze, iar ea își ațintește privirea pe mâna mea și înghite în sec. *O, da — efectul scontat.* Și e plăcut să remarc că nu este complet indiferentă la farmecele mele.

— Nu sunt prea multe de aflat, spune ea și se îmbujorează iar.

O intimidez.

— Ce planuri ai după absolvire?

— Nu mi-am făcut niciun plan, domnule Grey. Mai întâi trebuie să trec de examenele finale.

— Avem un program excelent de stagiatură aici.

Ce mama naibii m-a făcut să spun asta? E împotriva regulilor, Grey. Niciodată sex cu angajatele... Dar eu nu i-o trag acestei fete. Pare surprinsă și își înfige din nou dinții în buza aia. De ce e atât de excitantă?

— Ah. O să mă gândesc la asta, răspunde ea. Deși nu sunt sigură că m-aș potrivi aici.

— De ce spui asta? întreb.

Ce are compania mea?

— E evident, nu-i așa?

— Nu și pentru mine.

Sunt derutat de răspunsul ei. Este din nou agitată atunci când se întinde să-și ia reportofonul.

Rahat, pleacă. Mă gândesc la programul meu pentru după-amiază — nu e nimic care să ardă.

— Vrei să îți arăt împrejurimile?

— Sunt sigură că sunteți mult prea ocupat, domnule Grey, iar eu am un drum lung de făcut.

— Conduci înapoi până la Vancouver?

Arunc o privire pe fereastră. Drumul e destul de lung și afară plouă. N-ar trebui să conducă pe o vreme ca asta, dar n-am cum să-i interzic. Acest gând mă irită.

— Atunci, sper să conduci cu atenție.

Vocea mea sună mai serios decât mi-am propus. Ea își face iar de lucru cu reportofonul. Vrea să iasă de la mine din birou și, spre surprinderea mea, eu nu vreau să plece.

— Ți-am dat toate răspunsurile de care aveai nevoie? o întreb, într-o încercare vădită de a-i prelungi șederea.

— Da, domnule, spune ea încet.

Răspunsul ei mă pune la pământ — felul în care sună acele cuvinte, ieșind din gura aia ispititoare — și preț de o clipă îmi imaginez cum acea gură este în totalitate la dispoziția mea.

— Mulțumesc pentru interviu, domnule Grey.

— Plăcerea a fost de partea mea, îi răspund — sincer vorbind, n-am mai fost atât de fascinat de cineva de multă vreme.

Acest gând este tulburător. Se ridică, iar eu îi întind mâna, de-abia așteptând s-o ating.

— Pe data viitoare, domnișoară Steele.

Am un ton coborât, iar ea își așază mâna în mâna mea. Da, vreau s-o biciuiesc și să i-o trag în camera mea de joacă. Vreau s-o leg și s-o fac să mă dorească... să aibă nevoie de mine, să aibă încredere în mine. Înghit în sec.

Așa ceva nu se va întâmpla, Grey.

— Domnule Grey.

Clatină din cap și își retrace mâna rapid, prea rapid.

N-o pot lăsa să plece așa. E evident că e disperată să iasă de aici. Este enervant, dar inspirația mă lovește exact când deschid ușa biroului.

— Voiam să fiu sigur că ajungi până la ușă, glumesc eu usturător.

Își strânge buzele.

— Foarte politicos din partea dumneavoastră, domnule Grey, se răstește ea.

Domnișoara Steele știe să riposteze! Rânjesc în spatele ei în timp ce iese și o urmez până afară. Și Andrea, și Olivia se uită la mine șocate. *Da, da. O conduc pe fata asta.*

— Aveai haină? o întreb.

— O jachetă.

Mă uit cu subînțeles la Olivia, iar ea sare imediat și aduce o jachetă cu croială militară, pe care mi-o întinde, cu expresia ei zâmbitoare obișnuită. Doamne, enervantă mai e Olivia — cum îmi rânjește ea cât e ziua de lungă.

Hmm. Jacheta este uzată și ieftină. Domnișoara Anastasia Steele ar trebui să fie mai bine îmbrăcată. O ajut să se îmbrace și, când i-o ridic peste umerii subțiri, îi ating pielea de la baza gâtului. Încremenește când pun mâna pe ea și devine palidă.

Da! Mișc ceva în ea. Această informație este incredibil de plăcută. Îndreptându-mă către lift, apăs butonul în timp ce ea stă lângă mine, foindu-se neîncetat.

Ah, te-aș putea face eu să nu te mai foiești, iubito.

Ușile de deschid și ea se strecoară în lift, apoi se întoarce cu fața la mine. E mai mult decât atrăgătoare. Aș merge până acolo încât să afirm că e frumoasă.

— Anastasia, spun eu, în loc de la revedere.

— Christian, răspunde ea, cu o voce blândă.

Și ușile liftului se închid, lăsându-mi numele suspendat undeva în aer, între noi, sunând ciudat și neobișnuit, dar incredibil de sexy.

Trebuie să aflu mai multe despre fata asta.

— Andrea, strig când mă întorc în birou. Fă-mi legătura cu Welch.

Mă așez la birou și aștept convorbirea telefonică uitându-mă la tablourile agățate pe pereți, iar cuvintele domnișoarei Steele se întorc plutind la mine. *Ridică lucrurile obișnuite la un nivel extraordinar.* Ca și cum s-ar fi descris pe ea însăși.

Sună telefonul.

— Domnul Welch la telefon pentru dumneavoastră.

— Fă-mi legătura.

— Da, domnule.

— Welch, am nevoie să verifici pe cineva.

**Sâmbătă,
14 mai 2011**

ANASTASIA ROSE STEELE

Data nașterii: 10 septembrie 1989, Montesano, Washington
Adresa: 1114 SW Green Street, apartamentul 7, Haven Heights, Vancouver, Washington 98888
Telefon mobil: 360-959-4352
Număr asigurări: 987-65-4320
Banca: Wells Fargo Bank, Vancouver, Washington:
Număr cont: 309361:
683.16 dolari
Ocupație: Studentă
WSU Vancouver, Facultatea de Arte și Științe
Specializare în limba engleză
Media: 4.0

Educație anterioară:	Liceul Montesano
Punctajul de la bacalaureat:	2150
Locul de muncă:	Magazinul de bricolaj Clayton's, NW Vancouver Drive, Portland, Oregon (cu jumătate de normă)
Tatăl:	Franklin A. Lambert Data nașterii: 1 septembrie 1969 Decedat pe 11 septembrie 1989
Mama:	Carla May Wilks Adams, Data nașterii: 18 iulie 1970 Căsătorită cu Frank Lambert pe 1 martie 1989 rămasă văduvă pe 11 septembrie 1989 căsătorită cu Raymond Steele pe 6 iunie 1990 divorțată pe 12 iulie 2006 căsătorită cu Stephen M. Morton pe 16 august 2006 divorțată pe 31 ianuarie 2007 căsătorită cu Bob Adams pe 6 aprilie 2009
Afilieră politică:	Niciuna evidentă
Afilieră religioasă:	Niciuna evidentă
Orientarea sexuală:	Necunoscută
Relații:	Niciuna în prezent

Cercetez amănunțit raportul pentru a suta oară de când l-am primit, în urmă cu două zile, căutând mai multe informații despre enigmatică domnișoară Anastasia Rose Steele. Nu mi-o pot scoate pe femeia aceea blestemată din minte și începe să mă enerveze

rău de tot situația asta. În ultima săptămână, în timpul ședințelor deosebit de plictisitoare, m-am trezit derulând în creierul meu interviul. Degetele ei care nu nimereau reportofonul, felul în care își tot dădea părul pe după ureche, felul în care se mușca de buză. Da. Faza cu mușcatul buzei mă face praf de fiecare dată.

Și iată-mă acum stând în mașină lângă magazinul Clayton's, o afacere de familie din suburbiile orașului Portland, acolo unde lucrează ea.

Ești un tâmpit, Grey. Ce cauți aici?

Știam eu că aici se va ajunge. Toată săptămâna... am știut că trebuie s-o reîntâlnesc. Am știut asta de când mi-a rostit numele în lift. Am încercat să-i rezist. Am așteptat cinci zile, cinci zile plictisitoare, să văd dacă o pot uita.

Iar eu nu aștept. Urăsc să aștept... orice.

Nu am urmărit niciodată o femeie. Femeile pe care le-am avut au înțeles ce așteptam de la ele. Teama mea actuală este ca domnișoara Steele să nu fie cumva prea tânără și să nu fie interesată de ceea ce am eu de oferit. *Sau va fi?* Oare va fi o supusă bună? Clatin din cap. Deci iată-mă aici, un nemernic, stând într-o parcare din suburbiile posomorâte ale orașului Portland.

Faptul că i-am verificat mediul din care provine nu mi-a adus nicio revelație importantă — în afara ultimei informații, care mi-a rămas în minte. E motivul pentru care sunt aici. *De ce nu ai niciun iubit, domnișoară Steele?* Orientare sexuală necunoscută — poate că e lesbiană. Pufnesc, gândindu-mă că așa ceva este improbabil. Îmi amintesc întrebarea pe care mi-a adresat-o în timpul interviului, stânjeneala ei, felul în care s-a îmbujorat... Am avut tot felul de gânduri nerușinate de când am cunoscut-o.

De aceea ești aici.

Nu mai pot de nerăbdare s-o văd din nou — ochii aceia albaștri m-au bântuit, chiar și în vis. Nu i-am povestit lui Flynn despre ea și mă bucur, pentru că acum mă comport ca un hărțuitor. *Poate că ar trebui să-l anunț.* Nu. Nu vreau să mă bată la cap cu cele mai recente

terapii centrate pe soluție. Am nevoie de ceva nou și deocamdată singurul lucru nou pe care mi-l doresc lucrează ca vânzătoare într-un magazin de bricolaj.

Ai ajuns până aici. Să vedem dacă micuța domnișoară Steele este la fel de atrăgătoare ca în amintirea ta.

Să facem spectacol, Grey.

Un clopoțel scoate un sunet electronic când intru în magazin. E mai spațios decât pare din afară și, deși e aproape ora prânzului, locul este liniștit pentru o zi de sâmbătă. Sunt tot felul de culoare pline cu chestiile obișnuite. Uitasem câte are de oferit un magazin de bricolaj pentru cineva cum sunt eu. În principal eu fac cumpărături online pentru a-mi satisface nevoile, dar, dacă tot sunt aici, poate că o să mă aprovizionez cu câteva articole: Velcro, inele secționare... *Da.* O voi găsi pe delicioasa domnișoară Steele și mă voi distra un pic.

Nu-mi ia decât trei secunde să dau cu ochii de ea. Este aplecată peste teighea, holbându-se atent la ecranul unui computer și ciugulind din masa de prânz — un covrig. Cu capul în nori, își șterge o firimitură din colțul buzelor și o bagă în gură, după care își suge degetul. Ca reacție, penisul meu tresare.

Ce naiba, am paisprezece ani?

Reacția trupului meu este enervantă. Poate că asta va înceta dacă o încătușez, o biciuiesc și i-o trag... și nu neapărat în ordinea asta. *Da. De asta am nevoie.*

E cu totul absorbită de ce are de făcut și asta îmi oferă ocazia să o studiez. Lăsând la o parte gândurile perverse, e atrăgătoare, al naibii de atrăgătoare. Mi-am amintit-o corect.

Ea își ridică privirea și încremenește. E la fel de tulburătoare ca prima dată când am întâlnit-o. Mă fixează cu o privire pătrunzătoare — e șocată, cred — și nu știu dacă e o reacție pozitivă sau una negativă.

— Domnișoară Steele. Ce surpriză plăcută.

— Domnule Grey, șoptește ea, fâstăcită.

Ah, deci e o reacție pozitivă.

— Eram prin zonă. Trebuie să cumpăr câteva lucruri. E o plăcere să te revăd.

O reală plăcere. E îmbrăcată într-un tricou mulat și într-o pereche de jeansi, nu în chestia aia fără nicio formă pe care o purta acum mai puțin de o săptămână. Are picioare lungi, o talie îngustă și sâni perfecți. Buzele încă îi sunt desfăcute într-o expresie surprinsă și trebuie să rezist dorinței de a-i ridica puțin bărbia și de a-i închide gura. Am zburat tocmai de la Seattle doar ca să te văd și, după cum arăți acum, a meritat să fac drumul ăsta.

— Ana. Mă cheamă Ana. Cu ce vă pot fi de folos, domnule Grey?

Inspiră adânc, își îndreaptă umerii, așa cum a făcut și în timpul interviului, și îmi zâmbește prefăcut, întocmai cum le zâmbește clienților.

A început jocul, domnișoară Steele.

— Am nevoie de câteva lucruri. Pentru început, aș vrea niște cabluri autoblocante.

Cererea mea o prinde pe picior greșit; pare uluită.

Ah, va fi foarte distractiv. Ai fi surprins să vezi ce pot face cu niște cabluri, iubito.

— Avem de mai multe lungimi. Doriți să vi le arăt? spune ea, recăpătându-și glasul.

— Te rog. După tine.

Iese din spatele teighelei și arată către unul dintre culoare. Poartă teniși. Cu mintea în altă parte, mă întreb cum ar arăta în pantofi cu toc-cui. Louboutin... nimic altceva decât Louboutin.

— Sunt la echipamente electrice, culoarul opt.

Vocea îi ezită și se înroșește la față...

Chiar are o reacție. Simt cum speranța mea renaște.

În niciun caz nu e lesbiană. Zâmbesc cu subînțeles.

— După tine.

Îi fac semn cu mâna s-o ia înainte. Lăsând-o să meargă în fața mea îmi permite să-i admir fundul fantastic. Coada ei lungă și groasă

ține ritmul ca un metronom, sincronizându-se cu legănarea blândă a soldurilor. Chiar are tot ce-i trebuie: e dulce, politicoasă și frumoasă, cu toate calitățile fizice pe care le apreciez la o supusă. Dar întrebarea de un million de dolari este: ar putea deveni supusă? Probabil nu cunoaște nimic despre acest mod de viață — modul meu de viață — dar mi-ar plăcea foarte mult să-i fac cunoștință cu el. *Te pripești, Grey.*

— Ați venit la Portland cu afaceri? mă întreabă, întrerupându-mi gândurile.

Are un ton afectat; simulează dezinteresul. Îmi vine să râd. Rareori femeile mă fac să râd.

— Am vizitat divizia de agricultură de la WSU. Are sediul la Vancouver, mint eu.

De fapt, am venit ca să te văd pe tine, domnișoară Steele.

Rămâne cu gura căscată, iar eu mă simt ca naiba.

— În prezent finanțez un proiect de cercetare care vizează rotația recoltelor și tehnologizarea solului.

Măcar asta e adevărat.

— Asta face parte tot din planul dumneavoastră de a hrăni planeta?

Își arcuiește o sprânceană, amuzându-se.

— Cam așa ceva, mormăi eu.

Râde cumva de mine? Ah, mi-ar plăcea să pun punct acestei faze. Dar cum să încep? Poate cu cina, mai degrabă decât cu interviul obișnuit... uite, asta ar fi o premieră: să scot o tânără speranță la cină.

Ajungem la cablurile autoblocante, care se găsesc într-o gamă largă de lungimi și culori. Absent, îmi trec degetele peste ele. *Aș putea s-o invit pur și simplu la cină.* Ca și cum ar fi o întâlnire? Oare ar accepta? Când mă uit la ea, văd cum își examinează degetele osoase. Nu se poate uita la mine... asta e promițător. Aleg cablurile mai lungi. Sunt mai flexibile, în definitiv, și se pot mula pe ambele glezne și pe ambele încheieturi ale mâinii în același timp.

— Astea sunt bune.

— Altceva mai doriți? zice ea repede — fie pentru că este super-atentă, fie pentru că vrea să scape mai repede de mine, nu-mi dau seama exact.

— Aș mai vrea niște bandă adezivă.

— Redecorați cumva?

— Nu, nu redecorez.

Of, dacă ai ști tu....

— Pe aici, zice ea. Banda adezivă se află la raionul Decorațiuni.

Haide, Grey. Nu mai ai mult timp la dispoziție. Intră în vorbă cu ea.

— Lucrezi de mult aici?

Desigur, deja cunosc răspunsul. Spre deosebire de alții, eu îmi fac temele. Dintr-un motiv anume, pare jenată. Dumnezeu, fata asta e timidă. Nu am nicio șansă cu ea. Se răsucesce repede și merge pe culoar către raionul numit *Decorațiuni*. O urmez nerăbdător, ca un cățeluș.

— De patru ani, se bâlbâie ea exact când ajungem la banda adezivă.

Se apleacă și ia două role, diferite ca lățime.

— O iau pe asta.

Banda mai lată este mult mai eficientă când e folosită drept căluș. Când mi-o oferă, vârfurile degetelor ni se ating, pentru o clipă. Acest gest are ecou la mine în vîntre. *La naiba!*

Ea pălește.

— Altceva?

Are vocea blândă și răgușită.

Doamne, am același efect asupra ei pe care îl are și ea asupra mea.

Poate...

— Niște sfoară, cred.

— Pe aici.

Se grăbește de-a lungul culoarului, oferindu-mi o nouă șansă de a-i admira fundul remarcabil.

— Ce fel de tip de sfoară căutați? Avem și sintetică, și sfoară din fir natural... frânghie... coardă... cabluri...

Rahat — oprește-te.

Îmi înăbuș un geamăt, încercând să alung imaginea cu ea suspendată de tavanul camerei mele de joacă.

— Vreau și vreo patru metri și jumătate de sfoară din fir natural, te rog.

Este mai aspră și te roade mai tare dacă încerci să te zbați... sfoara mea preferată.

Văd cum degetele îi tremură ușor, dar măsoară patru metri și jumătate ca o profesionistă. Scoate un cutter din buzunarul drept și taie frânghia cu un singur gest sigur, o înfășoară și o leagă cu un nod cu buclă. Impresionant.

— Ai fost cercetașă?

— Activitățile dedicate grupurilor organizate nu sunt chiar specialitatea mea, domnule Grey.

— Dar care e specialitatea ta, Anastasia?

Pupilele i se dilată în timp ce eu o privesc fix.

Da!

— Cărțile, răspunde ea.

— Ce fel de cărți?

— A, știți dumneavoastră. Cele obișnuite. Clasicii. Literatura britanică, în special.

Literatura britanică? Pariez că surorile Brontë și Austen. Toate acele romane cu inimi romantice și floricele.

Asta nu e de bine.

— Altceva vă mai trebuie?

— Nu știu. Ce mi-ai mai recomanda?

Vreau să-i văd reacția.

— Pentru ceva ce veți face cu mâna dumneavoastră? întreabă ea, surprinsă.

Simt că mor de râs. *O, iubito, nu mă pricep s-o fac cu mâna mea.* Dau din cap, înăbușindu-mi un hohot. Privirea ei coboară pe trupul meu și mă încordez. Mă cercetează!

— O salopetă, mi-o trânteste ea.

E cel mai neașteptat lucru pe care l-am auzit de când tot ea a aruncat întrebarea „Sunteți homosexual?”

— Nu cred că v-ați dori să vă distrugeți hainele.

Face un gest către jeanșii mei.

Nu mai resist.

— Păi, pot să-i scot oricând.

— Îhm.

Se face roșie ca sfecla și lasă privirea în jos. Îi curm suferința.

— O să iau o salopetă. Doamne ferește să-mi distrug hainele.

Fără să mai spună nimic, se răsucesce și începe să meargă apăsând pe culoarul dintre rafturi, iar eu mă țin după fundul ei apetisant.

— Mai aveți nevoie de altceva? zice ea gâfâind când îmi oferă o salopetă albastră.

E îngrozită și încă își ține privirea în pământ. *Doamne, ce efect are asupra mea.*

— Cum merge cu articolul? o întreb, în speranța că poate se mai relaxează un pic.

Ea mă privește și îmi zâmbeste scurt, ușurată.

În sfârșit.

— Nu eu îl scriu, ci Katherine. Domnișoara Kavanagh. Colega mea de cameră, ea e scriitoarea. E foarte mulțumită de el. Ea este editorul ziarului și a fost foarte supărată că n-a putut realiza interviul.

E cea mai lungă frază pe care a rostit-o de când ne-am întâlnit și vorbește despre altcineva, nu despre sine. *Interesant.*

Înainte să fac vreun comentariu, adaugă:

— Singura ei problemă este că nu are nicio fotografie originală de-a dumneavoastră.

Insistentă domnișoară Kavanagh vrea fotografii. Poze publicitare, a? Pot face asta. Îmi va permite să-mi petrec timpul cu delicioasa domnișoară Steele.

— Ce fel de fotografii vrea?

Ea se uită fix la mine pentru o clipă, apoi clatină din cap, derutată, neștiind ce să spună.

— Păi, eu sunt pe aici. Măine, poate...

Pot rămâne la Portland. Să lucrez de la hotel. O cameră la The Heathman, probabil. Va trebui să-l chem pe Taylor, să-mi aducă laptopul și câteva haine. Sau pe Elliot — asta dacă nu umblă să și-o tragă în stânga și-n dreapta, ceea ce îi este foarte caracteristic în weekend.

— Ai fi dispus să faci o ședință foto?

Nu-și poate stăpâni surprinderea.

Dau din cap că da. *Da, vreau să petrec mai mult timp în preajma ta...*

Calmează-te, Grey.

— Kate va fi încântată — dacă vom găsi un fotograf.

Zâmbește și fața i se luminează ca o dimineață fără nori. Îmi taie respirația.

— Anunță-mă dacă se poate mâine.

Îmi scot portofelul din buzunarul jeansilor.

— Cartea mea de vizită. E trecut numărul meu de mobil. Trebuie să suni înainte de ora zece dimineața.

Și dacă nu mă sună, mă întorc la Seattle și dau uitării această idee stupidă.

Doar gândul că poate n-o să sune e de ajuns să mă deprime.

— Bine.

Continuă să zâmbească.

— Ana!

Ne răsumăm amândoi exact când la capătul celălalt al culoarului apare un tânăr îmbrăcat în uniformă de magazin. Nu o scapă din ochi pe domnișoara Anastasia Steele. *Cine mama dracului e nemicul ăsta?*

— Ăă, scuzați-mă un moment, domnule Grey.

Se duce către el, iar ticălosul o cuprinde într-o îmbrățișare care seamănă cu cea a unei gorile. Sângele îmi îngheață în vine. Este o reacție instinctivă.

Ia-ți dracului labele de pe ea.

Îmi strâng pumnii și mă mai potolesc puțin când văd că ea nu-l îmbrățișează.

Apoi se cufundă amândoi într-o conversație pe un ton șoptit. Poate că datele lui Welch sunt greșite. Poate că tipul ăsta e iubitul ei. Pare de vârsta potrivită și nu-și poate lua privirea lacomă de la ea. O ține la distanță de un braț, cercetând-o din priviri, apoi se sprijină cu mâna pe umărul ei. Pare un gest obișnuit, dar eu știu că-și revendică teritoriul și-mi transmite să stau în banca mea. Ea pare stânjenită, mișcându-se de pe un picior pe celălalt.

Rahat. Ar trebui să plec. Am exagerat încercându-mi norocul. E împreună cu tipul ăsta. Apoi ea îi spune ceva și se retrage de lângă el, atingându-i brațul, nu mâna, și îndepărtându-se de el. Nu sunt apropiați.

Foarte bine.

— Ăă... Paul, domnul este Christian Grey. Domnule Grey, acesta este Paul Clayton. Fratele lui este patronul acestui magazin.

Se uită la mine într-un fel ciudat pe care nu-l înțeleg și continuă:

— Îl cunosc pe Paul chiar de când m-am angajat aici, deși nu ne întâlnim prea des. S-a întors de la Princeton, unde a studiat administrarea afacerilor.

Vorbește aiurea, oferindu-mi o explicație interminabilă și spunându-mi că nu sunt, de fapt, împreună, presupun. E fratele șefului, nu vreun iubit. Mă simt ușurat, dar mă îngrijorează cât de ușurat mă simt și acest lucru mă face să mă încrunt. *Femeia asta mi s-a strecurat pe sub piele.*

— Domnule Clayton.

Am un ton intenționat tăios.

— Domnule Grey.

Are o strângere de mână molatică, așa cum îi este și părul. *Cretinul.*

— Stai așa — nu sunteți *acel* Christian Grey? De la Grey Enterprises Holdings?

Ba da, eu sunt, boule.

Într-o clipită îl văd trecând de la revendicarea teritoriului la slugărnice.

— Oau — pot să vă servesc cu ceva?

— S-a ocupat Anastasia, domnule Clayton. A fost foarte atentă.

Acum cară-te.

— Bine, zice el, zâmbind respectuos, cu toți dinții. Ne vedem mai târziu, Ana.

— Sigur, Paul, spune ea, iar el iese agale pe ușa din spate a magazinului.

Îl văd cum dispare.

— Altceva, domnule Grey?

— Doar câteva lucruri, mormăi eu.

Rahat, mi se termină timpul și încă nu știu dacă o voi reîntâlni. Trebuie să aflu dacă pot avea cea mai mică șansă la ceea ce aş dori să-i propun. Cum aş putea s-o întreb? Oare m-aş putea ocupa de o supusă care nu ştie nimic? Va avea nevoie de antrenamente substanțiale. Închid ochii și-mi închipui câte posibilități interesante prezintă această situație... să-mi ating scopul va însemna jumătate din toată distracția. Va fi de acord cu așa ceva? Sau o voi da în bară?

Se întoarce la casa de marcat și îmi încasează cumpărăturile, iar în tot acest timp nu-și ia ochii de la aparat.

Uită-te la mine, naiba să te ia! Vreau să-i văd din nou chipul și să-mi dau seama la ce se gândește.

În cele din urmă își ridică privirea.

— În total vă costă patruzeci și trei de dolari, vă rog.

Asta a fost tot?

— Doriți și o pungă? mă întreabă ea, în timp ce-i întind cardul meu AmEx.

— Te rog, Anastasia.

Numele ei — un nume frumos pentru o fată frumoasă — îmi iese din gură cu tandrețe.

Ea îmi împachetează cumpărăturile repede. Asta e. Trebuie să plec.

— Mă suni dacă vrei să facem acea ședință?

Ea încuviințează din cap și îmi înapoiază cardul.

— Bine. Ne auzim mâine, presupun.

Nu pot pleca, pur și simplu. Trebuie să-i dau de înțeles că mă interesează.

— Ah — și, Anastasia, mă bucur că domnișoara Kavanagh nu a putut veni la interviu.

Ea pare surprinsă și flatată.

Asta e bine.

Îmi atârן punga pe umăr și ies din magazin.

Da, în ciuda voinței mele, o doresc. Acum trebuie să aștept... la naiba cu așteptarea... din nou. Folosindu-mi puterea voinței într-un fel care ar face-o mândră pe Elena, îmi țin privirea ațintită înainte, îmi scot telefonul din buzunar și mă urc în mașina pe care am închiriat-o. În mod intenționat nu întorc capul ca să mă uit la ea. Nu mă întorc. Nu mă întorc. Ochii mi se fixează pe oglinda retrovizoare, în care pot vedea intrarea în magazin, dar tot ce văd este ușa veche a acestuia. Nu e la fereastră, privind după mine.

Mă simt dezamăgit.

Apăs pe apelare rapidă și Taylor răspunde înainte ca telefonul măcar să apuce să sune.

— Domnule Grey, spune el.

— Fă rezervare la The Heathman; rămân la Portland peste weekend, așa că adu-mi și mie mașina, computerul și actele de sub el, precum și un rând sau două de haine.

— Da, domnule. Și *Charlie Tango*?

— Roagă-l pe Joe să-l mute la aeroportul PDX.

— Sigur, domnule. Voi ajunge în aproximativ trei ore și jumătate.

Închid telefonul și pornesc motorul. Deci am câteva ore la dispoziție în Portland.

În timp ce aștept, încerc să-mi dau seama dacă fata asta e interesată de mine. Ce să fac? E timpul pentru o plimbare, cred. Poate reușesc să scap de dorința asta ciudată pe care o simt.

Au trecut cinci ceasuri și delicioasa domnișoară Steele nu m-a sunat. Ce mama naibii am avut în cap? Privesc strada de la fereastra apartamentului meu de la The Heathman. Urăsc să aștept. Întotdeauna am urât așteptarea. Vremea, acum înnorată, mi-a scurtat vizita prin Forest Park, dar această plimbare nu mi-a potolit agitația. Sunt nervos că nu m-a sunat deloc, dar mai ales sunt furios pe mine însumi. Sunt un prost pentru că mă aflu aici. Ce pierdere de vreme a fost să mă țin după femeia asta. Când m-am mai ținut eu vreodată după vreo femeie?

Grey, revino-ți.

Oftez și-mi mai verific telefonul încă o dată în speranța că i-am ratat apelul, dar în continuare nu găsesc nimic pe ecran. Cel puțin a sosit Taylor și mi-a adus toate lucrurile de care aveam nevoie. Am de citit raportul lui Barney asupra testelor cu grafen realizate în departamentul său și pot lucra în liniște.

Liniște? Nu mai știu ce e liniștea de când domnișoara Steele s-a prăbușit la mine în birou.

Când ridic privirea, văd cum asfințitul mi-a învăluit apartamentul în umbre cenușii. Perspectiva unei nopți petrecute de unul singur este deprimantă. Pe când mă întreb ce să fac, telefonul îmi vibrează pe lemnul lăcuit al biroului și pe ecran îmi apare un număr necunoscut, dar oarecum familiar, cu prefix de Washington. Brusc inima îmi bate de parcă aș fi alergat cincisprezece kilometri.

Să fie ea?

Răspund.

— Ăă... Domnule Grey? Anastasia Steele la telefon.

Fața mi se luminează într-un rânjet răutăcios. *Ca să vezi, ca să vezi.* Domnișoara Steele are vocea întretăiată, agitată, dar foarte blândă. Seara mea s-a îmbunătățit considerabil.

— Domnișoară Steele. Frumos din partea ta că m-ai sunat.

Îi aud respirația sacadată, iar acest sunet îmi ajunge direct în zona vintrelor.

Minunat. Am efect asupra ei. Cum și ea are asupra mea.

— Ăă — ne-ar plăcea să organizăm ședința aceea foto pentru articol. Măine, dacă se poate. Unde v-ar conveni, domnule?

În camera mea. Doar tu, eu și cablurile autoblocante.

— Eu locuiesc la The Heathman, în Portland. Să zicem ora nouă și jumătate, mâine-dimineață?

— Bine, ne vedem acolo, zice ea, incapabilă să-și ascundă ușurarea și bucuria din glas.

— De-abia aștept să ne vedem, domnișoară Steele.

Închid înainte să-mi sesizeze entuziasmul și bucuria. Mă las pe spate în fotoliu, uitându-mă fix la formele clădirilor care se cufundă în întuneric și îmi trec mâinile prin păr.

Cum mama dracului închei eu această afacere?

**Duminică,
15 mai 2011**

Cu melodiile lui Moby urlându-mi în urechi alerg pe Southwest Salmon Street spre râul Willamette. Este 6:30 dimineața și încerc să-mi limpezesc mintea. Noaptea trecută am visat-o pe ea. Ochi albaștri, glas întretăiat... frazele ei care se termină cu „domnule“ înainte de a îngenunchea în fața mea. De când am întâlnit-o, visele mele s-au schimbat în mod fericit, nu mai sunt coșmarurile obișnuite. Mă întreb cum ar fi gestionat Flynn situația. Acest gând este atât de derutant, încât încerc să nu-l bag în seamă și-mi forțez limitele corpului sprintând pe malul râului Willamette. În timp ce alerg, soarele străpunge norii și îmi trimite o rază de speranță.

Două ore mai târziu, în drum spre hotel trec pe lângă o cafenea. Poate că ar trebui să-i duc o cafea.

Ca și cum ne-am da o întâlnire?

În fine. Nu. Nu o întâlnire. Îmi vine să râd din cauza acestui gând caraghios. Doar un taifas — tot un fel de interviu. Așa pot să aflu și eu

mai multe despre femeia aceasta enigmatică și îmi pot da seama dacă e interesată de mine sau dacă îmi pierd vremea aiurea. Sunt singur în lift și încep sesiunea de stretching. O închei în apartamentul de hotel și mă simt echilibrat și calm pentru prima oară de când am ajuns la Portland. Micul dejun mi-a fost adus și mor de foame. E o senzație pe care n-o tolerez — niciodată. Mă așez să iau micul dejun în trening, hotărându-mă să măncânc înainte de a face duș.

Aud o bătaie grăbită în ușă. Deschid și-l descopăr pe Taylor stând în prag.

— Bună dimineața, domnule Grey.

— 'Neața. Au venit?

— Da, domnule. S-au instalat în camera 601.

— Cobor imediat.

Închid ușa și-mi bag cămașa în pantalonii gri. Am părul ud de la duș, dar mă doare în cot. O ultimă privire aruncată acestui dobitoc dubios în oglindă și ies, urmându-l pe Taylor la lift.

Camera 601 este plină de lume, lumini și camera foto, dar o găsesc imediat din priviri. Stă într-o parte. Are părul desfăcut: o coamă bogată și lucioasă care i se revărsă peste șani. Poartă blugi strâmți și teniși, și o jachetă bleumarin cu mânecă scurtă peste un tricou alb. Oare jeanșii și tenișii reprezintă ținuta ei definitorie? Deși nu mi se par cele mai potrivite articole de îmbrăcăminte, trebuie să recunosc că-i scot în evidență picioarele bine conturate. Ochii ei, dezarmați ca de obicei, se fac mari când mă apropii de ea.

— Domnișoară Steele, ne întâlnim din nou.

Îmi apucă mâna întinsă și, pentru un moment, îmi vine să-i strâng mâna și să o duc la buze.

Grey, nu fi absurd.

Se îmbujorează din nou, delicios, și arată spre prietena ei, care stă prea aproape de noi, așteptând s-o bag în seamă.

— Domnule Grey, ea e Katherine Kavanagh, spune ea.

Îi dau drumul cu ezitare și mă întorc către insistenta domnișoară Kavanagh. E înaltă, frapantă și dichisită, ca și tatăl ei, dar are ochii mamei sale și știu că ei trebuie să-i mulțumesc pentru întâlnirea cu încântătoarea domnișoară Steele. Acest gând mă face mai binevoitor față de ea.

— Ambițioasa domnișoară Kavanagh. Ce mai faceți? Sper că vă simțiți mai bine. Anastasia spunea că săptămâna trecută erați bolnavă.

— Acum sunt bine, mulțumesc, domnule Grey.

Are o strângere de mână fermă și încrezătoare și mă îndoiesc că a avut măcar o singură zi grea în toată existența ei privilegiată. Mă întreb cum de aceste două femei sunt prietene. Nu au nimic în comun.

— Mulțumesc că v-ați rupt din timpul dumneavoastră ca să faceți acest lucru, spune Katherine.

— Este o plăcere, răspund eu și îi arunc o privire Anastasiei, care mă recompensează cu îmbujorarea ei care-o dă de gol.

Oare numai eu o fac să se înroșească? Acest gând mă încântă.

— El este José Rodriguez, fotografii nostru, zice Anastasia și fața ei se luminează când mi-l prezintă.

Rahat. Țsta e iubitul ei?

Rodriguez înflorește tot când Ana îi zâmbește dulce.

Oare și-o trag?

— Domnule Grey.

Rodriguez se uită urât la mine când dăm mâna. E un avertisment. Îmi transmite s-o las în pace. O place. O place mult de tot.

Păi, puștiule, să începem jocul.

— Domnule Rodriguez, unde vrei să stau?

Am un ton provocator, iar el își dă seama de asta, dar Katherine intervine și-mi arată un scaun. Ah. Îi place să facă pe șefa. Acest gând mă amuză în timp ce iau loc. Un alt tânăr care pare să lucreze cu Rodriguez aprinde luminile și pentru un moment mă simt orbit.

Ce mama dracului!

Lumina orbitoare scade, iar eu mă uit după domnișoara Steele. Stă undeva în spatele camerei, urmărind pregătirile. Oare întotdeauna este la fel de sfioasă ca acum? Poate de aceea ea și Kavanagh sunt prietene; se mulțumește să rămână în umbră și o lasă pe Katherine să iasă în evidență.

Hmm... o supusă înăscută.

Fotograful pare destul de profesionist și absorbit de sarcina pe care a primit-o. Mă uit la domnișoara Steele, care ne urmărește pe amândoi. Privirile ni se întâlnesc; privirea ei este onestă și inocentă și, pentru un moment, mă răzgândesc în privința planului meu. Dar apoi își mușcă din nou buza, iar eu simt că mă sufoc.

Predă-te, Anastasia. O implor să nu se mai holbeze și, ca și când m-ar fi auzit, e prima care își mută privirea.

Bravo.

Katherine mă roagă să stau în picioare, iar Rodriguez continuă să facă poze. Apoi termină și-mi dau seama că acum e șansa mea.

— Mulțumesc încă o dată, domnule Grey.

Katherine se năpustește spre mine și îmi strânge mâna, urmată de fotograf, care mă privește cu o dezaprobare prost ascunsă. Ostilitatea lui mă face să zâmbesc.

Ah, frate... nici nu știi ce am în cap.

— De-abia aștept să citesc articolul, domnișoară Kavanagh, spun eu, salutând-o politicos din cap.

Dar eu vreau de fapt să vorbesc cu Ana.

— Poți să mă conduci, domnișoară Steele? întreb eu, când ajung lângă ea, la ușă.

— Sigur, spune ea, luată prin surprindere.

Trăiește clipa, Grey.

Băigui niște saluturi formale către cei rămași în încăpere și o conduc către ușă, dorind s-o îndepărtez puțin de Rodriguez. Pe culoar începe să se joace cu părul, apoi cu degetele, până când Taylor iese după mine.

— Te sun eu, Taylor, îi spun și, când el se îndepărtează până când nu ne mai poate auzi, o invit pe Ana la o cafea, ținându-mi răsuflarea în așteptarea răspunsului ei.

Genele ei lungi flutură, umbrindu-i ochii.

— Trebuie să duc pe toată lumea acasă, zice ea exasperată.

— Taylor, strig eu, iar Ana tresare.

Cred că o fac să fie agitată și nu-mi dau seama dacă e de bine sau de rău. Și nu-și găsește locul. Mă gândesc distrat la toate felurile prin care i-aș pune capăt neastâmpărului.

— Locuiesc la universitate?

Ana aprobă din cap și-l rog pe Taylor să-i ducă acasă pe prietenii ei.

— Iată. Acum poți să vii cu mine la o cafea?

— Ăă — domnule Grey, ăă — chestia asta...

Se oprește.

Rahat. O să spună „nu“. O să ratez afacerea. Se uită fix la mine, cu o privire strălucitoare.

— Uitați ce e, Taylor nu e obligat să-i ducă acasă. O să schimb mașina cu Kate, dacă mă lăsați un moment.

Ușurarea mea e vizibilă și zâmbesc.

Am obținut o întâlnire!

Deschizând ușa, îi fac loc să iasă, în timp ce Taylor își ascunde cu greu uimirea de pe chip.

— Poți să-mi aduci jacheta, Taylor?

— Sigur, domnule.

Se răsucesc pe loc, strângând din buze în timp ce se îndepărtează pe culoar. Îl urmăresc cu ochii îngustați până când dispăre în lift în timp ce eu mă sprijin de perete și o aștept pe domnișoara Steele.

Ce mama dracului i-aș putea spune?

„Ți-ar plăcea să fii sclava mea?“

Nu. Calmează-te, Grey. S-o luăm pas cu pas.

Taylor se întoarce peste câteva minute, cu jacheta mea în mână.

— Asta e tot, domnule?

— Da. Mulțumesc.

Mi-o întinde și pleacă, lăsându-mă stând ca un idiot pe culoar.

Oare cât are de gând Anastasia să întârzie? Mă uit la ceas. Cred că negociază schimbul de mașini cu Katherine. Sau pălăvrăgește cu Rodriguez, explicându-i că iese la cafea doar ca să-mi închidă gura și să-mi mulțumească astfel pentru articol. Gândurile mi se întunecă. Poate că îl și sărută de la revedere.

La naiba.

Apare un moment mai târziu și sunt mulțumit. Nu arată ca și când ar fi fost sărutată de curând.

— Gata, spune ea, cu hotărâre. Să mergem la cafea.

Dar obraji ei roșii îi subminează într-o câtva efortul de a părea sigură pe sine.

— După dumneavoastră, domnișoară Steele.

Îmi ascund încântarea în timp ceea ea își potrivește pașii înaintea mea. În timp ce o prind din urmă, simt cum mă roade curiozitatea în legătură cu relația pe care o are cu Katherine, în special în legătură cu compatibilitatea dintre ele. O întreb de cât timp se cunosc.

— Din primul an de facultate. E o prietenă bună.

Căldura i se simte în glas. Ana este clar o persoană devotată. A bătut tot drumul până în Seattle să mă intervieveze când Katherine era bolnavă și mă trezesc sperând ca domnișoara Kavanagh s-o trateze cu aceeași loialitate și cu același respect.

Chem liftul și aproape imediat se deschid ușile. Un cuplu se desprinde brusc dintr-o îmbrățișare pasională, cei doi simțindu-se jenați că au fost surprinși. Îi ignorăm și pășim în lift, dar eu prind cu coada ochiului zâmbetul de drăcușor al Anastasiei.

Coborâm către parter și atmosfera este încărcată de atâta dorință neconsumată. Și nu-mi dau seama dacă vine de la cuplul din spatele nostru sau de la mine.

Da. O vreau. Oare ea își va dori ce am eu de oferit?

Mă bucur când ușile se deschid din nou și o iau de mână, și constat că e răcoroasă, nu transpirată, cum mă așteptam. Poate că

nu am asupra ei efectul pe care mi l-aș fi dorit. Gândul acesta este demoralizator.

În spatele nostru auzim chicoteala stânjenită a celor doi.

— Ce au lifturile astea? băigui eu.

Și trebuie să recunosc că e ceva firesc și naiv în chicoteala lor care mă farmecă de-a dreptul. Domnișoara Steele pare atât de inocentă, exact ca ei, și când ieșim în stradă încep din nou să-mi pun la îndoială motivele.

E prea tânără. E prea neexperimentată, dar, să mă ia naiba, îmi place să-i simt mâna în mâna mea.

La cafenea o conduc către o masă și o întreb ce vrea să bea. Ea comandă bâlbâindu-se: ceai English Breakfast — apă fierbinte, cu pliculețul pe marginea farfurioarei. Asta e o noutate pentru mine.

— Nu vrei cafea?

— Nu prea-mi place cafeaua.

— Bine, un ceai cu pliculețul alături. Zahăr?

— Nu, mulțumesc, spune ea, privindu-și fix degetele.

— Ceva de mâncare?

— Nu, mulțumesc.

Scutură din cap și își aruncă părul cu reflexe roșietice pe spate.

Trebuie să aștept la coadă pe când cele două femei voinice din spatele tejghelei schimbă replici fără sens cu *toți* clienții. Este energic și mă ține departe de obiectivul meu: Anastasia.

— Hei, frumosule, cu ce te servesc? mă întreabă femeia mai în vârstă cu o sclipire în ochi.

E doar o față drăguță, nu te lăsa păcălită, draga mea.

— Aș dori o cafea cu lapte condensat. Un ceai English Breakfast. Cu pliculețul alături. Și o brișă cu afine.

Poate Anastasia se răzgândește și mănâncă.

— Ești în trecere prin Portland?

— Da.

— În weekend?

— Da.

— Vremea s-a îndreptat azi.

— Da.

— Sper că ieși să te bucuri de soare.

Te rog, nu mai vorbi cu mine și grăbește-te dracului.

— Da, știuier printre dinți și mă uit înspre Ana, care își mută repede privirea în altă parte.

Se uită la mine. Oare mă măsoară din priviri?

Poate am totuși o șansă.

— Poftim.

Femeia îmi face cu ochiul și îmi așază băuturile pe tavă.

— Plătește la casă, dragule, și să ai o zi bună.

Reușesc să-i dau un răspuns cordial.

— Mulțumesc.

La masă, Anastasia își studiază degetele, meditănd la Dumnezeu știe ce.

La mine oare?

— Un bănuț dacă-mi spui la ce te gândești, zic eu.

Ea sare ca arsă și se îmbujorează în timp ce eu pun pe masă ceaiul ei și cafeaua mea. Stă acolo mută și îngrozită. De ce? Oare nu vrea să se afle aici?

— La ce te gândești? întreb din nou, iar ea își face de lucru cu pliculețul cu ceai.

— E ceaiul meu favorit, spune, iar eu îmi propun să memorez că ceaiul Twinings English Breakfast este preferatul ei.

Privesc cum scufundă pliculețul cu ceai în ceainic. E un spectacol elaborat. Îl trage afară aproape imediat și așază pliculețul folosit pe farfurioară. Zâmbesc amuzat. Îmi povestește că îi place ceaiul slab și negru și, pentru o clipă, mă gândesc că se referă la bărbați.

Calmează-te, Grey. Vorbește despre ceai.

Gata cu preambulul; e timpul să depunem puțin interes în această afacere.

— E iubitul tău?

Sprâncenele i se adună, formându-i un mic v deasupra nasului.

— Cine?

Iată un răspuns bun.

— Fotograful. José Rodriguez.

Ea râde. De mine.

De mine!

Și nu-mi dau seama dacă râde de ușurare sau pentru că i se pare că sunt caraghios. E enervant. Nu pot s-o măsoz corect. Mă place sau nu? Îmi spune că e doar un prieten.

Ah, iubito, vrea să-ți fie mai mult decât prieten.

— De ce credeți că e iubitul meu? mă întreabă ea.

— După cum îi zâmbeai și după cum îți zâmbea.

Nu ai nici cea mai vagă idee, nu-i așa? Băiatul e îndrăgostit lulea.

— Face mai mult parte din familie, zice ea.

Așa, deci pasiunea e doar de partea lui și pentru un moment mă întreb dacă își dă seama cât e de încântătoare. Ochește brișă cu afine în timp ce-i scot hârtia și pentru scurt timp mi-o imaginez pe genunchii mei, cum o hrănesc, îmbucătură după îmbucătură. Gândul este derutant — și excitant.

— Vrei și tu? o întreb.

Ea scutură din cap.

— Nu, mulțumesc.

Are o voce ezitantă și își studiază din nou mâinile. De ce este atât de agitată? Poate că din cauza mea?

— Și băiatul pe care l-am cunoscut ieri, la magazin. Nici el nu e iubitul tău?

— Nu. Paul e doar un prieten. V-am zis și ieri.

Se încruntă din nou ca și cum s-ar simți confuză și își încrucișează brațele, într-o atitudine defensivă. Nu-i plac întrebările despre băieți. Îmi aduc aminte cât de jenată părea când puștiul de la magazin a luat-o în brațe, de parcă ar fi fost a lui.

— De ce întrebați? continuă ea.

— Pari agitată în preajma bărbaților.

Face ochii mari. Chiar are ochi frumoși, de culoarea oceanului la Cabo, cea mai albastră apă dintre cele mai albastre. Ar trebui s-o duc acolo.

Poftim? Cum de mi-a trecut asta prin cap?

— Vă consider intimidant, spune ea și își coboară privirea, jucându-se din nou cu degetele.

Pe de o parte este atât de supusă, dar pe de alta este... provocatoare.

— Așa ar trebui să mă consider, intimidant.

Da. Așa ar trebui. Nu sunt mulți oameni suficient de curajoși care să-mi spună că-i intimidez. E cinstită și-i spun asta — dar când își întoarce privirea, nu-mi dau seama la ce se gândește. E enervant. Oare mă place? Sau doar tolerează această întâlnire ca să susțină interviul lui Kavanagh? Care variantă e cea adevărată?

— Ești o enigmă, domnișoară Steele.

— Nu e nimic misterios la mine.

— Cred că ești foarte introvertită.

Ca orice supusă cumsecade.

— În afară de faptul că te înroșești, desigur, foarte des. Aș vrea să știu pur și simplu de ce te înroșești.

Poftim. Asta o să-i provoace o reacție. Bag o bucată mică de briosoă cu afine în gură și îi aștept reacția.

— Întotdeauna faceți observații atât de intime?

Hai, că asta nu e atât de intim, nu-i așa?

— Nu mi-am dat seama. Te-am jignit?

— Nu.

— Bine.

— Doar că sunteți foarte dominant.

— Sunt obișnuit să primesc ce vreau, Anastasia. În toate sensurile.

— Nu mă îndoiesc, murmură ea și apoi vrea să afle de ce nu i-am cerut să-mi spună pe numele mic.

Poftim?

Și îmi amintesc momentul în care a plecat cu liftul de la mine de la birou — și felul în care numele meu a ieșit din gura ei obraznică. Oare m-a citit? Mi se opune înadins? Îi explic că nimeni nu-mi spune Christian, în afara membrilor familiei mele...

Nici nu știu dacă acesta este numele meu adevărat.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

Schimb subiectul. Vreau să aflu mai multe despre ea.

— Ești singurul copil la părinți?

Flutură din gene de câteva ori înainte de a-mi răspunde că da.

— Povestește-mi despre părinții tăi.

Își dă ochii peste cap și aproape că-mi vine s-o cert.

— Mama locuiește în Georgia cu noul ei soț, Bob. Tatăl meu vitreg trăiește în Montesano.

Sigur că știu tot din cercetările lui Welch, dar e important să-mi povestească ea singură. Buzele i se relaxează când zâmbeste cu drag pomenind de tatăl ei vitreg.

— Și tatăl tău? întreb.

— Tata a murit când eu eram bebeluș.

Pentru o clipă sunt transportat în propriile mele coșmaruri, uitându-mă la trupul nemișcat de pe podeaua soioasă.

— Îmi pare rău, bâigui eu.

— Nu mi-l aduc aminte, spune ea, readucându-mă în prezent.

Are o expresie limpede și sclipitoare și-mi dau seama că Raymond Steele a fost un tată bun pentru fata asta. Relația ei cu maică-sa, pe de altă parte — asta mai rămâne de văzut.

— Și mama ta s-a recăsătorit?

Râde amar.

— Poți să spui și așa.

Dar nu intră în amănunte.

Este una dintre puținele femei pe care le-am cunoscut care pot să stea fără să vorbească. Ceea ce este minunat, dar nu este ceea ce îmi doresc eu în acest moment.

— Nu dai prea multe din casă, nu-i așa?

— Nici dumneavoastră, vine replica ei.

Ah, domnișoară Steele. Hai să ne jucăm.

Cu o satisfacție răutăcioasă și cu un rânjet pe buze îi aduc aminte că ea m-a intervievat deja.

— Îmi aduc aminte de câteva întrebări indiscrete.

Da. M-ai întrebat dacă sunt homosexual.

Afirmația mea are efectul dorit și o văd că se simte stânjenită. Începe să vorbească despre ea și câteva detalii sunt revelatoare. Mama ei e o romantică incurabilă. Presupun că o persoană aflată la a patra căsnicie iubește mai degrabă speranța, nu experiența. Oare și ea e ca mama ei? Nu-mi vine s-o întreb așa ceva. Dacă îmi spune că e — atunci nu am nicio șansă. Și nu vreau ca acest interviu să se sfârșească aici. Mă distrez prea tare.

O întreb despre tatăl ei vitreg și ea îmi confirmă bănuiala. E clar că-l iubește. Chipul i se luminează atunci când vorbește despre el: despre slujba lui (e dulgher), despre pasiunile lui (îi plac fotbalul european și pescuitul). A ales să locuiască alături de el când mama ei s-a recăsătorit pentru a treia oară.

Interesant.

Își îndreaptă umerii.

— Povestești-mi despre părinții *dumneavoastră*, îmi cere ea, încercând să devieze discuția de la familia ei.

Nu-mi place să vorbesc despre părinții mei, așa că-i dau detalii ne semnificative.

— Tata e avocat, mama e medic pediatru. Locuiesc în Seattle.

— Frații dumneavoastră cu ce se ocupă?

Vrea să vorbim despre asta? Îi răspund scurt că Elliot lucrează în construcții și Mia este la o școală de artă culinară la Paris.

Ea ascultă, fascinată.

— Am auzit că Parisul e minunat, zice ea cu o expresie visătoare.

— E foarte frumos. Ai fost acolo?

— Nu am părăsit niciodată Statele Unite.

Vocea ei capătă o nuanță de regret. Aș putea s-o duc acolo.

— Ți-ar plăcea să mergi?

Mai întâi Cabo, acum Paris? Revino-ți, Grey.

— La Paris? Desigur. Dar cel mai mult mi-aș dori să vizitez Anglia.

Chipul i se luminează de entuziasm. Domnișoara Steele vrea să călătorească. Dar de ce Anglia? O întreb.

— E acasă la Shakespeare, la Austen, la surorile Brontë, la Thomas Hardy. Mi-ar plăcea să văd locurile care i-au inspirat pe toți acești oameni să scrie astfel de cărți minunate.

E clar că aceasta este prima ei dragoste.

Cărțile.

Așa mi-a spus și ieri, la Clayton's. Asta înseamnă că mă aflu în competiție cu Darcy, Rochester și Angel Clare: eroi romantici imposibili. Iată dovada de care aveam nevoie. E o romantică incurabilă, ca și mama ei — iar treaba asta nu va funcționa. Ca să toarne sare pe rană, își privește ceasul. A terminat.

Am ratat afacerea.

— Mai bine plec. Am de învățat, spune ea.

Mă ofer s-o conduc până la mașina prietenei ei, ceea ce înseamnă că va trebui să mă întorc pe jos până la hotel.

Dar oare ar trebui?

— Mulțumesc pentru ceai, domnule Grey, zice ea.

— Pentru nimic, Anastasia. A fost plăcerea mea.

Exact când rostesc aceste cuvinte îmi dau seama că ultimele douăzeci de minute au fost... încântătoare. Îi zâmbesc cât pot de cuceritor, dorind s-o dezarmez, și-i întind mâna.

— Vino, îi zic.

Mă ia de mână și mergem înapoi către The Heathman, și nu pot să nu-mi dau seama cât de bine îmi e când o țin de mână.

Poate că va merge.

— Întotdeauna porți jeanși? întreb.

— În majoritatea timpului, spune ea și e a doilea amănunt care o devantează: o romantică incurabilă care poartă doar jeanși...

Îmi place ca femeile mele să poarte fustă. Îmi place să fie accesibile.

— Aveți o iubită? mă întreabă ea din senin și asta e greșeala cu numărul trei.

Nu mă mai interesează afacerea asta. Ea vrea romantism, iar eu nu-i pot oferi așa ceva.

— Nu, Anastasia. Eu nu am iubite.

Încruntându-se, se întoarce brusc și se împiedică pe stradă.

— La naiba, Ana! țin eu, trăgând-o către mine din calea unui biciclist idiot.

Dintr-odată mă trezesc cu ea în brațe, strângându-mă de bicepși și uitându-se la mine. Are o privire speriată și, pentru prima oară, zăresc un inel de un albastru mai închis care-i înconjoară irișii; are ochi frumoși, și mai frumoși văzuți de aproape. Pupilele i se dilată și știu că m-aș putea pierde în privirea ei și nu m-aș mai întoarce nici-odată. Ispiră adânc.

— Te simți bine?

Vocea îmi sună străină și distantă și-mi dau seama că mă atinge, dar mie nu-mi pasă. Îi mângâi obrazul cu degetele. Are pielea moale și plăcută la atingere și, cât timp îi trec degetul mare peste buza de jos, simt cum rămân fără suflare. Trupul ei este lipit de mine și mă excit când îi simt atingerea sânilor și căldura prin cămașă. Are un miros proaspăt, sănătos, care îmi amintește de livada de meri a bunicului. Închid ochii și trag aer în piept, impregnându-mă de parfumul ei. Când îi deschid, văd că se uită la mine în continuare, rugându-mă stăruitor, implorându-mă, cu ochii ațintiți pe gura mea.

La naiba. Vrea s-o sărut.

Și eu vreau. Măcar o dată. Are buzele despărțite, pregătite, pline de dorință. Gura ei părea atât de primitoare sub atingerea degetului meu.

Nu. Nu. Nu. Nu face asta, Grey.

Nu e fata potrivită pentru tine.

Ea vrea inimioare și flori, iar tu nu faci din astea.

Închid ochii ca s-o îndepărtez și ca să mă opun ispitei și, când îi deschid la loc, am deja decizia luată.

— Anastasia, șoptesc, ar trebui să stai departe de mine. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine.

Micul *v* apare din nou între sprâncenele ei și cred că nu mai respiră.

— Respiră, Anastasia, respiră.

Trebuie s-o las să dispară înainte să fac vreo tâmpenie, dar sunt surprins de ezitarea mea. Vreau s-o mai țin în brațe încă un moment.

— Te voi ridica și te voi lăsa să pleci.

Fac un pas înapoi și ea îmi dă drumul, dar, în mod bizar, nu mă simt deloc ușurat. Îmi trec mâinile pe umerii ei ca să fiu sigur că e în stare să stea în picioare. Chipul îi capătă o expresie umilită. Este îngrozită de respingerea mea.

La naiba. N-am vrut să te rănesc.

— Mă descurc, spune ea și dezamăgirea îi răzbate în tonul vocii. E oficială și distantă, dar nu se desprinde din strânsoarea mea.

— Mulțumesc, adaugă.

— Pentru ce anume?

— Pentru că m-ați salvat.

Și aș vrea să-i spun că eu o salvez de mine în primul rând... e un gest nobil, dar nu este ceea ce și-ar dori să audă.

— Idiotul ăla mergea pe sens interzis. Mă bucur că am fost aici. Mă trec florii când mă gândesc ce-ar fi putut să ți se întâmple.

Acum eu sunt acela care bate câmpii și tot nu pot s-o las să plece. Mă ofer să stau puțin cu ea la hotel, știind că e un pretext pentru a mai petrece puțin timp împreună, și doar atunci îi dau drumul.

Ea clatină din cap, cu spatele înțepenit, și își încolățește brațele în jurul propriului trup, într-un gest autoprotector. O clipă mai târziu fâșnește traversând strada, iar eu trebuie să mă grăbesc pentru a ține pasul cu ea.

Când ajungem la hotel, se întoarce și mă privește încă o dată, stăpână pe sine.

— Mulțumesc pentru ceai și pentru ședința foto.

Mă privește fără niciun strop de pasiune și regretul își face loc în mine.

— Anastasia... eu... nu știu ce să-ți spun, decât că-mi pare rău.

— Pentru ce, Christian? se răstește ea.

Oau. E supărată pe mine și toarnă fiecare picătură de nemulțumire posibilă în toate silabele numelui meu. E o noutate. Și pleacă. Iar eu nu vreau să plece.

— Baftă la examene.

În ochii ei se citește suferința și indignarea.

— Mulțumesc, mormăie ea, cu dispreț în glas. La revedere, domnule Grey.

Se întoarce și iese în stradă, îndreptându-se către garajul subteran. O privesc cum se îndepărtează, sperând că mă va mai privi încă o dată, dar nu o face. Dispare în interiorul clădirii, lăsând în urma ei o umbră de regret, amintirea ochilor ei frumoși și parfumul livezii de meri pe timp de toamnă.

**Joi,
19 mai 2011**

Nu! Strigătul meu reverberează când întâlnește pereții dormitorului și mă trezește din coșmar. Sunt acoperit de sudoare, în nări simt miros de bere stătută, țigări și sărăcie și simt o teamă teribilă de violență la beție. În timp ce mă ridic, mă iau cu mâinile de cap și încerc să-mi calmez ritmul crescut al bățăilor inimii și respirația întretăiată. În ultimele patru nopți a fost la fel. Mă uit la ceas și văd că este ora 3 dimineața.

Mâine am două întâlniri importante... azi... și trebuie să dorm și să am mintea limpede. *La naiba, ce n-aș da pentru un somn bun noaptea.* Și mai am programată și o nenorocită de rundă de golf cu Bastille. Ar trebui să anulez golful; gândul că pot să joc și să pierd îmi întunecă și mai tare dispoziția.

Mă dau joc din pat cu greu și bâjbâi pe culoar, ajungând în bucătărie. Acolo, îmi umplu un pahar cu apă și mă surprind, îmbrăcat doar în pantalonii de pijama, cu imaginea reflectată în peretele de sticlă din cealaltă parte a încăperii. Îmi întorc privirea dezgustat.

Ai refuzat-o.

Te dorea.

Iar tu ai refuzat-o.

Ai făcut-o pentru binele ei.

Lucrul acesta mă obsedează de câteva zile. Chipul ei frumos îmi apare în minte fără niciun avertisment, torturându-mă. Dacă mi s-ar fi întors psihologul din Anglia, l-aș fi sunat. Aiurelile terapeutice pe care le spune m-ar fi făcut să mă simt puțin mai bine.

Grey, era doar o fată drăguță.

Poate că aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenția; o nouă supusă, poate. A trecut prea mult timp de la Susannah. Mă gândesc s-o sun pe Elena dimineață. Ea îmi găsește întotdeauna candidate potrivite. Adevărul este însă că nu vreau pe cineva nou.

O vreau pe Ana.

Dezamăgirea ei, indignarea ei rănită și nemulțumirea ei mi-au rămas în cap. A plecat fără să se mai uite înapoi. Poate că i-am dat speranțe invitând-o la cafea și nu am făcut altceva decât s-o dezamăgesc.

Poate că ar trebui găsită o cale de a-mi cere iertare, apoi pot să uit despre tot acest episod nefericit și mi-o pot scoate pe fata asta din gând. Las paharul în chiuvetă să-l spele menajera și mă târăsc înapoi în pat.

Alarma radioului se trezește la viață la 5:45, iar eu sunt cu ochii pe pereți. Nu am dormit și mă simt extenuat.

La naiba! Chestia asta e ridicolă.

Programul de la radio este o diversiune bine-venită până la al doilea material difuzat. E vorba despre vânzarea unui manuscris rar: un roman neterminat scris de Jane Austen, numit *The Watsons*, care a fost scos la licitație la Londra.

„Cărți“, zicea ea.

Dumnezeule. Chiar și știrile îmi aduc aminte de domnișoara Șoricel de Bibliotecă. E o romantică incurabilă care iubește scriitori

englezi clasici. Și eu îi iubesc, dar din motive diferite. Nu am nicio ediție princeps Jane Austen sau a surorilor Brontë, cu toate acestea... dar am două ale lui Thomas Hardy.

Desigur! Asta e! Asta aș putea face eu.

Câteva momente mai târziu mă aflu în biblioteca mea cu *Jude neștiutul* și o cutie cu cele trei volume ale cărții *Tess d'Urberville* așezate pe masa de biliard din fața mea. Ambele sunt opere triste, cu teme tragice. Hardy avea un suflet întunecat și pervers.

Ca mine.

Alung acest gând și examinez cărțile. Chiar dacă *Jude* se află într-o stare mai bună, nu e loc de discuție. În *Jude* nu există mântuire, așa că i-o voi trimite pe *Tess*, cu un citat potrivit. Știu că nu este cel mai romantic roman, având în vedere nenorocirile care se abat asupra eroinei, dar conține o idee de dragoste romantică plasată în peisajul bucolic al zonei rurale englezești. Iar *Tess* se răzbună pe omul care i-a greșit.

Dar nu asta e lucrul cel mai important. Ana l-a menționat pe Hardy printre favoriți și sunt sigur că n-a văzut niciodată o ediție princeps, cu atât mai puțin să aibă una.

„*Vorbești de parcă ai fi consumatorul suprem.*“ Riposta ei moralizatoare din timpul interviului se întoarce ca să mă bântuie. Da. Îmi place să posed lucruri, lucruri a căror valoare va crește, cum ar edițiile princeps.

Mă simt mai calm și mai rațional și, în plus, un pic mândru de mine, și mă îndrept către dulap ca să mă schimb în echipamentul de alergare.

Pe bancheta din spate a mașinii răsfoiesc primul volum din *Tess*, căutând un citat, și în același timp mă întreb când este programat ultimul examen al Anei. Am citit cartea cu mulți ani în urmă și îmi amintesc vag despre ce este vorba. Lumea ficțiunii a fost refugiuul meu când eram adolescent. Mama se minuna mereu că îmi plăcea să citeșc; Elliot nu prea citea. Eu tânjeam după evadările pe care mi le oferea ficțiunea. El nu avea nevoie de nicio evadare.

— Domnule Grey, mă întrerupe Taylor. Am ajuns, domnule.

Se dă jos din mașină și-mi deschide ușa.

— Vă aștept afară la ora două să vă duc la meciul de golf.

Dau aprobator din cap și mă îndrept către Grey House, cu cărțile sub braț. Tânăra recepționeră mă întâmpină cu un gest seducător.

În fiecare zi... Ca o melodie siropoasă care se aude la nesfârșit.

Fără s-o bag în seamă, mă îndrept către liftul care mă va duce la etajul unde lucrez.

— Bună dimineața, domnule Grey, mă salută Barry de la Securitate și apasă butonul ca să cheme liftul.

— Ce mai face fiul tău, Barry?

— Mai bine, domnule.

— Mă bucur.

Intru în lift și urc până la etajul douăzeci.

Andrea e acolo să mă întâmpine.

— Bună dimineața, domnule Grey. Ros vrea să vă vadă pentru a discuta despre proiectul Darfur. Ar dori și Barney doar câteva minute...

Ridic mâna ca s-o fac să tacă.

— Lasă astea acum. Prinde-mi-l pe Welch la telefon și află când se întoarce Flynn din vacanță. După ce vorbesc cu Welch, putem stabili programul zilei de azi.

— Da, domnule.

— Și vreau un espresso dublu. Roag-o pe Olivia să mi-l facă.

Dar uitându-mă în jur, observ că Olivia e absentă. Ce ușurare. Fata aceea râde mereu la mine și chestia asta mă scoate din minți.

— Vreți și lapte, domnule? întreabă Andrea.

Ce fată bună. Îi zâmbesc.

— Astăzi nu.

Îmi place să le las să ghicească cum vreau cafeaua.

— Prea bine, domnule Grey.

Pare mulțumită de ea însăși și chiar așa și trebuie. E cea mai bună asistentă personală pe care am avut-o.

Peste trei minute îmi face legătura cu Welch.

— Welch?

— Domnule Grey.

— Verificările pe care le-ai făcut săptămâna trecută pentru mine.

Anastasia Steele. E studentă la WSU.

— Da, domnule. Îmi aduc aminte.

— Aș vrea să aflu când are ultimul examen și să mă anunți în regim prioritar.

— Desigur, domnule. Altceva?

— Nu, asta e tot.

Închid telefonul și mă uit fix la cărțile de pe biroul meu. Trebuie să găsesc un citat.

Ros, adjuncta mea și șefa operațiunilor, e în formă.

— O să primim autorizație de la oficialii sudanezi ca să depozităm încărcătura în Port Sudan. Dar contactele noastre de la fața locului ezită când vine vorba de drumul până la Darfur. Realizează un studiu de risc ca să vadă cât de viabil este acest plan.

Probabil că logistica e dificilă; dispoziția ei senină obișnuită lipsește cu desăvârșire.

— Putem să lansăm încărcătura cu parașuta.

— Christian, cheltuielile unei livrări cu parașuta...

— Știu. Hai să vedem cu ce soluții vin prietenii noștri de la ONG.

— Bine, spune și oftează. De asemenea, aștept și autorizație de la Departamentul de Stat.

Îmi dau ochii peste cap. Birocrație nenorocită.

— Dacă trebuie să mituim pe cineva — sau să-l rog pe senatorul Blandino să intervină — spune-mi.

— Următorul subiect este amplasarea noii fabrici. Știi că scuti-rile de taxe în Detroit sunt uriașe. Ți-a trimis rezumatul.

— Știu. Dar, pentru Dumnezeu, chiar trebuie să fie la Detroit?

— Nu știu ce ai împotriva acelui loc. Ne satisface criteriile.

— Bine, pune-l pe Bill să verifice potențialele terenuri industriale abandonate. Și să mai verificăm o dată ce altă municipalitate mai oferă termeni favorabili.

— Bill a trimis-o deja pe Ruth să se vadă cu reprezentanții Autorității pentru reamenajarea terenurilor industriale abandonate din Detroit, oraș care nu poate fi mai primitor de atât, dar o să-l rog pe Bill să facă o verificare finală.

Îmi sună telefonul.

— Da, mârâi la Andrea — știe că urăsc să fiu deranjat în timpul unei ședințe.

— Îl am pe Welch la telefon pentru dumneavoastră.

Ceasul meu arată ora 11:30. S-a mișcat repede.

— Fă-mi legătura.

Îi fac semn lui Ros să se oprească.

— Domnule Grey?

— Welch. Ce vești ai?

— Domnișoara Steele are ultimul examen mâine, pe 20 mai.

La naiba. Nu am mult timp la dispoziție.

— Minunat. De atât aveam nevoie.

Îi închid.

— Ros, mai ai răbdare cu mine un minut.

Ridic receptorul. Andrea răspunde imediat.

— Andrea, am nevoie de un notecard gol să scriu un mesaj peste o oră, spun eu și închid. Așa, Ros, unde rămăseserăm?

La 12:30 Olivia intră la mine în birou cu masa de prânz. E o fată înaltă, suplă, cu o față drăguță. Din păcate, se uită prea des la mine cu dorință. Duce o tavă pe care sper să aibă ceva comestibil. După o dimineață aglomerată, mor de foame. Ea tremură în timp ce-mi așază tava pe birou.

Salată de ton. Bine. N-a dat-o în bară nici măcar o dată.

De asemenea, îmi pune pe birou trei carduri albe de dimensiuni diferite, alături de plicurile corespunzătoare.

— Superb, mormăi eu.

Acum pleacă. Se strecoară afară.

Iau o îmbucătură de ton ca să-mi amănesc foamea, apoi mă întind după pix. Am ales un citat. Un avertisment. Am făcut alegerea corectă, plecând de lângă ea. Nu toți bărbații sunt eroi romantici. O să scot expresia „din lumea bărbaților“. Va înțelege ea.

De ce nu mi-ai spus că mă pasc pericole? De ce nu m-ai avertizat? Doamnele știu de ce să se ferească, fiindcă ele citesc romane care le previn despre astfel de lucruri...¹

Strecor cardul în plicul potrivit și scriu adresa Anei, care mi-a rămas întipărită în minte din verificarea făcută de Welch. O chem pe Andrea.

— Da, domnule Grey.

— Poți să vii până aici, te rog?

— Da, domnule.

Apare în ușă un moment mai târziu.

— Domnule Grey?

— Ia astea, împachetează-le și trimite-le prin curier Anastasiei Steele, fata care mi-a luat un interviu săptămâna trecută. Aceasta este adresa ei.

— Imediat, domnule Grey.

— Trebuie să ajungă cel mai târziu mâine.

— Da, domnule. Asta e tot?

— Nu. Găsește-mi un set care să-l înlocuiască pe acesta.

— Pentru aceste cărți?

— Da. Ediții princeps. Pune-o pe Olivia să se ocupe.

— Ce cărți sunt acestea?

— *Tess d'Urberville*.

1 Traducere de Teodor Fleșeru, *Tess d'Urberville*, colecția Cotidianul, Editura Univers. (N.t.)

— Da, domnule.

Îmi aruncă unul dintre rarele ei zâmbete și iese din birou.

De ce îmi zâmbește?

Ea nu zâmbește niciodată. Alungând acest gând, mă întreb dacă voi mai vedea vreodată aceste cărți și trebuie să recunosc că, în străfundul sufletului, sper să nu.

**Vineri,
20 mai 2011**

Am dormit bine pentru prima oară după cinci zile. Poate că simt că se apropie încheierea la care speram, acum, că i-am trimis cărțile Anastasiei. Mă bărbieresc, iar nemernicul din oglindă mă privește înapoi cu ochi reci și cenușii.

Mincinosule.

Să te ia naiba.

Bine. Bine. Sper să mă sune. Are numărul meu de telefon.

Doamna Jones își ridică privirea când intru în bucătărie.

— Bună dimineața, domnule Grey.

— 'Neața, Gail.

— Ce doriți la micul dejun?

— O să mănânc o omletă. Mulțumesc.

Mă așez la teigheaua din bucătărie în timp ce ea îmi pregătește mâncarea și răsfoiesc *Wall Street Journal* și *New York Times*, apoi mă uit și peste *Seattle Times*. În timp ce sunt cufundat în lectură, îmi sună telefonul.

E Elliot. Ce mama naibii vrea și frate-meu mai mare?

— Elliot?

— Omule. Trebuie neapărat să dispar din Seattle weekendul acesta. Gagica asta mă sufocă și trebuie să plec din calea ei.

— Te sufocă?

— Da. Ai ști și tu cum e dacă te-ar interesa.

Îi ignor insulta, după care îmi vine în minte un gând pervers.

— Ce-ar fi să mergem să dăm o tură pe la Portland? Putem pleca în după-amaiza asta. Și putem rămâne acolo. Și venim acasă duminică.

— Sună bine. Mergem cu elicea sau vrei să conduc eu?

— Acela e un elicopter, Elliot, și nu se conduce, se pilotează. Vino la birou pe la prânz și plecăm de acolo.

— Mulțumesc, frate-meu. Îți rămân dator.

Elliot închide telefonul.

Elliot nu s-a putut abține niciodată. Așa sunt și femeile cu care se încurcă: oricine ar fi nefericita, este doar o altă față dintr-un lung, lung șir de legături întâmplătoare.

— Domnule Grey. Ce doriți să vă pregătesc de mâncare pentru weekendul acesta?

— Pregătește ceva lejer și lasă mâncarea în frigider. S-ar putea să mă întorc sâmbătă.

Sau poate că nu.

Nu ți-a mai aruncat nicio privire, Grey.

Pentru că mi-am petrecut mare parte din viața mea profesională gestionând așteptările celorlalți, cred că ar trebui să mă pricep mai bine să le gestionez pe ale mele.

Elliot doarme aproape tot drumul până la Portland. Bietul idiot, cred că e terminat. Munca și sexul: astea sunt rațiunile de a trăi ale lui Elliot. Se întinde în scaunul pasagerului și sforăie.

Va fi o companie foarte plăcută.

O să ajungem în Portland după ora trei, așa că o sun pe Andrea de pe dispozitivul hands-free.

— Domnule Grey, răspunde ea după ce telefonul sună de două ori.

— Poți să ne trimiți două biciclete de munte la The Heathman?

— La ce oră, domnule?

— La trei.

— Bicicletele sunt pentru dumneavoastră și pentru fratele dumneavoastră?

— Da.

— Fratele dumneavoastră are cam 1,90 în înălțime?

— Da.

— Mă ocup imediat.

— Minunat.

Închid și-l sun pe Taylor.

— Domnule Grey, răspunde el la primul apel.

— La ce oră ajungi aici?

— Pe la ora nouă diseară.

— Aduci R8-ul?

— Cu plăcere, domnule.

Și Taylor este obsedat de mașini.

— Bine.

Închei convorbirea și dau drumul la muzică. Să vedem dacă Elliot mai poate dormi cu The Verve în urechi.

În timp ce înaintăm, am emoții din ce în ce mai mari.

Oare a primit deja cărțile? Sunt tentat s-o sun pe Andrea din nou, dar știu că i-am lăsat o grămadă de treburi de cap. În plus, n-am chef să le dau angajaților mei motive să mă bârfească. În mod normal nu prea fac tâmpenii de genul ăsta.

De ce le-ai mai trimis atunci?

Pentru că vreau s-o revăd.

Leșim din Vancouver, iar eu mă întreb dacă și-a terminat examenul.

— Hei, frate, unde suntem? face Elliot.

— Fiți atenți, că se trezește, mormăi eu. Aproape am ajuns. Mergem la plimbare cu bicicletele.

— Serios?

— Da.

— Tare. Mai ții minte când ne ducea tata?

— Da.

Clatin din cap când îmi aduc aminte. Tata este un atotcunosător, o adevărată personalitate enciclopedică: este educat, sportiv, nonșalant în oraș, dar și mai nonșalant în natură. A adoptat cu mare drag trei copii... iar eu sunt cel care nu se ridică la așteptările lui.

Dar înainte să devin adolescent aveam o legătură puternică. Era eroul meu. Îi plăcea mult să ne ducă în drumeție cu cortul și să facem tot felul de activități în natură, pe care și acum le îndrăgesc: iahtingul, mersul cu caiacul, cu bicicleta, pe toate le făceam.

Pubertatea însă a stricat toată combinația.

— Mă gândeam că dacă ajungem târziu după-amiaza, nu mai avem timp să ne dăm cu bicicletele.

— Bine gândit.

— Deci de cine fugi?

— Frate, eu sunt genul iubește-le și lasă-le. Știi și tu. Fără obligații. Gagicile află că ai propria ta afacere și încep să le treacă prin cap diverse idei.

Îmi aruncă o privire lungă.

— Tu te-ai gândit bine să-ți ții scula în pantaloni.

— Nu cred că vorbeam despre scula mea, ci despre a ta și despre cine s-a aflat de curând la celălalt capăt al ei.

Elliot chicotește.

— Am pierdut numărătoarea. Oricum, gata cu mine. Ce mai face palpitanta lume a comerțului și a finanțelor grele?

— Chiar vrei să știi?

Îi arunc o privire.

— Neah, behăie el, iar eu râd de apatia lui și de lipsa lui de elocință.

— Cum merg afacerile? îl întreb.

— Îți verifici investiția?

— Întotdeauna.

Cu asta mă ocup.

— Păi, am început proiectul Spokane Eden săptămâna trecută și suntem în grafic, dar a trecut doar o săptămână.

Ridică din umeri. În spatele aparențelor oarecum banale, fratele meu este un ecologist convins. Pasiunea lui pentru o existență sustenabilă naște uneori conversații aprinse în timpul cinelor în familie de duminică, iar ultimul său proiect este un complex de locuințe ecologice și ieftine în nordul orașului Seattle.

— Sper să pot instala noul sistem de ape reziduale reciclate de care îți povesteam. Asta înseamnă că toate căminele își vor reduce consumul de apă și facturile vor scădea cu douăzeci și cinci la sută.

— Impresionant.

— Așa sper.

Ne îndreptăm fără să mai vorbim către centrul orașului Portland și, exact când intrăm în garajul subteran al hotelului The Heathman — ultimul loc unde am văzut-o pe Ana — Elliot murmură:

— Știi că ratăm meciul celor de la Mariners în seara asta.

— Poate că în seara asta rămâi în fața televizorului. Dă-i sculei tale o pauză și uită-te la baseball.

— Mi se pare o idee bună.

A ține pasul cu Elliot este o adevărată provocare. Străbate cărarea cu aceeași atitudine nepăsătoare pe care o aplică majorității situațiilor. Elliot nu cunoaște frica — de aceea îl admir. Dar dacă merg cu bicicleta în ritmul impus de el nu apuc să admir împrejurimile. De-abia trag cu ochiul la vegetația bogată care trece pe lângă mine într-o secundă, dar îmi țin ochii ațintiți asupra potecii, încercând să evit gropile.

La sfârșitul cursei suntem amândoi murdari și epuizați.

— A fost cea mai distractivă chestie pe care am făcut-o în ultima vreme cu hainele pe mine, zice Elliot după ce predăm bicicletele portarului de la The Heathman.

— Mda, mormăi eu și apoi îmi aduc aminte cum am ținut-o pe Anastasia când am salvat-o din calea biciclistului.

Căldura trupului ei, sânii ei lipiți de mine, parfumul ei invadându-mi simțurile. Și eu aveam atunci hainele pe mine...

— Mda, murmur din nou.

În lift ne verificăm telefoanele, cât urcăm la etaj.

Am câteva e-mailuri, câteva mesaje de la Elena care mă întreabă ce fac weekendul acesta, dar niciun apel ratat de la Anastasia. E aproape ora 7:00 — cred c-a primit cărțile până acum. Acest gând mă deprimă: am bătut tot drumul acesta până la Portland după potcoave de cai morți.

— Frate, gagica asta m-a sunat de cinci ori și mi-a trimis patru mesaje. Nu-și dă seama cât de disperată pare? se văicărește Elliot.

— Poate că e gravidă.

Elliot pălește, iar eu izbucnesc în râs.

— Nu e de râs, șmecherule, bombăne el. În plus, nu am cunoscut-o de prea mult timp. Și nici prea frecvent.

După un duș rapid mă duc în apartamentul lui Elliot și urmărim ce-a mai rămas din meciul celor de la Mariners împotriva echipei San Diego Padres. Ne comandăm friptură, salată, cartofi prăjiți și câteva beri și mă relaxez privind meciul în compania nesofisticată a lui Elliot. M-am resemnat la gândul că Anastasia n-o să mă sune. Mariners conduc și se pare că o să am și eu un motiv de bucurie.

Din nefericire, nu pot să mă bucur, deși Mariners câștigă cu 4-1.

Hai Mariners! Elliot și cu mine ciocnim sticlele cu bere.

Exact când constat că analiza de după meci se lungește aiurea, telefonul îmi sună și pe ecran văd numele domnișoarei Steele.

Ea e.

— Anastasia?

Nu-mi ascund nici surpriza, nici plăcerea. Pe fundal se aude gălăgie de parcă ar fi la o petrecere sau la un bar. Elliot se holbează la mine, așa că mă ridic de pe canapea, ca să nu mai tragă cu urechea.

— De ce mi-ai trimis cărțile acelea?

Bălmăjește cuvintele și un val de teamă îmi trece de-a lungul șirei spinării.

— Anastasia, te simți bine? Vorbești ciudat.

— Nu eu sunt aia ciudată, tu ești.

Are un ton acuzator.

— Anastasia, ai băut cumva?

La naiba. Cu cine e oare? Cu fotograful? Unde e prietena ei, Kate?

— Și ce-ți pasă ție?

Pare morocănoasă și războinică și îmi dau seama că e beată, dar în același timp trebuie să mă asigur că se simte bine.

— Sunt doar... curios. Unde ești?

— Într-un bar.

— Care bar?

Spune-mi. Îngrijorarea mă cuprinde. E o femeie tânără, beată, undeva în Portland. Nu e în siguranță.

— Un bar din Portland.

— Cum ajungi acasă?

Mă ciupesc de nas, în speranța deșartă că asta mă va împiedica să mă enervez.

— Mă descurc eu cumva.

Ce mama dracului? Are de gând să se urce la volan? O întreb din nou la ce bar este și ea îmi ignoră întrebarea.

— De ce mi-ai trimis cărțile, Christian?

— Anastasia, unde ești? Spune-mi chiar acum.

Cum va ajunge acasă?

— Ești atât de... autoritar.

Chicotește. În oricare altă împrejurare, mi s-ar fi părut fermecătoare. Dar acum — îmi doresc să-i arăt cât de autoritar pot fi. Mă scoate din minți.

— Ana, te rog, ajută-mă, unde mama dracului ești?

Ea chicotește din nou. *Rahat, râde de mine!*

Din nou!

— Sunt în Portland... cam departe de Seattle.

— Unde anume în Portland?

— Noapte bună, Christian.

Legătura se întrerupe.

— Ana!

Mi-a închis telefonul! Mă uit la telefon și nu-mi vine să cred.

Nimeni nu mi-a închis vreodată telefonul în nas. *Ce mama dracului!*

— Care e problema? strigă Elliot de pe canapea.

— M-a sunat cineva la beție.

Mă uit la el și-l văd cu gura căscată de uimire.

— Pe tine?

— Da.

O sun la loc, încercând să-mi stăpânesc furia și îngrijorarea.

— Bună, face ea, cu o voce șoptită și sfioasă și se cunoaște că se află într-un loc mai liniștit.

— Vin să te iau.

Am o voce înghețată și mă lupt cu propria-mi mânie, în timp ce închid telefonul cu un gest tăios.

— Trebuie s-o recuperez pe fata asta și s-o duc acasă. Vrei să vii cu mine?

Elliot se holbează la mine de parcă mi-ar fi crescut trei capete.

— Tu? Cu o gagică. Trebuie să văd așa ceva.

Elliot își ia tenișii și începe să se încălze.

— Stai că trebuie să dau un telefon.

Mă îndrept către dormitor în timp ce încerc să mă hotărâsc dacă să-l sun pe Barney sau pe Welch. Barney este cel mai experimentat inginer din cadrul diviziei de telecomunicații a companiei mele. Este un geniu al tehnologiei. Dar ceea ce vreau eu nu e chiar legal.

Mai bine nu-mi amestec compania.

Îl sun pe Welch și-mi răspunde peste câteva secunde, cu vocea lui răgușită.

— Domnule Grey?

— Aș vrea să aflu unde se află chiar acum Anastasia Steele.

— Înțeleg.

Face pauză o clipă.

— Mă ocup eu, domnule Grey.

Știu că așa ceva este în afara legii, dar fata asta ar putea să dea de bucluc.

— Mulțumesc.

— Vă sun în câteva minute.

Când mă întorc în living, Elliot își freacă mâinile de satisfacție, cu un rânjel tâmp pe chip.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu aș rata așa ceva pentru nimic în lume, zice el, entuziasmat.

— Stai doar să iau cheile de la mașină. Ne vedem în garaj în cinci minute, mormăi eu, nebăgându-i în seamă expresia înfumurată.

Barul e plin ochi, plin de studenți hotărâți să se distreze. În boxe se aude o porcărie de muzică indie, iar ringul de dans este înțesat cu trupuri care se unduiesc.

Toate acestea mă fac să mă simt bătrân.

E pe aici, pe undeva.

Elliot a intrat după mine pe ușa principală.

— O vezi cumva? urlă el ca să acopere gălăgia.

Cercetând încăperea din priviri, o zăresc pe Katherine Kavanagh. Este cu un grup de prieteni, toți bărbați, într-un separeu. Nu e nici urmă de Ana, dar masa e plină de pahare de shoturi și halbe de bere.

Ei bine, hai să vedem dacă domnișoara Kavanagh e o prietenă la fel de loială cum îi este Ana.

Se uită la mine luată prin surprindere când ajungem la masa ei.

— Katherine, zic eu în loc de salut, iar ea mă întrerupe înainte s-o întreb pe unde umblă Ana.

— Christian, ce surpriză să te întâlnesc aici, țipă ea peste zgomotul din bar.

Cei trei tipi de la masă se uită la mine și la ea cu o neîncredere de-a dreptul ostilă.

— Eram prin apropiere.

— Și acesta cine este?

Zâmbește un pic cam prea entuziasat către Elliot, întrerupându-mă din nou. Ce femeie exasperantă.

— El e fratele meu, Elliot. Elliot, Katherine Kavanagh. Unde e Ana?

Ea îi zâmbește și mai larg lui Elliot, iar eu sunt surprins de surâsul lui pe măsură.

— Cred c-a ieșit să ia o gură de aer, răspunde Kavanagh, dar nici nu se uită la mine.

N-are ochi decât pentru domnul Iubește-le și Părăsește-le. Ce să zic, până aici i-a fost.

— A ieșit? Unde? strig eu.

— Ah. Pe acolo.

Arată către ușile duble aflate în celălalt capăt la barului.

Făcându-mi loc prin mulțime, ajung la ușă, lăsându-i în urmă pe cei trei tipi morocănoși și pe Kavanagh și Elliot cufundați într-un schimb de zâmbete cu subînțele.

După ușile duble dau de coada de la toaleta doamnelor și dincolo de aceasta e o altă ușă, care este deschisă. Se află undeva în spatele barului. În mod ironic, duce în parcare de unde tocmai am venit Elliot și cu mine.

Ajungând afară, mă trezesc într-un loc de întâlnire adiacent parcării — un spațiu încadrat de niște straturi de flori, unde câțiva oameni fumează, beau și sporovăiesc. Unii se pupă. O zăresc.

Să-mi bag! E cu fotograful. Așa cred, deși e greu de spus în lumina aceea slabă. Se află în brațele lui, dar pare că vrea să se desprindă de el. El îi șoptește ceva, nu aud ce, și o sărută pe obraz.

— José, nu, spune ea și totul devine limpede.

Încearcă să-l respingă.

Nu vrea să fie sărutată.

Pentru un moment îmi vine să-i rup capul de pe umeri. Cu pumnii strânși de-o parte și de a alta a corpului mă duc direct la ei.

— Cred că doamna a zis nu.

Vocea mi se aude rece și sinistră în liniștea relativă, în timp ce mă străduiesc să-mi țin în frâu furia.

Îi dă drumul Anei, iar ea se uită la mine cu o expresie confuză, de om beat.

— Grey, spune el, cu o voce tăioasă, și chiar am nevoie de tot autocontrolul de care pot da dovadă ca să nu-l pocnesc și să-i șterg astfel dezamăgirea de pe mutră.

Ana se leagănă, apoi se apleacă și vomită pe jos.

Ah, rahat!

— Ăă — *Dios mío*, Ana!

José sare din calea ei, total dezgustat.

Idiot nenorocit.

Nebăgându-l în seamă, o apuc de păr și i-l ridic în timp ce ea vomită în continuare tot ce a mâncat și a băut în seara asta. De fapt, constat cu oarece enervare că nu pare să prea fi mâncat. O țin cu brațul pe după umeri și o conduc departe de privirile curioșilor, către unul dintre straturile de flori.

— Dacă ai de gând să vomیți din nou, vomیتă aici. Te țin eu.

E mai întuneric aici. Poate vomita în liniște. Vomită la nesfârșit, cu mâinile sprijinite de gardul de cărămidă. Este demnă de milă. Și după ce își golește stomacul îi vine să verse în continuare, contorsionându-se.

Frate, s-a pus în cap rău de tot.

În cele din urmă, trupul i se destinde și cred că a terminat. Îi dau drumul și îi ofer batista mea, pe care o am, ca prin minune, în buzunarul interior al sacoului.

Mulțumesc, doamnă Jones.

Ștergându-se la gură, se răsucește și se sprijină de zidul de cărămidă, evitând să se uite la mine, pentru că e rușinată și stânjenită. Cu toate astea mă bucur foarte mult c-o văd. Mi-a dispărut furia

pe fotograf. Sunt de-a dreptul încântat că stau în parcare a unui bar studentesc din Portland cu domnișoara Anastasia Steele.

Își ia capul în mâini, se ascunde, apoi trage cu ochiul la mine, încă extrem de umilă. Întorcându-se către ușă, aruncă o privire peste umărul meu. Presupun că se uită după „prietena” ei.

— Ăă, ne vedem înăuntru, zice José, dar eu mă răsucesc și îl țintuiesc cu privirea și, spre bucuria mea, ea nu-l mai bagă în seamă, ci își întoarce ochii către mine.

— Îmi cer scuze, spune ea în cele din urmă, iar cu degetele moto-tolește materialul fin al batistei.

Bine, hai să ne distrăm un pic.

— Pentru ce anume îți ceri scuze, Anastasia?

— În principal, pentru că te-am sunat. Și pentru că mi-a fost rău. Ah, și lista poate continua, bombăne ea.

— Am făcut toți din astea, mă rog, poate nu la fel de rău ca tine totuși.

Oare de ce este atât de amuzant s-o necăjesc pe fata asta?

— Este vorba despre cunoașterea limitelor, Anastasia. Adică eu susțin forțarea limitelor, dar ceea ce văd aici este exagerare. Așa te porți în mod obișnuit?

Poate că are o problemă cu alcoolul. Această idee mă îngrijorează și mă gândesc s-o sun pe mama ca să-mi recomande o clinică de dezintoxicare.

Ana se încruntă pentru un moment, ca și cum s-ar înfuria, și micul ei se formează din nou între sprâncene, iar eu trebuie să-mi înfrânez dorința de a-l săruta. Dar când vorbește pare că regretă ce-a făcut.

— Nu, spune ea. N-am mai băut niciodată și în acest moment nici nu-mi mai doresc să beau vreodată.

Își ridică privirea la mine, cu o expresie confuză, și se leagănă puțin. Ar putea leșina, așa c-o prind în brațe fără să mă gândesc prea mult.

E surprinzător de ușoară. Prea ușoară. Gândul acesta mă irită. Nici nu mă miră că s-a îmbătat.

— Haide, te duc acasă.

— Trebuie să-i spun lui Kate, zice ea și își reazemă capul de umărul meu.

— Îi poate spune frate-meu.

— Poftim?

— Fratele meu, Elliot, vorbește cu domnișoara Kavanagh.

— Serios?

— Era cu mine când ai sunat.

— În Seattle?

— Nu, stau la The Heathman.

Și vânătoarea mea de potcoave de cai morți a meritat efortul.

— Cum m-ai găsit?

— Ți-am urmărit telefonul mobil, Anastasia.

Mă duc către mașină. Vreau s-o duc acasă.

— Ai jachetă sau geantă la tine?

— Ăă... da, și una, și alta. Christian, te rog, trebuie s-o anunț pe Kate. Își va face griji.

Mă opresc și-mi mușc limba. Kavanagh nu-și făcea nicio grijă că ea era aici cu fotografii îndrăgostit. *Rodriguez. Așa îl cheamă.* Ce fel de *prietenă* e ea? Luminile barului îi scot în evidență chipul îngrijorat.

Oricât de mult mă deranjează, o pun jos și o însoțesc înăuntru. Ținându-ne de mână, intrăm la loc în bar și ne oprim la masa lui Kate. Unul dintre tineri încă se află acolo, plictisit și abandonat.

— Unde-i Kate? Țipă Ana ca să acopere gălăgia.

— Dansează, îi zice tipul, privind ringul de dans cu ochii săi negri.

Ana își adună jacheta și geanta și, îndreptându-se către ieșire, mă apucă în mod neașteptat de braț.

Încremenesc.

Rahat.

Pulsul mi-o ia razna, iar întunericul mă cuprinde, întinzându-se și înfigându-și ghearele în beregata mea.

— E pe ringul de dans, țipă ea, iar cuvintele ei îmi gâdilă urechea, alungându-mi temerea.

Și dintr-odată întunericul dispare și bătăile disperate ale inimii mele încetează.

Cum?

Îmi dau ochii peste cap confuz și o duc la bar, comand un pahar cu apă și i-l ofer.

— Bea.

Privindu-mă peste paharul cu apă, ia o înghițitură mică.

— Toată apa, îi ordon eu.

Sper că este o măsură suficientă pentru a o ajuta să evite o mahmureală monstruoasă mâine.

Oare ce i s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi intervenit? Mă cutremur.

Și mă gândesc la ceea ce tocmai mi s-a întâmplat mie.

Atingerea ei. Reacția mea.

Mă deprim și mai tare.

Ana se leagănă puțin în timp ce bea, așa că o echilibrez punându-i o mână pe umăr. Îmi place această conexiune — când o ating. Pur și simplu mă liniștește.

Hmm... închipuiri, Grey.

Își termină paharul, iar eu îl recuperez și-l așez pe bar.

Bine. Vrea să discute cu așa-zisa ei prietenă. Cercetez din priviri ringul de dans, stingherit de toate trupurile acelea care se izbesc de mine în timp ce ne croim drum prin gloată.

Îmbărbătându-mă, o iau de mână și o conduc către ringul de dans. Ea ezită un pic, dar vrea să-i vorbească prietenei ei și aceasta este singura cale; va trebui să danseze cu mine. Când Elliot începe să se rupă în figuri, nimic nu-l mai poate opri; s-a zis cu seara noastră liniștită în camera de hotel.

O trag către mine și o iau în brațe.

Pot să mă descurc. Când îmi dau seama că mă va atinge, totul este în ordine. Totul e sub control, mai ales că am sacoul pe mine. O conduc prin mulțime acolo unde Elliot și Kate se dau în spectacol.

Continuând să danseze, Elliot se apleacă spre mine în mijlocul unei figuri când ajungem lângă el și ne măsoară din cap până-n picioare, nevenindu-i să-i creadă ochilor.

— O duc pe Ana acasă. Anunț-o pe Kate, îi strig eu în ureche.

El dă din cap și o trage pe Kavanagh la el în brațe.

Așa. Trebuie s-o duc pe domnișoara Șoricel Bețiv de Bibliotecă acasă, dar, dintr-un motiv anume, ea nu pare dornică să plece. O privește pe Kavanagh îngrijorată. Când ieșim de pe ring, se uită în spate după Kate, apoi se uită la mine, legănându-se și părând puțin amețită.

— La naiba...

O prind ca prin minune când își pierde cunoștința în mijlocul barului. Sunt tentat s-o urc pe umăr, dar am părea foarte suspecti, așa c-o iau din nou în brațe, adăpostind-o la pieptul meu, și o duc afară, la mașină.

— Doamne Dumnezeule, bombăn în timp ce caut cheia în buzunarele jeanșilor și o sprijin în același timp.

În mod uimitor, reușesc s-o așez pe scaunul din dreapta și să-i pun centura de siguranță.

— Ana.

O scutur puțin, pentru că e îngrijorător de neclintită.

— Ana!

Ea mormăie ceva de neînțeles și îmi dau seama că și-a revenit. Știu că ar trebui s-o duc acasă, dar până la Vancouver e drum lung și nu știu dacă nu cumva i se va face rău din nou. Nu mă încântă nici ideea că va vomita în Audiul meu. Mirosul care i s-a întipărit în haine se face deja simțit.

Mă îndrept către The Heathman, spunându-mi că fac asta pentru binele ei.

Mda, dacă tu crezi asta, Grey.

Doarme la mine în brațe în timp ce urcăm din garaj cu liftul. Trebuie să-i scot jeanșii și pantofii. Mirosul oribil de vomă invadează

spațiul strâmt. Mi-ar plăcea să-i fac o baie, dar asta ar însemna că aş depăşi nişte limite.

Dar oare nu le depăşesc oricum?

În apartament, îi aşez geanta pe canapea, apoi o duc în dormitor şi o întind pe pat. Ea mai mormăie ceva, dar nu se trezeşte.

Îi scot repede încălţările şi şosetele şi le pun în sacul de plastic pentru haine murdare primit de la hotel. Apoi îi trag fermoarul jeansilor şi i-i dau jos, după care îi verific buzunarele înainte de a-i pune în sac. Ea cade înapoi pe pat, împrăştiată ca o stea de mare, cu braţele şi picioarele ei palide, şi, pentru un moment, îmi imaginez acele picioare încolăcite în jurul mijlocului meu, iar încheieturile ținuite pe crucea Sfântului Andrei. Are o vânătaie în curs de vindecare pe genunchi şi mă întreb dacă e de la căzătura pe care a tras-o la mine în birou.

E însemnată de atunci... ca şi mine.

O ridic în fund şi deschide ochii.

— Bună, Ana, şoptesc eu, în timp ce îi scot jacheta încet şi fără concursul ei.

— Grey. Buzele, băiguie ea.

— Da, draga mea.

O aşez înapoi pe pat. Închide din nou ochii şi se întoarce pe o parte, dar de data asta se strânge ghemotoc, părând mică şi vulnerabilă. Trag pătura peste ea şi o sărut pe păr. Acum, că hainele murdare au dispărut, a reapărut o urmă a aromei sale. Mere, toamnă, proaspăt, delicios... Ana. Are buzele desfăcute, genele îi umbresc obrajii palizi, iar pielea ei nu are niciun defect. Îmi permit s-o mai ating o singură dată, mângâind-o pe obraz cu dosul degetului arătător.

— Somn ușor, murmur, apoi mă duc în living ca să completez lista hainelor ce trebuie spălate.

Când termin, scot sacul cu rufe nedemne la uşa apartamentului ca să fie luate şi curăţate.

Înainte de a-mi verifica e-mailurile îi trimit un mesaj lui Welch, rugându-l să se intereseze dacă José Rodriguez are cazier. Sunt

curios. Vreau să știu dacă profită de tinere în stare de ebrietate. Apoi revin la problema hainelor domnișoarei Steele: îi trimit un scurt e-mail lui Taylor.

Din partea lui: Christian Grey

Despre: Domnișoara Anastasia Steele

Data: 20 mai 2011 23:46

Către: J B Taylor

Bună dimineața,

Te rog să achiziționezi următoarele obiecte pentru domnișoara Steele și să le trimiți la apartamentul meu obișnuit înainte de ora 10:00.

Jeans: Blue Denim, măsura 32

Bluză: Albastră. Drăguță. Măsura 32

Teniși Converse: Negri, numărul 38

Șosete: numărul 38

Lenjerie intimă: Chiloți — măsură mică. Sutien – estimez 75C.

Mulțumesc.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

După ce e-mailul dispăre din outbox, îi scriu lui Elliot.

Ana e cu mine.

Dacă mai ești cu Kate, anunț-o.

Îmi răspunde.

Se face.

Sper să faci sex.

Ai mareee nevoie. ;)

Răspunsul lui mă face să râd.

Am mare nevoie, Elliot. Chiar am.

Îmi deschid e-mailul de la serviciu și încep să citesc.

**Sâmbătă,
21 mai 2011**

Aproape două ore mai târziu, mă duc și eu în pat. E trecut puțin de 1:45. Ea doarme buștean și nu s-a mișcat din poziția în care am lăsat-o. Mă dezbrac, îmi pun pantalonii de pijama și tricoul și mă urc lângă ea. Parcă ar fi în comă; nu cred că se va mișca și mă va atinge. Ezit preț de un moment atunci când întunericul își face simțită prezența înlăuntrul meu, dar nu iese la suprafață și știu că asta se datorează faptului că îi privesc mișcările hipnotice ale pieptului în timp ce respiră și îmi sincronizez răsuflarea cu a ei. Inspir. Expir. Inspir. Expir. Inspir. Expir. O privesc pentru nu știu câte secunde, minute, ore întregi. Și, în timp ce doarme, îi cercetez cu privirea fiecare centimetru al chipului ei frumos. Flutură prin somn din genele întunecate, iar buzele îi sunt un pic desfăcute și-i zăresc printre ele dinții simetrici și albi. Mormăie ceva ininteligibil, apoi scoate ușor limba și-și linge buzele. E excitant, foarte excitant. În cele din urmă mă cufund într-un somn adânc și fără vise.

E liniște când deschid ochii și, pentru un moment, mă simt dezorientat. A, da. Sunt la The Heathman. Ceasul de pe noptieră arată că e ora 7:43.

Când am mai dormit eu până atât de târziu?

Ana.

Îmi întorc capul încet și o văd dormind tun, cu fața la mine. Cu chipul ei frumos odihnindu-se. N-am dormit niciodată cu o femeie. M-am culcat cu foarte multe, dar să mă trezesc alături de o tânără atrăgătoare e o experiență nouă și provocatoare. Penisul meu e de acord cu mine.

Chestia asta n-o să meargă.

Mă dau jos din pat fără nicio tragere de inimă și mă schimb în echipamentul de alergare. Trebuie să-mi consum acest... exces de energie. În timp ce mă îmbrac, mă gândesc că nici nu-mi aduc aminte de când n-am mai dormit așa de bine.

În living, îmi pornesc laptopul, îmi verific e-mailul și răspund la două mesaje de la Ros și unui mesaj de la Andrea. Îmi ia mai mult ca de obicei, pentru că nu mă gândesc decât la faptul că Ana doarme în camera alăturată. Mă întreb cum se va simți când se va trezi.

Mahmură. Ah.

În minibar găsesc o sticlă cu suc de portocale și vărs conținutul într-un pahar. Încă doarme când intru în dormitor, iar părul ei de culoarea mahonului e împrăștiat pe toată perna, în vreme ce pătura i-a alunecat undeva sub talie. Tricoul i s-a ridicat, descoperindu-i abdomenul și buricul.

Priveliștea asta îmi provoacă din nou un fior prin tot trupul.

Nu te mai holba așa la fata asta, pentru numele lui Dumnezeu, Grey.

Trebuie să ies de aici înainte să fac ceva ce aș putea regreta. Așez paharul pe noptieră și o șterg la baie, găsesc două pastile de Advil în trusa mea de voiaj și le pun lângă paharul cu suc de portocale.

După ce-i mai arunc o privire lungă Anastasiei Steele — prima femeie lângă care am dormit — mă duc să alerg.

Când mă întorc de la alergare, găsesc în living o plasă de la un magazin pe care nu-l cunosc. Mă uit în ea și observ că acolo sunt haine pentru Ana. Din câte văd, Taylor s-a descurcat de minune — și încă nici nu e 9:00.

Omul ăsta e o comoară.

Geanta ei este pe canapea, acolo unde am lăsat-o eu aseară, iar ușa dormitorului e închisă, așadar presupun că n-a plecat și că încă doarme. Mă bucur. Citesc cu atenție meniul de la room-service și mă hotărâsc să comand ceva de mâncare. Îi va fi foame când se va trezi, dar nu am nici cea mai vagă idee ce vrea să mănânce, așa că, într-un rar moment de răsfăț, comand o selecție din meniul de mic dejun. Sunt anunțat că va dura o jumătate de oră.

Este momentul s-o trezesc pe delicioasa domnișoară Steele; a dormit suficient.

Îmi iau prosopul de antrenament și plasa cu cumpărături, bat la ușă și intru. Spre încântarea mea, ea stă în fund în mijlocul patului. Pastilele au dispărut, la fel și sucul.

Cuminte fată.

Pălește când pătrund în încăpere.

Nu te formaliza, Grey. Doar nu vrei să fii acuzat de răpire.

Închide ochii, rușinată, presupun.

— Bună dimineața, Anastasia. Cum te simți?

— Mai bine decât aș merita, mormăie ea, iar eu așez plasa pe scaun.

Când își întoarce privirea către mine, îi văd ochii imposibil de mari și de albaștri și, deși tot părul îi este ciufulit... arată uluitor.

— Cum am ajuns aici? mă întreabă, ca și cum s-ar teme de răspuns.

Liniștește-te-o, Grey.

Mă așez pe marginea patului și îi povestesc pe îndelete ce s-a întâmplat.

— După ce ți-ai pierdut cunoștința, n-am vrut să risc să-mi murdăresc tapiseria de piele din mașină, ducându-te până la tine acasă. Așa că te-am adus aici.

— Tu m-ai pus în pat?

— Da.

— Am mai vomitat?

— Nu.

Slavă cerului.

— Tu m-ai dezbrăcat?

— Da.

Cine altcineva să te fi dezbrăcat?

Se îmbujorează și astfel capătă, în sfârșit, un strop de culoare în obraji. Se mușcă de buză cu dinții ei perfecți. Îmi înăbuș un geamăt.

— Nu am...? șoptește ea, privindu-și fix mâinile.

Doamne, ce fel de animal crede că sunt?

— Anastasia, erai aproape în comă. Necrofilia nu se numără printre pasiunile mele.

Am un ton sec.

— Îmi place ca iubitele mele să fie conștiente și pe fază.

Oftează ușurată, ceea ce mă face să mă întreb ce i s-o fi întâmplat înainte, poate-o fi leșinat și s-o fi trezit în patul unui străin și o fi aflat că i-a tras-o fără consimțământul ei. Poate că ăsta e modul de operare al fotografului. Gândul ăsta mă tulbură. Dar îmi aduc aminte de mărturisirea ei de azi-noapte — că nu s-a mai îmbătat niciodată. Mulțumesc lui Dumnezeu că n-a făcut un obicei din asta.

— Îmi pare tare rău, spune și pare foarte rușinată.

La naiba. Poate c-ar trebui să fiu mai îngăduitor cu ea.

— A fost o seară foarte distractivă. N-o voi uita foarte curând.

Sper că am vorbit împăciuitoare, dar ea ridică din sprânceană.

— Nu era cazul să mă urmărești cu nu știu ce dispozitiv demn de James Bond pe care îl construiești tu pentru cel care dă mai mulți bani.

Oau! Acum e supărată. De ce oare?

— În primul rând, tehnologia care se ocupă cu urmărirea telefoanelor mobile e disponibilă pe internet.

În fine, pe Internetul Ascuns...

— În al doilea rând, compania mea nu produce și nici nu investește în niciun fel de aparatură de supraveghere.

Simt că mă aprind, dar e momentul meu.

— Și în al treilea rând, dacă n-aș fi venit după tine, probabil că acum te-ai fi trezit în patul fotografului și, din câte îmi amintesc, nu păreai foarte entuziasmată de felul în care își pleda cauza.

Clipește de câteva ori, apoi începe să se hlizească.

Iar râde de mine.

— Din ce cronică medievală ai scăpat? Parcă ești un cavaler curtenitor.

Este fermecătoare. Mă insultă... din nou, iar ireverența ei este reconfortantă, de-a dreptul reconfortantă. Cu toate acestea, nu-mi fac iluzii c-aș fi vreun cavaler în armură strălucitoare. Frate, înțelege greșit. Și, deși s-ar putea să nu fie în avantajul meu, mă simt obligat s-o avertizez că nu e nimic nici cavaleresc, nici curtenitor la mine.

— Anastasia, mă îndoiesc. Poate un cavaler întunecat.

Dac-ar ști — și oare de ce discutăm despre mine? Schimb subiectul.

— Ai mâncat ceva aseară?

Scutură din cap.

Știam eu!

— Trebuie să mănânci. De aceea ți-a fost atât de rău. Pe bune, asta e regula numărul unu când vine vorba de băut.

— Ai de gând să mă mai cerți mult?

— Asta crezi tu că fac?

— Așa mi se pare.

— Ai noroc că doar te cert.

— Ce vrei să spui?

— Păi, dac-ai fi fost a mea, nu mai puteai să stai în fund o săptămână după prostiile pe care le-ai făcut ieri. N-ai mâncat, te-ai îmbătat, te-ai pus în pericol de una singură.

Teama pe care o simt mă surprinde de-a dreptul; ce comportament iresponsabil, expus primejdiilor.

— Nici nu vreau să mă gândesc la câte ți s-ar fi putut întâmpla. Se încruntă.

— N-aș fi pățit nimic. Eram cu Kate.

Foarte responsabilă, ce să zic!

— Și fotografia? ripostez eu.

— José a sărit calul, atâta tot, spune ea, alungându-mi îngrijorarea și aruncându-și părul încurcat pe spate.

— Păi, data viitoare când sare calul, poate o să-l pui puțin la punct.

— Ești adeptul disciplinei stricte, nu-i așa? se răstește ea.

— Ah, Anastasia, nici nu-ți dai seama câtă dreptate ai.

Mi-o închipui legată cu cătușele de banca mea, cu un ghimbir decojit înfipt în fund ca să nu-și poată strânge fesele, apoi plesnită bine cu o curea sau cu un bici. *Mda...* Asta ar învăța-o minte, să nu mai fie atât de iresponsabilă. Imaginea asta mi se pare extrem de ispititoare.

Mă privește cu ochii mari și o expresie confuză, ceea ce mă face să mă simt încurcat. *Oare-mi poate citi gândurile? Sau se uită doar la chipul meu atrăgător.*

— Mă duc să fac un duș. Doar dacă nu vrei tu să faci prima, îi zic, dar ea continuă să mă fixeze cu gura căscată.

Chiar și cu gura deschisă este adorabilă. E greu să-i rezist și de aceea îmi permit s-o ating, mângâind-o pe obraz cu degetul mare. Începe să gâfâie când o ating pe buza de jos — e atât de catifelată.

— Respiră, Anastasia, îi șoptesc, înainte să mă ridic în picioare și s-o anunț că micul dejun va sosi în cincisprezece minute.

Nu spune nimic, gura aia obraznică nu mai are replică măcar o dată.

Ajuns la baie, inspir adânc, mă dezbrac și intru sub duș. Aproape că sunt tentat să mă masturbez, dar mă oprește frica de a nu fi descoperit, pe care o am de mai multă vreme.

Elenei nu i-ar plăcea deloc așa ceva.

Obiceiuri vechi.

Las apa să curgă pe mine și mă gândesc la ultimele schimburi de replici cu provocatoarea domnișoară Steele. Încă e acolo, în patul meu, așadar nu cred că mă consideră complet respingător. Am observat cum și-a pierdut suflul și cum mă urmărea cu privirea prin încăpere.

Mda. Există speranță.

Dar oare ar fi o supusă bună?

E evident că nu știe nimic despre acest stil de viață. Nu poate nici măcar rosti cuvintele „futai“ sau „sex“ sau vreun alt eufemism pentru futut pe care îl folosesc zilele astea studentele savante. E foarte inocentă. Probabil că a trăit niște experiențe confuze cu băieți precum fotograficul.

Gândul că ar putea s-o înghesuie cineva într-un colț mă irită.

Aș putea s-o întreb, direct, dacă e interesată.

Nu. Ar însemna să-i arăt la ce-ar trebui să se înhame dacă ar fi de acord să aibă o relație cu mine.

Deocamdată să vedem cum merg lucrurile la micul dejun.

Mă clătesc, stând în dreptul jetului de apă fierbinte, îmi strâng toate forțele pentru runda a doua a meciului împotriva Anastasiei Steele. Opresc apa și iau un prosop. Mă uit rapid în oglinda aburită și mă hotărâsc să nu mă bărbieresc azi. Micul dejun va sosi în foarte scurt timp și mi-e foame. Mă spăl repede pe dinți.

Când deschid ușa dormitorului, văd că s-a dat jos din pat și-și caută jeanșii. Arată exact ca o căprioară speriată, cu picioare lungi și cu ochi mari.

— Dacă îți cauți jeanșii, să știi că i-am trimis la spălat.

Chiar are niște picioare superbe. N-ar trebui să și le ascundă sub pantaloni. Ochii i se îngustează și am impresia că începe să se certe cu mine, așa că îi spun de ce.

— Erau stropiți din plin cu voma ta.

— Ah, spune ea.

Da. „Ah.“ Acum ce mai ai de comentat, domnișoară Steele?

— L-am trimis pe Taylor să-ți cumpere altă pereche de jeanși și niște încălțări. Toate sunt în plasa de pe scaun.

Îi arăt plasa cu o mișcare a capului.

Ridică din sprâncene — surprinsă, cred.

— Ăă. O să fac și eu un duș, mormăie ea, apoi, după care adaugă:

Mulțumesc.

Luând plasa, trece pe lângă mine cu prudență, se năpustește în baie și încheie ușa.

Hmm... nu știa cum să ajungă mai repede la baie.

Cât mai departe de mine.

Poate că sunt eu prea optimist.

Descurajat, mă șterg repede și mă îmbrac. În living îmi verific e-mailul, dar nu e nimic urgent. Sunt întrerupt de o bătaie în ușă. Intră două tinere de la room-service.

— Unde doriți să luați micul dejun, domnule?

— Așezați-l pe masa din salon.

Mă întorc în dormitor și le surprind cu coada ochiului privirile curioase, dar le ignor și încerc să-mi reprim sentimentul de vinovăție că am comandat atâta mâncare. N-o s-o mâncăm niciodată pe toată.

— A sosit micul dejun, strig eu și bat ușor la ușa băii.

— B-bine.

Vocea Anei pare cam pierită.

În living, micul nostru dejun este deja aranjat pe masă. Una dintre femei, care are niște ochi de un negru intens, îmi dă nota s-o semnez, iar eu scot din portofel câteva hârtii de douăzeci de dolari ca bacșiș.

— Vă mulțumesc, doamnelor.

— Sunați la room-service când doriți să strângem masa, domnule.

A vorbit Domnișoara Ochi Negri, cu o privire cochetă, dându-mi de înțeles că e dispusă să ofere mai mult.

Zâmbetul meu distant o descurajează însă.

Mă așez la masă cu un ziar în mână, îmi torn cafea și încep să mănânc din omletă. Îmi vibrează telefonul — e un mesaj de la Elliot.

Kate vrea să știe dacă Ana mai trăiește.

Mă hlizesc, oarecum mișcat că așa-zisa prietenă a Anei se gândește la ea. E clar că Elliot nu i-a oferit sculei lui pauza despre care vorbea ieri. Îi trimit și eu un mesaj.

Vie și nevătămată ;)

Ana apare câteva clipe mai târziu: are părul ud și e îmbrăcată în bluza albastră și drăguță care-i scoate ochii în evidență. Taylor s-a descurcat de minune; arată superb.

Se uită în jur și-și descoperă geanta.

— La naiba, Kate! explodează ea.

— Știe că ești aici și că ești în viață. I-am scris eu lui Elliot.

Îmi zâmbește nesigură și se îndreaptă către masă.

— Stai jos, îi zic, arătându-i locul pe care i l-am păstrat.

Se încruntă când dă cu ochii de toată mâncarea aia de pe masă, ceea ce nu face decât să-mi sporească sentimentul de vinovăție.

— Nu știam ce-ți place, așa că am făcut o selecție din meniul de mic dejun, mormăi eu într-o încercare de a-mi cere scuze.

— Cât de risipitor ești, zice ea.

— Da, sunt.

Vinovăția mă copleșește. Dar când o văd că-și ia clătite, omletă, șuncă și sirop de arșar și începe să mănânce cu poftă, mă iert. Mă bucur c-o văd mâncând.

— Vrei ceai? o întreb.

— Da, te rog, spune ea printre înghițituri.

E hămesită, în mod clar. Îi ofer micul ceainic cu apă. Îmi zâmbește dulce când dă cu ochii de ceaiul Twinings English Breakfast.

Rămân fără aer când îi văd expresia. Și mă face să mă simt încurcat.

Îmi dă speranță.

— Ai părul foarte ud, observ eu.

— N-am găsit uscătorul de păr, spune ea, jenată.

O să se îmbolnăvească.

— Mulțumesc pentru haine, adaugă ea.

— Pentru nimic, Anastasia. Culoarea asta ți se potrivește.

Lasă privirea în pământ.

— Știi, ar trebui să înveți să primești un compliment.

Poate că nu primește prea multe... dar de ce? E superbă și se subestimează.

— Ar trebui să-ți dau niște bani pentru hainele astea.

Poftim?

Mă uit urât la ea, iar ea continuă repede:

— Mi-ai oferit deja cărțile, pe care, desigur, nu le pot accepta.

Dar pentru haine, lasă-mă să-ți dau banii.

Draga de ea.

— Anastasia, crede-mă, îmi permit.

— Nu despre asta e vorba. De ce să-mi cumperi tu mie lucrurile astea?

— Pentru că pot.

Sunt un om foarte bogat, Ana.

— Doar pentru că poți nu înseamnă că trebuie s-o faci.

Are o voce blândă, dar brusc mă întreb dacă mi-a citit gândurile și dacă mi-a văzut cele mai întunecate dorințe.

— De ce mi-ai trimis cărțile, Christian?

Pentru că voiam să te revăd și acum ești aici...

— Păi, atunci când era cât pe ce să fii călcată de biciclist — și te țineam în brațe și tu te uitai la mine — și-mi spuneai fără vorbe „sărută-mă, sărută-mă, Christian“...

Mă opresc, amintindu-mi de acea clipă, când se lipise cu tot trupul de mine. *La naiba.* Alung acea amintire cât pot de repede.

— Am simțit că-ți datorez niște scuze și un avertisment. Anastasia, eu nu sunt tipul ăla cu floricele și inimioare. Nu sunt un romantic. Gusturile mele sunt foarte speciale. Ar trebui să stai departe de mine. Tu însă ai ceva anume și mi se pare imposibil

să păstrez distanța față de tine. Dar cred că de asta ți-ai dat deja seama.

— Atunci n-o păstra, șoptește ea.

Poftim?

— Habar n-ai despre ce vorbești.

— Atunci lămurește-mă.

Vorbele ei au un efect direct asupra penisului meu.

La dracu'.

— Deci nu te abții de la sex? mă întreabă.

— Nu, Anastasia, nu mă abțin de la sex.

Și, dacă m-ai lăsa să te leg, ți-aș dovedi asta chiar acum.

Face ochii mari și se înroșește în obraji.

Ah, Ana.

Trebuie să-i arăt. Numai așa îmi voi da seama.

— Ce planuri ai pentru următoarele câteva zile? o întreb.

— Muncesc azi, de la prânz. Cât e ceasul? întreabă ea, panicată.

— E zece și jumătate; ai suficient timp. Dar mâine?

— Kate și cu mine începem să împachetăm. Ne mutăm la Seattle weekendul viitor și lucrez la Clayton's toată săptămâna.

— V-ați găsit deja unde să locuiți la Seattle?

— Da.

— Unde?

— Nu știu adresa pe dinafară. E în Pike Market District.

— Nu-i departe de mine.

Foarte bine!

— Și unde o să lucrezi în Seattle?

— Am aplicat pentru mai multe stagiaturi. Aștept răspunsuri.

— Ai aplicat și la compania mea, așa cum ți-am propus?

— Ăă... nu.

— Dar ce nu-ți place la compania mea?

— La compania ta sau la *compania* ta?

Ridică din sprânceană.

— Râzi de mine, domnișoară Steele?

Nu-mi pot ascunde amuzamentul.

Ah, mi-ar plăcea atât de mult s-o dresesz... femeie provocatoare și înnebunitoare.

Își examinează farfuria, mușcându-se de buză.

— Mi-ar plăcea să te mușc și eu de buza aia, șoptesc, pentru că e adevărat.

Mă fixează cu privirea și se foiește pe scaun. Își ridică bărbia și se uită țintă la mine.

— Și de ce n-o faci? zice ea încet.

Ah. Nu mă ispiti, iubito. Nu pot. Nu încă.

— Pentru că n-am de gând să mă ating de tine, Anastasia — în niciun caz până când nu-mi dai acordul tău scris.

— Ce înseamnă asta? mă întreabă.

— Exact ce-am spus. Trebuie să-ți arăt ceva, Anastasia.

Ca să știi exact în ce te bagi.

— La ce oră termini munca diseară?

— Pe la opt.

— Păi, putem merge la Seattle diseară sau sâmbăta viitoare să luăm cina la mine acasă și te pun la curent atunci. Alegerea îți aparține.

— De ce nu-mi poți spune acum?

— Pentru că acum îmi savurez micul dejun și mă bucur de prezența ta. Când vei afla despre ce e vorba, probabil că n-o să mai vrei să mă mai vezi niciodată.

Se încruntă, gânditoare.

— Diseară, spune.

Oau. Nici nu i-a luat mult.

— Ca și Eva, ești tare grăbită să guști din fructul cunoașterii, o tachinez eu.

— Râzi de mine, domnule Grey? mă întreabă.

O privesc cu ochii mijiți.

Bine, iubito, tu ai vrut-o.

Iau telefonul și-l sun pe Taylor, care-mi răspunde aproape imediat.

— Domnule Grey.

— Taylor. O să am nevoie de *Charlie Tango*.

Ea mă privește cu atenție în timp ce eu aranjez să-mi aduc elicopterul EC135 la Portland.

O să-i arăt la ce mă gândesc eu... și restul va depinde de ea. Poate o să vrea să se întoarcă acasă când va afla despre ce e vorba. Voi avea nevoie ca Stephan, pilotul meu, să rămână în așteptare ca s-o poată aduce la Portland dacă ea va hotărî că nu vrea să aibă de-a face cu mine. Sper că nu va fi cazul.

Și-mi dau seama că sunt încântat că pot s-o duc la Seattle cu *Charlie Tango*.

Va fi o premieră.

— Pilotul să aștepte de la 22:30, îi transmit lui Taylor și închid.

— Oamenii fac întotdeauna ceea ce le spui tu să facă? mă întreabă, iar dezaprobarea din vocea ei e evidentă.

Mă ceartă acum sau ce? Provocările ei sunt enervante.

— De obicei da, dacă vor să-și păstreze slujbele.

Nu mă întreba cum mă port cu angajații mei.

— Și dacă oamenii cu pricina nu lucrează pentru tine? adaugă ea.

— Ah, pot fi foarte convingător, Anastasia. Ar trebui să-ți termini micul dejun. Apoi te voi duce acasă. Te iau de la Clayton's la opt, când termini. Zburăm până la Seattle.

— Zburăm?

— Da. Am un elicopter.

Rămâne cu gura căscată, în forma unei minuscule litere o. E un moment încântător.

— Mergem la Seattle cu elicopterul? șoptește ea.

— Da.

— De ce?

— Pentru că pot.

Rânjesc. Câteodată este absolut grozav să fiu eu.

— Termină-ți micul dejun.

Ea pare uluită.

— Mănâncă!

Vocea-mi sună și mai convingător.

— Anastasia, am o problemă cu hrana irosită. Mănâncă.

— Nu pot să mănânc toate astea.

Examinează toată mâncarea de pe masă, iar eu mă simt încă o dată vinovat. Da, e prea multă mâncare aici.

— Mănâncă tot ce ai în farfurie. Dac-ai fi mâncat ca lumea ieri, n-ai mai fi aici și eu nu mi-aș dezvălui adevăratele intenții atât de curând.

La naiba. Asta ar putea fi o greșeală uriașă.

Se uită la mine cu coada ochiului și, în timp ce se joacă cu mâncarea prin farfurie, strâmbă din buze.

— Ce e așa de amuzant?

Scutură din cap și-și vâcă în gură ultima îmbucătură de clătită, încercând să nu izbucnească în râs. Mă surprinde, ca întotdeauna. E ciudată, imprevizibilă și dezarmantă. Vrea cu tot dinandinsul să mă facă să râd și, cu atât mai mult, vrea să mă facă să râd de mine însumi.

— Fii fată cuminte, mormăi eu. Te duc acasă după ce-ți usuci părul. Nu vreau să te îmbolnăvești.

Trebuie să fii puternică diseară, pentru ceea ce am să-ți arăt.

Deodată, se ridică de la masă și mă abțin cât pot să nu-i spun că nu i-am dat voie să facă asta.

Nu e supusa ta... deocamdată, Grey.

Îndreptându-se către dormitor, se oprește lângă canapea.

— Unde ai dormit azi-noapte? mă întrebă.

— La mine în pat.

Cu tine.

— Ah.

— Da, și pentru mine a fost o noutate.

— Să nu faci... sex.

A rostit cuvântul care începe cu s... și obrajii i s-au înroșit din nou, ca de obicei.

— Nu.

Cum să-i spun așa ceva, fără să pară ciudat?

Spune-i odată, Grey.

— Să dorm alături de cineva.

Nonșalant, îmi îndrept din nou atenția către paginile de sport ale ziarului și către cronică meciului de aseară, apoi o văd cum dispare în dormitor.

Nu, n-a sunat deloc ciudat.

În fine, am obținut o altă întâlnire cu domnișoara Steele. Nu, nu-i o întâlnire. Trebuie să aflu cum sunt eu. Oftez prelung și beau ce mi-a mai rămas din suc de portocale. Ziua aceasta promite să fie foarte interesantă. Mă bucur când aud zgomotul uscătorului de păr și sunt surprins că face ceea ce i s-a spus.

Cât timp o aștept, îl sun pe valet să-mi aducă mașina din garaj și mai verific o dată adresa Anei pe Google Maps. Apoi scriu un mesaj și-o rog pe Andrea să-mi trimită pe e-mail un contract de confidențialitate; dacă Ana își dorește s-o lămuresc, va trebui să-și țină gura. Îmi sună telefonul. E Ros.

În timp ce vorbesc la telefon, Ana iese din dormitor și-și ia geanta. Ros vorbește despre Darfur, dar eu sunt atent doar la domnișoara Steele. Scotocște prin geantă și se bucură atunci când găsește un elastic de păr.

Are un păr minunat. Bogat. Lung. Des. Într-o doară, mă întreb cum ar arăta împletit. Ea și-l leagă la spate și-și pune jacheta, apoi se așază pe canapea, așteptând să termin convorbirea.

— Bine, așa facem. Ține-mă la curent cu evoluția situației.

Închei conversația cu Ros. A făcut pur și simplu minuni și datorită ei transportul nostru cu hrană va ajunge în Darfur.

— Ești gata? o întreb pe Ana.

Ea dă din cap că da. Îmi iau sacoul și cheile de la mașină și o urmez. Mă privește pe furiș printre genele sale lungi în timp ce mergem către lift, iar buzele i se curbează într-un zâmbet timid. Îi zâmbesc și eu.

Ce mama dracului am?

Liftul sosește și o las pe ea să intre prima. Apăs pe butonul pentru parter și ușile se închid. În spațiul mic al liftului devin în întregime conștient de prezența ei. O urmă a parfumului ei dulce îmi invadează simțurile... Ritmul respirației i se schimbă și începe să gâfâie puțin, după care se uită la mine cu o privire care spune „Vino-ncoace!”

La naiba.

Își mușcă buza.

Face asta intenționat. Și pentru o fracțiune de secundă mă pierd în privirea ei senzuală și fascinantă. Ea nu dă înapoi.

Am erecție.

Instantaneu.

O doresc.

Aici.

Acum.

În lift.

— Ah, la naiba cu birocrăția.

Vorbele astea vin de nicăieri și instinctiv o iau în brațe și o împing lângă perete. Îi prind ambele mâini, i le ridic deasupra capului ca să nu mă poată atinge și, după ce o văd imobilizată, îi bag cealaltă mână în păr în timp ce buzele mele le caută și le găsesc pe ale ei.

Ea geme aproape de gura mea, un fel de cântec al sirenei, și, în sfârșit, îi descifrez toate aromele: mentă și ceai și o livadă întreagă de fructe dulci. Are gustul la fel de plăcut ca înfățișarea. Îmi aduce aminte de o perioadă înfloritoare. *Doamne, Dumnezeuule*. Tânjesc după ea. O apuc de bărbie, prelungind sărutul, și simt cum limba ei o atinge ispititor pe a mea... explorând. Chibzuind. Simțind. Răspunzându-mi la sărut.

Ah, Dumnezeuule sfânt.

— Ești. Atât. De. Dulce, îi șoptesc lângă buze, în întregime amețit, îmbătat de parfumul și de gustul ei.

Liftul se oprește și ușile încep să se deschidă.

Revino-ți, Grey.

Mă îndepărtez de ea, ca să n-o mai ating.

Respiră greu.

Ca și mine.

Când a fost ultima oară când mi-am pierdut controlul?

Trei bărbați în costume ne aruncă priviri atotștiutoare când ni se alătură.

Iar eu mă holbez la afișul de deasupra butoanelor din lift, care face reclamă unui weekend romantic la The Heathman. Mă uit către Ana și oftez.

Ea zâmbește cu subînțeles.

Zâmbesc și eu.

Ce mama dracului mi-a făcut?

Liftul se oprește la etajul al doilea și tipii ies, lăsându-mă singur cu domnișoara Steele.

— Te-ai spălat pe dinți, observ eu, ironic și amuzat.

— Am folosit periuța ta de dinți, spune ea, cu ochi strălucitori.

Bineînțeles că așa a făcut... și dintr-un anumit motiv detaliul acesta mi se pare plăcut, aproape imposibil de plăcut. Îmi stăpânesc un zâmbet.

— Ah, Anastasia Steele, ce mă fac eu cu tine?

O iau de mână atunci când ușile liftului se deschid la parter și bombăn, mai multe pentru mine însumi:

— Ce-o fi cu lifturile astea?

Ea îmi aruncă o privire complice în timp ce înaintăm pe culoarul de marmură șlefuită.

Mașina ne așteaptă într-una dintre arcadele din fața hotelului; valetul se plimbă de colo-colo nerăbdător. Îi dau un bacșiș gras și deschid portiera pentru Ana, care e tăcută și gânditoare.

Dar nu a fugit.

Deși am sărit pe ea în lift.

Ar trebui să spun ceva despre ce s-a întâmplat acolo — dar ce anume?

Îmi pare rău?

Ție ți-a plăcut?

Ce naiba îmi tot faci?

Pornesc motorul și-mi dau seama că e mai bine să nu vorbesc. Sunetul liniștitor al „Duetului Florilor“ al lui Delibes se răspândește în mașină, iar eu încep să mă relaxez.

— Ce ascultăm? mă întreabă Ana, exact când o cotesc pe Southwest Jefferson Street.

Îi spun și o întreb dacă-i place.

— Christian, e minunat.

Să-mi aud numele rostit de ea îmi dă o senzație ciudat de plăcută. L-a mai spus de vreo câteva ori înainte, dar de fiecare sună diferit. Azi l-a rostit cu mirare — în fața muzicii. E minunat că-i place bucata aceasta: e una dintre favoritele mele. Mă trezesc zâmbind; e clar că m-a iertat pentru scena din lift.

— Poți s-o mai pui o dată?

— Desigur.

Ating ecranul și muzica se aude iar.

— Îți place muzica clasică? mă întreabă, când traversăm podul Fremont, și ne cufundăm într-o discuție lejeră despre gusturile mele muzicale.

În timp ce vorbim mă sună cineva.

— Grey, răspund eu.

— Domnule Grey, sunt Welch. Am informația pe care mi-ați cerut-o.

Ah, detaliile despre fotograf.

— Bine. Trimite-mi un e-mail. Mai e ceva?

— Nu, domnule.

Îi închid și muzica pornește din nou. Ascultăm amândoi, pierduți acum în piesa mai brutală a trupei Kings of Leon. Dar nu durează mult — ne întrerupe din nou sunetul telefonului.

Ce mama naibii?

— Grey, mă răstesc.

— V-am trimis contractul de confidențialitate, domnule Grey.

— Bine. Asta-i tot, Andrea.

— Bună ziua, domnule.

Mă uit cu coada ochiului la Ana, să văd dacă s-a prins despre ce este vorba, dar ea studiază priveliștea din Portland. Bănuiesc că e doar politicoasă. E dificil să trebuiască să stau tot timpul cu ochii la drum. Eu nu vreau decât să mă uit la Ana. În ciuda stângăciei sale, are o linie a gâtului foarte frumoasă, pe care mi-ar plăcea s-o sărut de la lobul urechii până jos, pe umăr.

La naiba. Mă foiesc pe scaun. Sper să accepte să semneze clauza de confidențialitate și să primească tot ceea ce am eu de oferit.

Când intrăm pe autostrada I-5 sună iar telefonul.

E Elliot.

— Bună, Christian, ți-ai tras-o?

Ah... încet, amice, încet.

— Bună, Elliot — telefonul e pe difuzor și nu sunt singur în mașină.

— Cine mai e cu tine?

— Anastasia Steele.

— Bună, Ana!

— Bună, Elliot, spune ea, entuziastă.

— Am auzit multe despre tine, zice Elliot.

Rahat. Ce anume o fi auzit?

— Să nu crezi nicio vorbă din ce spune Kate, răspunde ea cu amabilitate.

Elliot râde.

— O duc acum acasă pe Anastasia. Vrei să vin să te iau? intervin eu.

Nu mă îndoiesc că Elliot își va dori o evadare rapidă.

— Sigur.

— Ne vedem în scurt timp.

Îi închid.

— De ce insiști să-mi spui Anastasia? mă întreabă ea.

— Pentru că așa te cheamă.

— Prefer să mi se spună Ana.

— Serios?

„Ana“ e prea banal și prea obișnuit pentru ea. Și prea familiar.

Acele trei litere au puterea de a răni...

Și în acel moment îmi dau seama că respingerea ei, atunci când va veni, va fi greu de suportat. S-a mai întâmplat și înainte, dar nu m-am simțit niciodată atât de... implicat. Nici măcar n-o cunosc pe fata asta, dar știu c-o vreau, în întregime. Poate pentru că nu m-am ținut niciodată după vreo femeie.

Grey, controlează-te și urmează regulile, altfel totul se va duce pe apa sâmbetei.

— Anastasia, spun eu, ignorând privirea ei dezaprobatore. Ce s-a întâmplat în lift nu se va mai întâmpla — mă rog, dacă nu va fi premeditat.

Asta o pune pe gânduri cât timp parchez lângă clădirea în care locuiește. Înainte să-mi poată da o replică, cobor din mașină, o ocolesc și-i deschid portiera.

Când pune piciorul pe caldarâm, mă privește în treacăt.

— Mi-a plăcut ce s-a întâmplat în lift, spune.

Ți-a plăcut? Mărturisirea ei mă face să încremenesc pe loc. Sunt din nou plăcut surprins de mica domnișoară Steele. Urcă scările până la ușa de la intrare, iar eu mă chinui să țin pasul cu ea.

Elliot și Kate își ridică privirile când intrăm. Stau amândoi la masă, într-o încăpere cu mobilă puțină, potrivită pentru niște studenți. Lângă un raft de bibliotecă sunt câteva cutii de carton. Elliot e relaxat și pare că nu se grăbește să plece, lucru care mă surprinde.

Kavanagh sare în sus și-mi aruncă o privire piezișă în timp ce o îmbrățișează pe Ana.

Oare ce credea că-i voi face fetei ăsteia?

Știu doar ce mi-ar plăcea să-i fac...

O văd pe Kavanagh că o ia în brațe și mă mai liniștesc; poate totuși și ea ține la Ana.

— Bună dimineața, Christian, zice ea, pe un ton rece și condescendent.

— Domnișoară Kavanagh.

Și vreau să adaug o frază sarcastică, despre cum, în sfârșit, arată și ea un strop de interes pentru prietena ei, dar mai bine-mi țin gura.

— Christian, o cheamă Kate, spune Elliot, ușor iritat.

— Kate, murmur eu, ca să fiu politicos.

Elliot o îmbrățișează pe Ana, strângând-o la piept un pic prea mult.

— Bună, Ana, spune el, zâmbind cu gura până la urechi.

— Bună, Elliot.

Îi surâde.

Hai, că asta devine de nesuportat.

— Elliot, haide să mergem.

Și ia-ți mâinile de pe ea.

— Sigur, face el, dându-i drumul Anei, dar apucând-o pe Kavanagh și sărutând-o indecent.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu.

Ana se simte stânjenită privindu-i. N-o pot condamna. Dar când se întoarce către mine, constat că are o expresie preocupată, privindu-mă cu ochii îngustați.

La ce se gândește oare?

— Pe mai târziu, scumpo, bâiguie Elliot și se vede de la o poștă că-i curg balele după Kavanagh.

Amice, fi și tu demn, pentru numele lui Dumnezeu.

Ochii acuzatori ai Anei sunt ațintiți asupra mea și pentru un moment nu-mi dau seama dacă e din cauza comportamentului lasciv al lui Elliot și-al lui Kate sau...

La naiba!

Asta e ceea ce-și dorește. Să fie curtată și alintată.

Eu nu sunt un romantic, scumpete.

O șuviță de păr i-a scăpat din coadă și, fără să-mi dau seama ce fac, i-o dau după ureche. Își lipește fața de degetele mele, iar acest

gest tandru mă surprinde. Degetul mare de la mâna mea rătăcește pe buza ei de jos — e atât de moale și-aș vrea s-o sărut din nou. Dar nu pot. Nu până nu-mi dă consimțământul.

— Pe mai târziu, iubito, îi șoptesc, iar ea zâmbește și chipul i se îndulcește. Vin să te iau la opt.

Ezitănd, mă răsucesc și deschid ușa de la intrare, cu Elliot în spatele meu.

— Frate, trebuie să dorm, spune Elliot, de îndată ce ne urcăm în mașină. Femeia asta e nesătulă.

— Nu mai spune...

Tonul meu e plin de sarcasm. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e o poveste detaliată a acestei întâlniri de taină.

— Tu ce-ai făcut, șmechere? Te-a dezvirginat?

Îi arunc o privire care spune „du-te dracului“.

Elliot izbucnește în râs.

— Frate, ești un ticălos tare înțepat.

Își trage peste față șapca cu însemnele echipei Sounders și se cuibărește în scaun, ca să tragă un pui de somn.

Dau muzica mai tare.

Dormi dacă poți, Lelliot!

Mda. Îl invidiez pe frate-meu: ușurința cu care tratează femeile, faptul că poate dormi... și faptul că nu e deloc ticălos.

Munca de cercetare pe care-a făcut-o Welch în legătură cu José Luis Rodriguez scoate la iveală o amendă pentru posesie de marijuana. În registrele poliției nu este luat în evidență pentru hărțuire sexuală. Poate că aseară ar fi comis-o pentru prima oară dacă n-aș fi intervenit eu. Deci nenorocitul ăla mic fumează iarbă? Sper că nu fumează și în preajma Anei — și mai ales, sper că ea nu fumează.

Deschid e-mailul primit de la Andrea și printez clauza de confidențialitate la imprimanta din biroul de acasă de la mine, în Escala. Ana va trebui să-l semneze dacă vrea să-i arăt camera mea de joacă. Și într-un moment de slăbiciune sau de orgoliu excesiv, sau poate de

optimism nemaiîntâlnit — nu știu exact care dintre ele — îi trec deja numele și adresa pe contractul meu standard dintre dominator și supusă și-l printez și pe acesta.

Aud o bătaie în ușă.

— Hei, șmechere. Hai să mergem cu bicicletele, îl aud pe Elliot spunând.

Ah... copilul s-a trezit din somn.

Mirosul pinilor, al pământului jilav și al primăverii târzii e ca un balsam pentru simțurile mele; îmi amintește de acele zile din copilărie, când alergam prin pădure cu Elliot și cu sora mea, Mia, sub ochii atenți ai părinților noștri adoptivi. Liniștea, spațiul, libertatea... foșnetul acelor uscate de pin sub tălpi.

Aici, în natură, puteam să uit.

Aici era refugiul unde mă ascundeam de coșmarurile mele.

Elliot pălăvrăgește în continuare, iar de la mine așteaptă doar câte o mormăială ca să vorbească mai departe. Ne urmăm drumul pe malul plin de pietriș al râului Willamette, dar gândurile mele fug către Anastasia. Pentru prima oară după mult timp, simt gustul dulce al nerăbdării. Am emoții.

Oare îmi va accepta propunerea?

Mi-o imaginez dormind lângă mine, dulce și mică... iar penisul meu tresare de nerăbdare. Puteam s-o trezesc și să i-o trag atunci — și asta ar fi fost o premieră.

O să i-o trag când va veni momentul.

O să i-o trag legată și cu un căluș în gura aia obraznică.

La Clayton's e liniște. Ultimul client a plecat acum cinci minute. Iar eu aștept — din nou — bătând darabana cu degetele pe coapse. Răbdarea nu e punctul meu forte. Nici măcar ieșirea de azi cu bicicletele, împreună cu Elliot, nu mi-a calmat agitația. El ia cina diseară cu Kate la The Heathman. Două întâlniri în două seri consecutive cu aceeași fată nu e stilul lui obișnuit.

Brusc luminile fluorescente dinăuntru magazinului se sting, ușa de la intrare se deschide, iar Ana pășește în asfințitul blând care se lasă peste Portland. Inima îmi bate foarte tare. Ce-o fi o fi: sau e începutul unei noi relații, sau e începutul sfârșitului. Face cu mâna, luându-și la revedere de la un tânăr care a condus-o până afară. Nu e același bărbat pe care l-am întâlnit ultima oară când am fost aici — e cineva nou. O privește cum se apropie de mașină, cu ochii pe fundul ei. Taylor îmi distrage atenția arătându-mi că vrea să coboare din mașină, dar îl opresc. E treaba mea. Când ies din mașină și-i țin portiera deschisă, tipul cel nou încuie magazinul și nu-i mai aruncă priviri galeșe domnișoarei Steele.

Ea zâmbește timid în timp ce se apropie și are părul strâns într-o coadă elegantă care i se leagănă în briza serii.

— Bună seara, domnișoară Steele.

— Domnule Grey, spune ea.

E îmbrăcată în jeanși negri... *Iarăși jeanși*. Îl salută pe Taylor când se instalează pe bancheta din spate a mașinii.

O iau de mână de îndată ce mă urc lângă ea, în vreme ce Taylor iese în strada pustie și se îndreaptă către heliportul din Portland.

— Cum a fost la muncă? o întreb, bucurându-mă de senzația pe care mi-o oferă mâinile noastre împreunate.

— Mi se părea că ziua nu se mai termină, spune ea, cu vocea răgușită.

— Da, și pentru mine a fost o zi lungă.

Așteptarea din ultimele câteva ore a fost infernală!

— Tu ce-ai făcut? mă întrebă.

— Am mers cu Elliot, cu bicicletele.

Are mâna caldă și moale. Privește în jos, la degetele noastre înlănțuite, iar eu îi mângâi la nesfârșit încheieturile cu degetul mare. Respirația i se accelerează și privirile ni se întâlnesc. Văd în ei poftă și dorință... și nerăbdare. Sper doar să-mi accepte propunerea.

Din fericire, drumul până la heliport este scurt. Când coborâm din mașină, o iau din nou de mână. Pare un pic uimită.

Ah. Se întreabă unde ar putea fi elicopterul.

— Ești gata? o întreb.

Ea dă din cap și o conduc prin clădire, către lift. Îmi aruncă o scurtă privire complice.

Își amintește de sărutul de azi-dimineață, dar... la fel îmi amin-tesc și eu.

— Sunt doar trei etaje, mormăi eu.

Cât stăm așa, înăuntru, mă gândesc să nu uit să i-o trag într-un lift, într-o bună zi. Asta dacă e de acord cu propunerea mea.

Pe acoperiș, *Charlie Tango*, proaspăt aterizat de la Boeing Field, e pregătit și gata de zbor, deși nu văd nici urmă de Stephan, care l-a adus până aici. În schimb Joe, cel care conduce heliportul din Portland, se află în micul birou. Mă salută când mă vede. E mai bătrân decât bunicul și ceea ce nu știe el despre pilotaj înseamnă că nu merită învățat; a zburat pe elicoptere Sikorsky în Coreea în misiuni de evacuare a răniților și, frate, are niște povești de ți se face părul măciucă.

— Acesta este planul dumneavoastră de zbor, domnule Grey, spune Joe, cu vocea sa hodorogită care-i trădează vârsta. Toate verificările externe au fost efectuate. Aeronava este gata și vă așteaptă, domnule. Puteți decola.

— Mulțumesc, Joe.

O privire pe care i-o arunc în treacăt Anei îmi confirmă cât este de entuziasmată... ca și mine, de altfel. Asta chiar că-i o premieră.

— Hai să mergem.

Ținând-o și acum de mână, o conduc pe Ana către heliport, la *Charlie Tango*. Cel mai sigur Eurocopter din clasa lui, o plăcere să-l pilotezi. E odorul meu. Îi deschid ușa Anei; se strecoară înăuntru, iar eu o urmez.

— Acolo, o instruiesc eu, arătând către scaunul pasagerului. Stai jos. Nu atinge nimic.

Sunt uimit că face ceea ce i se spune.

După ce se instalează în scaun, cercetează cu privirea mulțimea de aparate cu un amestec de uimire și entuziasm. Aplecându-mă

peste ea, îi prind centurile de siguranță, încercând să nu mi-o închipui goală când fac asta. Mă mișc mai lent decât e nevoie, pentru că s-ar putea să fie ultima mea șansă de a mă afla atât de aproape de ea, ultima mea șansă de a-i inhala parfumul dulce, care-mi trezește atâtea amintiri. Când va afla ce înclinații am, e posibil să fugă... pe de altă parte, poate va îmbrățișa acest stil de viață. Și mă simt aproape copleșit când mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă va accepta. Mă privește cu atenție, e atât de aproape... atât de adorabilă. Strâng și ultima centură. Nu pleacă nicăieri. Cel puțin nu în ora următoare.

Stăpânindu-mi agitația, îi șoptesc:

— Ești asigurată. N-ai cum să scapi.

Ea tace cu putere aer în piept.

— Respiră, Anastasia, adaug eu și o mângâi pe obraz.

O prind de bărbie, mă înclin și o sărut rapid.

— Îmi place hamul ăsta, mormăi eu.

Aș vrea să-i spun că mai am și altele, de piele, în care mi-aș dori s-o văd legată și suspendată de tavan. Dar mă comport frumos, mă așez și-mi leg centura.

— Pune-ți căștile.

Îi arăt căștile din fața ei.

— O să efectuez toate verificările dinaintea zborului.

Toate aparatele funcționează cum trebuie. Apăs pe accelerație până la 1 500 de rotații pe minut, pun emițătorul de răspuns în așteptare și aprind farul de poziție. Totul este gata și pregătit de zbor.

— Știi bine ce faci? mă întreabă ea cu îndoială în glas.

O anunț că sunt pilot calificat de patru ani. Are un zâmbet molipsitor.

— Ești în siguranță cu mine, o liniștesc eu, apoi adaug: Mă rog, cât timp zburăm.

Îi fac cu ochiul, ea îmi zâmbește, iar eu ameteșc.

— Ești gata? o întreb eu — și nu-mi vine să cred cât de palpitant mi se pare s-o am aici, lângă mine.

Ea dă aprobator din cap.

Vorbesc cu turnul de control — cei de acolo sunt pe poziții — și accelerez până la 2 000 de rotații pe minut. De îndată ce ni se dă autorizația de a zbura, fac ultimele verificări. Temperatura uleiului este de 40 de grade. *Grozav*. Măresc presiunea în rezervor la 14, motorul este turat la 2 500 de rotații pe minut și trag de manșă. Și, ca o pasăre elegantă... *Charlie Tango* se ridică în aer.

Anastasia se uită cu gura căscată cum pământul dispare de sub noi, dar nu zice nimic, vrăjită de luminile din ce în ce mai mici ale orașului Portland. În curând ne învăluie întunericul; singura lumină vine de la aparatele din fața noastră. Fața Anei este luminată de becurile roșii și verzi în timp ce privește în bezna nopții.

— Înfrorător, nu-i așa?

Deși mie nu mi se pare așa. Pentru mine, asta înseamnă relaxare. Nimic nu-mi poate face rău aici, sus.

Mă simt în siguranță și ascuns în întuneric.

— Cum știi că mergi în direcția corectă? Întreabă Ana.

— Uite.

Îi arăt panoul de bord. Nu vreau s-o plictisesc vorbindu-i despre regulile aparatelor de zbor, dar adevărul este că *tot* echipamentul din fața mea ne ghidează către destinație: giroorizontul, altimetru, variometrul și cursul indicat de GPS. Îi povestesc despre *Charlie Tang* și despre faptul că este echipat pentru zborul de noapte.

Ana mă privește uimită.

— Este un heliport pe acoperișul clădirii în care locuiesc. Într-acolo ne îndreptăm.

Mă uit din nou la panoul de bord, verificând toate datele. Asta îmi place mie: controlul, siguranța și starea de bine care depind de modul în care stăpânesc tehnologia din fața mea.

— Când zbori noaptea, nu vezi nimic. Trebuie să ai încredere în aparate, îi spun.

— Cât va dura zborul? Întreabă ea, cu răsuflarea ușor întretăiată.

— Mai puțin de o oră — vântul e de partea noastră.

Mă uit din nou la ea.

— Te simți bine, Anastasia?

— Da, zice ea, cu o voce ciudat de tăioasă.

Are emoții? Sau poate că regretă decizia de a fi aici, cu mine. Gândul ăsta e neliniștitor. Nu mi-a dat nicio șansă. Pentru un moment, atenția mi se îndreaptă către turnul de control aerian. Apoi, după ce trecem de perdeaua de nori, văd în depărtare orașul Seattle, o rază sclipind în întuneric.

— Uite, acolo.

Îi arăt Anei luminile strălucitoare.

— Întotdeauna impresionezi femeile în felul ăsta? „Vino și zboară cu elicopterul meu“?

— N-am adus nicio fată aici sus, Anastasia. E o altă premieră pentru mine. Acum ești impresionată?

— Sunt copleșită, Christian, șoptește ea.

— Copleșită?

Zâmbesc spontan. Și mi-o amintesc pe Grace, mama mea, cum mă mângâia pe păr în timp ce eu citeam cu voce tare din cartea *The Once and Future King*.

„Christian, a fost minunat. Sunt copleșită, băiat scump.“

Aveam șapte ani și de-abia de curând începusem să vorbesc.

— Ești atât de... competent, continuă Ana.

— Vai, mulțumesc, domnișoară Steele.

Chipul mi se încălzește de plăcere auzind lauda ei neașteptată. Sper că n-a observat.

— E evident cât de mult îți place să faci asta, spune ea, o clipă mai târziu.

— Ce anume?

— Să zbori.

— Trebuie să ai control și concentrare.

Două calități pe care eu le apreciez foarte mult.

— Cum să nu-mi placă? Deși cel mai mult îmi place să plutesc.

— Să plutești?

— Da, să zbor cu planorul, pentru profani. Planorul și elicopterul — le pilotez pe amândouă.

Poate că ar fi trebuit s-o plimb cu planorul?

Nu te pripi, Grey.

Și de când plimbi tu pe cineva cu planorul?

De când aduc pe cineva la bordul lui *Charlie Tango*?

Turnul de control aerian mă reșază pe culoarul de zbor, oprindu-mi gândurile hoinare exact când ne apropiem de periferia orașului Seattle. Suntem aproape. Iar eu mă aflu mai aproape de a afla dacă am avut fantezii deșarte sau nu. Ana se uită fix pe fereastră, extaziată.

Nu-mi pot lua ochii de la ea.

Te rog să spui da.

— Arată bine, nu-i așa? întreb eu, ca s-o fac să se întoarcă și să-i văd chipul.

Chiar se întoarce, aruncându-mi un zâmbet care-mi face penisul să se întărească.

— Ajungem în câteva minute, adaug eu.

Brusc atmosfera din cabină se schimbă și am o senzație mai acută că Ana se află acolo, lângă mine. Inspir adânc și inhalez parfumul și nerăbdarea. A Anei. Dar și a mea.

Coborâm și-l pilotez pe *Charlie Tango* deasupra centrului orașului către Escala, căminul meu, iar inima mea își accelerează ritmul. Ana începe să nu aibă astâmpăr. Și ea e agitată. Sper să n-o ia la goană.

Când heliportul îmi apare în raza vizuală, mai inspir o dată adânc.

Asta e.

Aterizăm lin și opresc motorul, privind paletele elicei cum încetinesc și se opresc de tot. Singurul lucru pe care-l aud este zgomotul alb din căști, pentru că noi nu spunem nimic. Îmi scot căștile și i le scot și Anei.

— Am ajuns, îi spun eu încet.

Fața îi strălucește, palidă, în luminile de la aterizare și are ochi scânteietori.

Doamne, Dumnezeuule, cât e de frumoasă.

Îmi desfac centura și mă întind s-o desfac și pe a ei.

Ea își ridică privirea către mine. Încrezătoare. Tânără. Dulce. Parfumul ei delicios aproape mă face să mă răzgândesc.

Pot să fac asta cu ea?

E adultă.

Poate lua decizii de una singură.

Și vreau să mă privească așa și când mă va cunoaște cu adevărat... când va afla de ce sunt capabil.

— Nu ești obligată să faci nimic dacă nu vrei. Știi asta, nu-i așa?

Trebuie să înțeleagă asta. Vreau să mi se supună, dar mai mult decât atât, vreau să-și dea consimțământul.

— N-aș face niciodată ce n-aș vrea, Christian.

Pare sinceră și vreau s-o cred. Cu acele cuvinte liniștitoare răsunându-mi în cap, mă ridic de pe locul meu și deschid ușa, după care sar pe platformă. Îi întind mâna ajutând-o să iasă din elicopter. Vântul îi răvășește părul și pare agitată. Nu știu dacă e agitată pentru că se află în prezența mea sau pentru că suntem la etajul treizeci. Știu că e o senzație ciudată să fii aici, sus.

— Vino.

Îmi trec brațul în jurul ei ca s-o protejez de vânt și o conduc către lift.

Niciunul dintre noi nu spune nimic în timp ce ne îndreptăm spre apartamentul de la ultimul etaj. Pe sub jacheta neagră, ea poartă o bluză de un verde-pal. I se potrivește. Îmi propun să-i cumpăr haine în nuanțe albastre și verzi dacă va fi de acord cu condițiile mele. Ar trebui să se îmbrace mai stilat. Privirile ni se întâlnesc în oglinzile din lift, după care ușile se deschid, dând chiar la mine în apartament.

Mă urmează în hol, de-a lungul culoarului, până când ajungem în living.

— Pot să-ți iau haina? o întreb.

Ana clatină din cap și se trage de revere ca să sublinieze faptul că vrea să-și păstreze jacheta pe ea.

Bine.

— Vrei să bei ceva?

Încerc o abordare diferită și-mi dau seama că eu trebuie să beau ceva ca să mă liniștesc.

De ce sunt așa de agitat?

Pentru că o doresc...

— Eu o să beau un pahar de vin alb. Vrei și tu?

— Da, te rog, spune ea.

Ajuns în bucătărie, îmi dau jos sacoul și deschid dulăpiorul cu vinuri. Un Sauvignon Blanc ne va ajuta să ne relaxăm. Scot un Pouilly-Fumé robust și o văd pe Ana trăgând cu ochiul la peisaj prin ușile balconului. Când se întoarce în bucătărie, o întreb dacă e mulțumită de vinul pe care l-am ales.

— Nu știu nimic despre vinuri, Christian. Sunt convinsă că e un vin bun.

Pare subjugată.

La naiba. Lucrurile nu merg deloc bine. Oare e copleșită? Asta să fie?

Torn vin în două pahare și mă duc spre ea — acum ai zice că e mielul de sacrificiu. Nu mai e nici urmă din femeia dezarmantă de mai devreme. Acum pare pierdută.

Ca și mine...

— Poftim.

Îi ofer paharul și soarbe din el imediat, închizând ochii, semn evident că-i place vinul. Când ia paharul de la gură, buzele îi rămân umede.

Bună alegere, Grey.

— Ești foarte tăcută și nici măcar nu te mai înroșești în obraji. De fapt, cred că nu te-am văzut niciodată mai palidă, Anastasia. Ți-e foame?

Clatină din cap și mai ia o sorbitură din pahar. Poate că are nevoie să mai bea ca să prindă curaj.

— Ce apartament mare ai, spune, cu o voce mică.

— Mare?

— Mare.

— Într-adevăr, e mare.

Nu am cum s-o contrazic; are peste 900 de metri pătrați.

— Știi să cânti? mă întreabă ea, uitându-se la pian.

— Da.

— Bine?

— Da.

— Bineînțeles. E ceva la ce nu te pricepi?

— Da... sunt câteva lucruri.

Să gătesc.

Să spun bancuri.

Să fac conversație liberă și lejeră cu o femeie de care sunt atras.

Să fiu atins...

— Vrei să stai jos?

Arăt către canapea. Dă rapid din cap, spunându-mi că vrea. O iau de mână, o conduc acolo, iar ea se așază, aruncându-mi o privire poznașă.

— Ce e așa de distractiv? o întreb, luând loc lângă ea.

— De ce anume mi-ai oferit *Tess d'Urberville*?

Ah. Unde ajungem așa?

— Păi, ai spus că-ți place Thomas Hardy.

— Țsta e singurul motiv?

Nu vreau să-i spun că i-am oferit ediția mea princeps și că a fost o alegere mai bună decât *Jude neștiutul*.

— Mi s-a părut potrivit. Puteam să te ridic la idealul romantic imposibil de atins ca Angel Clare sau te puteam înjosi ca Alec d'Urberville.

Răspunsul meu este suficient de sincer și are și o nuanță de ironie în el. Cred că ceea ce sunt pe cale să-i propun va fi foarte departe de așteptările sale.

— Dacă sunt doar două opțiuni, prefer înjosirea, șoptește ea.

La naiba. Nu asta-ți dorești, Grey?

— Anastasia, te rog, nu te mai mușca de buză. Îmi distragi atenția. Nu știi ce spui acolo.

— De-asta sunt aici, spune ea, iar dinții îi lasă urme fine pe buza de jos, cea umezită de vin.

Și iat-o din nou: iarăși dezarmantă, luându-mă prin surprindere la fiecare pas. Penisul meu este de aceeași părere.

Să nu mai pierdem vremea cu această înțelegere, dar înainte de a trece la detalii trebuie să semneze clauza de confidențialitate. Mă scuz și mă duc până în birou. Contractul și clauza de confidențialitate sunt gata, în imprimantă. Las contractul pe birou — nu știu dacă vom ajunge să-l semnăm —, apoi capsez anexa și i-o duc Anei.

— Acesta este un acord de confidențialitate.

Îl așez pe măsuta de cafea, în fața ei. Pare derutată și surprinsă.

— Avocatul meu ține foarte mult la el, adaug eu. Dacă optezi pentru varianta a doua, înjosirea, va trebui să semnezi asta.

— Și dacă nu vreau să semnez nimic?

— Atunci rămâi cu idealurile nerealiste ale lui Angel Clare, mă rog, cel puțin pentru o mare bucată din carte.

Iar eu nu te voi putea atinge. Te voi trimite acasă cu Stephan și voi încerca din răspuțuri să te uit. Neliniștea mea sporește; afacerea asta s-ar putea duce pe apa sâmbetei.

— Ce înseamnă acordul acesta?

— Înseamnă că nu poți dezvălui nimănui nimic despre noi. Nimic nimănui.

Îmi cercetează chipul și nu-mi dau seama dacă e derutată sau supărată.

Ar putea fi și una, și alta.

— Bine. Semnez, spune ea.

Hai că a mers ușor. Îi ofer stiloul meu Mont Blanc, iar ea pune penița pe locul rezervat semnăturii.

— N-ai de gând să-l citești? o întreb eu, brusc enervat.

— Nu.

— Anastasia, ar trebui să citești întotdeauna ce semnezi.

Cum poate fi atât de nechibzuită? Părinții ei nu au învățat-o nimic?

— Christian, ceea ce nu pricepi tu este că oricum n-aș vorbi despre asta nimănui. Nici măcar lui Kate. Deci n-are nicio importanță dacă semnez acordul sau nu. Dacă înseamnă atât de mult pentru tine sau pentru avocatul tău, cu care *tu* se pare că vorbești, atunci e-n regulă, o să semnez.

Are un răspuns pentru orice. E o senzație reconfortantă.

— Ai dreptate, domnișoară Steele, observ eu sec.

Cu o privire scurtă și dezaprobatore, semnează.

Și înainte să mă apuc să-i fac prezentarea mă întreabă:

— Asta înseamnă că vei face dragoste cu mine în seara asta, Christian?

Poftim?

Eu?

Să fac dragoste?

Ah, Grey, adu-o la realitate imediat.

— Nu, Anastasia, nu înseamnă asta. Mai întâi, eu nu fac dragoste. Eu mi-o trag, tare de tot.

Ea oftează adânc. Am pus-o pe gânduri.

— În al doilea rând, mai avem foarte multe acte de semnat. Și în al treilea rând, încă nu ai nici cea mai vagă idee la ce anume te înhami. Încă mai poți fugi de aici țipând în gura mare! Haide, vreau să-ți arăt camera mea de joacă.

E încurcată, iar între sprâncene îi apare din nou acel *v* minuscul.

— Vrei să ne jucăm pe Xbox?

Izbucnesc într-un râs zgomotos.

Ah, iubito.

— Nu, Anastasia, nici pe Xbox, nici pe PlayStation. Vino încoace.

Mă ridic în picioare și îi întind mâna, iar ea mă prinde de bună-voie. O conduc pe culoar și pe scări și mă opresc în fața ușii camerei de joacă, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul.

Acum e acum. Plătești sau te joci. Oare am fost vreodată atât de agitat? Îmi dau seama că, pentru a-i arăta dorințele mele, trebuie doar să răsucesc cheia, așa că descui ușa și, în același timp, o liniștesc pe Ana.

— Poți să pleci în orice moment. Elicopterul te așteaptă să te ducă oriunde vrei tu să mergi; poți rămâne aici peste noapte și poți pleca acasă dimineată. Orice decizi, este în regulă.

— Deschide odată ușa asta blestemată, Christian, spune ea cu o expresie încăpățânată și încrucișându-și brațele.

E un moment de răscruce. Nu vreau s-o ia la fugă. Dar nu m-am arătat niciodată atât de vulnerabil. Nici măcar în mâinile Elenei... și-mi dau seama că se întâmplă așa pentru că Ana nu știe nimic despre acest stil de viață.

Deschid ușa și intru după ea în camera de joacă.

Locul meu conspirativ.

Singurul loc unde sunt cu adevărat eu însumi.

Ana stă în mijlocul camerei, studiind din priviri toate accesoriile care înseamnă o parte atât de importantă a vieții mele: bicele, bastoanele, patul, banca... Nu spune nimic, înregistrând totul, și tot ce pot auzi sunt bătăile asurzitoare ale inimii mele când sângele îmi năvălește în timpane.

Acum știi.

Acesta sunt eu.

Se răsucesc și mă privește pătrunzător, iar eu aștept să spună ceva, dar ea îmi prelungește agonia și înaintează mai mult în încăpere, obligându-mă s-o urmez.

Își trece degetele peste un bici de piele întoarsă, unul dintre favoritele mele. Îi spun cum se numește, dar ea nu-mi răspunde. Merge către pat, explorând cu mâinile sale și mângâind cu degetele unul dintre stâlpii ciopliți ai baldachinului.

— Spune ceva, aproape că o rog.

Tăcerea ei este insuportabilă. Trebuie să aflu dacă are de gând să fugă.

— Tu faci asta oamenilor sau ei îți fac asta ție?

În sfârșit!

— Care oameni?

Îmi vine să râd.

— Fac asta femeilor care vor.

E dornică să poarte un dialog. Există speranță. Se încruntă.

— Dacă ai voluntare, de ce mă aflu eu aici?

— Pentru că-mi doresc foarte mult să fac aceste lucruri cu tine.

Mintea mi se umple de imagini cu ea legată în diverse poziții prin toată camera; pe cruce, pe pat, peste bancă...

— Ah, face ea și se îndreaptă către bancă.

Privirea îmi e atrasă de degetele ei iscoditoare care mângâie pielea. Are o atingere curioasă, lentă și senzuală — oare își dă seama ce e aici?

— Ești sadic? spune ea, sperindu-mă.

La naiba. Mă citește.

— Sunt dominant, zic eu repede, sperând să depășim acest punct din conversație.

— Asta ce înseamnă? întreabă ea, șocată, presupun.

— Înseamnă că vreau să mi te supui de bunăvoie, în toate sensurile.

— De ce-aș face așa ceva?

— Ca să mă satisfaci, șoptesc eu.

De asta am nevoie de la tine.

— Pe scurt, vreau să-ți dorești să mă satisfaci.

— Cum fac asta? spune ea, respirând greu.

— Am niște reguli și vreau să te conformezi acestor reguli. Sunt spre binele tău și spre plăcerea mea. Dacă urmezi aceste reguli, iar eu voi fi satisfăcut, te voi recompensa. Dacă nu, te voi pedepsi și astfel vei învăța.

Și de-abia aștept să încep să te dresiez. În toate felurile posibile.

Fixează cu privirea bastoanele din spatele băncii.

— Și toate astea unde se încadrează?

Face un pas către ceea ce se află în jurul ei.

— Toate fac parte dintr-un pachet atrăgător. Și recompensă, și pedeapsă.

— Deci tu vei obține plăcerea dacă îți vei exercita voința asupra mea.

Te-ai prins, domnișoară Steele.

— Mai întâi trebuie să-ți câștig încrederea și respectul, ca să mă lași după aceea să-mi exercit voința asupra ta.

Trebuie să-mi acorzi permisiunea ta, iubito.

— Voi simți plăcere, chiar bucurie, dacă mi te vei supune. Cu cât mi te supui mai mult, cu atât mă voi bucura mai tare — e o ecuație foarte simplă.

— Bine, și eu ce obțin la faza asta?

— Pe mine.

Ridic din umeri. *Asta e, iubito. Doar pe mine. În întregime. Și vei obține și tu plăcere...*

Are o expresie din ce în ce mai uluită în timp ce se uită la mine, fără să zică nimic.

Este exasperant.

— Nu lași să se vadă nimic din ce gândești, Anastasia. Hai să mergem înapoi la parter unde mă pot concentra mai bine. Faptul că te afli aici îmi distrage foarte tare atenția.

Îi întind mâna și, pentru prima oară își mută privirea de la mâna la fața mea, neștiind ce să facă.

La naiba.

Am înfricoșat-o.

— Nu-ți voi face niciun rău, Anastasia.

Timid, își lasă mâna în mâna mea. Sunt în culmea fericirii. Nu a luat-o la goană.

Ușurat, mă hotărâsc să-i arăt dormitorul supusei.

— Dacă ești de acord cu asta, lasă-mă să-ți arăt mai departe.

O conduc pe culoar.

— Aceasta va fi camera ta. Poți s-o decorezi cum vrei tu, să-ți aduci aici ce-ți dorești tu.

— Camera mea? Te aștepti să mă mut aici? murmură ea, nevainindu-i să creadă.

Mă rog. Poate-ar fi trebuit să păstrez acest detaliu pentru mai târziu.

— Nu de tot, o liniștesc eu. Numai, să zicem, de vineri seara până duminică. Trebuie să vorbim despre toate acestea. Să negociem. Dacă vrei să faci asta.

— Voi dormi aici?

— Da.

— Dar nu cu tine.

— Nu. Ți-am spus, nu dorm cu tine, în afară de ocaziile când te îneci în băutură.

— Tu unde dormi?

— Camera mea este la parter. Vino, cred că-ți e foame.

— În mod ciudat, cred că mi-am pierdut pofta de mâncare, spune, cu obișnuita ei expresie încăpățânată pe chip.

— Trebuie să mănânci, Anastasia.

Obiceiurile ei alimentare vor fi primele de care mă voi ocupa dacă va fi de acord să fie a mea... asta și neastâmpărul ei permanent.

Nu te pripi, Grey!

— Sunt extrem de conștient de faptul că te conduc pe o cale întunecată, Anastasia, de aceea vreau să te gândești bine la toate astea.

Ne întoarcem în living.

— Cred că ai niște întrebări. Ai semnat clauza de confidențialitate; mă poți întreba orice, iar eu îți voi răspunde.

Dacă vrem să funcționeze, trebuie să învețe să comunice. Ajuns în bucătărie, deschid frigiderul și găsesc doar un platou mare cu brânzeturi și câțiva struguri. Gail nu știa că voi avea musafiri și astea nu sunt suficiente... Mă întreb dac-ar fi cazul să comand ceva. Sau poate s-o scot la cină?

Ca o întâlnire.

O altă întâlnire.

Nu vreau să-i dau speranțe în felul acesta.

Eu nu sunt adeptul întâlnirilor.

Numai cu ea...

Gândul ăsta mă enervează. În coșul de pâine este o baghetă proaspătă. Pâinea și brânza vor fi de ajuns. În plus, ea susține că nu-i e foame.

— Ia loc.

Îi arăt unul dintre scaunele de bar, iar Ana se așază și mă privește de la același nivel.

— Ziceai ceva de niște acte, spune ea.

— Da.

— Ce acte?

— Păi, pe lângă clauza de confidențialitate, va fi un contract în care se va prevedea exact ce vom face și ce nu vom face. Trebuie să-ți cunosc limitele, iar tu trebuie să le cunoști pe ale mele. Acesta este consimțământul, Anastasia.

— Și dacă nu sunt de acord?

La naiba.

— E în regulă, mint eu.

— Dar atunci vom mai avea vreo relație?

— Nu.

— De ce?

— Acesta e singurul gen de relație care mă interesează.

— De ce?

— Așa sunt eu.

— Și cum ai ajuns așa?

— De ce toată lumea e așa cum e? E o întrebare la care mi-e greu să răspund. De ce le place unora brânza și alții o urăsc? Ție-ți place brânza? Doamna Jones — menajera mea — mi-a lăsat platoul ăsta pe post de gustare de seară.

Îi așez farfuria în față.

— Care sunt regulile pe care trebuie să le respect?

— Le-am scris pe hârtie. Le vom parcurge după ce mâncăm.

— Chiar nu mi-e foame, șoptește ea.

— Vei mânca.

Se uită la mine sfidătoare.

— Mai vrei un pahar cu vin? întreb, încercând s-o îmbunenez.

— Da, te rog.

Îi torn vin în pahar și mă așez lângă ea.

— Servește-te cu mâncare, Anastasia.

Ia câteva boabe de struguri.

Atât? Atât mănânci tu?

— Așa ai fost dintotdeauna? mă întreabă.

— Da.

— E ușor să găsești femei care vor să facă asta?

Ah, dac-ai ști tu.

— Ai fi surprinsă.

Am un ton ironic.

— Atunci de ce eu? Chiar nu înțeleg.

E de-a dreptul năucită.

Iubito, ești atât de frumoasă. Cum să nu-mi doresc să fac asta cu tine?

— Anastasia, ți-am spus. Ai ceva anume. Nu te pot lăsa în pace.

Sunt atras de tine ca un fluture de noapte de o flacără. Te doresc enorm, mai ales acum, când te muști iarăși de buză.

— Cred c-ai interpretat greșit acest clișeu, spune ea, și asta e o replică absolut deranjantă.

— Mănâncă! îi ordon eu, schimbând subiectul.

— Nu. Nu am semnat nimic deocamdată, așa că voi mai profita puțin de libertate, dacă nu te deranjează.

Ah... gura ei cea obraznică.

— Cum dorești, domnișoară Steele.

Și sunt nevoit să-mi ascund un zâmbet.

— Câte femei au fost? continuă ea și bagă un bob de strugure în gură.

— Cincisprezece.

Îmi feresc privirea.

— Pentru perioade lungi de timp?

- Unele da.
- Ai rănit-o pe vreuna?
- Da.
- Grav?
- Nu.

Dawn s-a refăcut, doar că a fost puțin șocată de întreaga experiență. Ca să fiu cinstit, la fel am fost și eu.

- O să mă rănești și pe mine?
- La ce te referi?
- Fizic, o să mă rănești?

Doar cât poți rezista.

- Te voi pedepsi când o vei cere și va fi dureros.

De exemplu, când te vei îmbăta și vei intra în bucluc.

- Ai fost vreodată bătut? mă întreabă.
- Da.

De multe, multe ori. Elena era al naibii de pricepută să mânuiască bastonul. E singura atingere pe care o pot tolera.

Face ochii mari și pune la loc strugurii nemâncăți pe farfurie, apoi soarbe din vin. Lipsa ei de apetit este enervantă și o afectează și pe a mea. Poate ar trebui să trec la partea neplăcută a lucrurilor și să-i prezint regulile.

- Haide să discutăm la mine în birou. Vreau să-ți arăt ceva.

Mă urmează și se așază în fotoliul de piele din fața biroului meu, iar eu mă sprijin de el, cu brațele îndoite.

Aici se află tot ce vrea să știe. E o binecuvântare faptul că e atât de curioasă — și că încă n-a dat bir cu fugiții. Iau o pagină din contractul aflat pe birou și i-o înmânez.

— Acestea sunt regulile. Ele se pot schimba. Fac parte din contract, pe care îl vei avea și tu. Citește regulile și hai să le discutăm.

Ochii ei cercetează pagina cu pricina.

- Limite dure? mă întreabă.

— Da. Tot ce nu vei face, tot ce nu voi face, trebuie specificat în contract.

— Nu sunt sigură că voi accepta bani pentru îmbrăcăminte. Mi se pare aiurea.

— Vreau să te răsfăț. Lasă-mă să-ți cumpăr niște haine. Uneori e nevoie să mă însoțești la evenimente.

Grey, ce tot spui acolo? Asta ar fi ceva inedit.

— Și vreau să fii bine îmbrăcată. Sunt sigur că salariul tău, atunci când îți vei găsi o slujbă, nu va acoperi genul de haine pe care mi-ar plăcea să le porți.

— Nu trebuie să le port atunci când nu sunt cu tine?

— Nu.

— Bine. Nu vreau să fac sport de patru ori pe săptămână.

— Anastasia, vreau să fii suplă, puternică, energetică. Crede-mă, trebuie să faci sport.

— Dar cu siguranță nu de patru ori pe săptămână. Mai bine de trei ori?

— Vreau să faci de patru ori pe săptămână.

— Credeam că e o negociere.

Din nou e dezarmantă și mă învinge cu propriile mele trucuri.

— Bine, domnișoară Steele, ai dreptate încă o dată. Ce zici de o oră trei zile pe săptămână și încă o jumătate de oră în cea de-a patra zi?

— Trei zile, trei ore. Am impresia că vrei să mă păstrezi în formă cât timp stau aici.

Ah, așa sper.

— Da, așa am de gând. Bine, de acord. Ești sigură că nu vrei să fii stagiară în compania mea? Ești o bună negociatoare.

— Nu, nu cred că-i o idee bună.

Sigur că are dreptate. Aceasta este și regula mea numărul unu: niciodată să nu te culci cu angajatele.

— Deci limitele... Acestea sunt ale mele.

Îi dau lista.

Acum e acum, momentul adevărului. Îmi cunosc limitele pe dinafară și tai una câte una de pe listă când o urmăresc cum le citește. Pălește din ce în ce mai tare la față, pe măsură ce se apropie de sfârșit.

La naiba, sper că n-am speriat-o de tot.

O doresc. Vreau să mi se supună... rău de tot. Ea înghite în sec, aruncându-mi o privire agitată. *Cum pot s-o conving să-mi dea o șansă?* Ar trebui s-o liniștesc cumva, să-i arăt că sunt capabil de sentimente mai bune.

— Ai ceva de adăugat?

În adâncul sufletului meu sper să nu adauge nimic. Vreau să am mână liberă în ceea ce-o privește. Se uită fix la mine, încă negăsindu-și cuvintele. E enervant. Nu sunt obișnuit să aștept răspunsuri.

— E ceva ce nu ai dori să faci? insist eu.

— Nu știu.

Nu e deloc răspunsul pe care-l așteptam.

— Cum adică nu știi?

Se foiește pe scaun, părând stânjenită, și se tot mușcă de buza de jos, în joacă. *Din nou.*

— N-am mai făcut niciodată așa ceva.

La naiba, sigur că n-a mai făcut.

Răbdare, Grey. Pentru numele lui Dumnezeu. Ai înnebunit-o cu atâtea informații. Îmi continui abordarea blândă. Și asta e o premieră.

— Păi, când ai făcut sex, a fost ceva ce nu ți-a plăcut să faci?

Și-mi amintesc de fotografia care practic se urca pe ea ieri.

Ea se îmbujorează și asta îmi trezește interesul. Ce-a făcut și nu i-a plăcut? E aventuroasă în pat? Pare atât de... inocentă. În mod normal așa ceva nu mi se pare incitant.

— Mie poți să-mi spui, Anastasia. Trebuie să fim sinceri unul cu altul sau chestia asta nu va funcționa.

Trebuie s-o încurajez să se destindă — nici măcar nu vorbește despre sex. Se foiește din nou și-și coboară privirea în pământ.

Haide odată, Ana.

— Spune-mi, îi ordon.

Doamne, Dumnezeule, enervantă mai e.

— Păi, n-am mai făcut niciodată sex, deci n-am de unde să știu, șoptește ea.

Totul încremenește.

Nu-mi vine să cred așa ceva.

Cum?

De ce?

La naiba!

— Niciodată?

Incredibil.

Scutură din cap, cu ochii mari.

— Ești virgină?

Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă asta.

Ea dă din cap, stingheră. Închid ochii. Nici nu mă pot uita la ea.

Cum de-am brodit-o atât de prost?

Simt cum mă cuprinde furia. *Ce pot să fac cu o virgină?* Mă uit urât la ea și simt cum clocotesc de nervi.

— De ce mama dracului nu mi-ai spus? mârâi eu și încep să mă plimb în sus și-n jos prin birou.

Ce vreau eu de la o virgină? Ea ridică din umeri cerându-și parcă iertare și nu-și găsește cuvintele.

— Nu înțeleg de ce nu mi-ai spus.

Exasperarea din vocea mea e evidentă.

— N-a venit vorba niciodată, spune ea. N-am obiceiul de a comunica statusul meu sexual tuturor persoanelor pe care le întâlnesc. În plus, de-abia ne cunoaștem.

Ca întotdeauna, este o observație pertinentă. Nu-mi vine să cred că i-am făcut turul de onoare al camerei de joacă — mulțumesc lui Dumnezeu pentru clauza de confidențialitate.

— Ei bine, acum știu mult mai multe despre tine, mârâi eu. Știam că ești neexperimentată, dar *virgină!* La naiba, Ana, tocmai ți-am arătat...

Nu doar camera de joacă: ci și regulile mele, și limitele. Iar ea nu știe nimic. Cum am putut să fac așa ceva?

— Doamne, iartă-mă, șoptesc pentru mine.

Sunt absolut pierdut.

Un gând alarmant îmi dă târcoale — singurul nostru sărut din lift, unde aş fi putut să i-o trag fără prea multe comentarii — a fost oare primul ei sărut?

— Te-a mai sărutat cineva, în afară de mine?

Te rog să spui că da.

— Sigur că da.

Pare jignită. Da, a mai fost sărutată, dar nu foarte frecvent. Şi, dintr-un anume motiv, acest gând mi se pare... mulţumitor.

— Şi niciun băiat nu te-a vrăjit definitiv? Nu pricep, pur şi simplu. Ai 21 de ani, aproape 22. Eşti frumoasă.

Cum de nu i-a tras-o niciun tip?

La naiba, poate că e o persoană religioasă. Nu, Welch ar fi descoperit aşa ceva. Coboară privirea în pământ şi cred că zâmbeşte. Oare crede că e amuzant? Îmi vine să-mi trag una.

— Şi tu discuţi cu mine serios ce vreau să fac, când nu ai strop de experienţă.

Nu mai am cuvinte. Cum e posibil aşa ceva?

— Cum de-ai evitat să faci sex? Spune-mi, te rog.

Căci eu nu pricep. E la facultate — şi, din câte-mi amintesc din timpul colegiului, toţi puştii şi-o trăgeau ca iepurii.

Toţi. În afară de mine.

Gândul ăsta este unul întunecat, dar îl îndepărtez deocamdată.

Ana ridică uşor din umerii ei mici.

— Nimeni n-a... ştii tu...

Nu-şi termină fraza.

Nimeni ce? Nimeni n-a văzut cât de atrăgătoare eşti? Nimeni nu s-a ridicat la nivelul pretenţiilor tale — iar eu mă ridic?

Eu?

Chiar nu ştie nimic. Cum ar putea vreodată să fie supusă dacă nu are nici cea mai vagă idee despre sex? Chestia asta nu va funcţiona... şi toate eforturile mele au fost în van. E o afacere pe care n-o pot încheia.

— De ce eşti supărat pe mine? şopteşte ea.

Bineînțeles că asta crede. *Îndreaptă lucrurile, Grey.*

— Nu sunt supărat pe tine, pe mine sunt supărat. Am presupus pur și simplu...

De ce mama dracului să fiu supărat pe tine? Ce haos a ieșit. Îmi trec mâinile prin păr, încercând să-mi stăpânesc furia.

— Vrei să pleci? o întreb eu, îngrijorat.

— Nu, dacă nu vrei tu să plec, spune ea moale, cu o voce plină de regret.

— Sigur că nu. Îmi place să te știu aici.

Mă surprind afirmând acest lucru. *Chiar îmi place s-o știu aici.* Să fiu cu ea. E atât de... diferită. Și îmi doresc să i-o trag, s-o bat la fund și să văd cum pielea ei albă ca laptele se înroșește sub mâinile mele. Asta e în afara oricărei discuții acum — nu-i așa? Poate nu și să i-o trag... aș putea încerca. Acest gând este o revelație în sine. Aș putea s-o bag în pat. S-o dezvirginez. Ar fi o experiență în premieră pentru amândoi. Oare ar vrea? M-a întrebat mai devreme dacă am de gând să fac dragoste cu ea. Aș putea încerca, fără s-o leg.

Dar s-ar putea să mă atingă.

La naiba. Îmi privesc ceasul și observ că e târziu. Când mă uit din nou la Ana, o văd jucându-se cu buza de jos și asta mă excită.

Încă o vreau, în ciuda inocenței ei. Oare aș putea să mă culc cu ea? Oare ar vrea, știind ceea ce știe acum despre mine? *La naiba,* n-am nici cea mai vagă idee. S-o întreb, pur și simplu? Dar ea mă stârnește, mușcându-și din nou buza. Îi atrag atenția și ea își cere scuze.

— Nu-ți cere scuze. Doar că și eu vreau s-o mușc, mai tare.

Respirația i se întretaie.

Ah. Poate că totuși este interesată. *Da. Hai s-o facem.* Decizia mea e deja luată.

— Haide, îi spun, întinzându-i mâna.

— Poftim?

— Vom îndrepta situația chiar acum.

— Ce vrei să spui? Care situație?

— Situația ta, Ana, o să fac dragoste cu tine, chiar acum.

— Ah.

— Numai dacă vrei. Adică, nu vreau să-mi forțez norocul.

— Credeam că tu nu faci dragoste. Credeam că tu ți-o tragi, tare de tot, spune ea, cu o voce răgușită și extrem de seducătoare, cu ochii mari și cu pupilele dilatate.

S-a îmbujorat de dorință — și ea-și dorește acest lucru.

Și mă simt străbătut de un fior neașteptat.

— Pot face o excepție sau poate le voi combina, vom vedea. Chiar îmi doresc să fac dragoste cu tine. Te rog, vino în dormitor cu mine. Vreau ca aranjamentul nostru să funcționeze, dar trebuie să-ți faci și tu o idee despre lucrurile în care te bagi. Putem începe antrenamentul chiar în seara asta — cu detaliile de bază. Asta nu înseamnă c-am devenit brusc romantic... E doar o modalitate de a-mi atinge scopul, dar mi-o doresc din tot sufletul și sper că și tu ți-o dorești.

Vorbele îmi năvălesc pe buze ca un potop.

Grey! Stăpânește-te.

Obrajii i se îmbujorează.

Haide, Ana, da sau nu. Că mor aici.

— Dar eu n-am făcut toate lucrurile acelea pe care le ceri din lista ta cu reguli.

Tonul ei e ezitant. Oare se teme? Sper că nu. Nu vreau să se teamă.

— Lasă regulile deoparte. În seara asta uită de toate acele amănunte. Te doresc. Te-am dorit de când ai intrat valvârtej la mine în birou și știu că și tu mă vrei. N-ai sta aici discutând atât de calmă despre pedepse și limite dure dacă nu m-ai vrea. Te rog, Ana, petrece-ți noaptea cu mine.

Îi întind din nou mâna și de data asta mă prinde de ea, iar eu o trag la mine în brațe, apropiindu-i obrajii îmbujorați de trupul meu. Ea geme surprinsă și îi simt corpul lipit de-al meu. Întunericul dinăuntru e liniștit, poate e îngenucheat de dorința mea. O doresc. E

atât de atrăgătoare. Fata asta mă ametește cu fiecare lucru pe care-l face. I-am dezvăluit secretul meu întunecat, iar ea este încă aici; nu a fugit.

O trag ușor de păr cu degetele, apropiindu-i chipul de al meu, și mă uit în ochii ei fascinanți.

— Ești o tânără foarte curajoasă, îi șoptesc. Sunt uimit de tine.

Mă aplec și-o sărut ușor, apoi îmi înfig încet dinții în buza ei de jos.

— Vreau să te mușc de buza asta.

Trag și mai tare, iar ea geme. Ca răspuns, penisul mi se întărește.

— Te rog, Ana, lasă-mă să fac dragoste cu tine, șoptesc aproape de buzele ei.

— Da, răspunde ea — și tot trupul mi se aprinde de parcă ar fi un foc de artificii.

Revino-ți, Grey. N-avem niciun un aranjament în vigoare, n-am stabilit nicio limită, nu e a mea să fac cu ea ce doresc — cu toate astea, mă simt ațâțat. Excitat. E un sentiment neobișnuit, dar exaltant, toată dorința mea față de această femeie. Sunt în vârful abrupt al unui montagne-russe.

Sex fără perversiuni?

Oare pot să fac așa ceva?

Fără să spun nimic, o scot din birou și o conduc prin living și de-a lungul culoarului către dormitorul meu. Ea mă urmează, ținându-mă strâns de mână.

La naiba. Contracepția. Sunt sigur că nu ia pilule anticoncepționale... Din fericire, am prezervative de rezervă. Cel puțin nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu sculele care au trecut pe acolo. O las lângă pat, mă duc la comodă și-mi scot ceasul, pantofii și șosetele.

— Presupun că nu iei anticoncepționale.

Ea scutură din cap.

— Așa mă gândeam și eu.

Din sertar scot o cutie de prezervative, anunțând-o astfel că sunt pregătit. Ea mă studiază, cu ochii incredibil de mari pe fața ei

frumoasă, și atunci am o clipă de ezitare. Țasta ar trebui să fie un moment important pentru ea, nu-i așa? Îmi aduc aminte cum a fost prima mea experiență cu Elena, cât eram de stânjenit... dar și ce ușurare teribilă a urmat. În străfundul sufletului meu știu c-ar trebui s-o trimit acasă. Dar adevărul adevărat este că nu vreau să plece și c-o doresc. În plus, văd dorința mea reflectată în privirea ei, în ochii ei întunecați.

— Vrei să tragem jaluzelele? o întreb.

— Nu mă deranjează, spune ea. Credeam că nu lași pe nimeni să doarmă în patul tău.

— Cine spune că vom dormi?

— Oh.

Buzele îi iau din nou forma unui mic și perfect *o*. Penisul mi se întărește și mai tare. Da, aș vrea să i-o trag în gurița aceea în formă de *o*. O pândesc de parcă ar fi prada mea. *Ah, iubito, vreau să mă îngrop în tine*. Respiră sacadat și iute. Obrajii îi sunt purpurii... e precaută, dar excitată. Depinde de mine și lucrul acesta mă face să mă simt puternic. N-are nici cea mai vagă idee despre ce o să-i fac.

— Hai să scoatem haina, bine?

Mă întind și-i trag ușor jacheta de pe umeri, o împățuresc și o așez pe scaun.

— Ai idee cât de mult te doresc, Ana Steele?

Își desface buzele când inspiră, iar eu întind mâna și-i ating obrazul. Îi simt pielea moale ca petalele unei flori între vârfurile degetelor mele, care îi alunecă până pe bărbie. Este extaziată — pierdută — sub vraja mea. Deja e a mea. E o senzație amețitoare.

— Ai cea mai mică idee ce am de gând să-ți fac? murmur și-i apuc bărbia între degetul mare și arătător.

Mă aplec și o sărut apăsător, presându-i buzele de ale mele. Îmi răspunde la sărut, cu blândețe, dulce și pățimașă, și mă cuprinde o nevoie copleșitoare de-a o vedea, în toată splendoarea ei. Îi desfac repede nasturii și-i scot iute bluza, lăsând-o să cadă pe podea. Mă

dau un pas în spate ca s-o privesc. Poartă sutienul albastru pastel pe care l-a cumpărat Taylor.

E uluitoare.

— Ah, Ana. Ai o piele atât de frumoasă, netedă și desăvârșită. Nu vreau să las nicio părticică din ea nesărutată.

N-are nici măcar o urmă pe ea. Gândul ăsta mă tulbură. Vreau s-o văd însemnată... roșie... cu lovituri subțiri de bici poate. Se colorează într-o nuanță rozalie delicioasă — stânenită, fără îndoială. Cel puțin o voi învăța să nu se mai rușineze de trupul ei. Mă întind și-i scot elasticul, lăsându-i părul liber. I se revarsă bogat și castaniu în jurul feței, ajungându-i până la sâni.

— Mmm, îmi plac la nebunie brunetele.

E superbă, răpitoare, o bijuterie.

Suținându-i capul, îmi trec degetele prin părul ei și o trag mai aproape de mine, sărutând-o. Ea geme din nou și-și desface buzele, lăsându-mă să mă bucur de gura ei caldă și umedă. Sunetul dulce pe care-l aud, încărcat de plăcere, mă umple pe dinăuntru — și-mi ajunge până-n vârful penisului. Limba ei se împletește timid cu a mea, explorându-mi gura cu sfială și, dintr-un motiv anume, lipsa ei de experiență e de-a dreptul... sexy.

Are un gust dulce. De vin, struguri și inocență — o combinație viguroasă și îmbătătoare de arome. O cuprind cu mâinile, ușurat că ea mă prinde doar de partea de sus a brațelor. Cu o mână în părul ei, imobilizând-o, îmi cobor cealaltă mână pe spatele ei, către fund, și o împing spre mine, spre penisul meu erect. Geme din nou. Continui s-o sărut, iar limba ei stângace îmi explorează gura așa cum i-o explorez și eu pe a ei. Trupul mi se încordează când își mută mâinile mai sus pe brațele mele — și pentru o clipă mă întreb îngrijorat unde mă va atinge acum. Mă mângâie pe obraz, apoi pe păr. E un pic enervant. Dar când își împletește degetele în părul meu, trăgând ușor...

Doamne, ce bine e.

Gem și eu, dar n-o pot lăsa să continue. Înainte de a mă atinge din nou, o împing lângă pat și cad în genunchi. Vreau să scape de

jeanșii ăștia — vreau s-o dezbrac, s-o mai excit puțin și... să nu-i mai simt mâinile pe trupul meu. O apuc de șolduri și îmi trec limba chiar pe deasupra liniei chiloților, aproape de buric. Se încordează și trage brusc aer în piept. La naiba, miroase bine și are gust bun, exact ca livada primăvara, și îmi vreau și eu porția. Mâinile i se înfig din nou în părul meu; asta nu mă deranjează — de fapt, chiar îmi place. O mușc de șold, iar strânsoarea din părul meu se întărește. Are ochii închiși, gura moale și gâfâie. Mă întind și-i desfac nasturele de la jeanși, iar ea deschide ochii și ne studiem reciproc. Cobor fermoarul încetisor și-mi așez mâinile pe fundul ei. Îmi strecur mâinile înăuntru și, cu palmele lipite de fesele ei moi, îi scot jeanșii.

Nu mă pot opri. Vreau s-o șochez... să-i testez limitele chiar acum. Fără să-mi desprind privirea de la ea, îmi ling buzele în mod intenționat, apoi mă aplec în față și îmi apropii nasul de mijlocul chiloților ei, ca să văd cât e de excitată. Îi savurez aroma, închizând ochii.

Dumnezeule, cât e de ispititoare.

— Miroși atât de bine.

Am vocea răgușită de dorință și simt brusc că jeanșii mă strâng. Trebuie să-i scot. O împing încet pe pat și, prinzând-o de piciorul drept, îi scot repede pantoful și șoseta. Ca s-o ațâț, îi mângâi scobitura gleznei cu degetul mare, iar ea se mișcă satisfăcută în pat, cu gura deschisă, privindu-mă fascinată. Mă înclin și o ating cu limba de-a lungul tălpii, mușcând-o ușor de linia fină lăsată de degetul meu puțin mai devreme. Stă întinsă pe spate, cu ochii închiși, gemând. E atât de receptivă, încât e o adevărată plăcere s-o ating.

— Ah, Ana, câte ți-aș putea face, șoptesc eu și mi-o imaginez brusc zbătându-se sub mine: încătușată în patul meu cu baldachin, aplecată peste masă — suspendată de cruce.

Aș putea s-o chinui și s-o torturez până m-ar implora să-i dau drumul... aceste imagini fac ca jeanșii să mă strângă și mai tare.

La naiba.

Îi scot repede celălalt pantof și cealaltă șosetă și-i trag jeanșii în jos. E aproape goală la mine în pat, în timp ce părul îi încadrează chipul desăvârșit, iar picioarele ei lungi, albe ca laptele, se întind în fața mea, ca o invitație. Trebuie să-i trec cu vederea lipsa de experiență. Dar ea găfăie. Plină de dorință. Cu ochii fixați pe mine.

Nu i-am mai tras-o nimănui în patul meu până acum. *Altă premieră cu domnișoara Steele.*

— Ești foarte frumoasă, Anastasia Steele. De-abia aștept să te pătrund.

Am o voce blândă; vreau s-o mai chinui un pic, să văd ce știe cu adevărat.

— Arată-mi cum te autosatisfaci, îi cer eu, coborându-mi privirea și uitându-mă atent la ea.

Se încruntă.

— Nu fi timidă, Ana, arată-mi.

O parte însemnată din mine își dorește s-o plesnească la fund ca să-i treacă toată sfiala.

Scutură din cap.

— Nu-nțeleg ce vrei să spui.

Îi place să se joace cu mine?

— Cum ajungi singură la orgasm? Vreau și eu să văd.

Amuțește. În mod evident, am șocat-o din nou.

— Nu ajung, mormăie, cu vocea întretăiată.

Mă uit la ea cu neîncredere. Chiar și eu mă masturbam, înainte ca Elena să-și vâre ghearele în mine.

Probabil că n-a avut niciodată orgasm — deși mi se pare ceva greu de crezut. *Vai.* Sunt responsabil cu prima ei partidă de sex și cu primul ei orgasm. Sper să fiu la înălțime.

— Ei bine, hai să vedem ce putem face în cazul ăsta.

O să te fac să-ți dai drumul de n-o să mai știi de tine, iubito.

La naiba — probabil că nici n-a văzut în viața ei un bărbat în pielea goală. Fără să-mi iau ochii de la ea, îmi desfac nasturele de

sus al jeanșilor și-i las să cadă la podea. Nu pot risca să-mi scot și cămașa, pentru că m-ar putea atinge din nou.

Dar și dacă ar face-o... n-ar fi atât de rău... nu-i așa? Să fiu atins?

Îndepărtez acest gând înainte ca întunericul să se ridice la suprafață și o apuc de glezne, desfăcându-i picioarele. Face ochii mari și mâinile ei se prind disperate de cearșafurile mele.

Da. Acolo să-ți ții mâinile, iubito.

Mă urc încet în pat, între picioarele ei. Ea se zbate sub mine.

— Stai liniștită, îi zic și mă aplec să-i sărut pielea delicată de pe interiorul copasei.

O sărut în sus pe picior, peste chiloți, de-a lungul abdomenului, mușcând-o și lingând-o. Se foiește sub mine.

— Va trebui să te învâț să stai nemișcată, iubito.

Dacă ai de gând să mă lași.

O voi învăța să lase plăcerea să o inunde și să nu se miște, intensificând astfel fiecare atingere, fiecare sărut, fiecare mușcătură. Gândul ăsta e suficient să mă facă să-mi doresc să mă îngrop cu totul în ea, dar înainte să fac asta vreau să aflu cât de receptivă este. Până acum nu s-a abținut.

Îmi oferă libertate totală în privința trupului său. Nu ezită deloc. Își dorește asta... vrea asta cu adevărat. Îmi înmoui limba în buricul ei și-mi continui tacticos drumul în sus, savurându-l. Mă mut, așezându-mă lângă ea, și-mi strecor un picior între picioarele ei. Mâna îmi urcă pe trupul ei, pe șold, pe talie, până sus pe sâni. Îi iau sânul în palmă, încercând să-i apreciez reacția. E relaxată. Nu mă oprește... are încredere în mine. Oare pot profita de încrederea ei în așa măsură încât să-mi ofere control absolut asupra trupului său... asupra ei? Gândul ăsta mă face să jubilez, de-a dreptul.

— Sânul tău se potrivește perfect în mâna mea, Anastasia.

Îmi strecor degetul în cupa sutienului ei, o îndepărtez și-i eliberez sânul. Are un sfârc mic, roz, care deja s-a întărit. Trag cupa în jos astfel încât materialul și arcul metalic al sutienului rămân

undeva sub sân, forțându-l să se ridice. Fac la fel și cu cealaltă cupă și privesc, fascinat, cum sfârcurile i se măresc sub privirea mea neclintită. *Oau...* Nici măcar n-am atins-o deocamdată.

— Foarte frumos, șoptesc eu copleșit și suflu asupra celui mai apropiat sfârc, privind încântat cum se întărește și se mărește.

Anastasia închide ochii și-și arcuiește spatele.

Stai nemișcată, iubito, pur și simplu lasă-te invadată de plăcere, senzația va fi mult mai intensă.

Suflând asupra unuia dintre sfârcuri, i-l răsucesc pe celălalt ușor între degetul mare și arătător.

Se prinde strâns de cearceafuri atunci când mă înclin și-i sug sfârcul — tare. Trupul i se arcuiește din nou și-o aud țipând.

— Hai să vedem dacă poți să ajungi la orgasm așa, șoptesc eu și nu mă opresc.

Ea începe să scâncească.

O, da, iubito... așa trebuie să simți. Sfârcurile îi înfloresc și mai tare și începe să-și legene șoldurile, cu mișcări circulare. *Stai într-un loc, iubito. O să te învăț să nu te mai miști.*

— Ah, te rog, imploră ea.

Picioarele i se încordează. Deci funcționează. E aproape de orgasm. Îmi continui asaltul lasciv. Mă concentrez asupra fiecărui sfârc, așteptându-i reacția, simțindu-i plăcerea, și toate astea mă înnebunesc. Dumnezeuule, o doresc.

— Dă-ți drumul, iubito, murmur și o trag cu dinții de sfârc.

Țipă când ajunge la orgasm.

Da! Mă reped s-o sărut, simțindu-i țipătul pe buzele mele. Și-a pierdut răsuflarea și găâie, pierdută în lumea plăcerii... *E a mea.* I-am oferit primul orgasm și sunt peste măsură de încântat de asta.

— Ești foarte sensibilă. Va trebui să înveți să controlezi acest lucru și va fi foarte distractiv pentru mine să te învăț cum se face.

De-abia aștept... dar acum o vreau doar pe ea. În întregime. O mai sărut o dată și las mâna să-mi coboare pe trupul ei, până ajung

la vulvă. O pipăi, îi simt căldura. Îmi strecor degetul arătător prin dantela chiloților ei, o mângâi încet... *la naiba, e udă.*

— Ești delicios de umedă. Dumnezeu, cât de tare te doresc.

Îi introduc un deget înăuntru, iar ea țipă. E fierbinte și strâmtă și udă și o doresc. O pătrund încă o dată, înghițindu-i strigătele. O apăs cu palma pe clitoris... o apăs... o apăs în toate direcțiile. Țipă și se zbate sub mine. *La naiba*, o vreau — chiar acum. E pregătită. Mă ridic și-i scot chiloții, după care îmi scot și eu boxerii și mă întind după un prezervativ. Îngenunchez între picioarele ei, desfăcându-i-le și mai mult. Anastasia mă privește cu — ce anume? Nerăbdare? Probabil că n-a văzut niciodată un penis în erecție.

— Nu-ți face griji. Și tu te lărgești, bâigui eu.

Mă întind peste ea, îmi așez mâinile de-o parte și de alta a capului ei și-mi las greutatea pe coate. Doamne, cât de mult o doresc... dar trebuie să verific dacă mai e dornică și ea.

— Încă mai vrei să faci asta? o întreb.

Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu spui nu.

— Te rog, mă imploră.

— Ridică-ți genunchii, îi ordon.

Așa va fi mai ușor. Oare am mai fost vreodată atât de excitat? De-abia mă mai pot abține. Nu pricep... cred că ea e de vină.

De ce?

Grey, concentrează-te!

Mă așez astfel încât să fie la dispoziția mea. Are ochii larg deschiși, implorându-mă. Chiar își dorește asta... la fel de tare ca mine. Oare să fiu blând și să prelungesc agonia sau să trec direct la fapte?

Trec la fapte. Trebuie s-o am.

— Acum o să ți-o trag, domnișoară Steele. Tare.

O singură mișcare și sunt înăuntrul ei.

L. A. N. A. I. B. A.

Este atât de strâmtă. Țipă de durere.

Să-mi bag! Am rănit-o. Vreau să mă mișc, să mă pierd în ea și mă străduiesc din toate puterile să mă abțin.

— Ești atât de strâmtă. Te simți bine? o întreb, cu o voce răgușită, șoptită și îngrijorată, iar ea dă din cap că da, cu ochii și mai mari.

E raiul pe pământ, așa strâmtă cum este, în jurul penisului meu. Și chiar dacă și-a pus mâinile pe antebrațele mele, nu-mi pasă. Întunericul doarme adânc, poate pentru c-am dorit-o atât de multă vreme. N-am simțit niciodată această dorință, această... *foame*. Este un sentiment cu totul nou, proaspăt, ca scos din cutie. Vreau atât de multe de la ea: încrederea ei, ascultarea ei, supunerea ei. Vreau să fie a mea, dar, deocamdată... eu sunt al ei.

— O să mă mișc, iubito.

Am vocea încordată și încerc să mă relaxez încetișor. Este un sentiment extraordinar, superb: trupul ei legănându-se pe penisul meu. Mă împing în ea încă o dată și pun stăpânire pe ea, știind că n-a mai făcut-o nimeni niciodată. Ea scâncește.

Mă opresc.

— Mai vrei?

— Da, gâfâie ea, după un moment.

De data aceasta o pătrund mai profund.

— Din nou? o întreb, în timp ce trupul mi se acoperă de transpirație.

— Da.

Încrederea ei în mine mă copleșește dintr-odată și încep să mă mișc, să mă mișc de-adevăratelea. Vreau să-și dea drumul. Nu mă voi opri până n-o voi aduce la orgasm. Vreau s-o posed pe această femeie, trup și suflet. Vreau să-și încolăcească picioarele în jurul meu.

La naiba — începe să-mi răspundă fiecărei mișcări, să intre în ritmul meu. *Vezi cât de bine ne potrivim, Ana?* Îi prind capul în mâini, ținându-l, în timp ce pun stăpânire pe trupul ei și o sărut cu putere, revendicându-i și buzele. Se încordează sub mine... *să dea naiba, da*. Se apropie de orgasm.

— Dă-ți drumul, Ana, îi cer, iar ea țipă, epuizată, dându-și capul pe spate, cu gura deschisă și ochii închiși... și simpla vedere a extazului ei îmi este suficientă.

Explodez în ea, pierzându-mi cu totul simțul rațiunii, și-i strig numele îmi timp ce-mi dau drumul înăuntrul ei cu toată puterea.

Când deschid ochii găfâi, încercând să-mi recapăt suflul, și ne trezim cu frunțile lipite una de alta, în timp ce ea-și ridică privirea către mine.

La naiba. Mi-am pierdut controlul.

O sărut ușor pe frunte și mă retrag din ea, întinzându-mă lângă trupul ei.

Scâncește când mă retrag, dar, în afară de asta, pare să se simtă bine.

— Te-a durut? o întreb și-i dau părul după ureche, pentru că nu vreau să n-o mai ating.

Ana zâmbește parcă nevenindu-i să creadă.

— Mă întrebi dacă m-a durut?

Și pentru un moment nu-mi dau seama dacă nu cumva zâmbește ironic.

Ah. Camera mea de joacă.

— Nu mi-a scăpat ironia, mormăi eu.

Chiar și acum mă derutează.

— Serios, te simți bine?

Se întinde lângă mine, cercetându-și trupul și chinuindu-mă cu o privire amuzată, dar sătulă.

— Nu mi-ai răspuns, mârâi eu.

Trebuie să aflu dacă i-a plăcut. Toate dovezile îmi spun că „da” — dar trebuie s-o aud de la ea. În timp ce aștept răspunsul ei, îmi scot prezervativul. Frate, urăsc chestiile astea. Îl arunc discret pe podea.

Ridică privirea către mine.

— Aș vrea s-o mai fac o dată, spune ea, chicotind timid.

Poftim?

Din nou?

Deja?

— Chiar acum, domnișoară Steele?

O sărut pe colțul gurii.

— Ești o ființă tare pretențioasă, nu-i așa? Întoarce-te pe burtă.

În felul acesta o să fiu sigur că nu mă atingi.

Îmi zâmbește scurt și cuceritor, apoi se rostogolește pe burtă. Penisul meu pare a fi de acord, pentru că se întărește. Îi desfac suti-enul și-mi trec mâna pe spatele ei, spre fundul ei atrăgător.

— Ai cea mai frumoasă piele pe care am văzut-o vreodată, îi spun, dându-i părul la o parte de pe față și desfăcându-i picioarele.

O sărut de mai multe ori, cu blândețe, pe umăr.

— De ce-ai rămas cu cămașa pe tine? mă întreabă.

E atât de curioasă. Cât timp stă pe burtă știu că nu mă poate atinge, așa că mă ridic, îmi trag cămașa peste cap și o las să cadă pe podea. Complet dezbrăcat, stau deasupra ei. Pielea îi e caldă și trupurile noastre par că se contopesc.

Hmm... m-aș putea obișnui cu asta.

— Deci vrei să ți-o trag iarăși? îi șoptesc la ureche, sărutând-o.

Se zbate dulce sub trupul meu.

Ah, așa nu se mai poate. Stai nemișcată, iubito.

Mâna mea îi coboară de-a lungul trupului, până în spatele genunchiului; o ridic, desfăcându-i picioarele atât de mult încât s-o am întinsă toată sub mine. Gâfâie, iar eu sper că și-a pierdut suflul de nerăbdare. Rămâne neclintită sub mine.

În sfârșit!

Îi cuprind fundul cu o mână și îmi las greutatea pe ea.

— O să ți-o trag pe la spate, Anastasia.

Cu cealaltă mână o prind de părul de la ceafă și o trag ușurel, ținându-o locului. Nu se poate mișca. Măinile nu și le poate folosi — îi sunt întinse printre cearșafuri și nu poate să-mi facă rău cu ele.

— Ești a mea, îi șoptesc. Numai a mea. Să nu uiți asta.

Îmi plimb mâna de pe fundul ei pe clitoris și încep s-o mângâi cu mișcări lente și circulare.

Mușchii i se încordează sub mine, încercând să se miște, dar greutatea mea o imobilizează. Îmi trec dinții peste bărbia ei. Parfumul ei dulce se combină cu aroma contopirii noastre.

— Miroși divin, îi șoptesc, cât mai aproape de urechea ei.

Începe să legene din șolduri în cercuri, simțindu-mi mâna care o mângâie.

— Nu te mai mișca, o avertizez.

Sau mă opresc...

Încet, îi introduc un deget înăuntru și îl mișc de jur împrejur, având grijă să-i mângâi mai ales partea din față a vaginului. Ea geme și se încordează iarăși sub trupul meu, încercând din nou să se miște.

— Ți place? o tachinez eu, trecându-i cu dinții peste urechea delicată.

Degetele mele nu se opresc din a-i tortura clitorisul, dar degetul mare de la mâna mea intră și iese din ea din ce în ce mai lent. Se încordează, dar nu se poate mișca.

Geme zgomotos, cu ochii strâns închiși.

— Te-ai umezit atât de repede. Îmi răspunzi atât de bine. Ah, Anastasia, îmi place asta. Îmi place la nebunie.

Așa. Hai să vedem cât de departe ești dispusă să mergi.

Îmi scot degetul din vaginul ei.

— Deschide gura, îi ordon și, când ea mi se supune, îi strecor degetul printre buze. Uite, ăsta e gustul tău. Suge, iubito.

Îmi sug degetul... cu putere.

La naiba.

Și pentru o clipă îmi imaginez că în gura ei se află penisul meu.

— Vreau să ți-o trag în gură, Anastasia, și-o să fac asta cât de curând.

Am rămas fără răsuflare.

Își apropie dinții de degetul meu, mușcându-mă tare.

Au! La naiba.

O apuc cu forță de păr și ea slăbește strânsoarea.

— Fetiță dulce și obraznică.

Mintea mea găsește imediat câteva pedepse potrivite unei asemenea reacții îndrăznețe, pe care i le-aș fi putut aplica, dac-ar fi fost supusa mea. La acest gând, penisul îmi stă să explodeze. Îi dau drumul și mă așez în genunchi.

— Stai într-un loc, nu te mai mișca.

Iau alt prezervativ de pe noptieră, îi rup folia și rulez latexul de-a lungul penisului meu erect.

O privesc și văd că stă neclintită, doar spatele i se ridică și-i coboară, în timp ce gâfâie de nerăbdare.

E superbă.

Mă aplec peste ea, o apuc de păr și o țin ca să nu-și poată mișca deloc capul.

— De data asta o s-o facem încet de tot, Anastasia.

Ea geme, iar eu o pătrund cu blândețe până când nu mai pot înainta.

La naiba. Ce bine e.

Mă retrag un pic și intru la loc înăuntrul ei. Ea scâncește, iar picioarele i se încordează sub greutatea mea când încearcă să se miște.

O, nu, iubito.

Vreau să stai nemișcată.

Vreau să simți asta.

Bucură-te de plăcerea pe care ți-o provoc.

— E atât de bine, îi spun și repet mișcarea, rotindu-mi șoldurile. Lent. Înăuntru. Afară. Înăuntru. Afară. Simt cum se apropie de orgasm.

— Ah, nu, iubito, încă nu.

Nu te las nici în ruptul capului să-ți dai drumul.

Nu acum, când savurez momentul atât de mult.

— Ah, te rog, strigă ea.

— Vreau să te doară, iubito.

Ies și mă cufund din nou în ea.

La fiecare mișcare pe care o vei face mâine vreau să-ți amintești
că am trecut pe aici. Numai eu. Ești a mea.

— Te rog, Christian, mă imploră.

— Ce anume vrei, Anastasia? Spune-mi.

Îmi continui tortura lentă.

— Spune-mi.

— Pe tine, te rog.

E disperată.

Mă vrea pe mine.

Fată cuminte.

Măresc ritmul și o simt cum începe să tremure, răspunzându-mi
imediat.

Între două mișcări rostesc câte un cuvânt.

— Ești. Atât. De. Dulce. Te. Doresc. Atât. De. Mult. Ești. A. Mea.

Membrele îi tremură, deși sunt imobilizate. Este foarte aproape.

— Dă-ți drumul, iubito, îi șoptesc.

Și, la comandă, se înfioară lipită de mine, iar orgasmul o cutremură, făcând-o să-mi strige numele cu capul îngropat în saltea.

Numele meu pe buzele sale îmi aduce și mie orgasmul, și îmi dau drumul, prăbușindu-mă deasupra ei.

— La naiba. Ana, șoptesc eu, epuizat, dar în culmea fericirii.

Mă retrag din ea aproape imediat și mă răsucesc pe spate. Se lipește de mine și, în timp ce-mi scot prezervativul, ea închide ochii și adoarme.

**Duminică,
22 mai 2011**

Mă trezesc cu un tresărit și cuprins de un sentiment puternic de vinovăție, de parcă aș fi comis un păcat îngrozitor.

Doar pentru că i-am tras-o Anastasiei Steele? Care era virgină?

A adormit cuibărită lângă mine. Mă uit la ceas: este puțin trecut de ora trei dimineața. Ana își continuă somnul liniștit, tipic persoanelor nevinovate. Mă rog, acum nu mai e atât de nevinovată. Întregul trup îmi tresaltă când mă uit la ea.

Aș putea s-o trezesc.

Să i-o trag din nou.

În mod clar există niște avantaje dacă o am lângă mine în pat.

Grey. Termină cu prostiile astea.

Faptul că i-am tras-o a fost doar un mijloc de a-mi atinge scopul și o distracție plăcută.

Da. Foarte plăcută.

Mai degrabă incredibilă.

A fost doar sex, ce mama dracului.

Închid ochii, încercând inutil să adorm. Dar camera este prea plină de prezența Anei: parfumul ei, sunetul răsuflării ei calme și

amintirea primei mele partide de sex fără perversiuni. Felul în care își lăsa capul în spate, plină de pasiune, felul în care îmi striga numele înnebunită și entuziasmul ei nestăvilit pentru sex mă copleșesc.

Domnișoara Steele este o ființă carnală.

Îmi va plăcea la nebunie s-o dresesz.

Penisul meu mă aprobă, tresărind.

La naiba.

Nu pot dormi, deși în noaptea asta nu coșmarurile mă țin treaz, ci micuța domnișoară Steele. Mă dau jos din pat și culeg prezervativele folosite de pe podea, aruncându-le la coșul de gunoi. Scot din dulap o pereche de pantaloni de pijama și îi trag pe mine. O privesc lung pe femeia ispititoare din patul meu și mă îndrept către bucătărie. Mi-e sete.

După ce beau un pahar cu apă, fac ce fac mereu când nu pot dormi — îmi verific e-mailul la mine în birou. Taylor s-a întors și mă întreabă dacă poate trimite elicopterul înapoi. Probabil că Stephan doarme la etaj. Îi răspund scurt „da,” deși la ora aceasta târzie din noapte e aproape inutil.

Mă întorc în living și mă așez la pian. Asta e consolarea mea, aici mă pierd ore întregi. Știam să cânt foarte bine încă de la vârsta de 9 ani, dar numai când mi-am cumpărat propriul meu pian, la mine în apartament, a devenit cu adevărat o pasiune. Când vreau să uit de toate, asta fac. Și acum nu am chef să mă gândesc la faptul că i-am făcut propuneri unei virgine, apoi că i-am tras-o sau că mi-am expus stilul de viață cuiva fără niciun fel de experiență. Cu mâinile pe clape, încep să cânt și evaderez în singurătatea muzicii lui Bach.

O mișcare îmi distrage atenția de la muzică și, când ridic privirea, o văd pe Ana stând lângă pian. Înfașurată într-o pătură, cu părul revărsat pe spate, cu ochii strălucitori, arată pur și simplu uimitor.

— Scuze, spune ea. Nu voiam să te deranjez.

De ce își cere scuze?

— Mai degrabă eu ar trebui să-mi cer iertare.

Cânt ultimele note și mă ridic.

— Ar trebui să fii în pat, o cert eu.
— A fost o bucată minunată. Bach?
— Transcrierea îi aparține lui Bach, dar la origine e un concert de oboi de Alessandro Marcello.
— Este minunată, dar foarte tristă, atât de plină de melancolie.
Melancolie? N-ar fi pentru prima oară când cineva folosește acest cuvânt pentru a mă descrie.

— *Pot să vorbesc deschis? Domnule.*
Leila îngenunchează lângă mine în timp ce eu lucrez.
— Poți.
— Domnule, sunteți foarte melancolic astăzi.
— Sunt?
— Da, domnule. Aș putea să fac ceva...?

Alung această amintire. Ana ar trebui să fie în pat. Îi mai spun o dată.

— M-am trezit și nu mai erai acolo.
— N-am putut adormi și nu sunt obișnuit să dorm cu cineva.
I-am spus asta deja — de ce simt nevoia să mă justific? Îmi trec brațul peste umerii ei dezgoliți, mă bucur de atingerea pielii ei și o conduc înapoi către dormitor.

— De la ce vârstă cânti? Sună minunat.
— De la șase ani.
Am un ton tăios.
— Ah, zice ea.

Cred c-a priceput aluzia — nu vreau să vorbesc despre copilăria mea.

— Cum te simți? o întreb când aprind veioza de pe noptieră.
— Mă simt bine.

Pe cearșaful meu e sânge. Sângele ei. Proba virginității ei, acum dispărute. Ochii i se ridică de la pete la mine, apoi se uită în altă parte, stânjenită.

— Ah, asta o să-i dea de gândit doamnei Jones.

Face o față îngrozită.

E doar trupul tău, scumpo. O prind de bărbie și îi dau capul pe spate ca să-i văd expresia. Sunt pe punctul de a-i ține o scurtă predică despre faptul că nu trebuie să-i fie rușine de corpul ei, și atunci ea se întinde și mă atinge pe piept.

La naiba.

Mă dau un pas înapoi și simt cum întunericul se ridică la suprafață.

Nu. Nu mă atinge.

— Treci în pat, îi ordon, mult mai tăios decât mi-am propus, dar sper să nu-mi simtă frica.

Face ochii mari, nelămurită și rănită, poate.

Să mă ia dracu'.

— Vin și eu lângă tine, adaug pe un ton împăciuitoare și-mi scot din dulapul cu sertare un tricou pe care-l trag repede pe mine, ca să mă protejez.

A rămas în picioare, fixându-mă cu privirea.

— Treci în pat, îi spun eu, și mai autoritar.

Se întinde în pat și eu urc lângă ea, luând-o în brațe. Îmi îngrop fața în părul ei și-i respir parfumul dulce: toamnă și meri. Dacă stă cu spatele la mine, nu mă poate atinge și cât timp stau aici mă cuibăresc lângă ea până când adoarme. Apoi mă voi trezi ca să lucrez ceva.

— Dormi, draga mea Anastasia.

O sărut pe păr și închid ochii. Aroma ei îmi umple nările, amin-tindu-mi de o perioadă fericită și mă simt sătul... satisfăcut chiar...

Mami e fericită azi. Cântă.

Cântă despre lucrurile pe care le faci când ești îndrăgostit.

Și gătește. Și cântă.

Mie în chiorțaiile stomacul. Gătește gofre cu șuncă presată.

Miros bine. Stomacului meu îi plac gofrele cu șuncă presată.

Care miros atât de bine.

Deschid ochii și lumina intră în valuri pe ferestre, în timp ce din bucătărie vine un miros care-ți lasă gura apă. Șuncă presată. Pentru o clipă nu înțeleg nimic. Oare s-a întors Gail de la sora ei?

Apoi îmi aduc aminte.

Ana.

Arunc o privire către ceas și-mi dau seama că e târziu. Sar din pat și, lăsându-mă condus de o aromă delicioasă, mă îndrept spre bucătărie.

Aici o găsesc pe Ana. Poartă cămașa mea, și-a împletit părul și dansează. Dar eu nu aud muzica, fiindcă Ana o ascultă la căști. Fără să mă observe, mă așez pe un scaun lângă blatul din bucătărie și urmăresc spectacolul. Bate niște ouă, pregătește micul dejun și cozile îi saltă când se leagănă de pe un picior pe altul, și-mi dau seama că nu poartă chiloți.

Ce fată cuminte.

Cred că e una dintre cele mai dezorganizate femei pe care le-am întâlnit vreodată. Asta e amuzant, fermecător și excitant în același timp; mă gândesc la toate felurile în care i-aș putea îmbunătăți capacitatea de a se organiza. Când se răsuțește și dă cu ochii de mine, încremenește.

— Bună dimineața, domnișoară Steele. Ești foarte... energică în dimineața aceasta.

Pare și mai tânără decât este cu acele codițe.

— A-am dormit bine, se bâlbâie ea.

— Nu-mi dau seama de ce, remarc eu răutăcios, dar să știi că și eu am dormit bine.

E trecut de ora nouă. Când am mai dormit eu peste ora 6:30?

Ieri.

După ce am dormit lângă ea.

— Ți-e foame? mă întreabă.

— Sunt lihnit.

Dar nu-mi dau seama dacă mi-e foame de mâncare sau de ea.

— Clătite, șuncă presată și ouă? spune ea.

— Sună grozav.

— Nu știu unde ții șervetele de masă, zice ea, părând pierdută, și cred că se simte jenată pentru că am prins-o dansând.

Mi se face milă de ea și mă ofer să așez farfuriile pentru micul dejun, adăugând:

— Vrei să pun niște muzică, așa, ca să poți dansa... ăă... mai departe?

Se înroșește în obraji și-și coboară privirea în podea.

La naiba. Am supărat-o.

— Te rog, nu te opri din cauza mea. E foarte distractiv.

Se bosumflă și se întoarce cu spatele la mine, continuând să bată ouăle. Mă întreb dacă are cea mai vagă idee cât de lipsit de respect este acest gest față de cineva de rangul meu... dar cu siguranță nu are și, dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, acest detaliu mă face să zâmbesc. Mă furizez lângă ea și o trag ușor de una dintre codițe.

— Îmi plac astea. N-au cum să te protejeze.

În niciun caz de mine. Nu acum, când te-am avut deja.

— Cum vrei să-ți pregătesc ouăle?

Are un ton neașteptat de arogant. Și îmi vine să râd cât pot de tare, dar mă abțin.

— Bătute îndelung, răspund eu, în încercarea ratată de a părea amuzant.

Și ea încearcă să-și ascundă amuzamentul și-și vede mai departe de treabă.

Are un zâmbet răpitor.

Așez în grabă șervetele de masă, întrebându-mă când am mai făcut eu așa ceva pentru o altă persoană.

Niciodată.

În mod normal, peste weekend supusa trebuie să aibă grijă de toate treburile domestice.

Astăzi nu, Grey, pentru că nu este supusa ta... încă.

Torn amândurora suc de portocale și pun de cafea. Ea nu bea cafea, ci numai ceai.

— Vrei niște ceai?

— Da, te rog. Dacă ai.

În dulap găsesc pliculețe de ceai Twinings pe care am rugat-o pe Gail să le cumpere.

Iată, cine s-ar fi gândit c-o să le folosesc vreodată?

Ana se încruntă când dă cu ochii de ele.

— Am tras o concluzie pripită, nu-i așa?

— Așa ai făcut? Fiindcă nu sunt sigur că am ajuns la vreo concluzie deocamdată, domnișoară Steele, îi răspund cu o privire aspră.

Și nu mai vorbi despre tine așa.

Adaug tendința pronunțată spre autocritică pe lista trăsăturilor de caracter pe care va trebui să i le schimb.

Ea îmi ocolește privirea, ocupată fiind cu pregătirea micului dejun. Pune două farfurii pe masă, apoi aduce siropul de arțar din frigider.

Când își ridică ochii spre mine, o aștept să se așeze.

— Domnișoară Steele.

Îi arăt unde să stea.

— Domnule Grey, răspunde ea, mimând un ton oficial, și scâncește când se așază.

— Cam cât de tare te doare?

Sunt surprins de faptul că mă simt vinovat. Vreau să i-o trag din nou, de preferat după micul dejun, dar dacă o doare prea tare nu se mai pune problema. Poate de data asta m-aș putea folosi de gura ei.

Se înroșește din nou la față.

— Păi, ca să fiu sinceră, nu am termen de comparație, spune ea tăios. Voi ai să-ți exprimi compătimirea?

Tonul ei sarcastic mă ia prin surprindere. Dacă ar fi fost a mea, ar merita măcar o bătaie la fund, poate chiar întinsă peste blatul din bucătărie.

— Nu. Mă întrebam dacă e cazul să continuăm antrenamentul de bază.

— Ah.

Se sperie.

Da, Ana, putem face sex și în timpul zilei. Și tare aș vrea să mă ocup de gura aia a ta obraznică.

Iau o îmbucătură și închid ochii de plăcere. Mâncarea are gust foarte bun. În timp ce înghit, ea încă se uită la mine.

— Mănâncă, Anastasia, îi ordon. Chestia asta e delicioasă.

Știe să gătească, și încă bine de tot.

Ana ia o înghițitură din mâncarea ei, apoi începe să se joace cu furculița. O rog să nu se mai tot muște de buză.

— Îmi distrage atenția și întâmplător știu că nu porți nimic pe sub cămașa mea.

Își face de lucru cu plicul de ceai și cu ceainicul, ignorându-mi iritarea.

— La ce fel de antrenament de bază te gândeai? mă întrebă.

E curioasă — să vedem cât de departe va merge.

— Păi, pentru că te plângi că te doare, mă gândeam să ne axăm pe talentele orale.

La care o văd că e aproape să se înece cu ceai.

La naiba. Nu vreau să se sufoce. O bat încet pe spate și-i ofer un pahar de suc de portocale.

— Asta dacă vrei să rămâi.

N-ar trebui să-mi forțez norocul.

— Mi-ar plăcea să rămân azi. Dacă nu te deranjez. Mâine trebuie să muncesc.

— La ce oră trebuie să fii mâine la serviciu?

— La nouă.

— Te duc eu la muncă mâine, până la ora nouă.

Cum? Îmi doresc să rămână?

E o surpriză pentru mine.

Da, îmi doresc să rămână.

— Diseară trebuie să ajung acasă — am nevoie de haine curate.

— Putem să aducem aici câteva.

Își răsucesce o şuviță de păr și se mușcă nervos de buză... din nou.

— Ce este? întreb.

— Diseară trebuie să fiu acasă.

Frate, încăpățanată mai e. Nu vreau să plece, dar, în momentul asta, fără niciun contract, nu pot insista să rămână.

— Bine, diseară. Acum mănâncă-ți micul dejun.

Studiază conținutul farfuriei din fața ei.

— Mănâncă, Anastasia. Aseară n-ai mâncat nimic.

— Chiar nu mi-e foame, spune.

Chestia asta mă enervează.

— Mi-ar plăcea să-ți termini micul dejun.

Încerc să nu ridic vocea.

— Ce treabă ai tu cu mâncarea? se răstește ea.

Ah, iubito, nu vrei să afli așa ceva.

— Ți-am spus, am o problemă cu mâncarea irosită. Mănâncă.

Mă uit urât la ea. *Nu te pune cu mine, Ana.* Cu o expresie încăpățanată, începe să mănânce.

Văd cum își vâra în gură o furculiță plină cu omletă și mă mai relaxez. E foarte dificilă, în felul ei. Iar eu sunt stăpânit de un sentiment unic. Nu m-am mai confruntat niciodată cu așa ceva. *Da.* Asta e. E o noutate pentru mine. De astă mă fascinează... nu-i așa?

Când termină de mâncat îi iau farfuria.

— Tu ai gătit, eu strâng masa.

— Asta e foarte democratic, spune ea, arcuindu-și o sprânceană.

— Da. Nu e stilul meu obișnuit. După ce termin, facem o baie.

Și îi pot testa talentele orale. Respir ușor pentru a-mi controla erecția instantanee când mă gândesc la asta.

La naiba.

Îi sună telefonul și se duce în partea cealaltă a camerei, adâncită în conversație. Mă opresc lângă chiuvetă și o privesc. Stă lângă peretele de sticlă, iar lumina dimineții îi conturează silueta îmbrăcată în cămașa mea. Mi se usucă gura. E zveltă, are picioare lungi, sâni perfecți, un fund desăvârșit.

Încă mai vorbește când se întoarce către mine, iar eu mă prefac că sunt atent la altceva. Dintr-un motiv anume, nu vreau să mă prindă cum mi se scurg ochii după ea.

Cine e la telefon?

Aud cum rostește numele lui Kavanagh și mă încordez. *Ce vorbește ea acolo?* Ochii ni se întâlnesc.

Ce spui tu acolo, Ana?

Se răsuțește cu spatele la mine și peste o clipă închide, apoi vine spre mine, cu șoldurile legănându-i-se într-un ritm moale și seducător. *Să-i spun că văd tot?*

— Clauza de confidențialitate acoperă totul? mă întreabă, oprindu-mă în loc în timp ce tocmai închid bufetul.

— De ce?

Unde vrea să ajungă cu asta? Ce i-a spus lui Kavanagh?

Inspiră adânc.

— Păi, am câteva întrebări, știi tu, despre sex. Și aș vrea s-o întreb pe Kate.

— Poți să mă întrebi pe mine.

— Christian, cu tot respectul...

Se oprește.

Îi e rușine?

— Doar niște lucruri generale. Nu o să-i pomenesc de Camera Roșie a Durerii, spune ea în grabă.

— Camera Roșie a Durerii?

Ce mama dracului?

— Mai degrabă a plăcerii, Anastasia. Crede-mă. În plus, colega ta de cameră s-a combinat cu frate-meu. Așa că aș prefera să nu o întrebi nimic.

Nu vreau ca Elliot să afle nimic despre viața mea sexuală. Nu voi mai scăpa de el.

— Familia ta îți cunoaște... ăăă, preferințele?

— Nu. Nu-i treaba lor.

Simt că e nerăbdătoare să mă întrebe ceva.

— Ce anume vrei să știi? o întreb, stând în fața ei și cercetându-i chipul.

Ce anume, Ana?

— Nimic, deocamdată, șoptește ea.

— Bine, putem începe așa: cum ți s-a părut noaptea trecută?

Îmi țin respirația cât timp îi aștept răspunsul. Toată înțelegerea noastră depinde de răspunsul ei.

— Frumoasă, spune ea și îmi zâmbeste blând și seducător.

Asta vreau să aud.

— Și pentru mine. N-am mai făcut niciodată sex fără perversiuni. Și nici nu mi s-a părut atât de rău. Poate pentru că am făcut asta cu tine.

Pare surprinsă și bucurasă de vorbele mele. Îi trec degetul mare peste buza plină. De-abia aștept s-o ating... din nou.

— Vino, hai să facem o baie.

O sărut și o duc în baie.

— Stai aici, îi ordon, dând drumul robinetului și turnând uleiuri aromatate în apa fierbinte.

Cada se umple repede în timp ce ea mă privește. În mod normal, m-aș aștepta ca orice femeie care ar urma să facă baie cu mine să-și țină privirea în jos, cu modestie.

Dar nu și Ana.

Ea nu-și coboară privirea, ba chiar ochii îi strălucesc de nerăbdare și curiozitate. Dar și-a înfășurat brațele în jurul pieptului; este timidă.

Mă excită.

Apoi mă gândesc că n-a mai făcut niciodată baie cu un bărbat.

Pot iar să mă laud că tot eu o inițiez și în asta.

Când cada e plină, îmi scot tricoul de pe mine și-i întind mâna.

— Domnișoară Steele.

Ea îmi acceptă invitația și intră în cadă.

— Întoarce-te cu fața la mine, îi ordon. Știu că buza aia e delicioasă, pot depune mărturie în acest sens, dar vrei să încetezi s-o mai muști? Chestia asta mă face să vreau să ți-o trag, și acum ai dureri, bine?

Inspiră cu putere și își eliberează buza.

— Așa. Pricepi?

Încă stând în picioare, mă aprobă dând din cap.

— Bine.

E încă îmbrăcată în cămașa mea și îi scot iPodul din buzunarul de la piept și-l așez lângă chiuveță.

— Apa și iPod-urile — nu e o combinație strălucită.

O apuc de marginea cămășii și o trag de pe ea. Imediat își lasă capul în jos când vede că mă dau puțin în spate ca s-o admir.

— Hei.

Vorbesc blând și o încurajez să se uite la mine.

— Anastasia, ești o femeie frumoasă, pe de-a-ntregul. Nu-ți mai lăsa capul în jos de parcă ți-ar fi rușine. N-are de ce să-ți fie rușine și este o adevărată bucurie să fiu aici și să te privesc.

O țin de bărbie și-i dau capul pe spate.

Nu te ascunde de mine, iubito.

— Stai jos acum.

Se așază un pic prea grăbită și scâncește când trupul ei întâlnește apa.

Bine...

Închide ochii strâns când se întinde pe spate, dar când îi deschide la loc, pare mult mai relaxată.

— De ce nu vii și tu? mă întreabă, zâmbind sfios.

— Cred că așa o să fac. Fă-mi puțin loc.

Mă dezbrac, mă așez în spatele Anei și îmi încolăcesc picioarele în jurul său, cu tălpile peste gleznelor ei, apoi îi despart picioarele.

Ea se lipește de mine, dar eu îi ignor mișcările și îmi îngrop nasul în părul ei.

— Miroși atât de bine, Anastasia, șoptesc.

Iau gelul de duș de pe un raft de lângă noi. Îmi torn puțin în palmă și încep s-o masez cu spumă pe ceafă și pe umeri. Ea geme, lăsându-și capul într-o parte, sub atingerea mea tandră.

— Îți place? o întreb.

— Hmm, face ea, satisfăcută.

Îi spăl brațele și subsuorile, apoi îmi ating prima țintă: sânii.

Doamne, ce senzație plăcută.

Are niște sâni perfecți. Îi frământ și-i mângâi. Ea geme și mișcă din șolduri, iar respirația îi devine mai grăbită. E excitată. Trupul meu răspunde la fel.

Îmi cobor mâinile spre abdomenul ei, îndreptându-mă spre a doua țintă a mea. Înainte să-i ating părul pubian, mă opresc și iau un burete. Pun niște săpun pe el și încep s-o spăl încet între picioare. Ușor, dar ferm, mângâind-o, spălând-o, curățând-o, stimulând-o. Începe să gâfâie și șoldurile i se mișcă odată cu mâna mea. Are capul rezemat de umărul meu, ochii închiși, gura deschisă într-un geamăt mut și capitulează în fața degetelor mele fără astâmpăr.

— Simte asta, iubito.

Îmi trec dinții peste lobul urechii ei.

— Simte ce-ți fac.

— Ah, te rog, scâncește ea și încearcă să-și întindă picioarele, dar i le-am prins sub ale mele.

Destul.

Acum, că e toată acoperită în spumă, sunt gata să încep.

— Cred că ești suficient de curată acum, o anunț și îmi iau mâinile de pe ea.

— De ce te oprești? protestează ea, deschizând ochii, cu o expresie frustrată și dezamăgită.

— Pentru că am alte planuri pentru tine, Anastasia.

Gâfâie și, dacă nu mă înșel, s-a supărat.

Foarte bine.

— Întoarce-te. Și pe mine trebuie să mă spele cineva.

Ea se întoarce, roșie la față, cu ochii strălucitori și cu pupilele dilatate.

Îmi ridic șoldurile și îmi apuc penisul.

— Vreau să faci cunoștință, cât de apropiat se poate dacă vrei, cu partea favorită și cea mai prețuită a corpului meu. Sunt foarte atașat de ea.

Rămâne cu gura deschisă și își mută privirea de la penis la chipul meu... și apoi invers. Nu-mi pot reține un rânjet răutăcios. Chipul ei este imaginea indignării feciorelnice.

Dar, pe măsură ce îl studiază, expresia feței ei se schimbă. Mai întâi atentă, apoi iscoditoare și, atunci când privirile ni se întâlnesc, provocarea din ochii ei este atât de limpede.

Ah, hai odată, domnișoară Steele.

Are un zâmbet încântat pe buze când se întinde după gelul de duș.

Se oprește, își pune puțin gel în palmă și, fără să-și ia ochii de la mine, își freacă mâinile. Deschide ușor gura și se mușcă de buza de jos, trecându-și limba peste micile semne lăsate de dinți.

Ana Steele, vampă!

Penisul meu reacționează, întărindu-se și mai mult. Ana se întinde în față, mă prinde de penis și își strângele degetele în jurul lui. Șuier încet printre dinții încleștați și închid ochii, savurând fiecare moment.

Acolo nu mă deranjează să fiu atins.

Nu, nu mă deranjează deloc... Îmi pun mâinile peste mâinile ei și-i arăt ce trebuie să facă.

— Uite-așa.

În timp ce o ghidez, îmi aud vocea răgușită. Mă apucă și mai strâns, iar mâna ei se mișcă în sus și în jos pe sexul meu.

O, da.

— Așa, iubito.

Îi eliberez mâinile și o las să continue, închizând ochii și supunându-mă ritmului impus de ea.

Ah, Doamne.

De ce oare lipsa ei de experiență mi se pare atât de excitantă? Oare pentru că mă bucur de toate aceste lucruri pe care ea le face pentru prima dată?

Dintr-odată îmi ia penisul în gură, sugând tare și torturându-mă cu limba.

La naiba.

— Oau... Ana.

Ea suge și mai tare; ochii i s-au luminat, plini de o șiretenie specific feminină. Aceasta este revanșa ei, răsplata ei. Arată uluitor.

— Dumnezeuule, gem eu și închid ochii ca să nu-mi dau drumul imediat.

Ea își continuă chinul dulce și, văzând că devine mai încrezătoare, îmi flexez soldurile și mă împing și mai adânc în gura ei.

Până unde pot să merg, iubito?

Imaginea asta e excitantă, atât de excitantă. O apuc de păr și încep să mă împing în gura ei, în timp ce ea se sprijină cu mâinile de coapsele mele.

— Ah. Iubito. Este. Atât. De. Bine.

Îmi ia încă o dată penisul în gură.

— Ah! gem și mă întreb cât de adânc o să-mi permită să intru.

Gura ei mă chinuie, strângând cât se poate de tare. Iar eu vreau mai mult.

— Dumnezeuule. Până unde ai de gând să mergi?

Se uită în ochii mei și se încruntă. Apoi, cu o expresie hotărâtă, mi-o ia în gură atât de adânc încât simt cum îi ating fundul gâtului.

La naiba.

— Anastasia, o să-mi dau drumul în gura ta, o avertizez eu, fără suflare. Dacă nu vrei să fac asta, oprește-te acum.

Mă împing în ea la nesfârșit, urmărind cum penisul meu îi intră și-i iese din gură. E mai mult decât erotic. Sunt atât de aproape. Brusc își dezvelește dinții, strângându-mă ușor, iar eu mă dezlănțui, ejaculând în fundul gâtului său și urlând de plăcere.

Să mă ia naiba.

De-abia mai respir. M-a dezarmat complet... din nou!

Când deschid ochii, văd că strălucește de mândrie. Așa și trebuie. Mi-a supt-o ca o expertă.

— Tu nu te îneci? mă minunez eu, recăpătându-mi suflul. Doamne, Ana... a fost... grozav, chiar grozav. Neașteptat, totuși. Știi, nu încetezi să mă uimești.

O laudă meritată pentru o treabă bine făcută.

Stai așa, dacă a fost atât de bine, poate că totuși are ceva experiență.

— Ai mai făcut asta vreodată? o întreb și nu sunt sigur că vreau să aflu răspunsul.

— Nu, spune ea cu mândrie.

— Bine.

Sper că ușurarea din tonul meu n-a fost prea evidentă.

— Încă o premieră, domnișoară Steele. Păi, ai luat un 10 la oral. Haide în pat, îți datorez un orgasm.

Ies din baie un pic amețit și îmi înfășor un prosop în jurul taliei. Iau altul, îl ridic și o ajut să iasă din cadă, învelind-o strâns în el ca și cum ar fi prizonieră. O țin lipită de mine, sărutând-o pe îndelete. Explorându-i gura cu limba. Simt gustul spermei mele. O prind de cap și o sărut și mai apăsător.

O doresc.

Toată.

Cu trup și suflet.

Vreau să fie a mea.

O implor din priviri.

— Spune da.

— La ce anume? șoptește ea.

— La înțelegerea noastră. Să fii a mea. Te rog, Ana.

Nici nu mai știu de când n-am mai adresat cuiva o rugămintă atât de arzătoare. O sărut din nou, cât de pasional pot. Când o iau de mână, pare amețită.

Amețește-o și mai tare, Grey.

În dormitor, îi dau drumul.

— Ai încredere în mine? o întreb.

Ea dă din cap în semn că da.

— Ești o fată cuminte.

Frumoasă. Și cuminte.

Mă îndrept spre dressing și aleg o cravată. Când mă întorc la ea, îi iau prosopul și îl las să cadă pe podea.

— Pune-ți mâinile pe lângă corp.

Își linge buzele și o văd că ezită o clipă, apoi întinde mâinile. Îi leg blând încheieturile cu cravata. Verific nodul. *Da*. E sigur.

E timpul să te dresesz puțin, domnișoară Steele.

Buzele i se desfac când inspiră... e excitată.

O trag ușor de ambele codițe.

— Arăți atât de tânără cu astea.

Dar codițele ei n-or să mă oprească. Îmi scot prosopul.

— Ah, Anastasia, ce să-ți fac eu ție?

O apuc de brațe și o împing ușor pe pat, ținând-o ca să nu cadă. Stă cu fața în jos, iar eu mă întind lângă ea, îi prind mâinile și i le ridic deasupra capului.

— Ține-ți mâinile aici, nu le mișca. Ai înțeles?

Ea înghite în sec.

— Răspunde-mi.

— Nu-mi mișc mâinile, spune, cu o voce răgușită.

— Bravo.

Nu-mi pot reține un zâmbet. Stă întinsă lângă mine, cu încheieturile legate, neajutorată. *A mea*.

Nu exact cum mi-aș fi dorit — deocamdată — dar ajung eu și acolo.

Mă aplec, o sărut ușor și-i spun că o s-o sărut peste tot.

Ea oftează când buzele mele o ating la baza urechii și coboară spre scobitura gâtului. Scoate un geamăt de plăcere. Brusc își lasă brațele în jos ca să-mi cuprindă gâtul.

Nu. Nu. Nu. Așa ceva nu faci, domnișoară Steele.

Îi ridic din nou mâinile legate deasupra capului.

— Nu-ți mai mișca mâinile sau va trebui s-o luăm de la început.

— Vreau să te ating, îmi șoptește.

— Știu.

Dar nu se poate.

— Ține-ți mâinile deasupra capului.

Are buzele desfăcute, iar pieptul i se mișcă la fiecare răsufare. Este excitată.

Minunat.

Îi cuprind bărbia și încep s-o sărut pe trup, în jos. Mâna mi se mută pe sânii ei, iar buzele îi urmăresc trupul. Cu o mână pe abdomenul ei, o mângâi pe fiecare sfârc în parte, lingând-o și pipăind-o ușor, observând cum se întăresc sub atingerea mea.

Scâncește și începe să-și legene șoldurile.

— Stai liniștită, o avertizez.

O sărut pe burtă și cu limba îi cercetez gustul și adâncimea buricului.

— Ah, geme ea și se zbate.

Trebuie s-o învăț să stea locului...

Îmi trec dinții peste pielea ei.

— Hmm. Ești atât de dulce, domnișoară Steele.

O mângâi ușor pe ombilic și pe părul pubian, apoi mă ridic între picioarele ei. O apuc de ambele glezne și îi desfac larg picioarele. Așa, goală, vulnerabilă, e minunat s-o privesc. O țin de piciorul stâng, îi îndoi genunchiul și îi duc degetele la buzele mele, privindu-i fața în tot acest timp. Îi sărut fiecare deget, apoi o mușc ușor de fiecare pernuță.

Face ochii mari și are gura deschisă, din ce în ce mai larg. Când o mușc de degetul mic un pic mai tare, își ridică șoldurile și scoate un scâncet. Îmi trec limba peste glezna ei. Strânge tare din ochi și mișcă din cap dintr-o parte în alta, în timp ce eu îmi continui tortura.

— Ah, te rog, mă imploră ea, în timp ce-i sug și-i mușc degetul mic.

— Tot ce e mai bun, domnișoară Steele, o necăjesc eu.

Când ajung la genunchi, nu mă opresc, ci merg mai departe, lingând-o și mușcând-o ușor de interiorul coapsei, depărtându-i picioarele și mai tare.

Ea tremură, în stare de șoc, așteptând ca limba mea să urce până în locul unde se îmbină coapsele.

O, nu... nu deocamdată, domnișoară Steele.

Îmi îndrept din nou atenția către piciorul ei stâng, sărutându-l și mângâindu-l de la genunchi până pe coapsă.

Se încordează când ajung în cele din urmă între picioarele ei.
Dar își ține mâinile ridicate.

Ce fată cuminte.

Ușor, îmi trec nasul în sus și în jos peste labiile ei.

Se zbate sub mine.

Mă opresc. Trebuie să învețe să stea locului.

Își înalță capul și se uită la mine.

— Știi cât de bine miroși, domnișoară Steele?

Mă uit fix în ochii ei și îmi îngrop nasul din nou în părul ei pubian și inspir profund. Își dă capul pe spate și geme. Suflu încet peste locul acela dintre picioarele ei.

— Îmi place, murmur eu.

A trecut ceva vreme de când n-am mai văzut păr pubian atât de aproape ca acum. O trag ușor de el.

— Poate că păstrăm asta.

Deși nu e bun când vine vorba de jocurile cu ceară...

— Ah, te rog, mă imploră ea.

— Hmm, îmi place când te rogi de mine, Anastasia.

Ea geme.

— Recompensa nu face parte din stilul meu obișnuit, domnișoară Steele, șoptesc aproape de pielea ei. Dar azi m-ai satisfăcut și trebuie să-ți primești răsplata.

Și o apuc de coapse, desfăcând-o cu limba, și încep să-i mângâi încet clitorisul.

Ea țipă și trupul i se ridică brusc.

Dar eu nu mă opresc. Limba mea nu se calmează. Picioarele i se încordează, iar degetele i se tensionează.

Ah, e aproape de orgasm, și atunci îmi strecor degetul mijlociu pe dinăuntru ei.

E umedă.

E umedă și nerăbdătoare.

— Ah, iubito. Îmi place la nebunie când te uzi atât de tare.

Încep să-mi mișc circular degetul, lărgind-o puțin. Limba mea continuă să-i chinuie clitorisul, la nesfârșit. O simt cum se încordează sub mine și în cele din urmă țipă când orgasmul o cutremură.

Da!

Îngenunchez și iau un prezervativ. Mi-l pun și o pătrund ușor.

Doamne, ce bine e.

— Cum e? o întreb.

— Bine. Minunat.

Are vocea răgușită.

Ah... Încep să mă mișc, copleșit de senzația pe care mi-o dă atingerea ei. La nesfârșit, din ce în ce mai repede, mă pierd în această femeie. Vreau s-o aduc din nou la orgasm.

Vreau s-o văd satisfăcută.

Vreau s-o văd fericită.

În cele din urmă, trupul ei se încordează din nou și ea geme.

— Dă-ți drumul, iubito, zic eu printre dinții înțeleștați, iar ea ajunge la orgasm. Doamne, țiip, dându-mi și eu drumul.

Mă prăbușesc peste ea, bucurându-mă de moliciunea pielii ei. Își mută mâinile pe gâtul meu, dar, pentru că e legată, nu mă poate atinge.

Inspir adânc, mă sprijin pe brațe și o fixez uimit cu privirea.

— Vezi cât de bine ne potrivim? Dacă te lași în seama mea, va fi mult mai bine. Crede-mă, Anastasia, îți pot arăta lucruri despre care nici nu știai că există.

Ne atingem frunțile, iar eu închid ochii.

Te rog, spune da.

Auzim voci dincolo de ușă.

Ce mama naibii?

Sunt Taylor și Grace.

— La naiba! E mama.

Ana se crispează când mă retrag din ea.

Sar din pat și arunc prezervativul în coșul de gunoi.

Ce naiba caută mama aici?

Taylor i-a distras atenția, slavă cerului. În fine, o să aibă o surpriză.

Ana încă stă întinsă pe burtă în pat.

— Haide, trebuie să ne îmbrăcăm — asta dacă vrei să faci cunoștință cu mama.

Îi zâmbesc Anei cât îmi trag jeanșii pe mine. Arată adorabil.

— Christian — nu mă pot mișca, protestează ea, dar tot zâmbind.

Mă aplec, dezleg cravata și o sărut pe frunte.

Mama o să fie atât de încântată.

— Încă ceva în premieră absolută, șoptesc eu, incapabil să-mi alung zâmbetul de pe față.

— Nu am haine curate aici.

Îmi trag pe mine un tricou alb și, când mă răsucesc, văd că Ana s-a ridicat și stă în pat, cu genunchii la gură.

— Poate că ar trebui să rămân aici.

— Ba nu, nu trebuie, zic eu. Poți purta ceva de la mine.

Îmi place când îmi poartă hainele.

Mă privește uluită.

— Anastasia, ai putea purta și un sac și tot ai arăta minunat. Te rog, nu-ți face griji. Mi-ar plăcea s-o cunoști pe mama. Îmbracă-te. Mă duc înainte s-o calmez. Te aștept dincolo în cinci minute, altfel vin și te trag după mine, indiferent în ce ești îmbrăcată. Tricourile mele sunt în dulap. Cămășile sunt în debara. Servește-te.

Face ochii mari.

Da. Vorbesc serios, iubito.

Îi arunc o privire pătrunzătoare și mă duc s-o caut pe mama.

Grace stă pe holul care dă în salon, iar Taylor o ține de vorbă. Fața i se luminează când dă cu ochii de mine.

— Dragul meu, nu știam că ai musafiri, spune ea și pare un pic stânjenită.

— Bună, mamă.

O sărut pe obraz.

— Mă descurc eu de aici, îi spun lui Taylor.

— Da, domnule Grey.

Dă din cap exasperat și se întoarce în biroul lui.

— Mulțumesc, Taylor, strigă Grace după el, apoi își îndreaptă toată atenția asupra mea. Mă primești? spune ea, muștrându-mă ușor. Eram la cumpărături în centru și m-am gândit să trec pe la tine la o cafea.

Se oprește.

— Dacă aș fi știut că nu ești singur...

Ridică din umeri într-un fel ciudat și copilăresc.

S-a mai oprit și altă dată la mine la cafea și *erau* femei cu mine... doar că ea n-a aflat niciodată.

— Va veni și ea în câteva momente, spun, confirmându-i bănuiala. Vrei să stai jos?

Fac un gest cu mâna către canapea.

— Ea?

— Da, mama. Ea.

Am un ton sec și încerc să nu râd. Și pentru prima dată în viața ei o las fără replică, în timp ce se plimbă prin living.

— Văd că ați luat micul dejun, observă ea, dând cu ochii de tigăile nespălate.

— Vrei niște cafea?

— Nu. Mulțumesc, dragul meu.

Se așază.

— O să fac cunoștință cu... prietena ta și apoi o să plec. Nu vreau să vă întrerup. Am senzația că o să te epuizezi în biroul ăla al tău. Muncești prea mult, dragule. Credeam că te mai scot din ale tale.

Pare că-și cere scuze când mă așez lângă ea, pe canapea.

— Nu-ți face griji.

Sunt oarecum amuzat de reacția ei.

— Cum de nu ești la biserică în dimineața asta?

— Carrick avea de lucru, așa că ne-am gândit să mergem la slujba de seară. Cred că e prea mult să sper că o să vii cu noi.

Ridic din sprânceană, simțind că încep să mă enervez.

— Mamă, știi că nu e de mine.

Dumnezeu și cu mine ne-am întors spatele unul altuia cu mult timp în urmă.

Ea oftează, dar atunci apare Ana — îmbrăcată cu hainele ei, stând timidă în pragul ușii. Tensiunea dintre mamă și fiu se risipește, iar eu răsuflu ușurat.

— Iat-o.

Grace se întoarce și se ridică în picioare.

— Mamă, ea e Anastasia Steele. Anastasia, ea e Grace Trevelyan-Grey.

Își strâng mâinile.

— Ce plăcere să te întâlnesc, spune Grace, cam prea entuziasă pentru gustul meu.

— Doamnă doctor Trevelyan-Grey, spune Ana, politicoasă.

— Spune-mi Grace, face mama, dintr-odată amabilă și neoficială.
Cum? Deja?

Grace continuă:

— De obicei sunt dr. Trevelyan, căci doamna Grey e soacră-meă.

Îi face Anei cu ochiul și se așază. Îi arăt pernița de lângă mine, iar ea vine și ia loc.

— Deci cum v-ați cunoscut? întreabă Grace.

— Anastasia mi-a luat un interviu pentru ziarul studentesc al WSU pentru că eu acord diplomele săptămâna asta.

— Deci absolvi facultatea săptămâna asta?

Grace râde către Ana.

— Da.

Telefonul Anei începe să sune, iar ea se duce să răspundă.

— Și voi ține și discursul de final de an, îi zic lui Grace, dar sunt atent doar la Ana.

Cine e?

— Uite, José, nu e un moment bun, o aud spunând.

Fotograful ăla nenorocit. Ce naiba vrea?

— I-am lăsat un mesaj lui Elliot, apoi am aflat că a fost la Portland. Nu mi-a mai dat niciun semn de viață de săptămâna trecută, zice Grace.

Ana închide telefonul.

Grace vorbește în continuare în timp ce Ana de apropie din nou de noi.

— ...și Elliot a sunat să ne spună că erai și tu pe acolo — nu te văzusem de două săptămâni, dragule.

— Ți-a spus, deci? remarc eu.

Ce vrea fotografia?

— Credeam că luăm prânzul împreună, dar văd că ai alte planuri, așa că nu vreau să-ți dau ziua peste cap.

Grace se ridică și pentru prima dată mă bucur că are intuiție și că-și poate da seama de o situație. Îmi întinde din nou obrazul. O sărut de la revedere.

— Trebuie s-o duc pe Anastasia înapoi la Portland.

— Sigur, dragule.

Grace îi zâmbește Anei cu căldură — și, dacă nu greșesc, cu recunoștință.

Mă enervează.

— Anastasia, mi-a făcut plăcere.

Grace surâde și o ia de mână pe Ana.

— Sper să ne mai întâlnim.

— Doamnă Grey?

Taylor apare în cadrul ușii.

— Mulțumesc, Taylor, răspunde Grace, iar el o conduce afară din cameră, dincolo de ușile duble ale holului principal.

Hai, că asta a fost interesant.

Mama a crezut întotdeauna că sunt homosexual. Dar pentru că mi-a respectat mereu intimitatea, nu m-a întrebat niciodată.

Iată, acum știe.

Ana se mușcă de buza de jos, vizibil neliniștită... așa cum și trebuie să fie.

— Deci te-a sunat fotograful?

Am o voce morocănoasă.

— Da.

— Ce voia?

— Doar să-și ceară scuze, știi — pentru vineri seară.

— Înțeleg.

Poate mai vrea să încerce o dată cu ea. Gândul ăsta e total neplăcut.

Taylor își drege vocea.

— Domnule Grey, avem o problemă cu încărcătura pentru Darfur.

La naiba. Uite, asta se întâmplă dacă nu mi-am verificat e-mailul de dimineață. Am fost prea prins de Ana.

— *Charlie Tango* s-a întors la Boeing Field? îl întreb pe Taylor.

— Da, domnule.

Taylor o salută pe Ana dând din cap.

— Domnișoară Steele.

Ea îi zâmbește larg, iar el pleacă.

— Taylor locuiește aici? întreabă Ana.

— Da.

În drum spre bucătărie, îmi iau telefonul și-mi verific repede e-mailul. Am un mesaj urgent de la Ros și câteva SMS-uri. O sun imediat.

— Ros, care e problema?

— Christian, veștile din Darfur nu sunt bune. Nu ne pot garanta siguranța transportului și nici pe cea a echipajului însoțitor, iar Departamentul de Stat nu vrea să sprijine livrarea proviziilor care nu au sprijinul ONG-urilor.

Să-i ia dracu'.

— Nu vreau să pun în pericol viața nimănui.

Ros știe asta.

— Putem încerca să angajăm niște mercenari, spune ea.

— Nu, anulează...

— Dar costurile... protestează ea.

— Vom parașuta transportul de hrană.

— Știam că asta vei spune, Christian. Am un plan în lucru. Va costa mult. Între timp, containerele pot merge de la Philadelphia la Rotterdam și le putem prelua de acolo. Cam asta e.

— Bine.

Închid. Ar fi fost utilă o mână de ajutor din partea Departamentului de Stat. Mă hotărâsc să-l sun pe Blandino ca să discutăm mai multe.

Mă concentrez din nou asupra domnișoarei Steele, care stă la mine în living, privindu-mă întrebător. Trebuie să revenim la ce ne interesează pe noi.

Da. Contractul. Acesta este următorul pas al negocierii noastre.

În birou, îmi adun hârtiile împrăștiate și le înghesui într-un plic maroniu.

Ana nu s-a mișcat din locul unde am lăsat-o. Poate că s-a gândit la fotograf... simt cum îmi pierd avântul.

— Acesta e contractul.

Ridic plicul.

— Citește-l și-l vom discuta weekendul viitor. Ți sugerez să te documentezi puțin, ca să știi exact despre ce e vorba.

Își ridică privirea de la plicul maroniu la mine, cu chipul palid.

— Asta dacă ești de acord, și sper din tot sufletul să fii, adaug eu.

— Să mă documentez.

— O să fii uimită câte găsești pe internet.

Se încruntă.

— Ce e? o întreb.

— N-am computer. Folosesc de obicei computerele de la școală. O să văd dacă pot folosi laptopul lui Kate.

Nu are computer? Cum poate o studentă să nu aibă computer? Atât de lefteră e? Îi înmânez plicul.

— Sunt sigur că pot, ăă, să-ți împrumut eu unul. Ia-ți lucrurile, te duc înapoi la Portland și luăm prânzul pe drum. Trebuie să mă îmbrac.

— Am nevoie să dau un telefon, spune ea, cu o voce tremurată.

— Cui, fotografului? mă răstesc eu.

Are o expresie vinovată.

Ce mama dracului?

— Nu-mi place să împart, domnișoară Steele. Adu-ți aminte asta.

Ies valvârtej din încăpere înainte să mai spun ceva.

I-a închis?

Oare m-a folosit ca s-o dezvirginez?

La naiba.

Poate că e vorba despre bani. Gândul ăsta mă deprimă... deși nu pare deloc o întreținută. A fost destul de vehementă când a venit vorba să-i cumpăr haine. Îmi scot jeanșii și-mi pun o pereche de boxeri. Cravata mea Brioni zace pe podea. Mă aplec s-o ridic.

I-a plăcut să fie legată... *Mai există speranță, Grey. Speranță.*

Îndes cravata alături de alte două într-o geantă de voiaj, alături de șosete, chiloți și prezervative.

Ce fac eu aici?

În străfundul sufletului știu că voi sta la The Heathman toată săptămâna viitoare... ca să fiu aproape de ea. Îmi aleg câteva costume și cămăși pe care Taylor mi le poate aduce în cursul săptămânii. O să am nevoie de unul pentru ceremonia de absolvire.

Îmi pun pe mine niște jeanși curați și-mi iau o jachetă de piele, când îmi vibrează telefonul. Am un mesaj de la Elliot.

Mă întorc azi cu mașina ta.

Sper că nu-ți încurc programul.

Îi scriu și eu.

Nu. Eu vin la Portland acum.

Anunță-l pe Taylor când sosești.

Îl sun pe Taylor prin interfon.

— Domnule Grey?

— Elliot vine cu SUV-ul înapoi în după-amiaza asta. Adu-l tu mâine la Portland. Voi sta la The Heathman până la ceremonia de absolvire. Am lăsat aici niște haine pe care aş vrea să mi le aduci, de asemenea.

— Da, domnule.

— Și sună la Audi. S-ar putea să am nevoie de acel A3 mai devreme decât credeam.

— E gata, domnule Grey.

— Ah. Bine. Mulțumesc.

Deci cu mașina am rezolvat-o; mai rămâne computerul. Îl sun pe Barney, presupunând că e la birou și știind că are pe acolo un laptop de ultimă oră.

— Domnule Grey? răspunde el.

— Ce cauți la birou, Barney? E duminică.

— Lucrez la un nou proiect de tabletă. Problema panourilor solare mă enervează.

— Ai nevoie de o viață personală.

Barney izbucnește în râs.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Grey?

— Ai vreun laptop nou?

— Am două chiar aici, de la Apple.

— Minunat. Îmi trebuie și mie unul.

— Desigur.

— Poți crea un cont de e-mail pentru Anastasia Steele? Ea va fi proprietarul.

— Cum se scrie? „Steal?”

— S.T.E.E.L.E.

— Bine.

— Minunat. Andrea va ține legătura cu tine ca să-ți spună unde trebuie livrat.

— Desigur, domnule.

— Mulțumesc, Barney — și du-te acasă.

— Da, domnule.

Trimit un mesaj către Andrea în care o rog să trimită laptopul acasă la Ana, apoi mă întorc în living. Ana stă pe canapea, jucându-se cu degetele. Îmi aruncă o privire precaută și se ridică.

— Ești gata? o întreb.

Ea aprobă din cap.

Taylor apare de la el din birou.

— Pe mâine, atunci, îi spun.

— Da, domnule. Ce mașină luați, domnule?

— R8-ul.

— Drum bun, domnule Grey. Domnișoară Steele, spune Taylor, deschizându-ne ușile.

Ana se foiește lângă mine cât timp așteptăm liftul, cu dinții înfiți în buza de jos.

Îmi amintesc de dinții ei pe penisul meu.

— Ce e, Anastasia? o întreb și mă întind s-o prind de bărbie. Nu te mai mușca de buză, altfel ți-o trag în lift, fără să-mi pese dacă mai e cineva cu noi, mârâi eu.

E șocată, cred — deși de ce-ar mai fi șocată, după câte am făcut... Iritarea îmi dispare.

— Christian, am o problemă, spune.

— Da?

În lift, apăs butonul pentru garaj.

— P-păi, murmură ea, nesigură.

Apoi își îndreaptă umerii.

— Trebuie să vorbesc cu Kate. Am atâtea întrebări despre sex, iar tu ești prea implicat. Dacă vrei să fac toate acele lucruri, cum știi eu...?

Se oprește, cântărindu-și cuvintele.

— Nu am termen de comparație.

Hai să n-o luăm de la început. Am mai vorbit despre asta. Nu vreau să discute cu nimeni. A semnat o clauză de confidențialitate. Dar a întrebat din nou. Deci cred că e important pentru ea.

— Vorbește cu ea dacă nu ai încotro. Dar asigură-te că nu-i spune nimic lui Elliot.

— N-ar face așa ceva, cum nici eu nu ți-aș spune dacă ea mi-ar povesti ceva despre Elliot — dacă așa ceva s-ar întâmpla, adaugă ea.

Îi reamintesc că nu mă interesează câtuși de puțin viața sexuală a lui Elliot, dar sunt de acord să povestească tot ce am făcut până acum. Colega ei de cameră m-ar castra dacă mi-ar cunoaște adevăratele intenții.

— Bine, spune Ana și îmi zâmbește luminos.

— Cu cât accepți mai repede să mi te supui, cu atât va fi mai bine și toată chestia asta se va termina.

— Ce anume se va termina?

— Faptul că mă sfidezi.

O sărut repede și buzele ei lipite de ale mele mă fac imediat să mă simt mai bine.

— Frumoasă mașină, zice ea când ne apropiem de R8-ul aflat în garajul subteran.

— Știu.

Îi arunc un zâmbet scurt și ea îmi zâmbește înapoi — înainte de a-și da ochii peste cap. Îi deschid portiera, întrebându-mă dacă ar trebui să comentez gestul ei.

— Ce fel de mașină e asta? Întreabă ea, după ce mă urc la volan.

— E un Audi R8 Spyder. E o zi superbă; putem să-i ridicăm capota. Ai o șapcă de baseball pe acolo. De fapt, trebuie să fie două.

Pornesc motorul, ridic capota și muzica lui Bruce Springsteen, Bossul, umple mașina.

— N-are cum să nu-ți placă Bruce.

Îi zâmbesc Anei și scot R8-ul din locul său din garaj.

Șerpuind prin traficul de pe I-5, ne îndreptăm către Portland. Ana e tăcută, ascultă muzică și se uită pe fereastră. E greu să-i văd chipul, ascuns de ochelarii mari Wayfarers și de șapca mea cu Mariners. Vântul șuieră pe deasupra noastră și ne îndreptăm cu viteză către Boeing Field.

Până acum, weekendul acesta a fost surprinzător. Dar oare la ce mă așteptam? Credeam că vom lua cina, că vom discuta contractul și apoi ce...? Cred că să ne-o tragem era inevitabil.

Îi arunc o privire.

Da... Și vreau să i-o trag din nou.

Aș vrea să știu la ce se gândește. Nu prea se dă de gol, dar am învățat câteva lucruri despre Ana. În ciuda lipsei sale experiență, vrea să învețe. Cine s-ar fi gândit că sub învelișul fragil are un suflet de sirenă? Imaginea buzelor ei în jurul penisului meu îmi vine în minte și-mi reprim cu greu un geamăt.

Da... vrea într-adevăr să învețe.

Gândul ăsta mă excită.

Sper s-o pot vedea înainte de weekendul viitor.

Chiar și acum îmi vine s-o ating din nou. Mă întind și îi pun o mână pe genunchi.

— Ți-e foame?

— Nu cine știe ce, răspunde ea, supusă.

Chestia asta începe să mă plictisească.

— Trebuie să mănânci, Anastasia. Știu un loc grozav lângă Olympia. Ne oprim acolo.

Cuisine Sauvage e un restaurant mic și e plin de cupluri și de familii care-au ieșit să mănânce ceva duminica. Ținând-o pe Ana de mână, ne lăsăm conduși spre masa noastră. Ultima oară când am venit aici eram cu Elena. Mă întreb cum ar fi transformat-o ea pe Anastasia.

— N-am mai fost aici de mult. N-avem de ales — aici se gătește ce vânează sau pescuiesc, îi spun, mimând groaza.

Ana râde.

De ce simt cum mă umflu în pene când o fac să râdă?

— Două pahare de Pinot grigio, îi comand chelneriței, care-mi face ochi dulci de sub bretonul ei blond.

Mă enervează.

Ana se încruntă.

— Ce e? întreb eu, gândindu-mă că și pe ea o enervează chelnerița.

— Eu vreau o Cola Diet.

De ce n-ai spus așa? Mă încrunt.

— Aici au un Pinot grigio foarte bun. Merge foarte bine cu mâncarea, orice ne-am comanda.

— Orice ne-am comanda? întreabă ea și face ochii mari.

— Da.

Și-i zâmbesc cât pot de sincer ca să-mi cer scuze că n-am lăsat-o să-și comande singură de băut. Doar că nu sunt obișnuit să întreb...

— Mamei i-a plăcut de tine, spun eu, sperând că-i va face plăcere și amintindu-mi de reacția lui Grace atunci când a văzut-o.

— Serios? spune ea și pare flatată.

— Ah, da. Ea a crezut mereu că sunt homosexual.

— De ce?

— Pentru că nu m-a văzut niciodată cu vreo fată.

— Ah, cu niciuna dintre cele cincisprezece.

— Ți-ai amintit. Nu, cu niciuna dintre cele cincisprezece.

— Ah.

Da... doar cu tine, iubito. Gândul ăsta mă neliniștește.

— Știi, Anastasia, a fost un weekend plin de lucruri noi și pentru mine.

— Serios?

— N-am dormit niciodată cu nimeni, n-am făcut sex la mine în pat, n-am dus niciodată o fată cu *Charlie Tango*, n-am prezentat niciodată o femeie mamei mele. Ce îmi faci tu mie?

Mda. Ce naiba îmi faci tu mie? Parcă nu sunt eu.

Chelnerița ne aduce vinul rece, iar Ana soarbe repede din pahar, uitându-se la mine cu ochii ei strălucitori.

— Mi-a plăcut mult weekendul ăsta, zice, pe un ton sfios.

Și mie mi-a plăcut și-mi dau seama că nu m-am mai bucurat de mult așa de un weekend... de când m-am despărțit de Susannah. Îi spun și ei asta.

— Ce este sexul fără perversiuni? mă întreabă.

Râd din cauza întrebării ei neașteptate și a felului în care a schimbat brusc subiectul.

— Doar sex pur și simplu, Anastasia. Fără jucării, fără condimente.

Ridic din umeri.

— Știi — de fapt, nu știi, dar asta înseamnă.

— Ah, spune ea și pare puțin descurajată.

Acum ce s-a mai întâmplat?

Chelnerița ne distrage atenția, așezând pe masă două farfurii de supă pline de verzituri.

— Supă de urzici, ne anunță ea și se întoarce în bucătărie.

Ne uităm unul la altul, apoi ne uităm la supă. Gustăm și ni se pare delicioasă. Ana chicotește când vede că mă bucur exagerat.

— Ce sunet minunat, zic eu încet.

— De ce n-ai mai făcut sex fără perversiuni înainte? Mereu ai fost așa?

E la fel de curioasă ca întotdeauna.

— Cam așa ceva.

Și apoi mă întreb dac-ar trebui să-i explic mai multe. Tot ce-mi doresc e să fie deschisă cu mine; vreau să aibă încredere în mine. Nu sunt niciodată atât de naiv, dar cred că pot avea încredere în ea, așa că-mi aleg cuvintele cu grijă.

— Una dintre prietenele mamei m-a sedus când aveam cinci-sprezece ani.

— Ah.

Ana se oprește cu lingura la mijlocul drumului dintre farfurie și buze.

— Avea niște gusturi speciale. Am fost supusul ei timp de șase ani.

— Ah, face ea.

— Așa că știi ce înseamnă asta.

Mai mult decât tine.

— N-am avut parte de o introducere obișnuită în lumea sexului. Încă nu suport să fiu atins. Încă nu pot.

Îi aștept reacția, dar își vede mai departe de supă, încercând să înțeleagă această avalanșă de informații.

— Deci în facultate n-ai avut nicio iubită? mă întreabă în cele din urmă.

— Nu.

Chelnerița ne întrerupe din nou ca să ne ia din față farfuriile goale. Ana o așteaptă să plece.

— De ce?

— Chiar vrei să știi?

— Da.

— Nu voiam. Ea îmi oferea tot ce dorea, tot ce-mi trebuia. În plus, m-ar fi bătut de n-aș mai fi știut de mine.

Ea clipește de câteva ori, însușindu-și noile informații.

— Deci dacă era prietenă cu mama ta, câți ani avea?

— Destui ca să se priceapă.

— Încă te mai vezi cu ea?

Pare șocată.

— Da.

— Încă vă... ăăă...

Se face roșie în obraji și colțurile gurii i se lasă în jos.

— Nu, zic eu repede.

Nu vreau să-și facă vreo impresie greșită asupra relației mele cu Elena.

— Suntem doar prieteni foarte buni, o liniștesc eu.

— Ah. Mama ta știe?

— Sigur că nu.

Mama m-ar omori — și ar omori-o și pe Elena.

Chelnerița se întoarce cu felul întâi: friptură de căprioară. Ana soarbe prelung din paharul cu vin.

— Dar nu putea fi o relație permanentă?

Ignoră ce are în farfurie.

— Păi era, deși nu o vedeam tot timpul. Era... dificil. În definitiv, relația a durat cât eu eram în liceu și apoi în facultate. Mănâncă, Anastasia.

— Chiar nu prea mi-e foame, Christian, zice ea.

Mijesc ochii.

— Mănâncă.

Încerc să nu ridic tonul.

— Lasă-mă o clipă, spune ea, pe un ton la fel de calm ca al meu.

Care e problema ei? Elena?

— Bine, sunt eu de acord, întrebându-mă dacă nu cumva i-am spus prea multe, și gust din friptura mea de căprioară.

În cele din urmă, Ana își ia tacâmurile și începe să mănânce.

Foarte bine.

— Așa va fi... ăăă, relația noastră? întreabă ea. Tu îmi dai ordine și eu le execut?

Se uită fix la farfuria din fața ei.

— Da.

— Înțeleg.

Își aruncă pe umăr părul prins în coadă.

— În plus, o să-ți facă plăcere.

— E un pas mare, zice ea.

— Este.

Închid ochii. Vreau să fac asta cu ea, acum mai mult ca niciodată. Ce-aș putea să-i spun ca s-o fac să dea o șansă înțelegerii noastre?

— Anastasia, trebuie să ai încredere în instinctul tău. Documentează-te, citește contractul. Discutăm tot ce nu înțelegi. Voi fi în Portland până vineri dacă vrei să vorbim. Sună-mă — poate ieșim la cină — poate miercuri? Chiar mi-aș dori ca asta să meargă. De fapt, nu mi-am dorit nimic atât de mult cum îmi doresc asta.

Oau. Frumos discurs, Grey. Tocmai am invitat-o la o întâlnire?

— Ce s-a întâmplat cu celelalte cincisprezece? întreabă ea.

— Diverse lucruri, dar în cele mai multe cazuri a intervenit incompatibilitatea.

— Și tu crezi că eu sunt compatibilă cu tine?

— Da.

Așa sper...

— Deci nu te mai vezi cu ele.

— Nu, Anastasia, nu mă mai văd. Sunt monogam în relațiile mele.

— Înțeleg.

— Documentează-te, Anastasia.

Ea pune jos cuțitul și furculița, indicând că a terminat de mâncat.

— Asta e tot? Asta e tot ce-ai de gând să mănânci?

Dă din cap, punându-și mâinile în poală, iar gura îi rămâne închisă cu încăpățănare... și îmi dau seama că va fi o adevărată luptă s-o conving să termine ce are în farfurie. Nici nu mă mir că e atât de slabă. Voi căuta o soluție la problemele ei alimentare, dacă va fi de acord să fie a mea. Mănânc mai departe, iar ea mă privește fix câteva secunde și se înroșește ușor în obraji.

Ah, asta ce mai e?

— Aș da orice să aflu la ce te gândești în acest moment.

În mod evident se gândește la sex.

— Pot bănuî, o tachinez eu.

— Mă bucur că nu-mi poți citi gândurile.

— Gândurile, nu, Anastasia, dar trupul — pe ăsta ți-l cunosc destul de bine începând de ieri.

Îi zâmbesc cu subînțeles și cer nota.

Când plecăm, ieșim ținându-ne strâns de mână. Nu spune nimic — e adâncită în gânduri, se pare — și așa rămâne până la Vancouver. I-am dat destule la care să se gândească.

Dar și ea mi-a dat destule la care să mă gândesc.

Va dori oare să facă așa ceva cu mine?

La naiba, așa sper.

Încă e zi când ajungem la ea acasă, dar soarele se lasă la orizont și își aruncă lumina roz-perlată asupra muntelui St. Helen. Ana și Kate locuiesc într-o zonă pitorească, o zonă cu o priveliște fantastică.

— Vrei să intri? mă întreabă, după ce opresc motorul.

— Nu. Am de lucru.

Știu că dacă îi accept invitația trec o graniță pe care încă nu sunt pregătit s-o trec. Nu sunt făcut să fiu tandru și apropiat — și nu vreau să-i dau speranțe false în legătură cu relația pe care o va avea cu mine.

Se supără și se uită bosumflată în altă parte.

Nu vrea să plec.

E o umilință. Mă întind, îi apuc mâna și-i sărut degetele, sperând să-i alung puțin supărarea.

— Mulțumesc pentru weekendul ăsta, Anastasia. A fost... minunat.

Își întoarce către mine ochii strălucitori.

— Pe miercuri? continui eu. Te iau de la muncă, de unde ești?

— Pe miercuri, zice ea, iar speranța din vocea ei mă derutează.

La naiba. Asta nu e o întâlnire.

Îi sărut mâna din nou și cobor din mașină ca să-i deschid portiera. Trebuie să plec de aici înainte să fac ceva ce voi regreta.

Când se dă jos din mașină, se luminează, nu mai seamănă cu cea care era acum câteva clipe. Merge până la ușa de la intrare, dar, înainte de a urca treptele, se întoarce brusc.

— Ah, apropo, am chiloții tăi pe mine, spune ea, triumfătoare și se trage de elasticul lenjeriei pe care văd scrise cuvintele „Polo“ și „Ralph“.

Mi-a furat lenjeria intimă!

Sunt uluit. Și, într-o secundă, nu vreau altceva decât s-o văd îmbrăcată în boxerii mei... și nimic mai mult.

Își lasă capul pe spate și intră în casă, lăsându-mă pe trotuar, uitându-mă după ea ca un prost.

Clatin din cap și mă urc în mașină, iar când pornesc motorul nu-mi pot stăpâni un rânet imens.

Sper să accepte.

După ce termin ce am de făcut, iau o înghițitură de Sancerre, băutură pe care room-service-ul mi-a trimis-o prin intermediul

femeii cu ochi negri. Să citesc atâtea e-mailuri și să răspund la ele mi-a distras atenția de la gândurile dedicate Anastasiei. Iar acum mă simt obosit, într-un fel foarte plăcut. Să fie oare cele cinci ore de muncă? Sau toată activitatea sexuală de azi-noapte și de azi-dimineață? Imagini cu minunata domnișoară Steele îmi invadează gândurile: în *Charlie Tango*, la mine în pat, la mine în cadă, dansând la mine în bucătărie. Și când mă gândesc că totul a început aici vineri... iar acum se hotărăște dacă să-mi accepte sau nu propunerea.

Oare a citit contractul? Își face oare temele?

Îmi verific încă o dată telefonul să văd dacă nu mi-a scris sau dacă nu m-a sunat, dar, desigur, n-a făcut-o.

Va fi oare de acord?

Așa sper...

Andrea mi-a trimis noua adresă de e-mail a Anei și m-a asigurat că laptopul va ajunge mâine-dimineață. Cu asta în cap, scriu un e-mail.

De la: Christian Grey

Despre: Noul tău computer

Data: 22 mai 2011, 23:15

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Sper că ai dormit bine. Sper că folosești laptopul ăsta așa cum trebuie, după cum am discutat.

De-abia aștept cina de miercuri.

M-aș bucura să-ți răspund la întrebări și până atunci, pe e-mail, dacă dorești.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

E-mailul nu se întoarce la mine, deci adresa este valabilă. Mă întreb cum va reacționa Ana mâine-dimineață, când îl va citi. Sper să-i placă laptopul. Cred că voi afla mâine dacă-i place sau nu. Îmi reiau lectura și mă instalez pe canapea. E o carte scrisă de doi economiști renumiți care studiază de ce oamenii săraci gândesc și se poartă așa cum o fac. Îmi vine în minte imaginea unei tinere care se piaptănă; părul îi strălucește în lumina care pătrunde prin fereastra crăpată și îngălbenită, iar aerul este plin de firișoare de praf care dansează. Cântă încet, ca un copil.

Mă trec florii.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

Deschid cartea și încep să citesc.

**Luni,
23 mai 2011**

Este ora unu noaptea când mă duc la culcare. Mă uit la tavan, sunt obosit, relaxat, dar și entuziasmat, așteptând cu nerăbdare să văd ce-mi va aduce săptămâna care urmează. Sper să am un nou proiect: domnișoara Anastasia Steele.

Alerg pe trotuarul de pe Main Street în timp ce mă îndrept către râu. E ora 6:35 dimineața și razele soarelui pătrund printre zgârie-nori. Copacii de pe margine sunt de un verde proaspăt, cu frunzele lor primăvăratice; aerul este curat, traficul — lejer. Am dormit bine. La căști ascult „O Fortuna“ din *Carmina Burana* a lui Orff. Azi, în jurul meu, văd numai începuturi noi.

Oare îmi va răspunde la e-mail?

E prea devreme, mult prea devreme pentru orice fel de răspuns, dar mă simt mai bine decât m-am simțit în ultimele săptămâni și trec alergând pe lângă statuia elanului, către râul Willamette.

La 7:45 sunt deja în fața laptopului, după ce am făcut duș și am comandat micul dejun. Trimit un e-mail către Andrea ca s-o anunț

că lucrez de la Portland pentru tot restul săptămânii și ca s-o rog să-mi reprogrameze niște întâlniri, astfel încât să poată avea loc prin telefon sau videoconferință. Îi scriu și lui Gail ca s-o anunț că nu vin acasă până joi seara, cel mai devreme. Apoi mă mai uit prin inbox și găsesc, printre altele, o propunere pentru o fuziune cu un șantier naval din Taiwan. I-l trimit și lui Ros ca s-o adauge pe ordinea de zi care trebuie discutată.

Apoi îmi îndrept atenția către altă problemă importantă: Elena. Mi-a trimis câteva mesaje în weekend și nu i-am răspuns.

De la: Christian Grey

Despre: Weekend

Data: 23 mai 2011, 08:15

Către: Elena Lincoln

Bună dimineața, Elena.

Scuze că nu ți-am răspuns. Am fost ocupat tot weekendul și o să fiu în Portland toată săptămâna asta. Nu știu ce fac nici weekendul viitor, dar dacă sunt liber te anunț.

Ultimele studii pentru deschiderea salonului de frumusețe arată promițător.

Bravo, doamnă...

Toate cele bune,

C

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Trimit e-mailul, întrebându-mă din nou ce părere ar avea Elena despre Ana... și viceversa. Laptopul mă anunță că mi-a sosit un nou e-mail.

E de la Ana.

De la: Anastasia Steele

Despre: noul tău computer (împrumutat)

Data: 23 mai 2011, 08:20

Către: Christian Grey

Am dormit foarte bine, mulțumesc — dintr-un motiv foarte ciudat — *Domnule*.

Înțeleg că acest computer mi-a fost dat cu împrumut, deci nu este al meu.

Ana

„Domnule“ e scris cu D mare; fata a citit și s-a documentat cât a putut. Și încă mai vorbește cu mine. Zâmbesc ca prostul în timp ce recitesc e-mailul. Astea sunt vești bune. Deși tot în e-mailul ăsta îmi spune că nu vrea computerul.

Drept să spun, asta mă cam enervează.

Clatin din cap, amuzat.

De la: Christian Grey

Despre: noul tău computer (împrumutat)

Data: 23 mai 2011, 08:22

Către: Anastasia Steele

Computerul v-a fost dat cu împrumut. Pe o perioadă nedeterminată, domnișoară Steele.

Din tonul dumneavoastră, remarc că v-ați documentat, așa cum v-am sfătuit.

Până acum aveți vreo întrebare?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

I-l trimit. Cât timp va trece până-mi va răspunde? Mă întorc la cititul e-mailului ca să-mi treacă vremea cât aștept răspunsul ei. E un raport executiv de la Fred, șeful diviziei de telecomunicații, referitor la progresele făcute privind tableta noastră care se încarcă prin intermediul panoului solar — un proiect la care țin. Este ambițios, dar puține dintre proiectele mele contează mai mult decât asta și sunt foarte entuziasmat. Sunt absolut hotărât să duc tehnologia accesibilă din lumea civilizată în lumea a treia.

Din nou un sunet de avertizare dinspre computerul meu.

Un alt e-mail de la domnișoara Steele.

De la: Anastasia Steele

Despre: Minți iscoditoare

Data: 23 mai 2011, 08:25

Către: Christian Grey

Am multe întrebări, dar nu sunt potrivite pentru o discuție pe e-mail, și unii dintre noi trebuie să mai și muncească pentru a trăi.

Nu vreau și nici nu am nevoie de acest computer pe o perioadă nedeterminată.

Pe curând, o zi bună. *Domnule.*

Ana

Tonul e-mailului ei mă face să zâmbesc, dar se pare c-a plecat la muncă, deci asta s-ar putea să fie ultimul pentru o vreme. Refuzul ei de a accepta nenorocitul ăla de computer este enervant. Dar cred că asta îmi demonstrează că nu este materialistă. Nu vrea să fie o întreținută — și e ceva rar printre femeile pe care le-am cunoscut... totuși, Leila era la fel.

— *Domnule, nu merit această rochie frumoasă.*

— Ba da. Ia-o. Și să nu mai aud nicio vorbă despre asta. Ai înțeles?

— Da, stăpâne.

— Bine. Și croiala ți se potrivește.

Ah, Leila. Era o supusă bună, dar s-a atașat prea tare de mine și eu eram bărbatul nepotrivit. Din fericire, chestia asta n-a ținut prea mult. Acum s-a măritat și e fericită. Îmi reîndrept atenția către e-mailul Anei și-l recitesc.

„Unii dintre noi trebuie să mai și muncească pentru a trăi.“

Fetișcana asta răzgâiată insinuează că eu nu muncesc.

S-o ia naiba!

Mă uit pe raportul destul de concis al lui Fred, care este deschis pe ecranul meu, și mă hotărâsc să lămuresc lucrurile cu Ana.

De la: Christian Grey

Despre: noul tău computer (din nou împrumutat)

Data: 23 mai 2011, 08:26

Către: Anastasia Steele

Pe mai târziu, iubito.

P.S.: Și eu îmi câștig existența muncind, să știi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mi se pare imposibil să mă concentrez la ce am de făcut, așteptând ca faimosul sunet de avertizare să-mi anunțe un nou e-mail de la Ana. Când se aude, îmi ridic imediat privirea — dar e de la Elena. Și mă mir și eu cât sunt de dezamăgit.

De la: Elena Lincoln

Despre: Weekend

Data: 23 mai 2011, 08:33

Către: Christian Grey

Christian, muncești prea mult. Ce e la Portland? Și mai multă muncă?

Ex

ELENA LINCOLN

ESCLAVA

Pentru Frumusețea din Tine™

Oare să-i spun? Dacă-i spun, mă va suna imediat să-mi pună întrebări, iar eu încă nu sunt pregătit să-mi divulg experiențele de peste weekend. Îi scriu un e-mail scurt în care îi răspund că e vorba despre muncă, după care mă întorc la lectura mea.

Andrea mă sună la nouă și revizuim împreună programul. Pentru că tot sunt în Portland o rog să-mi stabilească o întâlnire cu președintele și vicepreședintele departamentului de dezvoltare economică de la WSU, pentru a discuta despre proiectul de tehnologizarea solului pe care-l derulăm și despre faptul că au nevoie de fonduri suplimentare în următorul an fiscal. Este de acord să-mi analizeze toate angajamentele sociale de săptămâna aceasta și apoi îmi realizează conexiunea cu prima dintre videoconferințele zilei.

Pe la trei, când examinez atent niște propuneri de design pentru tabletă pe care mi le-a trimis Barney, sunt deranjat de niște bătăi în ușă. Mă enervez c-am fost întrerupt, dar pentru o clipă sper că e domnișoara Steele. De fapt e Taylor.

— Bună.

Sper că vocea nu-mi exprimă dezamăgirea.

— V-am adus hainele, domnule Grey, spune el politicos.

— Intră. Poți să le atârni în debara? Aștept să intru în următoarea teleconferință.

— Desigur, domnule.

Întră grăbit în dormitor, ducând o geantă și două costume în huse. Când revine, încă aștept începerea teleconferinței.

— Taylor, nu cred că mai am nevoie de tine câteva zile. De ce nu-ți iei liber s-o vizitezi pe fiica ta?

— E foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule, dar mama ei și cu mine...

Se oprește, stânjenit.

— Ah. Așa, pur și simplu? îl întreb.

Dă din cap.

— Da, domnule. O să am ceva de negociat.

— Bine. Miercuri e mai bine?

— O s-o întreb. Mulțumesc, domnule.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Mă ajutați deja, domnule.

Nu vrea să vorbească despre asta.

— Bine. Cred c-o să am nevoie de o imprimantă — poți să te ocupi?

— Da, domnule.

Dă aprobator din cap. După ce pleacă, închizând ușa ușor în urma lui, mă încrunt. Sper că fosta lui soție nu-i face necazuri. Îi plătesc fiicei sale școlarizarea ca pe un alt stimulent ca să rămână în slujba mea; e un om bun și nu vreau să-l pierd.

Sună telefonul — e teleconferința mea cu Ros și senatorul Blandino.

Ultima mea conferință se termină pe la 17:20. Mă întind în scaun și mă gândesc cât de productiv am fost astăzi. E uimitor cât de multe pot să fac când nu sunt la birou. Mai am câteva rapoarte de citit și ziua de muncă s-a terminat. Mă uit pe fereastră la cerul după-amiezii târzii și mintea îmi fuge către cineva care ar putea să-mi fie supusă.

Mă întreb cum și-a petrecut ea ziua la Clayton, aranjând prețuri la cabluri și măsurând bucăți de frânghie. Sper ca într-o bună zi să folosesc

așa ceva și cu ea. Mi-o imaginez legată fedeleș în camera mea de joacă. Mă gândesc la asta pentru o clipă... apoi îi trimit iute un e-mail. Toată așteptarea aceasta, toată munca și tot schimbul de e-mailuri mă fac nerăbdător. Știu cum mi-ar plăcea să-mi consum energia asta acumulată, dar trebuie să mă mulțumesc cu o rundă de alergare.

De la: Christian Grey

Despre: A munci pentru a supraviețui

Data: 23 mai 2011, 17:24

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
Sper c-ai avut o zi plăcută azi la serviciu.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă schimb din nou în echipamentul de alergare. Taylor mi-a mai adus două perechi de pantaloni de trening. Sunt sigur că asta-i mâna lui Gail. Când mă îndrept spre ușă îmi verific e-mailul. Mi-a răspuns.

De la: Anastasia Steele

Despre: A munci pentru a supraviețui

Data: 23 mai 2011, 17:48

Către: Christian Grey

Domnule... Am avut o zi foarte bună la serviciu.
Mulțumesc.

Ana

Dar nu și-a făcut temele. Îi mai scriu o dată.

De la: Christian Grey

Despre: Fă-ți temele!

Data: 23 mai 2011, 17:50

Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,

Mă bucur că ai avut o zi bună.

Dar cât timp dai e-mailuri înseamnă că nu te documentezi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Și, în loc să ies din cameră, prefer să-i aștept răspunsul. Nu mă lasă să aștept foarte mult timp.

De la: Anastasia Steele

Despre: Bătăi de cap

Data: 23 mai 2011, 17:53

Către: Christian Grey

Domnule Grey, nu-mi mai trimite e-mailuri și-o să pot să mă apuc de documentare.

Mi-ar plăcea să mai iau un 10.

Ana

Izbucnesc în râs. *Da*. Acel 10 a fost ceva deosebit. Închid ochii și-mi aduc aminte din nou de senzația pe care mi-a lăsat-o gura ei pe penis.

La naiba.

Mă ridic pe călcâie, îi trimit răspunsul meu și aștept.

De la: Christian Grey

Despre: Nerăbdare

Data: 23 mai 2011, 17:55

Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,

Nu-mi mai trimite e-mailuri și fă-ți temele.

Mi-ar plăcea să-ți mai dau o notă de 10.

Prima a fost bine-meritată. ;)

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul ei nu vine imediat și, puțin descurajat, mă hotărâsc să mă duc la alergat. Dar când deschid ușa, aud sunetul care anunță că am un e-mail nou și mă întorc din drum.

De la: Anastasia Steele

Despre: Documentarea pe internet

Data: 23 mai 2011, 17:59

Către: Christian Grey

Domnule Grey,

Ce nume sugerați să caut pe Google?

Ana

La naiba! De ce nu m-am gândit la asta? Puteam să-i dau câteva cărți. Îmi vin în cap numeroase site-uri — dar nu vreau s-o înspăimânt.

Poate ar trebui să începă cu cele mai blânde...

De la: Christian Grey

Despre: Documentare pe internet

Data: 23 mai 2011, 18:02

Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,
Începe întotdeauna cu Wikipedia.

Fără e-mailuri dacă nu ai întrebări de pus.

Ne-am înțeles?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă ridic de la birou, gândindu-mă că nu va mai răspunde, dar, ca de obicei, mă surprinde și-mi scrie. Nu-i pot rezista.

De la: Anastasia Steele

Despre: Ce tiran!

Data: 23 mai 2011, 18:04

Către: Christian Grey

Da... *Domnule*.
Ești atât de tiranic.

Ana

Ai mare dreptate, iubito.

De la: Christian Grey

Despre: Autoritar

Data: 23 mai 2011, 18:06

Către: Anastasia Steele

Anastasia, nici nu știi cât de tiranic sunt.

Mă rog, poate acum ți-ai făcut o idee.

Fă-ți temele.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Calmează-te puțin, Grey. Înainte să apuce să mă distragă din nou, am ieșit pe ușă. Alerg către malul râului, cu Foo Fighters răsunându-mi în căști; am văzut râul Willamette la răsărit, acum îl văd și la apus. E o seară plăcută: perechile se plimbă pe mal, oamenii stau pe iarbă, iar câțiva turiști merg cu bicicletele de-a lungul falezei. Îi evit, cu muzica mea aproape asurzindu-mă.

Domnișoara Steele are întrebări. A rămas în joc — deci nu spune „nu”. Schimbul nostru de e-mailuri mi-a dat puțină speranță. Alerg pe sub podul Hawthorne și mă gândesc cât de ușor se exprimă în scris, mult mai bine decât atunci când vorbește. Poate că asta e modul ei preferat de exprimare. În fine, a studiat literatura engleză. Sper ca atunci când mă voi întoarce voi găsi un alt e-mail, poate cu întrebări, poate cu încă un strop de tachinare obraznică.

Mda. De-abia aștept.

Sprintez pe Main Street și îndrăznesc să sper că-mi va accepta propunerea. Acest gând mă entuziasmează și mă înviorează, așa că măresc ritmul, alergând înapoi către The Heathman.

E șase și un sfert, iar eu stau pe scaun, în salon. La cină am mâncat o salată de somon sălbatic de Oregon, tot grație domnișoarei Ochi Negri, și mai am jumătate de pahar de Sancerre de terminat. Am laptopul deschis, în caz că vine vreun e-mail important. Iau raportul pe care l-am printat, despre terenurile dezafectate din Detroit.

— Trebuie să fie Detroit, mormăi eu cu voce tare și încep să citesc.

Câteva minute mai târziu, aud un sunet dinspre laptop.

E un e-mail cu titlul „Speriata de la WSUV“. Titlul mă face să mă ridic în capul oaselor.

De la: Anastasia Steele

Despre: Speriata de la WSUV

Data: 23 mai 2011, 20:33

Către: Christian Grey

Ei bine, am văzut destul.

A fost o plăcere să te cunosc.

Ana

Rahat!

Citesc încă o dată.

La naiba.

A spus „nu“. Mă uit la ecran nevenindu-mi să cred.

Asta a fost tot?

Nu discutăm?

Nimic.

Doar „A fost o plăcere să te cunosc?“

Ce. Mama. Dracului.

Mă trântesc înapoi în scaun, stupefiat.

Plăcere?

Plăcere.

PLĂCERE.

Credeam că i se părea mai mult decât plăcut atunci când își dădea capul pe spate, subjugată de intensitatea orgasmului.

Nu te mai pripi, Grey.

Poate că e o glumă?

Bună glumă!

Îmi trag laptopul mai aproape ca să-i răspund.

De la: Christian Grey

Despre: PLĂCERE?

Data: 23 mai 2011

Către: Anastasia Steele

Dar când mă uit la ecran și degetele îmi zăbovesc deasupra tastelor, nu mă pot gândi la ce trebuie să spun.

Cum a putut să mă respingă atât de ușor?

Prima dată când și-a tras-o.

Adună-te, Grey. Care-ți sunt opțiunile? Poate ar trebui să-i fac o vizită, ca să mă asigur că răspunul ei e „nu“. Poate o pot convinge în alt fel. Cu siguranță nu știu ce să-i scriu în e-mail. Poate că s-a uitat la site-uri cu chestii dure. De ce nu i-am dat eu câteva cărți? Nu-mi vine să cred așa ceva. Trebuie să mă privească în ochi și să mă refuze.

Mda. Îmi fac un plan în minte, iar câteva clipe mai târziu mă trezesc căutându-mi cravata.

Acea cravată.

Înțelegerea asta mai are o șansă. Scot din geanta de voiaj câteva prezervative și le bag în buzunarul din spate al pantalonilor, apoi îmi iau jacheta și o sticlă de vin din minibar. La naiba, e Chardonnay — dar e bine și așa. Ies, încui ușa și mă îndrept către lift ca să-mi iau mașina de la valet.

Parchez R8-ul în fața apartamentului pe care Ana îl împarte cu Kavanagh și mă întreb dacă asta e o mișcare înțeleaptă. Nu mi-am vizitat niciodată supusele la ele acasă — mereu veneau ele la mine.

Îmi forțez toate limitele pe care mi le-am impus. Deschid portiera și mă dau jos pradă agitației; e o nechibzuință și o aroganță din partea mea să vin aici. Dar deja am fost aici de două ori, chiar dacă pentru câteva minute. Dacă e de acord, va trebui să țin cont de așteptările ei. Asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Iar te pripești, Grey.

Ești aici pentru că ești convins că răspunsul e „nu“.

Kavanagh răspunde când bat la ușă. E surprinsă să mă vadă.

— Bună, Christian. Ana nu mi-a spus că treci pe-aici.

Îmi face loc să intru.

— E la ea în cameră. O chem imediat.

— Nu. Vreau să-i fac o surpriză.

Îi zâmbesc cât pot de sincer și cuceritor, iar ea clipește de câteva ori. *Oau. A fost ușor. Cine s-ar fi gândit? Ce mai satisfacție.*

— Unde-i camera ei?

— Pe aici, prima ușă.

Îmi arată o ușă de lângă livingul gol.

— Mulțumesc.

Las jacheta și vinul rece pe una dintre cutiile în care și-au împachetat lucrurile și deschid ușa, intrând într-un mic hol. În hol dau de două uși. Presupun că una este ușa de la baie, așa că bat la cealaltă. După ce bat o dată, o deschid și dau cu ochii de Ana, stând la un birou, citind ceea ce pare a fi contractul. Are căștile în urechi și bate ritmul cu degetele, pe o muzică neauzită. Rămân acolo câteva clipe și-o privesc. E foarte concentrată; are părul împletit și poartă niște pantaloni de trening. Poate că a fost să alerge în seara asta... poate că și ea suferă de exces de energie. Gândul ăsta mă încântă. Camera ei e mică, ordonată și tipică pentru o fată: numai nuanțe de alb, crem și albastru-deschis, totul scăldat în lumina blândă a veiozei de pe noptieră. Și încăperea asta e un pic cam goală, dar observ o cutie de împachetat aproape închisă pe care scrie *Camera Anei*. Cel puțin are un pat de două persoane — cu o ramă albă de fier forjat. *Da*. Câte posibilități...

Brusc Ana sare în picioare, speriată de prezența mea.

Da. Sunt aici din cauza e-mailului tău.

Își scoate căștile și sunetul electric al muzicii umple spațiul dintre noi.

— Bună seara, Anastasia.

Mă privește uluită, cu ochii mari.

— Am simțit că e-mailul tău cerea un răspuns față în față.

Încerc să-mi păstrez un ton neutru. Închide și deschide gura, dar nu spune nimic.

Domnișoara Steele a rămas fără replică. Asta-mi place.

— Pot să stau jos?

Dă din cap, privindu-mă mai departe uimită în timp ce mă trântesc la ea pe pat.

— Mă întrebam cum arată dormitorul tău, sparg eu gheața, deși pălăvrăgeala nu e deloc specialitatea mea.

Se uită prin cameră de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară în viața ei.

— E foarte calm și liniștit aici, adaug eu, deși acum nu mă simt deloc calm și liniștit.

Vreau să știu de ce mi-a refuzat propunerea fără niciun fel de discuție prealabilă.

— Cum... ? șoptește ea, dar se oprește, fiind prea uluită să continue.

— Încă sunt la The Heathman.

Știe asta.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă cu o voce pierită.

— Nu, mulțumesc, Anastasia.

Foarte bine. Și-a regăsit bunele maniere.

Dar vreau să trec la problema care m-a adus aici: e-mailul ei alarmant.

— Deci, ți-a făcut *plăcere* faptul că m-ai cunoscut?

Subliniez cuvântul care m-a jignit cel mai tare din toată fraza.

Plăcere? Pe bune?

Se uită în podea, iar degetele îi bat nervoase pe coapse.

— Credeam că o să-mi răspunzi pe e-mail, zice ea, iar vocea îi pare mică, precum camera.

— Te muști de buză în mod intenționat? o întreb, cu o voce mai aspră decât am vrut.

— Nu mi-am dat seama că mă mușcam de buză, șoptește ea, cu chipul palid.

Ne uităm fix unul la celălalt.

Și, între noi, aerul aproape că scoate scânteii.

La naiba.

Nu simți asta, Ana? Tensiunea. Atracția. Rămân fără aer când văd cum i se dilată pupilele. Încet, calculat, o prind de păr și îi scot ușor elasticul, desfăcându-i o codiță. Mă privește fascinată, iar ochii ei nu mă părăsesc nicio clipă. Îi desfac și cealaltă codiță.

— Deci te-ai decis să faci puțin sport?

O mângâi cu degetele pe ureche. Cu mare grijă, o ating și o strâng ușor de lobul cărnos. Nu poartă cercei, deși are găuri în urechi. Mă întreb cum ar arăta un diamant agățat aici. Pe un ton coborât o întreb de ce s-a dus să facă sport.

Respirația i se precipită.

— Aveam nevoie de timp de gândire, îmi răspunde.

— La ce să te gândești, Anastasia?

— La tine.

— Și ai ajuns la concluzia că ți-a făcut plăcere faptul că m-ai cunoscut? Că m-ai cunoscut în sensul biblic?

Obrajii i se îmbujorează.

— Nu credeam că ești la curent cu Biblia.

— Mergeam la școala de duminică, Anastasia. Am învățat multe acolo.

Catehism. Vinovăție. Și faptul că Dumnezeu m-a părăsit cu mult timp în urmă.

— Nu-mi aduc aminte să fi citit despre clești de sfârcuri în Biblie. Poate că ai învățat după o traducere modernă, mă sfidează ea, cu o privire strălucitoare și provocatoare.

Ah, gura asta obraznică.

— În fine, m-am gândit să trec pe aici și să-ți reamintesc cât de bucuroasă ar trebui să fii că m-ai cunoscut.

Provocarea din tonul meu plutește între noi. Deschide gura surprinsă, dar eu îmi las degetele să-i alunece pe bărbie și-i închid buzele.

— Ce mai zici acum, domnișoară Steele? șoptesc în timp ce ne uităm fix unul la celălalt.

Brusc se aruncă pe mine.

La naiba.

O prind de mâini înainte să apuce să mă atingă și mă răsucesc astfel încât aterizează pe pat, sub mine, și îi întind brațele deasupra capului. O întorc cu fața la mine, o sărut, cu forță, în timp ce limba mea o caută pe a ei. Ca răspuns, își ridică trupul și mă sărută la fel de intens.

Ah, Ana. Ce îmi faci tu mie.

O simt nerăbdătoare, dorindu-și mai mult, și atunci mă opresc și mă uit fix la ea. E momentul să aplic planul de rezervă.

— Ai încredere în mine? o întreb, când deschide ochii.

Ana dă din cap entuziasată. Scot cravata din buzunarul din spate al pantalonilor și i-o arăt, apoi mă așez lângă ea și, apucând-o de ambele încheieturi, o leg de una dintre barele de fier de la capul patului.

Se zbate dedesubtul meu, trăgând de noduri, dar e legată cum trebuie. Nu are cum să scape.

— Așa e mai bine.

Zâmbesc mulțumit pentru că am adus-o unde mi-am dorit. Acum trebuie s-o dezbrac.

Îi iau piciorul drept și încep să-i dezleg șireturile.

— Nu, murmură ea jenată, încercând să-și retragă piciorul, și știu că face asta fiindcă a alergat și nu vrea să-i scot pantofii.

Oare crede că puțină transpirație o să-mi taie cheful?

Draga de ea!

— Dacă te zbați, te leg și de picioare. Și dacă scoți vreun sunet, Anastasia, îți pun căluș. Stai liniștită. Katherine e probabil la ușă și ne ascultă.

Se oprește. Și știu că instinctele mele nu dau greș. Își face griji din cauza picioarelor. Când o să priceapă că nimic din toate astea nu mă deranjează?

Îi scot repede pantofii, șosetele și pantalonii de trening. Apoi o întorc, ca să stea întinsă pe cearșafuri, și nu pe cuvertura delicată, croșetată. O să facem vraște totul pe-aici.

Nu-ți mai mușca buza aia nenorocită.

Îmi trec degetul mare peste gura ei, ca un avertisment lasciv. Își rotunjește buzele în forma unui sărut, făcându-mă să zâmbesc. E o ființă frumoasă și senzuală.

Acum că am adus-o unde am dorit, îmi scot pantofii și șosetele, îmi desfac nasturele de sus al pantalonilor și-mi dau jos cămașa. Nu-și ia ochii de la mine.

— Cred că ai văzut prea multe.

Vreau s-o las să ghicească, să nu știe ce urmează. Va fi un festin carnal. N-am mai legat-o la ochi până acum, așa că asta va face parte din antrenament.

Dacă spune da...

Mă așez lângă ea din nou, o apuc de marginea tricoului și i-l ridic. Dar nu i-l scot, ci i-l las rulat peste ochi: o bandă eficientă.

Arată fantastic, așa, întinsă și legată.

— Mmm, e din ce în ce mai bine. Mă duc să aduc ceva de băut, șoptesc și o sărut.

Geme când mă dau jos din pat. Ies din cameră, lăsând ușa întredeschisă și mă duc în living ca să iau sticla de vin.

De pe canapea, Kavanagh își ridică privirea din carte, cu sprâncenele arcuite a mirare. *Nu-mi spune că n-ai mai văzut în viața ta un bărbat fără cămașă, Kavanagh, că nu te cred.*

— Kate, unde găsesc niște pahare, gheață și un tirbușon? o întreb, ignorându-i expresia scandalizată.

— Ăă. În bucătărie. Ți le-aduc eu. Unde e Ana?

Ah, e îngrijorată pentru prietena ei. Bravo.

— E puțin ocupată în acest moment, dar vrea ceva de băut.

Iau sticla de Chardonnay.

— Ah, înțeleg, spune Kavanagh, iar eu o urmez în bucătărie, unde îmi arată câteva pahare de pe masă.

Toate paharele sunt scoase, presupun că așteaptă să fie împachetate pentru mutare. Îmi întinde un tirbușon și scoate din frigider o tavă cu gheață, oferindu-mi câteva cuburi.

— Mai avem de strâns pe-aici. Să știi că Elliot ne ajută cu mutarea.

Are un ton critic.

— Serios?

Încerc să par dezinteresat în timp ce desfac vinul.

— Pune gheața în pahare.

Îi arăt cu bărbia cele două pahare.

— Este Chardonnay. E mai ușor de băut cu gheață.

— Mă gândeam că ești mai degrabă tipul care preferă vinul roșu, zice ea, apoi toarnă vinul. Ai de gând să vii s-o ajuți pe Ana cu mutatul?

Ochii îi scapără. Mă provoacă.

Închide-i gura, Grey.

— Nu. Nu pot.

Mă răstesc la ea, pentru că mă enervează, încercând să mă facă să mă simt vinovat. Își ține buzele strânse și, când mă întorc ca să plec din bucătărie, îi văd expresia dezaprobatoare.

Du-te dracului, Kavanagh.

N-am de gând să ajut. Ana și cu mine nu avem genul ăla de relație. În plus, n-am timp.

Mă întorc în camera Anei și închid ușa în urma mea, dând-o naibii pe Kavanagh, cu disprețul ei cu tot. Mă liniștesc imediat când o văd pe delicioasa Ana Steele, așteptând în pat, cu răsuflarea întretăiată. Pun vinul pe noptieră, scot cutia cu prezervative din pantaloni și o așez lângă vin, apoi îmi scot pantalonii, eliberându-mi penisul erect.

Sorb din vin — surprinzător, nu e chiar așa de rău — și îmi cobor privirea asupra Anei. Nu spune o vorbă. Stă cu fața întoarsă către mine, iar buzele i s-au desfăcut, nerăbdătoare. Iau paharul și mă lungesc din nou lângă ea.

— Ți-e sete, Anastasia?

— Da, șoptește ea.

Iau o gură de vin, mă aplec și o sărut, lăsând vinul să-i picure în gură. Îl soarbe și aud din pieptul ei un sunet slab de încântare.

— Mai vrei? o întreb.

Dă din cap, zâmbind, iar eu mă conformez.

— Să nu mergem prea departe; știm că nu prea rezști la băutură, Anastasia, o necăjesc eu, iar ea îmi zâmbește larg.

Mă aplec, îi mai ofer puțin vin din gura mea, iar ea se zbate sub mine.

— Acum îți mai face *plăcere*? o întreb, întinzându-mă lângă ea.

Stă nemișcată și serioasă, dar buzele i se desfac când inspiră adânc.

Mai iau o gură de vin, de data asta cu două bucățele de gheață. Când o sărut, îi împing o bucățică de gheață printre buze, apoi îi las o urmă rece pe pielea frumos mirositoare, de la gât către buric. Acolo îi las o altă bucățică de gheață și puțin vin.

Își ține răsuflarea.

— Acum trebuie să stai nemișcată. Dacă te miști, Anastasia, o să împrăștii vinul în tot patul.

Vorbesc încet și o sărut chiar deasupra buricului. Șoldurile îi tresar.

— Oh, nu. Dacă verși vinul o să te pedepsesc, domnișoară Steele.

Ca răspuns, geme și trage de cravată.

Toate lucrurile bune, Ana...

Îi scot pe rând sânii din sutien și îi las să se sprijine doar pe arcul de metal al cupelor; are sânii obraznici și vulnerabili, exact așa cum îmi plac mie. Îi ating ușor cu buzele.

— Acum cam cât de *plăcut* este? șoptesc și suflu încet asupra unui sfârc.

Gura ei rostește un „Ah“ mut. Mai iau o bucată de gheață în gură și i-o trec în jos pe piept, către sfârc, desenând cercuri înghețate. Geme sub greutatea mea. Prind gheața între degete și îi torturez mai

departe fiecare sfârc cu buzele mele reci și cu celălalt cub de gheață care mi se topește în mână.

Scâncind și gâfâind sub mine, se încordează, dar reușește să stea nemișcată.

— Dacă verși vinul, nu te las să-ți dai drumul, o ameninț.

— Ah. Te rog. Christian. Domnule. Te rog, mă imploră ea.

Ah, o aud spunând aceste vorbe.

Există speranță.

Nu a spus „nu“.

Îmi trec degetele peste trupul ei, către chiloți, mângâindu-i pielea moale. Dintr-odată șoldurile i se ridică, vărsând vinul și gheața acum topită din buric. Mă reped să-l sorb, sărutându-i și lingându-i trupul.

— Vai, draga mea Anastasia, te-ai mișcat. Ce să-ți fac eu acum ție?

Îi bag degetele în chiloți și îi mângâi clitorisul.

— Ah! scâncește ea.

— Ah, iubito, șoptesc recunoscător.

E umedă. Foarte umedă.

Vezi. Vezi cât e de bine?

Îi strecor arătătorul și degetul mijlociu înăuntru și ea tremură.

— Ești gata pentru mine atât de repede, murmur și-mi plimb degetele înăuntru și în afară, făcând-o să geamă prelung și dulce.

Șoldurile i se mișcă odată cu degetele mele.

Ah, își dorește asta.

— Ești o fată lacomă.

Glasul meu e răgușit, iar ea se alătură ritmului pe care i-l impun când încep să-i mângâi clitorisul cu degetul mare, ațâțând-o.

Ea țipă, cu trupul zvâcnind sub al meu. Vreau să-i văd fața și întind cealaltă mână, ridicându-i tricoul. Deschide ochii, clipind în lumina difuză.

— Vreau să te ating, îmi spune, cu vocea răgușită și plină de dorință.

— Știu, îi spun, gâfâind lângă buzele ei și o sărut, păstrând în tot acest timp ritmul cu degetele.

Are gust de vin și de dorință și de Ana. Și mă sărută și ea cu o pasiune pe care n-am simțit-o în ea până acum. O mângâi pe cap, imobilizând-o, și continui s-o sărut și să i-o trag cu degetele. Când simt că picioarele i se încordează, îmi încetinesc ritmul mâinii.

Ah, nu, iubito. Încă nu-ți dai drumul.

Mai fac asta de trei ori în timp ce-i sărut buzele calde și dulci. A cincea oară îmi opresc mișcările degetelor și-i șoptesc încet la ureche:

— Asta ți-e pedeapsa, atât aproape de orgasm și totuși atât de departe. Acum ți se mai pare *plăcut*?

— Te rog, scâncește ea.

Doamne, cât îmi place să mă implore.

— Cum să te fut, Anastasia?

Încep să-mi mișc din nou degetele, iar picioarele îi tremură, după care îmi opresc mâna din nou.

— Te rog, găfăie ea, atât de încet încât de-abia o pot auzi.

— Ce vrei, Anastasia?

— Pe tine... acum, mă roagă ea.

— Să ți-o trag așa, sau invers? Am o infinitate de posibilități, șoptesc.

Îmi retrag mâna, iau prezervativul de pe noptieră și îngenunchez între picioarele ei. Nu-mi desprind privirea de la ea, îi dau jos chiloții și i-i arunc pe podea. Are ochii întunecați, plini de promisiune și dorință. Face ochii mari în timp ce eu îmi pun încet prezervativul.

— Acum tot *plăcut* ți se pare? o întreb, înfășurându-mi degetele în jurul penisului erect.

— Era o glumă, scâncește ea.

Glumă?

Mulțumesc. Lui. Dumnezeu.

Nu-i totul pierdut.

— O glumă? o întreb, în timp ce mă masturbez în fața ei.

— Da. Te rog, Christian, mă imploră ea.

— Și acum mai râzi?

— Nu.

Vocea de-abia i se mai aude, dar dă ușor din cap și îmi confirmă ce voiam să aflu.

Văd cât mă dorește... mi-aș putea da drumul doar uitându-mă la ea. O apuc, o răsucesc, așezând-o cu fundul ei superb în sus. Este prea tentant. O plesnesc tare peste fese, apoi o pătrund.

Ah, la naiba. Este atât de nerăbdătoare.

Se strânge mai aproape de mine și țipă când ajunge la orgasm.

La dracu'. A fost prea rapid.

Îi imobilizez șoldurile și i-o trag tare, călărind-o cât timp își dă drumul. Strângând din dinți, intru și ies din ea, iar ea o ia de capăt.

Haide, Ana. Din nou, o rog eu, și continui să i-o trag.

Ea geme și scâncește sub mine și pe spate îi apare o dâră de transpirație.

Picioarele încep să-i tremure.

E aproape.

— Haide, Anastasia, din nou, șoptesc și, ca prin minune, orgasmul trece din trupul ei într-al meu.

Splendid. Îmi dau drumul fără niciun cuvânt.

Doamne, Dumnezeuule. Mă prăbușesc peste ea. A fost epuizant.

— Cât de *plăcut* e acum? îi șuier în ureche, trăgând aer în piept.

Zace întinsă pe pat, gâfâind, iar eu mă retrag din ea și îmi scot prezervativul încrețit. Mă dau jos din pat și mă îmbrac repede. Când termin, mă întind și dezleg cravata, eliberând-o. Răsucindu-se, își întinde mâinile și degetele și își aranjează sutienul. O învelesc cu o cuvertură și mă întind lângă ea, sprijinindu-mă într-un cot.

— Chiar a fost o plăcere, spune ea, cu un surâs pervers.

— Din nou cuvântul ăsta.

Zâmbesc cu subînțeles.

— Nu-ți place cuvântul ăsta?

— Nu. Nu-mi este suficient tot timpul.

— Ah — nu știu ce să zic... pare să aibă un efect pozitiv asupra ta.

— Acum sunt doar un efect pozitiv? Poți să-mi rănești orgoliul mai tare, domnișoară Steele?

— Nu cred că orgoliul tău suferă în vreun fel.

Încruntarea îi dispare.

— Așa crezi?

Dr. Flynn ar avea multe de spus despre acest subiect.

— De ce nu-ți place să fii atins? mă întreabă, cu o voce dulce și blândă.

— Nu-mi place și gata.

O sărut pe frunte ca s-o distrag de la întrebările pe tema asta.

— Deci acel e-mail înseamnă glumă la tine?

Se uită la mine cu sfială și ridică din umeri parcă încercând să se scuze.

— Înțeleg. Deci încă te mai gândești la propunerea mea?

— Propunerea ta indecentă... da, mă mai gândesc.

Ah, Slavă cerului.

Înțelegerea noastră încă se negociază. Bucuria mea este atât de reală, încât aproape îi pot simți gustul.

— Am câteva probleme, totuși.

— Aș fi dezamăgit dacă n-ai avea.

— Voiam să ți le trimit pe e-mail, dar m-ai cam întrerupt.

— Coitus interruptus.

— Vezi? Știam eu că ai simțul umorului, pe acolo, pe undeva.

Are o sclipire veselă în privire.

— Numai unele lucruri amuzante, Anastasia. Am crezut că-mi spui nu — fără nicio discuție.

— Nu știu încă. Nu m-am hotărât deocamdată. O să-mi pui zgardă?

Întrebarea ei mă surprinde.

— Văd că te-ai documentat. Nu știu, Anastasia. N-am pus nimă-nui zgardă.

— Dar ție ți-a pus cineva? întreabă ea.

— Da.

— Doamna Robinson?

— Doamna Robinson?

Râd cu poftă. Anne Bancroft în *Absolventul*.

— O să-i transmit că i-ai spus așa; o să-i placă la nebunie.

— Încă vorbești cu ea des?

Are un ton, șocat și indignat.

— Da.

Ce-i așa mare scofală?

— Înțeleg.

Are vocea întretăiată. E supărată? De ce? Nu pricep.

— Deci tu ai pe cineva cu care să-ți discuți stilul de viață alternativ, dar eu n-am voie.

Din tonul ei răzbate iritarea, dar încă o dată se supără degeaba.

— Nu cred că m-am gândit așa la ea. Doamna Robinson face parte din acest stil de viață. Ți-am zis, acum suntem doar prieteni buni. Dacă vrei, pot să-ți fac cunoștință cu una dintre fostele mele supuse. Ai putea vorbi cu ea.

— Asta ți se pare ție o glumă bună? mă întreabă.

— Nu, Anastasia.

Sunt surprins de vehemența ei și clatin din cap pentru a-mi susține ideea. E normal ca o supusă să țină legătura cu fostele pentru ca noul lor stăpân să știe ce face.

— Nu — o să mă descurc singură, mulțumesc foarte mult, insistă ea și se întinde după cuvertură, trăgându-și-o până la gât.

Ce? S-a supărat?

— Anastasia, nu... n-am vrut să te jignesc.

— Nu sunt jignită. Sunt înspăimântată.

— Înspăimântată?

— Nu vreau să vorbesc cu una dintre fostele tale iubite, sclave, supuse, cum vrei să le spui.

Ah.

— Anastasia Steele, ești geloasă?

Cred că par uluit... pentru că așa sunt. Ea se înroșește și știu că am dat de sursa problemei ei. Cum mama dracului poate fi geloasă?

Iubito, aveam o viață înainte să apari tu.

O viață foarte activă.

— Rămâi aici? mă întreabă răstit.

Poftim? Sigur că nu.

— Măine-dimineață am o întâlnire la The Heathman. În plus, ți-am zis, eu nu dorm cu iubitele, sclavele, supusele mele, cu nimeni. Vineri și sâmbătă au fost niște excepții. Nu se va mai întâmpla.

Strânge din buze, cu o expresie încâpățânată.

— Bine, acum sunt obosită, zice ea.

La naiba.

— Mă dai afară?

Nu așa trebuiau să mergă lucrurile.

— Da.

Ce mama dracului?

Iar m-ai luat prin surprindere, domnișoară Steele.

— Iată, încă o situație nouă, mormăi eu.

M-a dat afară. Nu-mi vine să cred.

— Deci nu vrei să discutăm nimic acum? Despre contract? o întreb, ca un pretext ca să mai rămân.

— Nu, spune ea, bosumflată.

Mă enervează toanele astea ale ei și, dac-ar fi fost cu adevărat a mea, n-aș fi tolerat așa ceva.

— Doamne, cât mi-ar plăcea să-ți dau o bătaie bună. Te-ai simți mult mai bine și la fel și eu, îi spun.

— Nu poți spune asemenea lucruri. N-am semnat nimic deocamdată.

În ochi i se citește sfidarea.

Ah, iubito, pot s-o spun. Nu pot însă s-o fac. Nu până nu-mi permiți.

— Nu pot decât să visez, Anastasia. Pe miercuri?

Încă-mi doresc asta. Nu-mi dau seama totuși de ce; e atât de dificilă uneori. O sărut rapid.

— Pe miercuri, aprobă ea și mă simt ușurat. Te conduc, adaugă, pe un ton mai blând. Doar lasă-mă un minut.

Mă împinge de pe pat și-și pune tricoul pe ea.

— Te rog, dă-mi pantalonii de trening, îmi ordonă, arătând către ei.

Oau. Domnișoara Steele poate fi tare autoritară.

— Da, stăpână, glumesc eu, știind că nu se va prinde la ce mă refer.

Dar ea strânge din ochi. Știe că râd de ea, însă nu spune nimic în timp ce-și pune pantalonii.

Mă simt un pic derutat de faptul că voi fi aruncat în stradă și o urmez prin living, până la ușa de la intrare.

Când s-a mai întâmplat așa ceva?

Niciodată.

Deschide ușa, dar rămâne cu ochii în pământ.

Ce se petrece aici?

— Te simți bine? o întreb și-i trec degetul mare peste buza de jos.

Poate că nu vrea să plec — sau poate de-abia așteaptă să mă car?

— Da, zice ea, cu un ton moale și supus.

Nu sunt sigur că trebuie s-o cred.

— Miercuri, îi amintesc.

O s-o văd atunci. Mă aplec, o sărut, iar ea închide ochii. Și nu vreau să plec. Nu cu această ezitare a ei în minte. Îi iau capul în mâini și o sărut și mai apăsas, iar ea răspunde, oferindu-mi buzele.

Ah, iubito, să nu renunți la mine. Încearcă.

Mă prinde de brațe, sărutându-mă și nu vreau să se oprească. E încântătoare, iar întunericul stă liniștit, anihilat de tânăra din fața mea. Fără tragere de inimă, fac un pas în spate și îmi sprijin fruntea de fruntea ei.

Respiră întretăiat, ca și mine.

— Anastasia, ce-mi faci tu mie?

— Ți-aș putea spune același lucru, șoptește ea.

Știu că trebuie să plec. M-a aruncat într-un vârtej de emoții și nu-mi dau seama de ce. O sărut pe frunte și mă îndrept către R8. Ea stă în prag, privindu-mă. N-a intrat în casă. Zâmbesc, mulțumit de faptul că mă urmărește cu privirea când mă urc în mașină.

Când mă uit din nou, a dispărut.

La naiba. Ce s-a întâmplat? Nu-mi face cu mâna?

Pornesc motorul și mă îndrept înapoi către Portland, gândindu-mă la cele întâmplate între noi.

Mi-a trimis e-mailuri.

Am fost la ea.

Ne-am tras-o.

M-a dat afară, deși nu eram pregătit să plec.

Pentru prima oară — în fine, poate nu chiar prima — mă simt un pic folosit, un fel de obiect sexual. E un sentiment tulburător, care-mi amintește de vremurile când eram cu Elena.

La naiba! Domnișoara Steele îmi pune capac și nici măcar nu știe asta. Și, prost cum sunt, eu îi dau voie.

Trebuie să schimb macazul. Abordarea asta amiabilă mă zăpăcește de cap.

Dar o doresc. Vreau să semneze.

Să fie doar vânătoarea? Asta mă excită așa? Sau ea, pur și simplu?

La naiba, nu știu. Dar sper să aflu mai multe miercuri. Și, ca să mă mai înveselesc, mă gândesc că a fost o seară foarte *plăcută*. Rânjesc în oglinda retrovizoare și parchez în garajul hotelului.

Când ajung în cameră, mă așez în fața laptopului.

Concentrează-te la ceea ce-ți dorești, gândește-te unde vrei să ajungi. Nu așa mă tot bate la cap Flynn, cu terapia lui bazată pe soluții?

De la: Christian Grey

Despre: Seara aceasta

Data: 23 mai 2011, 23:16

Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,

De-abia aștept să primesc comentariile despre contract.

Până atunci, somn ușor, iubito.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Și mi-aș dori să adaug: *Mulțumesc pentru o altă seară excelentă...*, dar ar părea puțin exagerat. Împing laptopul la o parte, căci Ana probabil doarme, iau raportul despre Detroit și îmi continui lectura.

**Martî,
24 mai 2011**

Ideea de a amplasa uzina de echipamente electronice la Detroit mă deprimă. Urăsc orașul Detroit; nu-i păstrez decât amintiri urâte. Amintiri pe care mă străduiesc din toate puterile să le uit. Vin la suprafață, mai ales noaptea, ca să-mi aducă aminte cine sunt și de unde am venit.

Dar statul Michigan oferă stimulente fiscale excelente. E greu să ignor ceea ce ni se propune în acest raport. Îl arunc pe masa din salon și mai iau o gură de Sancerre. *La naiba*. E cald. S-a făcut târziu. Ar trebui să dorm. Mă ridic în picioare și mă întind și atunci se aude un sunet venind dinspre computer.

Un e-mail. Ar putea fi de la Ros, așa că o să mă uit repede peste el.
E de la Ana. Cum de e încă trează?

De la: Anastasia Steele

Despre: Inconveniente

Data: 24 mai 2011, 00:02

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Iată lista mea cu inconveniente. De-abia aștept să le discutăm pe larg la cină, miercuri.

Cifrele se referă la clauze:

Vorbește despre clauze? Domnișoara Steele a fost silitoare. Deschid contractul pe ecran ca să-mi dau seama la ce se referă.

CONTRACT

Încheiat astăzi _____ 2011 („Data începerii“)

ÎNTRE:

DOMNUL CHRISTIAN GREY, domiciliat în 301 Escala, Seattle, WA 98889

(„Dominatorul“)

DOMNIȘOARA ANASTASIA STEELE, domiciliată în 1114 SW Green Street, apartamentul 7, Haven Heights, Vancouver, WA 98888

(„Supusa“).

PĂRȚILE AU CONVENIT URMĂTOARELE:

1 În continuare sunt menționați termenii unui contract de legătură între Dominator și Supusă.

TERMENI FUNDAMENTALI

2 Scopul fundamental al acestui contract este să-i permită Supusei să-și exploreze senzualitatea și limitele în siguranță, cu respectul și considerația cuvenite pentru nevoile, limitele și starea ei de bine.

3 Dominatorul și Supusa convin și recunosc că tot ceea ce se întâmplă sub termenii prezentului contract va fi consensual, confidențial și în conformitate cu limitele și procedurile de siguranță stipulate în prezentul contract. Alte limite și proceduri de siguranță pot fi convenite în scris.

4 Dominatorul și Supusa garantează fiecare că nu suferă de boli cu transmitere sexuală, infecțioase sau care pun în primejdie viața, inclusiv, dar fără să se limiteze la HIV, herpes și hepatită. Dacă pe durata Termenului (definit mai jos) sau a oricărei prelungiri de termen a acestui contract oricare dintre părți va fi diagnosticată sau află de vreo asemenea boală, el sau ea se angajează să informeze imediat cealaltă parte și, în orice caz, înaintea oricărei forme de contact fizic între cele două părți.

5 Consimțirea la sus-menționatele garanții, acorduri și angajamente (și la orice limite și proceduri de siguranță convenite sub clauza 3 de mai sus) este fundamentală pentru prezentul contract. Orice încălcare îi va anula valabilitatea imediat și fiecare parte trebuie să fie pe deplin responsabilă față de cealaltă pentru consecințele oricărei încălcări.

6 Toate prevederile acestui contract trebuie citite și interpretate în lumina scopului fundamental și a termenilor fundamentali stabiliți în clauzele 2–5 de mai sus.

ROLURI

7 Dominatorul își va asuma responsabilitatea pentru starea de bine și antrenarea, instruirea și disciplinarea Supusei. El va decide natura respectivului antrenament și a instructajului, precum și momentul și locul administrării acestora, cu respectarea termenilor, limitărilor și procedurilor de siguranță stabilite în acest contract sau convenite adițional sub clauza 3 de mai sus.

8 Dacă, în orice moment, Dominatorul nu respectă termenii, limitările și procedurile de siguranță stabilite în acest contract sau convenite adițional sub clauza 3 de mai sus, Supusa este îndreptățită să anuleze imediat acest

contract și să plece din serviciul Dominatorului fără o notificare prealabilă.

9 Sub rezerva acestei condiții și a clauzelor 2–5 de mai sus, Supusa trebuie să îl servească și să se supună Dominatorului în toate privințele. În condițiile termenilor conveniți, ale limitărilor și ale procedurilor de siguranță stabilite în prezentul contract sau convenite adițional sub clauza 3 de mai sus, ea îi va oferi Dominatorului, fără întrebări și fără ezitare, tipul de plăcere solicitat de acesta și va accepta necondiționat antrenamentul, instruirea și normele de disciplină impuse de el, indiferent de forma sub care au loc.

DATA ÎNCEPERII ȘI TERMENUL

10 Acest contract intră în vigoare la Data începerii, Dominatorul și Supusa având deplină cunoștință de natura acestuia și angajându-se să îi respecte condițiile fără excepție.

11 Acest contract va avea efect timp de trei luni calendaristice de la Data începerii („Termenul”). La expirarea Termenului, părțile vor discuta dacă acest contract și aranjamentele pe care le-au făcut în condițiile acestui contract sunt satisfăcătoare și dacă nevoile fiecăreia dintre părți au fost satisfăcute. Oricare dintre părți poate propune prelungirea acestui contract sub rezerva ajustării termenilor săi sau a aranjamentelor făcute în condițiile acestuia. În absența unui acord privind o astfel de prelungire, prezentul contract își va încheia valabilitatea și ambele părți vor fi libere să-și reia viețile separat.

DISPONIBILITATE

12 Supusa se va pune la dispoziția Dominatorului de vineri seara până duminică după-amiază, în fiecare săptămână din cadrul Termenului, la orele ce urmează să fie specificate de

către Dominator („Perioadele alocate“). Perioadele alocate suplimentar pot fi convenite reciproc ad-hoc.

13 Dominatorul își rezervă dreptul de a o concedia pe Supusă din serviciul său în orice moment și din orice motiv. Supusa poate solicita să fie eliberată în orice moment, o asemenea solicitare urmând a fi acordată la discreția Dominatorului, doar în condițiile drepturilor Supusei stipulate în clauzele 1-5 și 8 de mai sus.

LOCAȚIA

14 Supusa se va pune la dispoziție în Perioadele alocate și în cele convenite adițional în locații care vor fi determinate de Dominator. Toate cheltuielile de transport suportate de Supusă în acest scop vor fi acoperite de Dominator.

CLAUZE DE SERVICIU

Următoarele clauze de serviciu au fost discutate și convenite și vor fi respectate de ambele părți pe durata Termenului. Ambele părți acceptă că pot apărea anumite probleme care nu sunt acoperite de termenii acestui contract sau de clauzele de serviciu, sau că anumite chestiuni pot fi renegociate. În astfel de circumstanțe, vor putea fi propuse clauze suplimentare sub forma unor amendamente. Orice clauze sau amendamente suplimentare trebuie convenite, documentate și semnate de către ambele părți și vor fi supuse termenilor fundamentali stabiliți sub clauzele 2-5 de mai sus.

DOMINATORUL

15.1 Dominatorul va face din sănătatea și siguranța Supusei o prioritate în orice moment. În niciun moment Dominatorul nu va cere, solicita, permite sau impune Supusei să participe din cauza Dominatorului la activitățile detaliate în Anexa 2 sau în orice act pe care oricare dintre părți îl consideră nesigur. Dominatorul nu va întreprinde sau nu va permite

să se întreprindă vreo acțiune care ar putea cauza rănirea gravă sau ar putea reprezenta un risc la adresa vieții Supusei. Următoarele subclauze ale prezentei clauze 15 vor fi citite sub rezerva acestei condiții și a chestiunilor fundamentale convenite în clauzele 2–5 de mai sus.

15.2 Dominatorul o acceptă pe Supusă ca fiind a lui, pentru a o deține, controla, domina și disciplina pe durata Termenului. Dominatorul poate folosi corpul Supusei în orice moment din Perioadele alocate sau din orice perioade adiționale convenite, în orice manieră considerată de el adecvată.

15.3 Dominatorul îi va asigura Supusei toată pregătirea și instruirea necesare privind modul în care să-l slujească în mod corespunzător pe Dominator.

15.4 Dominatorul va menține un mediu stabil și sigur în care Supusa își poate îndeplini îndatoririle în serviciul Dominatorului.

15.5 Dominatorul o poate disciplina pe Supusă după cum consideră necesar pentru a se asigura că Supusa își apreciază pe deplin rolul de supunere oarbă față de Dominator și pentru a descuraja o conduită inacceptabilă. Dominatorul o poate biciui, o poate bate cu palma pe șezut sau o poate pedepsi corporal pe Supusă după cum consideră potrivit, în scopul disciplinării, pentru propria sa plăcere sau pentru orice alt motiv, pe care nu este obligat să-l specifice.

15.6 În timpul antrenamentului și al administrării disciplinei, Dominatorul se va asigura ca pe corpul Supusei să nu rămână urme permanente sau alte răni care să necesite îngrijire medicală.

15.7 În timpul antrenamentului și al administrării disciplinei, Dominatorul se va asigura ca metoda disciplinară și instrumentele folosite în acest scop să fie sigure, că nu vor

fi folosite de așa manieră încât să provoace leziuni grave și că nu vor depăși în niciun fel limitele definite și detaliate în prezentul contract.

15.8 În cazul unor boli sau răniri, Dominatorul va avea grijă de Supusă, de sănătatea și de siguranța ei, încurajând și, atunci când este necesar, solicitând îngrijirea medicală atunci când Dominatorul consideră necesar.

15.9 Dominatorul își va menține propria sănătate și va apela la îngrijire medicală dacă va fi necesar pentru menținerea unui mediu lipsit de riscuri.

15.10 Dominatorul nu își va împrumuta Supusa altui Dominator.

15.11 Dominatorul poate s-o imobilizeze, să-i pună cătușe sau să o lege pe Supusă în orice moment din timpul Perioadelor alocate sau în orice perioade adiționale convenite, din orice motiv și pentru perioade prelungite, acordând atenția cuvenită sănătății și siguranței Supusei.

15.12 Dominatorul se va asigura ca tot echipamentul folosit în scopul antrenamentului să fie menținut permanent în stare curată, aseptică și sigură.

15.13 Supusa îl va recunoaște pe Dominator drept stăpânul ei și va accepta că este proprietatea acestuia; prin urmare, conduita ei va fi cea impusă de către Dominator.

SUPUSA

15.14 Supusa se va supune regulilor („Regulile”) stipulate în Anexa 1 la prezentul contract.

15.15 Supusa îl va sluji pe Dominator în orice fel considerat adecvat de către Dominator și va face tot ce e posibil pentru a-l satisface pe Dominator în orice moment, dându-și toată silința în acest scop.

15.16 Supusa va lua toate măsurile necesare pentru a-și menține starea de sănătate corespunzătoare și va solicita

sau va apela la îngrijire medicală ori de câte ori va fi nevoie, informându-l în permanență pe Dominator cu privire la orice problemă de sănătate ar putea apărea.

15.17 Supusa se va îngriji să procure mijloace de contracepție orală și le va folosi în maniera și la momentele prescrise, pentru a preveni orice risc de sarcină.

15.18 Supusa va accepta fără întrebări orice acțiuni disciplinare considerate necesare de către Dominator și va respecta permanent statutul și rolul față de Dominator.

15.19 Supusa nu se va pipăi și nu se va autosatisface sexual fără permisiune din partea Dominatorului.

15.20 Supusa se va supune oricărei activități sexuale cerute de Dominator și o va face fără ezitare sau opoziție.

15.21 Supusa va accepta biciuirea, bătaia cu palma la șezut, bătaia cu bastonul, bătaia cu padela sau orice altă metodă disciplinară va decide Dominatorul să-i administreze, fără ezitare, întrebări sau nemulțumire.

15.22 Supusa nu se va uita direct în ochii Dominatorului decât când i se va ordona anume acest lucru. Supusa va privi în pământ și va păstra o atitudine tăcută și respectuoasă în prezența Dominatorului.

15.23 Supusa se va comporta întotdeauna într-o manieră respectuoasă față de Dominator și i se va adresa doar cu Sir, domnule Grey sau orice alt titlu îi va fi impus de Dominator.

15.24 Supusa nu-l va atinge pe Dominator fără permisiunea lui expresă în acest sens.

ACTIVITĂȚI

16 Supusa nu va participa la activități sau la orice acte sexuale pe care oricare dintre părți le consideră nesigure sau la oricare dintre activitățile detaliate în Anexa 2.

17 Dominatorul și Supusa au discutat activitățile stabilite în Anexa 3 și și-au consemnat în scris în Anexa 3 acordul cu privire la acestea.

CUVINTE DE SIGURANȚĂ

18 Dominatorul și Supusa recunosc că Dominatorul poate avea asupra Supusei solicitări care nu pot fi duse la îndeplinire fără a provoca afecțiuni fizice, mentale, emoționale, spirituale sau de altă natură în momentul în care solicitările sunt aduse la cunoștința Supusei. În astfel de împrejurări, Supusa poate folosi un cuvânt de siguranță („Cuvinte de siguranță”). Două cuvinte de siguranță vor fi invocate în funcție de severitatea solicitărilor.

19 Cuvântul de siguranță „Galben” va fi folosit pentru a atenționa Dominatorul că Supusa se apropie de limita de suportabilitate.

20 Cuvântul de siguranță „Roșu” va fi folosit pentru a atenționa Dominatorul că Supusa nu mai poate tolera alte solicitări. La rostirea acestui cuvânt, acțiunea Dominatorului va înceta complet, cu efect imediat.

CONCLUZIE

Subsemnații, am citit și am înțeles pe deplin clauzele prezentului contract. Acceptăm de bunăvoie termenii contractului și confirmăm acest lucru prin semnăturile noastre de mai jos.

Dominatorul: Christian Grey

Data

Supusa: Anastasia Steele

Data

ANEXA 1

REGULI

Obediența:

Supusa se va supune de îndată oricăror instrucțiuni date de Dominator, fără ezitare sau rezervă și într-o manieră expeditivă. Supusa va fi de acord cu orice activitate sexuală considerată potrivită și satisfăcătoare de către Dominator, exceptând acele activități care sunt descrise ca limite dure (Anexa 2). Ea va face acest lucru cu entuziasm și fără ezitare.

Somnul:

Supusa se va asigura că va acumula un minimum de opt ore de somn pe noapte, atunci când nu se află în compania Dominatorului.

Alimentația:

Supusa va mânca în mod regulat pentru a-și menține sănătatea și starea de bine dintr-o listă prescrisă de alimente (Anexa 4). Supusa nu va lua gustări între mese, exceptând fructele.

Îmbrăcămintea:

Pe perioada Termenului, Supusa va purta doar hainele aprobate de Dominator. Dominatorul va asigura Supusei un buget pentru îmbrăcăminte, pe care aceasta îl va utiliza. Dominatorul o va însoți pe Supusă la cumpărarea îmbrăcămintei de o manieră ad-hoc. Dacă Dominatorul solicită acest lucru, Supusa va purta, pe perioada Termenului, podoabele cerute de Dominator, în prezența Dominatorului și în orice alt moment considerat potrivit de către Dominator.

Exercițiile fizice:

Dominatorul va pune la dispoziția Supusei un preparator personal, de patru ori pe săptămână în ședințe lungi de o oră, la momente care vor fi convenite reciproc de preparatorul

personal și de Supusă. Preparatorul personal îi va raporta Dominatorului cu privire la progresele Supusei.

Igiena personală/Frumusețea:

Supusa se va păstra în permanență curată și rasă și/sau epilată. Supusa va frecventa un salon de înfrumusețare ales de Dominator, la momente stabilite de Dominator și se va supune tratamentelor pe care Dominatorul le va considera adecvate. Toate costurile vor fi suportate de Dominator.

Siguranța personală:

Supusa nu va bea, nu va fuma și nu va consuma droguri ușoare în exces și nu se va expune unor pericole inutile.

Calitățile personale:

Supusa nu se va angaja în nicio relație sexuală cu altcineva în afară de Dominator. Supusa se va comporta într-o manieră modestă și respectuoasă în orice moment. Ea trebuie să înțeleagă că felul cum se comportă se reflectă direct asupra Dominatorului. Va fi făcută răspunzătoare pentru orice fărâdelege, delict și contravenție comise când nu se află în prezența Dominatorului.

Nerespectarea oricăreia dintre prevederile de mai sus va avea drept consecință pedepsirea imediată, natura pedepsei urmând a fi determinată de către Dominator.

ANEXA 2

Limite dure

Niciun act care să implice folosirea focului.

Niciun act care să implice urinarea sau defecarea și orice derivă din acestea.

Niciun act care să implice ace, cuțite, *piercing* sau sânge.

Niciun act care să implice instrumente medicale ginecologice.

Niciun act care să implice copii sau animale.

Niciun act care să lase semne permanente pe piele.
Niciun act care să implice controlul respirației.
Nicio activitate care să implice contactul direct al corpului cu curentul electric (alternativ sau continuu), focul sau flăcările.

ANEXA 3

Limite acceptabile

De discutat și de convenit între părți:

Dacă Supusa consimte la:

- Masturbare
- Cunnilingus
- Felație
- Înghițirea spermei
- Penetrare vaginală
- Fisting vaginal
- Penetrare anală
- Fisting anal

Dacă Supusa consimte la folosirea:

- Vibratoarelor
- Dildourilor
- Dopurilor anale
- Alte jucării vaginale/anale

Dacă Supusa consimte la:

- Bondage cu frânghie
- Bondage cu cătușe din piele
- Bondage cu bandă adezivă
- Alte jucării vaginale/anale
- /cătușe de picioare
- Bondage cu alte mijloace

Dacă Supusa consimte să fie imobilizată cu:

- Măinile legate în față
- Gleznele legate
- Coatele legate
- Genunchii legați
- Legare de bara de întindere
- Încheieturile legate de glezne
- Măinile legate la spate
- Legarea de obiecte fixe, piese de mobilier etc.
- Suspendare

Consimte Supusa să fie legată la ochi?

Consimte Supusa să fie legată la gură cu un căluș?

Câtă durere este dispusă Supusa să suporte?

Pe o scară în care 1 înseamnă plăcere intensă și 5 disconfort maxim:

1 — 2 — 3 — 4 — 5

Consimte Supusa să accepte următoarele forme de suferință/ pedeapsire/disciplină:

• Bătaie cu palma la șezut	• Cleme de sfârcuri
• Biciuire	• Cleme genitale
• Bătaie cu padela	• Gheață
• Bătaie cu bastonul	• Ceară fierbinte
• Mușcăături	• Alte tipuri/metode de provocare a suferinței?

Acum adnotările ei.

2: Nu pricep de ce toate acestea sunt doar în beneficiul MEU — de exemplu, să-MI explorez senzualitatea și limitele. Sunt sigură că nu am nevoie de un contract de zece pagini ca să fac asta! Cu siguranță asta e în beneficiul TĂU.

Ai punctat corect, domnișoară Steele!

4: După cum știi, ești singurul meu partener sexual. Nu iau droguri și nici nu mi-am făcut transfuzii cu sânge. Probabil că nu am nicio problemă. Dar tu?

Din nou corect! Și-mi dau seama că e pentru prima oară când n-a trebuit să mă gândesc la istoria sexuală a unei partenere. Mă rog, asta e unul dintre avantajele faptului de a i-o trage unei virgine.

8: Pot încheia contractul oricând dacă am senzația că nu respect limitele convenite. Bine — asta îmi convine.

Sper că nu vom ajunge aici, dar n-ar fi prima dată când se întâmplă.

9: Să te ascult în toate privințele? Să-ți accept fără ezitare modalitățile de disciplinare? Aici avem de discutat.

11: O lună de probă. Nu trei.

Doar o lună? Nu e suficient. Cât de mult putem experimenta într-o lună?

12: Nu pot veni în fiecare weekend. Am și eu o viață sau cel puțin intenționez să am. Poate trei din patru weekenduri?

Și să aibă ocazia de a socializa cu alți bărbați? Își va da seama ce-i lipsește. Nu sunt sigur că vreau așa ceva.

15.2: Să-mi folosești trupul așa cum consideri tu de cuviință la modul sexual sau în alte feluri — te rog, definește „sau în alte feluri“.

15.5: Toată clauza cu disciplinarea. Nu sunt sigură că vreau să fiu biciuită sau pedepsită corporal. Cred că asta ar încălca punctele 2–5. În plus „pentru orice alt motiv“. E o răutate — și mai ziceai că nu ești sadic.

La naiba! Citește mai departe, Grey.

15.10: Ca și cum ar fi o variantă să mă împrumuți cuiva. Dar mă bucur că e scris aici, negru pe alb.

15.14: Regulile. O să revin mai târziu asupra lor.

15.19: Să nu mă ating fără permisiunea ta. Știi că n-o fac oricum.

15.21: Disciplinarea — vezi, te rog, punctul 15.5 de mai sus.

15.22: Nu mă pot uita în ochii tăi? De ce?

15.24: De ce nu te pot atinge?

Reguli:

Somn — sunt de acord cu șase ore.

Hrană — nu vreau să mănânc de pe o listă de mâncăruri recomandate. Ori dispare lista cu mâncare, ori dispar eu — aici se termină înțelegerea noastră.

Ei bine, asta o să fie o problemă!

Hainele — dacă trebuie să port hainele de la tine doar atâta timp când sunt cu tine... bine.

Sportul — Am căzut de acord la trei ore, totuși aici scrie patru.

Limite flexibile:

Putem să parcurgem astea? Fără niciun fel de fisting. Ce înseamnă suspendarea? Cleme genitale — cred că glumești.

Pot să-mi transmiți, te rog, detaliile întâlnirii de miercuri? Eu lucrez până la cinci.

Noapte bună.

Ana

Răspunsul ei este o ușurare. Domnișoara Steele și-a pus mintea la contribuție, mai mult decât oricine altcineva cu care am avut de-a face în privința contractului. Chiar s-a implicat. Pare să ia chestia asta în serios, așa că vom avea multe de discutat miercuri. Nesiguranța pe care am simțit-o când am plecat din apartamentul ei aseară dispare. Există o speranță pentru relația noastră, dar înainte de toate, Ana trebuie să doarmă.

De la: Christian Grey

Despre: Inconveniente

Data: 24 mai 2011, 00:07

Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,
E o listă lungă. De ce nu dormi?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Peste câteva minute primesc un alt răspuns.

De la: Anastasia Steele

Despre: Lucrez până noaptea târziu

Data: 24 mai 2011, 00:10

Către: Christian Grey

Domnule,

Dacă vă aduceți bine aminte, eu parcurgeam lista când am fost distrasă și băgată în pat de un obsedat care-a trecut pe aici.

Noapte bună.

Ana

E-mailul ei mă face să râd zgomotos, dar mă și irită în egală măsură. E mult mai obraznică în scris și are un delicios simț al umorului, dar trebuie să doarmă.

De la: Christian Grey

Despre: Nu mai lucra până noaptea târziu

Data: 24 mai 2011, 00:12

Către: Anastasia Steele

CULCĂ-TE, ANASTASIA.

Christian Grey
CEO & Obsedat de control, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Trec câteva minute și, când îmi dau seama că s-a dus la culcare, convinsă de cuvintele mele scrise cu litere mari, mă duc la baie. Îmi iau și laptopul, în caz că-mi mai răspunde.

Mă bag în pat, îmi iau cartea și încep să citesc. După vreo jumătate de oră renunț. Nu mă pot concentra; mintea îmi zboară la Ana, la cum s-a purtat aseară și la e-mailul ei. Trebuie să-i reamintesc ce aștept eu de la relația noastră. Nu vreau să înțeleagă ceva greșit. M-am îndepărtat prea mult de la obiectivul meu.

— *Ai de gând să vii s-o ajuți pe Ana cu mutarea?*

Cuvintele lui Kavanagh îmi aduc aminte că deja s-au format niște așteptări nerealiste.

Poate c-ar trebui să le ajut să se mute?

Nu. Încetează acum, Grey.

Deschid laptopul, citesc din nou e-mailul ei cu „Inconveniente“. Trebuie să-i modelez așteptările și să încerc să găsesc cuvintele potrivite pentru a-i transmite ce simt.

În cele din urmă, mă simt inspirat.

De la: Christian Grey

Despre: Inconvenientele tale

Data: 24 mai 2011, 01:27

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Ți-am examinat mai atent problemele și aș vrea să-ți reamintesc definiția cuvântului supus.

supus — adjectiv

1. înclinat să se supună; ascultător la modul umil, fără a se opune: *slugi supuse*.

2. locuitorii unei țări care depind de o autoritate centrală: *supușii Coroanei*.

Origine: 1580–1590

Sinonime: 1. ușor de controlat, ascultător, obedient, docil.

2. pasiv, resemnat, răbdător, domesticit, subjugat, reprimat.

Antonime: 1. rebel, neascultător.

Te rog ține minte toate astea când ne vedem miercuri.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Asta e. Sper să se și distreze, dar să înțeleagă și mesajul meu printre rânduri.

Cu acest gând, sting veioza de pe noptieră și mă cufund în vise.

Îl cheamă Lelliot. Este mai mare decât mine. Râde. Și zâmbește. Și țipă. Și vorbește tot timpul. Vorbește tot timpul cu mami și cu tati. Este fratele meu. *Tu de ce nu vorbești?* spune Lelliot la nesfârșit. *Ești prost?* zice Lelliot la nesfârșit. Sar la el și-l pocnesc peste mutră la nesfârșit. El plânge. Plânge mult. Eu nu plâng. Nu plâng niciodată. Mami se supără pe mine. Trebuie să stau la capătul de jos al scărilor. Petrec mult timp acolo. Dar Lelliot nu mă mai întreabă niciodată de ce nu vorbesc. Dacă-mi strâng mâna și o fac pumn, fuge. Lui Lelliot îi este teamă de mine. Știe că sunt un monstru.

Când mă întorc de la alergare a doua zi de dimineață, îmi verific e-mailul înainte să fac duș. Nimic de la domnișoara Steele, dar e doar 7:30. Poate că-i puțin cam devreme.

Grey, revino-ți. Întoarce-te la realitate.

Mă holbez la ticălosul care se holbează și el la mine din oglindă, cât timp mă bărbieresc. *Gata. Las-o-n pace azi.*

Am o slujbă și o întâlnire la micul dejun la care trebuie să particip.

— Freddie zicea că Barney ar putea termina prototipul de tabletă peste câteva zile, îmi spune Ros în timpul videoconferenței.

— M-am uitat ieri peste scheme. M-au impresionat, dar nu sunt sigur că este ce trebuie. Dacă ne iese proiectul ăsta, nici nu ne imaginăm unde-ar putea ajunge tehnologia și cât de mult ar putea ajuta țările în curs de dezvoltare.

— Nu uita piața imobiliară, adaugă ea.

— Măcar de-ar fi.

— Christian, cam cât timp ai de gând să stai la Portland?

Ros pare exasperată.

— Ce se întâmplă acolo?

Se uită spre cameră și privește fix la ecran, căutând indicii pe chipul meu.

— O fuziune.

Încerc să-mi ascund zâmbetul.

— Marco știe?

Mă pufnește râsul. Marco Inglis este șeful departamentului de fuziuni și achiziții.

— Nu. Nu e genul ăla de fuziune.

— Ah.

Ros nu mai zice nimic deocamdată și-mi dau seama după expresia ei că e surprinsă.

Mda. E ceva personal.

— Atunci, sper să-ți iasă, spune ea, zâmbind cu subînțeles.

— Și eu, îi răspund, zâmbind la rândul meu. Acum putem vorbi despre Woods?

În ultimul an, am achiziționat trei companii tehnologice. Două înfloresc, depășind toate obiectivele, iar una se zbate să supraviețuiască, în ciuda optimismului inițial al lui Marco. Lucas Woods o conduce; s-a dovedit a fi un idiot — numai gura e de el. Bani i s-au urcat la cap, și-a pierdut concentrarea și avansul pe care compania lui îl avea odinioară în domeniul fibrei optice. Instinctul îmi spune să preiau compania, să-l dau afară pe Woods și să înglobez departamentul lor tehnologic în GEH.

Dar Ros crede că Lucas mai are nevoie de timp și că și noi avem nevoie de timp ca să stabilim dacă-i vom lichida și vom rebrandui compania. Dacă facem așa, va fi foarte costisitor.

— Cred că Woods a avut timp suficient să schimbe lucrurile. Pur și simplu nu acceptă realitatea, spun eu înțelegător. Trebuie să plece și vreau ca Marco să estimeze costul lichidării.

— Marco vrea să intre în teleconferință cu noi. Îl chem și pe el.

La ora 12:30 Taylor mă duce la Universitatea din Vancouver ca să iau prânzul cu președintele, cu șeful departamentului de științe ale mediului și cu vicepreședintele departamentului de dezvoltare economică. Când intrăm pe alea lungă, nu mă pot abține să nu mă uit la toți studenții în speranța că dau cu ochii de domnișoara Steele. Din păcate, n-o zăresc; probabil că-i închisă în bibliotecă, citind vreun classic. Mă consolează gândul că e pe undeva, pierdută în lectură. Nu mi-a răspuns la ultimul e-mail, dar a muncit. Poate că-mi va răspunde după prânz.

Îmi vibrează telefonul exact când ajungem lângă clădirea administrativă. E Grace. Nu mă sună niciodată în timpul săptămânii.

— Mamă?

— Bună, dragule. Ce mai faci?

— Bine. Mai am puțin și intru într-o întâlnire.

— Asistenta ta mi-a spus că ești la Portland.

Are vocea plină de speranță.

La naiba. Crede că sunt cu Ana.

— Da, am treabă.

— Ce mai face Anastasia?

Iată!

— Din câte știu, face bine, Grace. Ce vrei de la mine?

Ah, Doamne sfinte. Și mama este o persoană ale cărei așteptări trebuie remodelate.

— Mia vine acasă cu o săptămână mai devreme, sâmbătă. Eu sunt de gardă atunci și tatăl tău este plecat la o conferință unde susține un seminar despre caritate și întrajutorare, zice ea.

— Vrei s-o iau eu de la aeroport?

— Vrei?

— Desigur. Roag-o să-ți spună când ajunge.

— Mulțumesc, dragule. Salut-o pe Anastasia din partea mea.

— Trebuie să închid. La revedere, mamă.

Închid înainte să apuce să-mi mai pună și alte întrebări dubioase. Taylor deschide portiera.

— Ar trebui să scap de aici până la ora trei.

— Da, domnule Grey.

— Măine poți s-o vezi pe fiica ta, Taylor?

— Da, domnule.

Are o expresie caldă și plină de mândrie paternă.

— Minunat.

— Vin să vă iau la trei, zice el.

Mă îndrept către clădirea administrativă a universității... O să fie un prânz foarte lung.

Astăzi am reușit să nu mă gândesc deloc la Anastasia Steele. Aproape deloc. În timpul prânzului au fost momente când mi-am imaginat că suntem împreună în camera de joacă... Cum a numit-o ea? *Camera Roșie a Durerii*. Clatin din cap, zâmbind și-mi verific e-mailul. Femeia asta se pricepe la cuvinte, dar deocamdată n-am primit nimic de la ea pe ziua de azi.

Mă schimb din costum în trening, pregătit să mă duc la sala de forță a hotelului. Când sunt pe picior de ieșire din cameră, aud un sunet. E ea.

De la: Anastasia Steele

Despre: Inconveniente mele... Dar ale tale?

Data: 24 mai 2011, 18:29

Către: Christian Grey

Domnule,

Vă rog să observați de când datează: 1580–1590. Vă reamintesc cu respect că suntem în anul 2011. A trecut mult timp de atunci.

Vă sugerez o altă definiție ca s-o studiați până la ora întâlnirii noastre:

Compromis — *substantiv*

1. reglarea diferendelor prin concesi reciproc; acord la care se ajunge prin ajustarea opiniilor sau principiilor opuse etc. prin modificarea pretențiilor. 2. rezultatul unei astfel de negocieri. 3. ceva intermediar între diverse lucruri: *O casă cu un singur etaj este un compromis între o casă cu un singur nivel și un bloc cu mai multe etaje.* 4. discreditat, cu reputația pătată: *Faima i-a fost compromisă.*

Ana

Ce surpriză, un e-mail provocator de la domnișoara Steele. Dar întâlnirea noastră a rămas în picioare. *Recunosc, răsuflu ușurat.*

De la: Christian Grey

Despre: Ce-i cu inconvenientele mele?

Data: 24 mai 2011, 18:32

Către: Anastasia Steele

Bună observație, bravo, ca de obicei, domnișoară Steele. Vă iau mâine seară la 7:00 de acasă.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Telefonul îmi vibrează. Este Elliot.

— Hei, șmechere. Kate m-a rugat să te bat la cap cu mutarea.

— Mutarea?

— Kate și Ana, să le ajutăm cu mutarea, tâmpitule.

Oftez exagerat. E un dobitoc nemilos.

— Nu pot să le ajut. O iau pe Mia de la aeroport.

— De ce? Nu pot să se ducă mama sau tata?

— Nu. Mama m-a sunat de dimineață.

— Păi, înseamnă c-am încheiat subiectul. Nu mi-ai spus nicio-dată cum te-ai combinat cu Ana? Ai f...

— La revedere, Elliot.

Îi închid. Nu-i treaba lui, în plus am un e-mail nou.

De la: Anastasia Steele

Despre: 2011 — Femeile la volan

Data: 24 mai 2011, 18:40

Către: Christian Grey

Domnule,

Am mașină. Știu să conduc.

Aș prefera să ne întâlnim undeva.

Unde ne întâlnim?

La hotel la 7:00?

Ana

Ce enervantă. Îi răspund imediat.

De la: Christian Grey

Despre: Tinerele încăpățănate

Data: 24 mai 2011, 18:43

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Mă refer la e-mailul meu, trimis pe 24 mai 2011, la ora 1:27, și la definiția amintită acolo.

Crezi că vei fi în stare să faci cum ți se spune?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul ei vine târziu, ceea ce nu mă relaxează deloc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Bărbați inflexibili

Data: 24 mai 2011, 18:49

Către: Christian Grey

Domnule Grey,

Mi-ar plăcea să conduc mașina.

Te rog.

Ana

Inflexibil? Eu? La naiba. Dacă întâlnirea noastră decurge cum mi-am propus, comportamentul ei rebel va fi de domeniul trecutului. Cu acest gând în minte, mă hotărâsc să las de la mine.

De la: Christian Grey

Despre: Bărbați scoși din minți

Data: 24 mai 2011, 18:52

Către: Anastasia Steele

Bine.

La mine la hotel la 7:00.

Te aștept la Marble Bar.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Bărbați mai puțin inflexibili

Data: 24 mai 2011, 18:55

Către: Christian Grey

Mulțumesc.

Ana x

Și iată-mă recompensat cu un sărut. Lăsând la o parte felul în care mă simt, o anunț că de-abia o aștept. Dispoziția mi s-a înseninat și mă îndrept către sala de forță din hotel.

Mi-a trimis un sărut...

**Miercuri,
25 mai 2011**

Comand un pahar de Sancerre și stau în picioare lângă bar. Am așteptat acest moment toată ziua și mă tot uit la ceas. Parc-ar fi prima întâlnire și, într-un fel, chiar este. N-am scos niciodată o candidată la cină. Azi am stat în ședințe interminabile, am preluat o afacere și am concediat trei oameni. Nimic din ce-am făcut azi, inclusiv alergatul — de două ori — și o vizită lejeră la sală, nu mi-a alungat anxietatea cu care m-am luptat toată ziua. Asta stă în puterea Anastasiei Steele. Vreau să mi se supună.

Sper că n-o să întârzie. Mă uit către intrarea în bar... și simt cum mi se usucă gura. O văd stând în pragul ușii și, preț de o secundă, nici nu-mi dau seama că-i ea. Arată senzațional: părul îi curge în valuri până la nivelul sânilor într-o parte, iar în partea cealaltă este prins la spate, așa că mi-e mai ușor să-i remarc linia delicată a bărbiei și curba fină a gâtului. Poartă pantofi cu tocuri și o rochie violet strâmtă care-i subliniază silueta zveltă și ademenitoare.

Oau...

Fac un pas în față ca s-o întâmpin.

— Arăți uimitor, îi șoptesc și o sărut pe obraz.

Închid ochii și-i savurez parfumul; miroase divin.

— O rochie, domnișoară Steele. Sunt de acord.

Niște cercei cu diamante în urechi ar completa imaginea; trebuie să-i cumpăr o pereche.

O iau de mână și o conduc către un separeu.

— Ce vrei să bei?

Îmi zâmbește atotcunoscător în timp ce se așază.

— Aș vrea ce bei și tu, te rog.

Oh, învață.

— Încă un pahar de Sancerre, îi zic chelnerului și mă așez vizavi de ea în separeu. Au o cramă excelentă aici, adaug și-mi iau un răgaz de o clipă ca s-o privesc.

S-a machiat puțin. Nu prea mult. Și-mi amintesc că atunci când a apărut la mine în birou mă gândeam că arată atât de obișnuit. Dar numai obișnuită nu e. Cu puțin machiaj și cu hainele potrivite, e o zeiță.

Se foiește pe scaun și flutură din gene.

— Ai emoții? o întreb.

— Da.

Acum e acum, Grey.

Mă aplec și-i șoptesc că și eu am emoții. Se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut trei capete.

Mda, și eu sunt tot om, iubito... uite-așa.

Chelnerul așază paharul cu vin pentru Ana pe masă, alături de două farfurii mici cu alune și măsline.

Ana își îndreaptă umerii, ceea ce îmi spune că e serioasă, ca atunci când mi-a luat interviu.

— Deci cum procedăm? Luăm punctele care nu mi-au convenit unul câte unul? mă întreabă.

— Nerăbdătoare ca-ntotdeauna, domnișoară Steele.

— Atunci am putea vorbi despre cum a fost vremea azi, vine replica ei.

Ah, gura asta obraznică.

Las-o să fiarbă puțin, Grey.

Uitându-mă la ea în continuare, bag o măslină în gură și-mi ling degetul arătător. Ochii i se fac mari și devin mai închiși la culoare.

— Cred că vremea a fost neobișnuită azi.

Încerc să par nonșalant.

— Râzi de mine, domnule Grey?

— Da, domnișoară Steele.

Strânge din buze pentru a-și reține un surâs.

— Știi că acest contract nu e valabil din punct de vedere legal.

— Știu, domnișoară Steele.

— Aveai de gând să-mi spui și mie asta la un moment dat?

Poftim? N-am crezut că trebuie... iar tu ți-ai dat seama de asta de una singură.

— Credeai că te-aș forța să faci ceva ce nu vrei să faci și apoi aș pretinde că am o putere legală asupra ta?

— Păi, cam da.

Oau.

— N-ai o părere foarte bună despre mine, nu-i așa?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Anastasia, nu contează dacă e valabil din punct de vedere legal sau nu. Reprezintă o înțelegere pe care mi-ar plăcea s-o fac cu tine — ce-aș vrea de la tine și la ce te poți aștepta din partea mea. Dacă nu-ți place, atunci nu semna. Dacă semnezi și decizi apoi că nu-ți convine, sunt atâtea clauze de ieșire ca să poți scăpa. Chiar dacă ar fi fost un contract legal, crezi că te-aș ține cu forța dacă tu ai vrea să pleci?

Oare drept cine mă ia?

Se uită la mine cu ochii ei albaștri, de nepătruns.

Ceea ce trebuie să priceapă e că această înțelegere n-are nimic de-a face cu legea, ci cu încrederea.

Vreau să ai încredere în mine, Ana.

Ia o gură de vin și eu mă grăbesc să-i explic.

— Relațiile de genul ăsta sunt construite pe sinceritate și încredere. Dacă n-ai încredere în mine — ca să-ți dai seama în ce fel te influențez, cât de departe pot merge cu tine, cât de mult rezști — dacă nu poți fi sinceră cu mine, atunci chiar nu putem face asta.

Se mângâie pe bărbie, gândindu-se la vorbele mele.

— Deci e destul de simplu, Anastasia. Ai încredere în mine sau nu?

Și dacă are o părere atât de proastă despre mine, atunci poate că n-ar trebui să facem asta deloc.

Am o strângere de inimă.

— Ai avut discuții asemănătoare cu, ăă... celelalte cincisprezece?

— Nu.

Iar comparația asta?

— De ce? mă întreabă.

— Pentru că ele erau deja supuse. Știau ce-și doresc de la o astfel de relație cu mine și în general știau ce doresc eu. Cu ele era doar o chestiune de sincronizare în privința limitelor flexibile, detalii de genul ăsta.

— Ai un magazin de unde le cumperi? *Slave & Supuse?*

Își arcuiește o sprânceană, iar eu izbucnesc în râs. Și senzația de încordare în dispare ca prin magie.

— Nu chiar.

Am un ton sec.

— Atunci cum?

E curioasă ca întotdeauna, dar nu vreau să vorbesc din nou despre Elena. Ultima dată când am pomenit-o, Ana s-a supărat.

— Despre asta vrei să discutăm? Sau trecem la punctele esențiale? Inconvenientele tale, cum le zici tu.

Se încruntă.

— Ți-e foame? o întreb.

Se uită indiferentă la măslinile din fața ei.

— Nu.

— Ai mâncat ceva azi?

Ezită.

La naiba.

— Nu, spune.

Încerc să nu mă enervez la auzul răspunsului ei.

— Trebuie să mănânci, Anastasia. Putem mânca aici sau la mine în apartament. Ce preferi?

Nu-mi va cădea în plasă.

— Cred că trebuie să rămânem în public, pe teren neutru.

Așa cum credeam — e deșteaptă domnișoara Steele.

— Crezi că asta m-ar putea opri?

Am vocea răgușită.

Ea înhite în sec.

— Așa sper.

Curmă-i suferința fetei, Grey.

— Vino, am rezervat un salon privat. Fără public.

Mă ridic și-i întind mâna.

O va întinde și ea?

Își mută privirea de la chipul meu la mâna mea.

— Ia-ți vinul, îi ordon.

Își ia paharul și-mi dă mâna.

Când plecăm de la bar, observ privirile admirative ale celorlalți clienți și, în cazul unui tip arătos și athletic, observ apreciere nedisimulată la adresa partenerei mele. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva... și nu cred că-mi place.

Tănărul chelner îmbrăcat în livrea, trimis de maestrul de ceremonii, ne conduce către încăperea pe care am rezervat-o. Are ochi numai pentru domnișoara Steele și-i arunc o privire de avertisment care-l face să se retragă din salonul luxos. Un chelner mai în vârstă o ajută pe Ana să se așeze și-i pune în poală un șervet.

— Am comandat deja. Sper că nu te deranjează.

— Nu, e în regulă, spune ea, dând ușor din cap.

— E bine de știut că poți fi atât de docilă.

Zâmbesc cu subînțeles.

— Acum, unde rămăseserăm?

— La punctele esențiale, spune ea, concentrându-se pe ceea ce trebuie, dar apoi ia o gură mare de vin și obrajii i se colorează.

Cred că încearcă să-și facă un pic de curaj. Trebuie să am grijă cât bea, pentru c-a venit cu mașina.

Ar putea rămâne aici peste noapte... și i-aș putea da jos rochia asta ispititoare.

Mă adun și revin la afaceri — problemele Anei. Scot foaia cu e-mailul ei din buzunarul sacoului. Își îndreaptă umerii încă o dată și se uită la mine nerăbdătoare, iar eu trebuie să-mi stăpânesc râsul.

— Punctul doi. De acord. Este în beneficiul amândurora. Voi corecta.

Mai ia o gură de vin.

— Sănătatea mea sexuală? Păi, toate partenerele mele anterioare și-au făcut teste de sânge și o dată la șase luni îmi fac analize pentru toate riscurile pe care le-ai menționat. Toate analizele mele recente sunt în regulă. Droguri n-am luat niciodată. De fapt, sunt totalmente împotriva drogurilor. Am o politică de toleranță zero față de droguri în ceea ce-i privește pe toți angajații mei și insist asupra testelor anti-drog prin sondaj. Ca să fiu sincer, unul dintre cei pe care i-am concediat azi a picat testul antidrog.

E șocată, dar eu continui.

— N-am făcut niciodată transfuzii de sânge. Ți-am răspuns la întrebare?

Ea dă aprobator din cap.

— Despre următorul punct pe care l-ai menționat am vorbit mai devreme. Te poți retrage când dorești, Anastasia. Nu te voi opri. Totuși, dacă pleci — aici se termină. Asta ca să știi.

Niciodată. A. Doua. Șansă.

— Bine, spune ea, deși nu pare prea sigură.

Rămânem amândoi în tăcere, în timp ce chelnerul intră cu aperitivele. Pentru o clipă mă întreb dacă n-ar fi trebuit să organizez întâlnirea asta la mine la birou, apoi alung acest gând ridicol. Numai

cretinii amestecă afacerile cu plăcerea. Întotdeauna am separat munca de viața mea privată; e una dintre regulile de aur și singura excepție a fost relația cu Elena... dar ea m-a ajutat să-mi pornesc afacerea.

— Sper că-ți plac scoicile, îi spun Anei după ce chelnerul pleacă.

— N-am mâncat niciodată.

— Serios? În fine. Nu trebuie decât să sugi și să înghiți. Cred că te descurci.

Mă uit fix la gura ei, amintindu-mi cât de bine știe să înghită. Ea se înroșește și eu storc o lămâie peste scoici, luând apoi una.

— Hmm, delicioase. Au gustul mării.

Îi zâmbesc când mă privește, fascinată.

— Haide, o încurajez, știind că nu-i genul care să se dea înapoi din fața unei provocări.

— Deci nu trebuie să mestec?

— Nu, Anastasia, nu trebuie.

Și încerc să nu mă gândesc cum m-a mușcat ușor de partea mea anatomică preferată.

Se mușcă ușor de buza de jos și dinții ei lasă acolo niște urme fine.

La naiba. Imaginea asta îmi face trupul să tresalte și mă foiesc pe scaun. Se întinde să ia o scoică, stoarce lămâia, dă capul pe spate și deschide gura mare. Când bagă scoica în gură, trupul mi se încordează.

— Cum e? o întreb, cu o voce ușor răgușită.

— Mai vreau una, spune ea cu umor sec.

— Fată cuminte.

Mă întreabă dac-am ales scoici intenționat, cunoscându-le calitățile afrodisiace. Rămâne surprinsă când îi spun că pur și simplu se aflau în deschiderea meniului.

— N-am nevoie de afrodisiace în preajma ta.

Mda, aș putea să ți-o trag chiar acum.

Poartă-te frumos, Grey. Treci înapoi la negociere.

— Deci unde eram?

Mă întorc la e-mailul ei și mă concentrez asupra lucrurilor pe care nu le înțelege. Punctul 9.

— Mă ascultă în toate privințele. Da, mi-aș dori să faci asta.

E un lucru important pentru mine. Am nevoie să știu dacă e convinsă că vrea și dacă va face *orice* pentru mine.

— Trebuie să faci asta. Gândește-te la lucrul acesta ca la un joc pe roluri, Anastasia.

— Dar mi-e teamă că mă vei răni.

— Cum să te rănesc?

— Fizic.

— Crezi c-aș face așa ceva? Crezi că aș încălca limitele pe care le poți suporta tu?

— Ai spus c-ai mai rănit pe cineva.

— Da, așa e. Dar asta a fost demult.

— Cum ai rănit-o?

— Am suspendat-o de tavanul camerei de joacă. De fapt, asta e una dintre întrebările tale. Suspendarea — pentru asta sunt cârligele din camera de joacă. Pentru jocul cu frânghiile. Una dintre frânghii a fost strânsă prea tare.

Scandalizată, ridică o mână ca să mă opresc.

Prea multe informații.

— Nu vreau să aflu mai multe. Deci pe mine n-o să mă suspenzi? mă întreabă.

— Nu, dacă nu vrei. Poți s-o treci la limite dure.

— Bine.

Răsufală ușurată.

Mai departe, Grey.

— Deci cu ascultatul crezi că te descurci?

Se uită la mine cu ochii aceia care-mi văd sufletul întunecat și habar n-am ce va spune.

La naiba. Țta ar putea fi sfârșitul.

— Aș putea încerca, zice ea, încet.

E rândul meu să răsufli ușurat. *Încă sunt în joc.*

— Bine. Acum perioada.

Punctul 11.

— O lună în loc de trei nu înseamnă nimic, mai ales că vrei un weekend liber în fiecare lună.

Așa nu ajungem nicăieri. Trebuie dresată și nu pot sta departe de ea aproape deloc. Îi spun asta. Poate putem ajunge la un compromis, cum a sugerat ea.

— Ce-ar fi să-ți iei liber o zi dintr-un weekend pe lună — dar eu primesc o noapte în timpul săptămânii?

O privesc cum cântărește oferta.

— Bine, zice ea în cele din urmă, cu o expresie serioasă.

Grozav.

— Și te rog, hai să încercăm timp de trei luni. Dacă nu-i de tine, poți pleca oricând.

— Trei luni, zice ea.

A fost de acord? O să consider că da.

Așa. Să continuăm.

— Faza cu proprietatea e doar terminologie și se referă la principiul supunerii. Înseamnă să te introduc în starea potrivită, ca să înțelegi ce vreau de la tine. Și vreau să știi că de îndată ce-mi vei trece pragul ca supusă, o să fac cu tine ce vreau. Trebuie să accepți asta de bunăvoie. De-asta trebuie să ai încredere în mine. Ți-o voi trage la orice oră, oricum vreau — oriunde vreau. Te voi pedepsi, pentru că vei greși. Te voi dresa ca să mă satisfaci. Dar știu că n-ai mai făcut asta niciodată. La început o luăm ușor și te voi ajuta. Vom construi diverse scenarii. Vreau să ai încredere în mine, dar știu că trebuie să-ți câștig încrederea și așa voi face. Acest punct este pentru a te ajuta să intri în atmosferă; înseamnă că orice se poate întâmpla.

Frumos discurs, Grey.

Se lasă pe spate — copleșită, presupun.

— Mă urmărești? o întreb, încet.

Chelnerul își face discret apariția și-l las să strângă masa.

— Mai vrei niște vin? o întreb.

— Am de condus.

Bun răspuns.

— Atunci apă?

Dă din cap.

— Plată sau minerală?

— Minerală, te rog.

Chelnerul iese cu farfuriile noastre.

— Ești foarte tăcută, îi șoptesc.

De-abia a scos o vorbă.

— Tu ești foarte vorbăreț, ripostează ea.

Din nou corect, domnișoară Steele.

Acum următorul punct de pe lista ei: clauza numărul 15. Inspir adânc.

— Disciplina. Este o graniță foarte fină între plăcere și durere, Anastasia. Sunt fațetele aceleiași monede, una nu există fără cealaltă. Îți pot arăta cât de plăcută poate fi durerea. Nu mă crezi acum, dar trebuie să ai încredere. O să te doară, dar nu va fi ceva ce nu poți suporta.

M-am săturat să tot spun asta.

— Totul se reduce la încredere. Ai încredere în mine, Ana?

— Da, am, spune ea imediat.

Răspunsul ei mă ia complet prin surprindere.

Din nou.

I-am câștigat deja încrederea?

— Atunci, restul sunt doar amănunte.

Mă umflu în pene.

— Amănunte importante.

Are dreptate. *Concentrează-te, Grey.*

— Bine, hai să vorbim despre ele.

Chelnerul intră cu antreurile.

— Sper că-ți place peștele, spun, după ce mâncarea ne e servită.

Codul negru arată delicios. Ana ia o înghițitură.

În sfârșit, mănâncă!

— Regulile, continui eu. Să vorbim despre ele. Mâncarea e o problemă?

— Da.

— Pot să reformulez și să spun că vei mânca de cel puțin trei ori pe zi?

— Nu.

Îmi înăbuș un oftat de enervare și insist.

— Trebuie să mă asigur că nu suferi de foame.

Se încruntă.

— Va trebui să ai încredere în mine.

— Ah, touché, domnișoară Steele, mormăi mai mult pentru mine.

Astea sunt niște bătălii pe care n-am cum să le câștig.

— Cedezi la mâncare și la somn.

Ușurată, îmi oferă un zâmbet mic.

— De ce nu mă pot uita la tine? mă întreabă.

— E o chestie între dominator și supusă. O să te obișnuiești.

Se încruntă din nou, dar de data asta pare întristată.

— De ce nu te pot atinge? mă întreabă.

— Pentru că n-ai voie.

Închide-i gura, Grey.

— Din cauza doamnei Robinson?

Poftim?

— De ce crezi asta? Crezi că m-a traumatizat?

Dă ușor din cap.

— Nu, Anastasia. Nu ea e motivul. În plus, doamna Robinson n-ar accepta asemenea tâmpenii din partea mea.

— Deci n-are legătură cu ea, spune Ana, nedumerită.

— Nu.

Nu suport să fiu atins. Și, iubito, chiar nu vrei să afli de ce.

— Și nici nu vreau să te masturbezi, adaug eu.

— Sunt curioasă să știu de ce.

— Pentru că vreau să te satisfac eu.

De fapt, vreau chiar acum. I-aș trage-o chiar aici să văd dacă poate să-și țină gura. Să nu scoată un sunet, știind că ne pot auzi angajații hotelului sau clienții. În definitiv, de-asta am rezervat separeul ăsta.

Deschide gura să spună ceva, dar se răzgândește și mai ia o îmbucătură din mâncarea aproape neatinsă.

— Te-am făcut să te gândești la multe, nu-i așa? îi zic, împăturind foaia de hârtie și punând-o la loc în buzunarul interior.

— Da.

— Vrei să vorbim acum și despre limitele flexibile?

— Nu la masă.

— Ți-e scârbă?

— Cam așa ceva.

— N-ai mâncat prea mult.

— Am mâncat destul.

Deja m-am plictisit.

— Trei scoici, patru guri de pește și o tijă de sparanghel, cartofi nu, alune nu, măsline nu, și n-ai mâncat toată ziua. Ziceai că pot avea încredere în tine.

Face ochii mari.

Da. Ți-am numărat îmbucăturile, Ana.

— Christian, te rog, nu am zilnic discuții de genul ăsta.

— Trebuie să fii în formă și sănătoasă, Anastasia.

Tonul meu e cât se poate de hotărât.

— Știu.

— Și în momentul ăsta am chef să dau jos rochia aia de pe tine.

— Nu cred că-i o idee bună, șoptește ea. N-am mâncat desert.

— Vrei desert?

Când n-ai mâncat nici felul principal?

— Da.

— Tu ai putea fi desertul.

— Nu cred că sunt atât de dulce.

— Anastasia, ești delicioasă. Știu eu.

— Christian. Tu folosești sexul ca pe o armă. Chiar nu e corect.

Se uită în jos, iar vocea ei are o notă melancolică. Își ridică din nou privirea, fixându-mă intens cu ochii ei albaștri, tulburători și... excitanți.

— Ai dreptate, așa fac, recunosc eu. În viață te folosești de ce ai la îndemână. Asta nu schimbă cu nimic cât de mult te doresc. Aici. Acum.

Și am putea să ne-o tragem chiar aici, chiar acum. Știu că vrei, Ana. Îți aud respirația întretăiată.

— Aș vrea să încerc ceva.

Chiar vreau să văd cât de tăcută poate fi și dacă o poate face chiar aici, în ciuda temerii că am putea fi descoperiți.

Ridică din nou din sprânceană; e confuză.

— Dacă ai fi supusa mea, n-ar trebui să te gândești prea mult la asta. Ar fi ușor. Toate acele decizii — toate acele procese de gândire din spatele lor. „E bine să fac asta? Aici? Acum?“ N-ar trebui să-ți faci griji pentru nimic. Asta ar fi treaba mea, dacă aș fi dominatorul tău. Și știu că, în acest moment, mă dorești, Anastasia.

Își aruncă părul peste umăr și se încruntă și mai tare, lingându-și apoi buzele.

O, da. Mă dorește.

— Îmi dau seama de asta pentru că trupul tău te dă de gol. Strângi din coapse și de-abia mai răsuflă.

— Cum ți-ai dat seama ce fac cu coapsele? mă întreabă și pare șocată.

— Am simțit fața de masă mișcându-se, în plus e o concluzie la care am ajuns după ani întregi de experiență. Am dreptate, nu-i așa?

Tace pentru o clipă și se uită în altă parte.

— Nu mi-am terminat codul, spune ea, înroșindu-se.

— Alegi un pește rece în loc să m-alegi pe mine?

Privirile ni se întâlnesc, iar ea are ochii mari, cu pupilele negre și dilatate.

— Credeam că vrei să termin ce am în farfurie.

— În acest moment, domnișoară, nu mă interesează deloc dacă mănânci sau nu.

— Christian. Nu lupți corect.

— Știu. Niciodată n-am făcut-o.

Ne uităm unul la altul ca într-un război al voințelor, amândoi simțind tensiunea sexuală dintre noi.

Te rog, vrei să faci cum ți se spune? O implor din priviri. Dar în ochi are o sclipire senzuală de rebeliune și un zâmbet i se ivește pe buze. Încă se uită în ochii mei, mai ia o tijă de sparanghel și se mușcă intenționat de buză.

Ce face?

Foarte lent, își bagă capătul tijeii în gură și îl sugă.

La naiba.

Mă tachinează — o tactică periculoasă care mă va face să i-o trag peste masă.

Ah, hai să ne jucăm, domnișoară Steele.

O privesc fascinat și simt cum mi se întărește penisul.

— Anastasia. Ce faci aici? o avertizez eu.

— Îmi mănânc sparanghelul, spune ea, cu un zâmbet timid.

— Cred că te joci cu mine, domnișoară Steele.

— Îmi termin mâncarea, domnule Grey.

Buzele i se desfac și mai mult, încet, lasciv, iar temperatura din încăpere crește cu câteva grade. Chiar nu știe cât e de sexy... Aproape că sar pe ea, când chelnerul bate la ușă și intră.

La naiba.

Îl las să ia farfuriile, apoi îmi îndrept atenția către domnișoara Steele. Dar ea se încruntă din nou și începe să se joace iarăși cu degetele.

La naiba.

— Vrei desert? o întreb.

— Nu, mulțumesc. Cred c-ar trebui să plec, zice ea, coborându-și privirea.

— Să pleci?

Pleacă?

Chelnerul iese repede cu farfuriile.

— Da, spune Ana, pe un ton hotărât.

Se ridică în picioare, pregătită să plece. Mă ridic și eu automat.

— Amândoi avem mâine ceremonia de absolvire, zice ea.

Nu merge deloc conform planului.

— Nu vreau să pleci, îi spun, pentru că ăsta-i adevărul.

— Te rog, trebuie, insistă ea.

— De ce?

— Pentru că mi-ai dat multe la care să mă gândesc și trebuie să iau puțină distanță.

Mă imploră din priviri s-o las să plece.

Dar ajunseserăm atât de departe cu negocierea noastră. Făcuserăm compromisuri. Putem să facem relația asta să meargă. *Eu trebuie s-o fac să meargă.*

— Te-aș putea convinge să rămâi, îi zic, știind c-o pot seduce aici și acum.

— Da, ai putea foarte ușor, dar nu vreau s-o faci.

Totul se năruie — am jucat prea tare. Nu așa trebuia să se încheie seara. Îmi trec mâinile prin păr, plin de frustrare.

— Știi, când ai apărut la mine în birou să-mi iei interviu, erai toată numai „Da, domnule“, „Nu, domnule“. Credeam că ești o supusă înăscută. Dar sincer, Anastasia, nu cred că ai nimic dintr-o supusă în tine.

Fac câțiva pași spre ea și văd cum ochii îi sclipesc, plini de hotărâre.

— S-ar putea să ai dreptate, zice ea.

Nu. Nu. Nu vreau să am dreptate.

— Aș vrea să-mi dai șansa de a vedea dacă este așa sau nu.

Îi mângâi fața și îmi trec degetul mare peste buza ei de jos.

— Nu știi s-o fac altfel, Anastasia. ăsta sunt.

— Știu, spune ea.

Îmi înclin capul și-mi las buzele să zăbovească asupra buzelor ei, așteptând să-și înalțe gura către mine și să închidă ochii. Vreau s-o sărut rapid și cast, dar, când buzele ni se ating, ea se apleacă spre mine și mă prinde de păr, deschizând gura și strecurându-și limba printre buzele mele. O apăs pe spate, lipind-o de mine, și o sărut și mai tare, la fel de aprins.

Doamne, cât o doresc.

— Nu te pot convinge să rămâi? îi șoptesc, iar trupul meu îi răspunde, plin de dorință.

— Nu.

— Petrece-ți noaptea cu mine.

— Fără să te ating? Nu.

La naiba. Întunericul mi se ridică pe dinăuntru, dar îl ignor.

— Ești o femeie imposibilă, mormăi eu și fac un pas în spate, cercetându-i fața și expresia tensionată și frământată. De ce mi se pare că-ți iei la revedere de la mine?

— Pentru că acum plec.

— Știi bine că nu la asta mă refer.

— Christian, trebuie să mă gândesc. Nu știu dacă pot avea cu tine relația pe care ți-o dorești tu.

Închid ochii și-mi reazem fruntea de fruntea ei.

La ce te așteptai, Grey? Nu e făcută pentru așa ceva.

Inspir adânc și o sărut pe frunte, apoi îmi îngrop nasul în părul ei, impregnându-mă de parfumul ei.

Asta e. Gata.

Fac un pas înapoi și-i dau drumul.

— Cum dorești, domnișoară Steele. Te conduc până în hol.

Îi întind mâna poate pentru ultima oară și mă surprinde cât de tare mă doare acest gând. Îmi dă mâna și mergem către recepție în tăcere.

— Mai ai tichetul de la parcare? o întreb când ajungem în hol.

Vorbesc calm și stăpânit, dar pe dinăuntru stau ca pe ace.

Își scoate tichetul din geantă, iar eu i-l întind portarului.

— Mulțumesc pentru cină, zice ea.

— A fost o plăcere pentru mine, domnișoară Steele.

Nu poate fi sfârșitul. Trebuie să-i arăt — să-i demonstrez ce înseamnă asta, ce putem face împreună. Să-i arăt ce putem face în camera de joacă. Apoi va ști. Asta ar putea fi singura cale de a salva întreaga înțelegere. Mă răsucesc repede spre ea.

— Te muți în weekendul ăsta la Seattle. Dacă iei decizia corectă, pot să te văd duminică? o întreb.

— Vedem. Poate, îmi răspunde.

Măcar n-a zis „nu”.

O văd cum se înfioară.

— E mai rece acum. N-ai jachetă? o întreb.

— Nu.

Femeia asta are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Îmi scot sacoul.

— Uite. Nu vreau să răcești.

I-l așez pe umeri, iar ea se înfășoară strâns în el și inspiră profund.

Îi place parfumul meu? Așa cum și mie îmi place parfumul ei?

Poate că nu-i totul pierdut?

Valetul aduce un VW Broscuță foarte vechi.

Ce naiba mai e și asta?

— Asta conduci tu?

Cred că-i mai bătrân decât bunicul Theodore. *Doamne!* Valetul predă cheile, iar eu îi dau un bacșiș generos. Merită un spor de risc.

— Te ține la drum lung?

Mă uit urât la Ana. Cum poate fi în siguranță în vechitura asta?

— Da.

— Ajungi cu ea la Seattle?

— Da. Ajung.

— În siguranță?

— Da.

Încearcă să mă liniștească.

— Bine, e veche. Dar e a mea și merge bine. Tatăl meu vitreg mi-a cumpărat-o.

Când îi spun că aş putea s-o ajut, îşi dă seama ce-i propun și se schimbă imediat la față.

E supărată.

— *Nu-mi cumperi nicio mașină, spune ea cu emfază.*

— Mai vedem noi, bombăn eu, încercând să-mi păstrez calmul.

Îi deschid portiera și, când urcă în mașină, mă întreb dacă n-ar fi trebuit să-l rog pe Taylor s-o ducă acasă. *La naiba.* Îmi amintesc că e seara lui liberă.

După ce închid portiera, ea coboară geamul... dureros de încet.

Pentru numele lui Dumnezeu!

— Să conduci cu grijă, murmur eu.

— La revedere, Christian, zice ea, și vocea îi tremură, ca și cum s-ar strădui să nu plângă.

La naiba. Nu mai sunt iritat și preocupat de soarta ei, ci mă simt neajutorat atunci când mașina ei se îndepărtează pe stradă.

Nu știi dacă o voi mai vedea vreodată.

Stau ca un prost pe trotuar până când luminile din spate ale mașinii ei dispar în noapte.

La naiba. De ce-a mers atât de prost?

Intru din nou în hotel, ajung la bar și comand o sticlă de Sancerre. O iau cu mine și mă duc în cameră. Laptopul stă deschis pe birou și, înainte de a se desface sticla, mă așez și încep să scriu un e-mail.

De la: Christian Grey

Despre: Seara asta

Data: 25 mai 2011, 22:01

Către: Anastasia Steele

Nu înțeleg de ce-ai fugit în seara asta. Sper din toată inima că ți-am răspuns la toate întrebările așa cum doreai. Știu că te-am pus să te

gândești la multe și sper că te vei gândi serios la propunerea mea.
Chiar îmi doresc să meargă. O s-o luăm ușor.
Ai încredere în mine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă uit la ceas. Îi va mai lua cel puțin douăzeci de minute până va ajunge acasă, probabil și mai mult în rabla aia. Îi scriu lui Taylor.

De la: Christian Grey

Despre: Audi A3

Data: 25 mai 2011, 22:04

Către: J B Taylor

Îmi trebuie Audiul ăla mâine.
Mulțumesc.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Deschid sticla de Sancerre, îmi torn un pahar și, luându-mi cartea, mă așez să citesc, străduindu-mă din greu să mă concentrez. Ochii mi se tot întorc la ecranul laptopului. Când îmi va răspunde?

Minutele trec și mă neliniștesc; de ce nu mi-a răspuns la e-mail?
La ora 11:00, îi trimit un mesaj.

Ai ajuns acasă cu bine?

Dar nu primesc niciun răspuns. Poate că s-a dus direct să se culce. Înainte de miezul nopții îi mai scriu un e-mail.

De la: Christian Grey

Despre: Seara asta

Data: 25 mai 2011, 23:58

Către: Anastasia Steele

Sper c-ai ajuns acasă cu mașina aia a ta.

Dă-mi un semn că ești OK.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

O s-o văd mâine la ceremonia de absolvire și o să-mi dau seama dacă are de gând să mă refuze. Cu acest gând deprimant mă dezbrac și mă urc în pat, holbându-mă în tavan.

Ai făcut praf înțelegerea asta, Grey.

**Joi,
26 mai 2011**

Mami e plecată. Uneori iese.
Și rămân singur. Cu mașinuțele și cu păturica mea.
Când vine acasă, doarme pe canapea. Canapeaua e
maronie și lipicioasă. Mami e obosită. Sau vine acasă cu
ceva de mâncare. Îmi plac zilele-acelea. Avem pâine cu unt.
Uneori avem macaroane cu brânză. Astea sunt preferatele
mele.

Azi mami e plecată. Mă joc cu mașinuțele. Merg atât de
repede pe podea. Mami e plecată. Va veni înapoi. Va veni.
Când se întoarce mami acasă?

S-a întunecat acum și mami e plecată. Mă urc pe scăunel și
aprind lumina.

O aprind. O sting. O aprind. O sting. O aprind. O sting.
Lumină. Întuneric. Lumină. Întuneric. Lumină.

Mi-e foame. Mănânc niște brânză. E brânză în frigider.
Brânză cu blăniță albastră.

Când se-ntoarce mami acasă?

Câteodată vine cu el. Îl urăsc. Când vine, mă ascund.
 Ascunzătoarea mea favorită e dulapul lui mami. Miroase a mami. Miroase a mami când e fericită.
 Când se-ntoarce mami acasă?
 Patul meu e rece. Și mi-e foame. Am păturica și mașinutele, dar n-o am pe mami. Când se întoarce mami acasă?

Mă trezesc speriat.

La naiba. La naiba. La naiba.

Îmi urăsc visele. Sunt încărcate cu amintiri chinuitoare, aduceri-aminte dintr-o perioadă pe care vreau s-o uit. Inima-mi bate cu putere și sunt scaldat în transpirație. Dar cea mai rea urmare a acestor coșmaruri este că trebuie să-mi calmez neliniștea care mă copleșește când mă trezesc.

Coșmarurile au devenit recent și mai frecvente, și mai intense. Nu-mi dau seama de ce. Al naibii Flynn — nu se întoarce până săptămâna viitoare. Îmi trec mâinile prin păr și mă uit la ceas. E 5:38 și zorii zilei se revarsă prin draperii. Mai e puțin și trebuie să mă trezesc.

Du-te să alergi, Grey.

Deocamdată n-am primit niciun mesaj și niciun e-mail de la Ana. Picioarele mele aleargă pe trotuar, în timp ce neliniștea din mine crește.

Las-o baltă, Grey.

Las-o dracului baltă!

Știu că o voi vedea la ceremonia de absolvire.

Dar nu pot s-o las baltă.

Înainte să fac duș, îi mai trimit un mesaj.

Sună-mă.

Vreau doar să știu că e bine.

Trece și micul dejun și tot n-am nicio veste de la Ana. Ca să mi-o scot din cap lucrez câteva ore la discursul meu pentru ceremonia de absolvire, în care voi lăuda activitatea extraordinară a departamentului de științe ale mediului și progresul pe care acesta l-a făcut în parteneriat cu GEH în domeniul tehnologiei arabile în țările în curs de dezvoltare.

„*Toate fac parte din planul tău de a hrăni planeta?*“ Cuvintele tăioase ale Anei îmi răsună în cap, unde se izbesc de coșmarul nopții trecute.

Alung gândul apucându-mă să rescriu. Sam, vicepreședintele care se ocupă de publicitate, mi-a trimis o ciornă mult prea pretențioasă pentru mine. Îmi ia o oră să-i transform limbajul de lemn în ceva mai uman.

E nouă și jumătate și încă nu am niciun semn de la Ana. Tăcerea ei mă îngrijorează — și, sincer, mi se pare o dovadă de cruzime din partea ei. O sun, dar îmi intră mesageria vocală.

Închid.

Păstrează-ți demnitatea, Grey.

Aud că mi-a sosit un e-mail și inima începe să-mi bată mai repede — dar e de la Mia. În ciuda dispoziției proaste în care sunt, zâmbesc. Mi-a fost dor de fata asta.

De la: Mia G. Chef Extraordinaire

Despre: Zboruri

Data: 26 mai 2011, 18:32 GMT-1

Către: Christian Grey

Hei, Christian,

De-abia aștept să scap de-aici!

Salvează-mă. Te rog.

Vin sâmbătă, cu zborul AF3622. Ajunge la ora 12:22 p.m. și tata m-a obligat să zbor pe locurile ieftine! *îmbufnată!

Voi avea foarte multe bagaje. Mor. Mor. Mor după moda de la Paris.

Mama spune că ai o iubită.

E adevărat?

Cum arată?

TREBUIE SĂ AFLU!!!!

Nu vedem sâmbătă. Mi-e tare dor de tine.

À bientôt, mon frère.

Mxxxxxxxxxx

La dracu'! Gura bogată a maică-mii. Ana nu e iubita mea! Și sâmbătă voi fi nevoit să fac față soră-mii, care are o gură la fel de bogată, optimismului și întrebărilor ei indiscrete. Poate fi foarte obositoare. Memorez numărul și ora zborului și îi trimit Mieî un e-mail scurt, în care o anunț că voi fi acolo.

La 9:45 sunt pregătit pentru ceremonie. Costum gri, cămașă albă și, desigur, *acea* cravată. Va fi mesajul meu subtil către Ana că n-am renunțat, un semn al clipelor plăcute petrecute împreună.

Mda, clipe foarte plăcute... îmi amintesc de ea legată și plină de dorință. *La naiba. De ce nu m-a sunat?* O mai sun o dată.

La naiba.

Tot nu răspunde!

La ora 10:00 fix, cineva bate la ușă. E Taylor.

— Bună dimineața, îi spun când intră.

— Domnule Grey.

— Cum a fost ieri?

— Bine, domnule.

Expresia lui Taylor devine mai blândă. Cred că se gândește la fiica lui.

— Sophie?

— E o fetiță foarte bună, domnule. Și se descurcă grozav la școală.

— Mă bucur.

— A3-ul va ajunge la Portland în cursul după-amiezii.

— Excelent. Hai să mergem.

Și, deși n-am chef să recunosc, de-abia aștept s-o văd pe domnișoara Steele.

Secretara rectorului mă conduce într-o încăpere mică de lângă amfiteatrul de la WSU. Se îmbujorează, aproape la fel ca o tânără pe care o cunosc la modul intim. Acolo, în anticameră, profesori, membri ai personalului administrativ și câțiva studenți beau împreună o cafea, înainte de ceremonia de absolvire. Printre aceștia, spre surprinderea mea, este și Katherine Kavanagh.

— Bună, Christian, spune ea, venind către mine cu atitudinea semeață a oamenilor cu bani.

Poartă roba de absolvire și pare destul de veselă; cu siguranță a văzut-o pe Ana.

— Bună, Katherine. Ce mai faci?

— Pari uimit că mă vezi aici, zice ea, ignorându-mi salutul și părând un pic jignită. Sunt șefă de promoție. Nu ți-a spus Elliot?

— Nu, nu mi-a spus.

Nu stăm toată ziua bot în bot, pentru numele lui Dumnezeu.

— Felicitări, adaug eu, din complezență.

— Mulțumesc.

Are un ton tăios.

— Ana e aici?

— Va fi. Vine cu tatăl ei.

— Ai văzut-o de dimineață?

— Da. De ce?

— Voiam să știu dacă a ajuns acasă cu rabla aia a ei de mașină.

— Wanda. O cheamă Wanda. Și da, a ajuns.

Se uită la mine cu o expresie întrebătoare.

— Mă bucur să aud asta.

În acel moment ni se alătură rectorul și, zâmbindu-i politicos lui Kavanagh, mă conduce către ceilalți profesori.

Mă bucur că Ana e teafără, însă mă enervează că nu mi-a răspuns la niciun mesaj.

Nu-i semn bun.

Dar n-am prea mult timp la dispoziție să mă gândesc la asta — unul dintre profesori anunță că va începe ceremonia și ne conduce pe toți către un culoar.

Într-o clipă de slăbiciune o mai sun o dată pe Ana. Intră iar căsuța vocală, iar Kavanagh mă întrerupe.

— De-abia aștept să-ți ascult discursul, spune ea în timp ce mergem pe culoar.

Când ajungem la amfiteatru observ că e mai mare decât mă așteptam și este plin ochi. Cei din sală se ridică și aplaudă ca la comandă când urcăm pe scenă. Aplauzele se aud din ce în ce mai tare, apoi se opresc, transformându-se într-un freamăt constant, și toată lumea se așază.

Când rectorul își începe discursul de bun venit, am timp să cercetez din privri sala. Rândurile din față sunt pline de studenți, în robe identice negru cu roșu. *Unde e?* Inspectez fiecare rând, cu răbdare.

Aici erai.

O găsesc stând în rândul al doilea. E vie. Mă simt ca un tâmpit că mi-am făcut atâtea griji și am irosit atâta energie întrebându-mă pe unde a umblat azi-noapte și azi-dimineață. Ochii ei albaștri și strălucitori se fac mari când mă vede și se foiește pe scaun, îmbujorându-se ușor.

Da. Te-am găsit. Și nu mi-ai răspuns la mesaje.

Mă evită și chestia asta mă scoate din minți. Rău de tot. Închid ochii și-mi imaginez ceara fierbinte căzându-i pe sâni, și mi-o închipui zbătându-se sub mine. Asta are un efect radical asupra trupului meu.

La naiba.

Adună-te, Grey.

O alung din minte, laolaltă cu gândurile mele perverse, și mă concentrez asupra discursurilor.

Kavanagh ține un discurs foarte inspirat despre cum să fructificăm șansele care ni se oferă — *da, carpe diem, Kate* — și este

aplaudată la scenă deschisă când termină. E clar că e deșteaptă, populară și încrezătoare. Nu ca încântătoarea domnișoară Steele, care este retrasă și timidă. Mă mir că fetele astea două sunt prietene.

Îmi aud numele; rectorul m-a prezentat. Mă ridic și mă apropiu de tribună. *E momentul, Grey.*

— Sunt profund recunoscător și mișcat de marea cinste pe care conducerea universității mi-a acordat-o astăzi. Îmi oferă rarul prilej de a vorbi despre activitatea impresionantă a Facultății de Științe Ecologice din cadrul universității. Scopul nostru este să dezvoltăm metode agricole viabile și sustenabile ecologic pentru țările lumii a treia. Iar țelul suprem este să ajutăm la eradicarea foametei și a sărăciei pe tot cuprinsul globului. Peste un miliard de oameni, mai ales din Africa subsahariană, Asia de Sud și America Latină, trăiesc într-o sărăcie cumplită. Disfuncționalitățile de natură agricolă abundă în aceste părți ale lumii, iar consecința este distrugerea ecologică și socială. Știu din proprie experiență ce înseamnă să suferi de foame. Această călătorie are pentru mine un caracter foarte personal... Ca parteneri, WSU și GEH au înregistrat progrese importante în domeniul fertilizării solului și-al tehnologizării agriculturii. Dezvoltăm sistemele de agricultură organică și deja terenurile noastre de testare au recolte mai mari cu 30 la sută pe hectar. WSU a avut un rol fundamental în aceste realizări fantastice. Iar GEH se mândrește cu acei studenți care ni s-au alăturat ca stagiați și care lucrează la terenurile noastre cultivabile din Africa. Munca lor are un efect pozitiv asupra comunităților locale și asupra lor înșiși. Împreună putem lupta cu foametea și cu sărăcia extremă care distrug aceste regiuni. Dar în epoca evoluției tehnologice, când lumea civilizată a luat un avans considerabil, adâncind și mai tare prăpastia între favorizați și defavorizați, este esențial să ne amintim că nu trebuie să irosim resursele finite ale planetei. Resursele aparțin întregii omeniri și trebuie să le economisim, să găsim feluri de a le reînnoi și de a crea soluții noi pentru a hrăni această planetă suprapopulată. Cum am mai spus, eforturile reunite ale GEH și WSU vor genera soluții și este

misiunea noastră să facem cunoscut acest mesaj. Prin intermediul diviziei de telecomunicații a GEH intenționăm să oferim o sursă de informare și educare în țările în curs de dezvoltare. Sunt mândru să vă anunț că facem progrese impresionante în domeniul tehnologiei solare, a rezistenței bateriilor și a distribuției wireless, ceea ce va duce internetul în cele mai îndepărtate părți ale lumii — iar obiectivul nostru este să-l oferim gratis utilizatorilor din aceste zone. Accesul la educație și la informație, pe care noi îl considerăm aici firesc, este un factor crucial al eradicării sărăciei în aceste regiuni în curs de dezvoltare. Noi suntem norocoși. Suntem privilegiați. Unii mai mult ca alții, iar eu fac parte din această categorie. Avem obligația morală de a oferi și celor mai puțin norocoși o viață decentă, sănătoasă, sigură și îndeplătoare, cu acces la multe dintre resursele de care noi ne bucurăm aici. Închei cu un citat după care m-am ghidat întotdeauna. Și parafrazez un proverb amerindian: „Doar atunci când ultima frunză va cădea, când ultimul copac va muri și când ultimul pește va fi prins ne vom da seama că nu putem mânca bani“.

Când încep aplauzele, mă așez și evit să mă uit la Ana, îndreptându-mi privirea către panoul WSU agățat în spatele amfiteatrului. Dacă vrea să mă ignore, bine. Și eu mă pricep la jocul ăsta.

Rectorul se ridică să anunțe înmânarea diplomelor. Și așa începe agonia, până o să ajungem la ea și o s-o văd din nou.

După o veșnicie îi aud numele: „Anastasia Steele“. Un val de aplauze, apoi vine către mine gânditoare și îngrijorată.

La naiba.

La ce se gândește oare?

Stăpânește-te, Grey.

— Felicitări, domnișoară Steele, spun când îi ofer diploma.

Ne strângem mâna, dar nu-i dau drumul să plece.

— Ai vreo problemă cu laptopul?

Pare uluită.

— Nu.

— Atunci îmi ignori e-mailurile?

Îi dau drumul.

— Le-am văzut doar pe cele cu fuziuni și achiziții.

Ce mama dracului înseamnă asta?

Se încruntă și mai tare, dar trebuie s-o las să plece — deja se face coadă în spatele ei.

— Vorbim mai târziu.

O las să înțeleagă că n-am încheiat această discuție.

Mă simt ca în purgatoriu când se termină coada. Fetele m-au măsurat din priviri, mi-au făcut ochi dulci, mi-au strâns mâna hlizindu-se tâmp și am primit pe ascuns cinci hârtiuțe cu numere de telefon. Mă bucur când părăsesc scena alături de ceilalți vorbitori, în sunet de imnuri studențești și aplauze.

Pe culoar o apuc pe Kavanagh de braț.

— Trebuie să vorbesc cu Ana. Poți s-o găsești? Acum.

Kavanagh este luată prin surprindere, dar înainte să apuce să spună ceva adaug, pe un ton cât se poate de politicos:

— Te rog.

Buzele i se subțiază într-o expresie dezaprobatoare, dar așteaptă alături de mine să treacă profesorii și studenții, după care se întoarce în amfiteatru. Rectorul se oprește să mă felicite pentru discurs.

— Mă simt onorat că m-ați invitat, îi răspund, strângându-i mâna încă o dată.

Cu coada ochiului o depistez pe Kate pe culoar — cu Ana lângă ea. Mă scuz și pornesc către Ana.

— Mulțumesc, îi zic lui Kate, care se uită îngrijorată la Ana.

Fără s-o bag în seamă, o apuc pe Ana de cot și ieșim împreună pe prima ușă care-mi iese în cale. Este vestiarul băieților și, după mirosul proaspăt, îmi dau seama că e gol. Încui ușa și mă întorc către domnișoara Steele.

— De ce nu mi-a răspuns la e-mail? Sau la SMS? o întreb.

Ea clipește de câteva ori, consternată.

— Azi nu mi-am verificat deloc nici computerul, nici telefonul.

Pare sincer uluită de izbucnirea mea.

— Ai ținut un discurs foarte frumos, adaugă ea.

— Mulțumesc, mormări eu, derutat.

Cum e posibil să nu-și fi verificat telefonul sau e-mailul?

— Am înțeles de ce ai problemele acelea cu mâncarea, zice ea cu un ton blând — și, dacă nu mă înșel, compătitor.

— Anastasia, n-am chef de discuția asta acum.

N-am nevoie de mila ta.

Închid ochii. Am crezut tot timpul că nu vrea să stea de vorbă cu mine.

— Mi-am făcut griji din cauza ta.

— Griji? De ce?

— Pentru că te-ai dus acasă cu rabla aia a ta de mașină.

Și pentru că am crezut că am stricat înțelegerea dintre noi.

Ana ia o atitudine defensivă.

— Poftim? Nu e deloc o rablă. E o mașină bună. José mi-o repară în mod regulat.

— José, fotografu?

Hai, că e din ce în ce mai bine.

— Da, Broscuța a fost a mamei lui.

— Și probabil a bunică-sii și a străbunică-sii. Nu e o mașină sigură.

Aproape că urlu.

— O conduc de peste trei ani. Îmi pare rău că ți-ai făcut griji. De ce nu m-ai sunat?

Am sunat-o pe mobil. Nu-și folosește mobilul deloc? Vorbește despre telefonul fix de acasă? Îmi trec mâna prin păr, cuprins de exasperare, și inspir adânc. Nu mai pot să ocolesc subiectul.

— Anastasia, vreau un răspuns de la tine. Așteptarea asta mă înnebunește.

Pare extrem de surprinsă.

La naiba.

— Christian... uite, l-am lăsat singur pe tatăl meu vitreg.

— Măine. Vreau un răspuns până mâine.

— Bine. Măine o să-l ai, zice ea cu o privire îngrijorată.

Măcar n-a spus „nu“. Și, încă o dată, mă simt surprinzător de ușurat.

Ce mama dracului e cu femeia asta? Se uită fix la mine cu ochii ei albaștri și sinceri, cu chipul străbătut de neliniște și rezist cu greu nevoii de-a o atinge.

— Rămâi să bei ceva? o întreb.

— Nu știu ce vrea să facă Ray.

Pare nesigură.

— Tatăl tău vitreg? Mi-ar plăcea să-l cunosc.

Pare și mai nesigură.

— Nu cred că-i o idee bună, spune ea posomorâtă, iar eu descui ușa.

Poftim? De ce? Pentru că acum știe cât de sărac eram în copilărie? Sau pentru că știe cum îmi place să mi-o trag? Sau pentru că sunt un monstru?

— Ți-e rușine cu mine?

— Nu! exclamă ea și-și dă ochii peste cap, enervată. Dar cum să te prezint tatălui meu, drept cine?

Ridicăm mâinile, exasperată.

— „Ăsta e bărbatul care m-a dezvirginat și care vrea să începem o relație BDSM?“ Văd că nu porți pantofi de alergare.

Pantofi de alergare?

Adică taică-său o să mă fugărească? Și uite cum a făcut o glumă, detensionând atmosfera. Zâmbesc și îmi surâde și ea și văd cum i se luminează chipul.

— Ca să știi, alerg destul de repede, îi răspund, în joacă. Spune-i că suntem prieteni, Anastasia.

Deschid ușa și o urmez, dar mă opresc când dau de rector și de colegii săi. Se răsucesc și se holbează după domnișoara Steele, dar ea dispăre în amfiteatru. Apoi se întorc toți către mine.

Ce fac cu domnișoara Steele nu e treaba voastră, oameni buni.

Îl salut pe rector scurt și politicos din cap, iar el mă întreabă dacă aș vrea să-i cunosc colegii și să iau o gustare împreună cu ei.

— Desigur, îi răspund.

Îmi ia o jumătate de oră să scap de la adunarea profesorilor și, când părăsesc petrecerea aglomerată, dau nas în nas cu Kavanagh. Mergem către peluza unde absolvenții și familiile lor beau ceva în cinstea absolvirii, într-un cort imens.

— Deci ai invitat-o pe Ana la cină duminică? mă întreabă.

Duminică? I-a zis Ana că ne vedem duminică?

— La părinții tăi, adaugă Kavanagh.

La părinții mei?

O văd pe Ana.

Ce mama dracului?

Un tip înalt și blond care arată de parcă tocmai a aterizat de pe o plajă din California o ține în brațe și o mângâie.

Cine naiba e ăsta? De-asta nu vrea ea să vină să bem ceva împreună?

Ana își ridică privirea, îmi vede expresia și pălește când colega ei de cameră se apropie de individ.

— Bună, Ray, spune și-l pupă pe un tip mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum care nu i se potrivește și care stă lângă Ana.

El trebuie să fie Raymond Steele.

— L-ai cunoscut pe iubitul Anei? îl întreabă Kavanagh. Christian Grey.

Iubit!

— Domnule Steele, e o plăcere să vă cunosc.

— Domnule Grey, spune el, destul de surprins.

Ne dăm mâna; mă strânge ferm, și simt că degetele și palma sa sunt aspre la pipăit. E un om care muncește cu mâinile. Apoi îmi amintesc — este dulgher. Ochii lui aproape negri nu trădează nimic.

— Și el e fratele meu, Ethan Kavanagh, spune Kate, prezentându-l pe trântorul de plajă care o ține în brațe pe Ana.

Ah. Odraslele Kavanagh laolaltă.

Îi mormăi numele când îi strâng mâna fină, care nu seamănă deloc cu cea a lui Ray Steele.

Acum ia-ți labele de pe fata mea, nemernicule.

— Ana, iubito, îi șoptesc, întinzând mâna și, ca o femeie ascultătoare ce e, vine să mă-mbrățișeze.

Și-a scos roba de absolvire și poartă o rochie de un gri-pal cu spatele gol, care îi scoate la iveală umerii și silueta perfectă.

Două rochii în două zile diferite. Mă răsfăță.

— Ethan, mama și tata voiau să discute ceva cu tine.

Kavanagh își gonește fratele, lăsându-mă cu Ana și cu tatăl ei.

— De când vă cunoașteți voi doi, copii? Întreabă domnul Steele.

O cuprind pe Ana pe după umeri și îmi trec degetul mare peste spatele ei gol, iar ea tresare. Îi spun că ne cunoaștem de câteva săptămâni.

— Ne-am întâlnit când Anastasia a venit să mă intervieveze pentru ziarul studenților.

— Nu știam că lucrezi pentru ziarul studenților, Ana, spune domnul Steele.

— Kate era bolnavă, îi explică ea.

Ray Steele se uită la fiica lui și se încruntă.

— Frumos discurs ai ținut, domnule Grey, spune el.

— Mulțumesc, domnule. Am înțeles că sunteți un pescar pasionat.

— Chiar sunt. Ți-a povestit Annie?

— Da.

— Tu pescuiești?

Are o scânteie de curiozitate în ochii căprui.

— Nu atât de mult pe cât mi-aș dori. Tatăl meu ne lua pe mine și pe fratele meu la pescuit când eram mici. Lui îi plăceau foarte mult păstrăvii. Cred că de la el m-am molipsit.

Ana ascultă pentru un moment, apoi se scuză și dispare în mulțime, alăturându-se grupului în care se află Kavanagh.

Frate, arată senzațional în rochia asta.

— Da? Și unde prescuiești?

Întrebarea lui Ray Steele mă readuce la realitate. Știu că e un test.

— Pe toată coasta de nord-est a Pacificului.

— Ai crescut în Washington?

— Da, domnule. Tata ne-a școlit pe râul Wynoochee.

Un zâmbet înflorește pe buzele lui Steele.

— Îl cunosc bine.

— Dar preferatul lui e Skagit. Țărml din SUA. Ne dădea jos din pat la niște ore inumane și mergeam cu mașina până acolo. A prins niște pești zdraveni în râul ăla.

— E apă dulce acolo. Am prins și eu câțiva uriași în Skagit. Pe malul canadian.

— E unul dintre cele mai bune medii pentru păstrăvii sălbatici. Te aleargă mai mult decât cei de la crescătorie, spun eu, cu ochii după Ana.

— Sunt de acord cu tine.

— Fratele meu a prins câțiva monștri din ăștia sălbatici. Eu încă mai aștept un trofeu.

— Într-o bună zi, nu-i așa?

— Sper.

Ana are o discuție aprinsă cu Kavanagh. *Despre ce-or vorbi femeile astea două?*

— Și acum vă mai duceți la pescuit? mă adresez din nou domnului Steele.

— Desigur. José — prietenul Anei —, tatăl lui și cu mine fugim la pescuit de câte ori avem ocazia.

Al naibii fotograf! Iar el?

— El e tipul care are grijă de Broscuța?

— Da, el e.

— Minunată mașină, Broscuța. Sunt fan al mașinilor germane.

— Da? Annie moare după mașinuța asta, dar eu cred că i-a trecut de mult vremea.

— E ciudat că spuneți asta. Mă gândeam să-i împrumut una dintre mașinile companiei. Credeți că va accepta?

— Probabil. Cum consideră Annie.

— Minunat. Am impresia că Anei nu-i place pescuitul.

— Nu. Fata asta seamănă cu maică-sa. Nu suportă ca peștele să sufere. Nici râmele, de fapt. Are un suflet bun.

Se uită la mine cu subînțeles. *Ah*. Un avertisment de la Raymond Steele. Încerc să glumesc.

— Nu mă mir că n-a mâncat peștele acela pe care l-am comandat zilele trecute.

Steele chicotește.

— Mănâncă pește fără probleme.

Ana a terminat de vorbit cu frații Kavanagh și se întoarce la noi.

— Bună, zice, zâmbindu-ne.

— Annie, unde e toaleta? întreabă Steele.

Ea îi spune că trebuie să iasă din cort și apoi s-o ia la stânga.

— Ne vedem imediat. Distrăți-vă, copii, zice el.

Ana se uită în urma lui, apoi mă privește agitată. Dar, înainte ca oricare dintre noi să apuce să spună ceva, ne întrerupe fotograficul. Ne face repede o poză împreună, apoi dispare.

— Deci l-ai fermecat și pe tata? zice Ana, cu o voce dulce și zeflemitoare.

— Și pe el?

Pe tine te-am fermecat, domnișoară Steele?

Îmi trec degetele peste obraji ei care se îmbujorează.

— Ah, mi-aș dori să știu la ce te gândești, Anastasia.

O prind de bărbie și-i ridic capul ca să-i citesc expresia feței. Ea rămâne nemișcată și se uită fix la mine.

— Acum, șoptește ea, mă gândesc că ai o cravată frumoasă.

Mă așteptam la o declarație; răspunsul ei mă face să râd.

— În ultima vreme a devenit favorita mea.

Zâmbește.

— Arăți minunat, Anastasia. Rochia asta cu spatele gol ți se potrivește și mă lasă să te mângâi pe spate, să-ți pipăi pielea delicată.

Are buzele desfăcute și răsuflarea întretăiată, iar eu simt atracția puternică dintre noi.

— Știi că va fi bine, nu-i așa, iubito?

Tonul meu coborât îmi trădează dorința.

Închide ochii, înghite în sec și inspiră adânc. Când îi deschide la loc, pare neliniștită.

— Dar vreau mai mult, zice ea.

— Mai mult?

La naiba. Ce e asta?

Ea dă din cap.

— Mai mult? șoptesc din nou.

Îi simt buza catifelată sub degetul meu.

— Tu vrei romantism.

La naiba. Nu va merge niciodată cu ea.

Cum să meargă? Eu nu sunt romantic. Speranțele și visurile încep să mi se năruie.

Are ochii mari, inocenți și rugători.

La naiba. E fermecătoare.

— Anastasia. Nu știu să fac așa ceva.

— Nici eu.

Desigur; n-a mai avut nicio relație înainte.

— Tu nu știi multe.

— Iar tu știi toate lucrurile greșite, spune ea, cu respirația între-tăiată.

— Greșite? Mie nu mi se par. Încearcă-le și tu, o rog.

Te rog. Încearcă-le.

Are o privire atât de intensă și caută răspunsuri, uitându-se la chipul meu. Și, pentru un moment, mă pierd în ochii ei albaștri care văd totul.

— Bine, șoptește ea.

— Poftim?

Mi s-a ridicat fiecare fir de păr de pe trup.

— Bine. O să-ncerc.

— Ești de acord?

Nu-mi vine să cred.

— Cu amendamente la limitele flexibile. O să-ncerc.

Doamne. Dumnezeu. O trag la mine în brațe și-o strâng la piept, îngropându-mi fața în părul ei și mirosindu-i parfumul seducător. Și nu-mi mai pasă că suntem în mijlocul mulțimii. Suntem doar eu și cu ea.

— Doamne, Ana, ești atât de imprevizibilă. Mă faci să mă topesc.

Un moment mai târziu, îmi dau seama că Raymond Steele s-a întors și că se uită stânjenit la ceas. Fără nicio tragere de inimă, îi dau drumul Anei. Sunt cel mai fericit om din lume.

Ai încheiat afacerea, Grey!

— Annie, mergem la masă? întreabă Steele.

— Sigur, spune ea, zâmbindu-mi timid.

— Vrei să vii cu noi, Christian?

Pentru o clipă îmi vine să accept, dat privirea neliniștită a Anei îmi spune: *Te rog, nu.* Vrea să petreacă puțin timp cu tatăl ei. Înțeleg.

— Mulțumesc, domnule Steele, dar am alte planuri. Mă bucur că v-am cunoscut, domnule.

Încearcă să-ți controlezi zâmbetul ăla tâmp, Grey.

— Și eu, răspunde Steele — cu sinceritate, sper. Ai grijă de fetița mea.

— Ah, așa-mi propun, spun eu, strângându-i mâna.

Așa cum nici nu-ți imaginezi, domnule Steele.

Iau mâna Anei și i-o sărut.

— Ne vedem mai târziu, domnișoară Steele, murmur eu.

M-ai făcut un om foarte, foarte fericit.

Steele mă salută dând scurt din cap și, apucându-și fiica de braț, o conduce afară. Eu rămân uluit, dar plin de speranță.

A fost de acord.

— Christian Grey?

Bucuria îmi e întreruptă de apariția lui Eamon Kavanagh, tatăl lui Katherine.

— Eamon, ce mai faci?

Ne strângem mâinile.

Taylor mă ia la 3:30.

— Bună ziua, domnule, zice el, deschizându-mi portiera.

Pe drum mă informează că Audi-ul A3 a fost livrat la The Heathman. Acum trebuie doar să i-l dau Anei. Desigur, asta va însemna că va avea loc o discuție și știu în sufletul meu că va fi mai mult decât o simplă discuție. Dar a fost de acord să devină supusa mea, deci poate îmi va accepta cadourile fără să mai facă scandal.

Pe cine păcălești, Grey?

Nu pot decât să visez. Sper că ne putem întâlni diseară; o să-i ofer mașina drept cadou de absolvire.

O sun pe Andrea și îi spun să-mi programeze mâine o întâlnire cu Eamon Kavanagh și cu asociații lui de la New York. Kavanagh este interesat să-și upgradeze rețeaua de fibră optică. O rog pe Andrea să-i convoace și pe Ros și pe Fred la ședință. Îmi transmite câteva mesaje — nimic important — și îmi amintește că trebuie să iau parte mâine-seară la o acțiune caritabilă la Seattle.

Ultima mea seară în Portland. Și aproape ultima seară a Anei aici, de asemenea... Mă gândesc s-o sun, dar ar fi inutil, pentru că nu are mobilul la ea. Și se bucură de timpul petrecut cu tatăl ei.

Mă uit pe geamul mașinii în timp ce ne îndreptăm spre The Heathman și văd cum își petrec după-amiaza oamenii din Portland. La un semafor, văd un cuplu de tineri care se ceartă pe trotuar pentru că unul dintre ei a vărsat o pungă de cumpărături. Un alt cuplu, și mai tânăr, merge ținându-se de mână, uitându-se unul la altul și hlizindu-se. Fata se apleacă și îi șoptește ceva la ureche iubitului ei tatuat. El râde, se înclină și o sărută scurt, apoi deschide ușa unei cafenele și îi face fetei loc să intre.

Ana vrea „mai mult“. Oftez din greu și-mi trec degetele prin păr. Ele vor întotdeauna mai mult. Toate. Ce pot să fac în privința asta? Acei tineri care se ținneau de mână și care au intrat în cafenea — Ana și cu mine am făcut asta. Am mâncat împreună la două restaurante și a fost... distractiv. Poate că aș putea încerca. În definitiv, ea îmi oferă atâtea. Îmi slăbesc cravata.

Aș putea face mai mult?

Când ajung la mine în apartament, mă dezbrac, îmi pun treningul și mă duc să transpir puțin la sala de forță. Faptul că am fost nevoit să socializez mi-a pus la încercare răbdarea și trebuie să scap de surplusul de energie.

Și trebuie să meditez la ce înseamnă *mai mult*.

După ce fac duș, mă îmbrac și mă așez în fața laptopului. Ros mă sună via WebEx ca să vadă ce fac și vorbim timp de patruzeci de minute. Discutăm toate punctele de pe ordinea de zi, inclusiv propunerea venită din Taiwan și problemele din Darfur. Costurile livrării cu parașuta sunt strigătoare la cer, dar e mai sigur pentru toți cei implicați. Îi dau acordul să procedeze așa. Acum trebuie să așteptăm ca încărcătura să ajungă la Rotterdam.

— M-am pus la punct cu situația Kavanagh Media. Cred că și Barney ar trebui să participe la ședință, zice Ros.

— Dacă așa crezi tu... Anunț-o pe Andrea.

— Așa fac. Cum a fost ceremonia de absolvire? întreabă ea.

— Surprinzător de frumoasă.

Ana a acceptat să fie a mea.

— Surprinzător de frumoasă?

— Da.

Ros mă privește intrigată, dar nu-i mai povestesc și altceva.

— Andrea mi-a spus că te întorci mâine la Seattle.

— Da. Am un eveniment la care trebuie să merg mâine-seară.

— Sper că ai avut succes cu „fuziunea“.

— Aș spune că da, Ros.

Ea zâmbește.

— Mă bucur să aud asta. Mai am o ședință, deci dacă nu mai e altceva, te las deocamdată.

— La revedere.

Ies de pe WebEx și intru pe e-mail, cu gândul la seara aceasta.

De la: Christian Grey

Despre: Limite flexibile

Data: 26 mai 2011, 17:22

Către: Anastasia Steele

Ce mai pot să spun?

De-abia aștept să discut așa ceva.

Erai atât de frumoasă astăzi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Și când mă gândesc că azi-dimineață credeam că între noi totul s-a terminat.

Dumnezeule, Grey. Trebuie să te calmezi. Flynn m-ar trimite să mă relaxez.

Desigur, mă enervează și faptul că nu are telefonul la ea.

Poate că are nevoie de o metodă mai sigură de comunicare.

De la: Christian Grey

Despre: BlackBerry

Data: 26 mai 2011, 17:36

Către: J B Taylor

Cc: Andrea Ashton

Taylor,

Te rog, pregătește-i Anastasiei Steele un BlackBerry nou, cu e-mailul preinstalat. Andrea poate lua detaliile contului de la Barney și ți le poate transmite ție.

Te rog, trimite-i-l mâine fie acasă la ea, fie la Clayton's.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

După ce trimit e-mailul, iau ultimul număr din *Forbes* și încep să citesc.

Până la 6:30 nu e niciun răspuns de la Ana, așa că presupun că încă-l mai întreține pe tăcutul și modestul Ray Steele. Deși nu sunt rude de sânge, seamănă foarte mult.

Comand risotto cu fructe de mare de la room-service și, cât timp aștept masa, mai citesc din carte.

În timp ce citesc, sună Grace.

— Christian, dragul meu.

— Bună, mamă.

— Ai vorbit cu Mia?

— Da. Mi-a zis când ajunge. O iau eu de la aeroport.

— Minunat. Sper că rămâi sâmbătă la cină.

— Sigur.

— Iar duminică Elliot o aduce pe prietena lui, Kate, la cină. Vrei să vii și tu? Poți veni cu Anastasia.

Despre asta vorbea Kavanagh astăzi.

Trag de timp.

— Să văd dacă e liberă.

— Anunță-mă. Ar fi frumos să se strângă toată familia laolaltă din nou.

Îmi dau ochii peste cap.

— Dacă zici tu, mamă.

— Da, dragule. Ne vedem sâmbătă.

Închide.

S-o duc pe Ana să-mi cunoască părinții? Cum ies eu din încurcătura asta?

Exact când mă gândesc la asta, sosește un e-mail.

De la: Anastasia Steele

Despre: Limitele flexibile

Data: 26 mai 2011, 19:23

Către: Christian Grey

Pot veni până la tine în seara asta să discutăm, dacă vrei.

Ana

Nu, nu, iubito. Nu cu mașina aia. Și iar mi se năruie planurile.

De la: Christian Grey

Despre: Limitele flexibile

Data: 26 mai 2011, 19:27

Către: Anastasia Steele

Vin eu la tine. Vorbeam serios când îți ziceam că nu vreau să mai conduci mașina aceea.

Vin la tine în curând.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Printez din nou partea cu „Limite flexibile“ din contract, precum și „Inconveniente“ ei, pentru că am lăsat hârtia în sacou, pe care i l-am împrumutat ei. Apoi îl sun pe Taylor la el în cameră.

— Vreau să-i duc mașina Anastasiei. Poți să mă iei de la ea de acasă — pe la, să zicem, nouă și jumătate?

— Desigur, domnule.

Înainte să plec îmi bag două prezervative în buzunarul de la spate al jeanșilor.

Poate am noroc.

A3-ul e plăcut de condus, deși nu e atât de puternic cum sunt eu obișnuit. Parchez lângă un magazin de băuturi de la marginea orașului Portland ca să cumpăr niște șampanie. Renunț la Cristal și

la Dom Pérignon pentru un Bollinger, mai ales pentru că este din 1999 și rece, dar mai ales pentru că e roz... simbolic, mă gândesc eu cu un surâs și îi întind cardul casierei.

Ana încă poartă uimitoarea rochie cenușie când îmi deschide ușa. De-abia aștept s-o scot mai târziu de pe ea.

— Bună, zice ea, cu ochii mari și luminoși pe chipul palid.

— Bună.

— Intră.

Pare sfioasă și se comportă ciudat. *De ce? Ce s-a-ntâmplat?*

— Dacă-mi permiți.

Ridic sticla de șampanie.

— Cred că trebuie să-ți sărbătorim absolvirea. Nimic nu e mai bun decât un Bollinger.

— Interesantă alegere.

Are un ton zeflemitor.

— Ah, îmi place că ești isteță, Anastasia.

Asta e... iubita mea.

— N-avem decât cești de ceai. Am împachetat toate paharele.

— Cești de ceai? Sună bine.

O privesc cum dispare la bucătărie. N-are astâmpăr. Poate pentru că a avut o zi importantă sau poate pentru că mi-a acceptat condițiile sau poate pentru că e aici singură — Kavanagh e cu familia ei în seara asta; mi-a zis tatăl ei. Sper ca șampania s-o ajute pe Ana să se relaxeze... și să vorbească.

Încăperea e goală, cu excepția cutiilor, a canapelei și a mesei. Pe masă e un pachet maroniu, cu un bilețel scris de mână.

„Sunt de acord cu condițiile, Angel; pentru că tu știi cel mai bine care-ar trebui să-mi fie pedeapsa; te rog însă — te rog — să nu faci nimic din ce n-aș putea îndura!”

— Vrei și farfurioară? strigă ea.

— Ceșcuțele ajung, Anastasia, îi răspund eu, neatent.

A împachetat cărțile — edițiile principe pe care i le-am trimis. Mi le înapoiază. Nu le vrea. De asta e așa agitată.

Cum mama naibii va reacționa când va vedea mașina?

Ridic privirea și o văd stând acolo, uitându-se la mine. Așază cu grijă ceștile pe masă.

— Asta-i pentru tine.

Are o voce pierită și tensionată.

— Hmm, mi-am dat și eu seama, mormăi. Foarte potrivit citat.

Îmi trec degetul peste scrisul ei de mână. Literele sunt mici și ordonate și mă întreb ce-ar fi spus vreun grafolog despre ele.

— Credeam că eu sunt d'Urberville, nu Angel. Ai ales înjosirea.

Desigur, este citatul perfect. Am un zâmbet ironic.

— Numai tu puteai să găsești ceva care să meargă atât de bine.

— Este și o rugămintă, șoptește ea.

— O rugămintă? Să fiu blând cu tine?

Dă aprobator din cap.

Pentru mine cărțile astea au reprezentat o investiție, dar mă gândeam că pentru ea înseamnă altceva.

— Le-am cumpărat pentru tine.

E o minciună nevinovată — oricum le-am înlocuit.

— Voi fi blând cu tine dacă le primești.

Îmi păstrez vocea calmă și liniștită, ascunzându-mi dezamăgirea.

— Christian, nu le voi primi, e prea mult.

Iar începem, altă ciocnire a voințelor.

*Plus ça change, plus c'est la même chose.*²

— Vezi, despre asta vorbeam, mă sfidezi. Vreau să ai aceste cărți și aici se termină discuția. E foarte simplu. Nu trebuie să te gândești la asta. Ca supusă trebuie să fii pur și simplu recunoscătoare pentru ele. Accepți ce-ți cumpăr pentru că îmi face plăcere s-o fac.

— Nu eram supusa ta când mi le-ai cumpărat, spune ea încet.

Ca de obicei, are replică la orice.

2 Proverb franțuzesc, echivalent cu „Nimic nu se schimbă, totul se transformă”. (N.t.)

— Nu... dar ai acceptat, Anastasia.

S-a răzgândit asupra înțelegerii? Doamne, fata asta mă amețește de cap.

— Deci sunt ale mele și pot să fac ce vreau cu ele?

— Da.

Credeam că-ți place Hardy.

— În cazul ăsta, le voi dona — cuiva care lucrează în Darfur, că tot am văzut că-i un loc care ți-e drag. Pot fi scoase la licitație.

— Dacă asta vrei tu.

Eu n-am să te opresc.

Poți să le dai și foc, din partea mea...

Chipul palid i se îmbujorează.

— O să mă gândesc, murmură ea.

— Nu te mai gândi, Anastasia. Nu la asta.

Te rog, păstrează-le. Sunt pentru tine, pentru că iubești cărțile. Mi-ai spus asta de mai multe ori. Bucură-te de ele.

Pun șampania pe masă, mă duc în fața ei și o prind de bărbie, dându-i capul pe spate ca să mă uit în ochii ei.

— O să-ți cumpăr multe alte lucruri, Anastasia. Obişnuiește-te. Îmi permit. Sunt un om foarte bogat.

O sărut scurt.

— Te rog, adaug eu și îi dau drumul.

— Mă face să mă simt ieftină, spune ea.

— Nu e cazul. Te gândești prea mult la asta. Nu te lua după judecata altora. Nu-ți risipi energia. Gândești așa doar pentru că ai rezerve asupra aranjamentului nostru; e firesc. Nu știi în ce te bagi.

Neliniștea i se citește pe chipul ei frumos.

— Hei, încetează. Nu e nimic ieftin la tine, Anastasia. Nu vreau să gândești așa. Ți-am trimis niște cărți vechi care credeam că înseamnă ceva pentru tine, atâta tot.

Clipește de câteva ori și se uită fix la pachet, neștiind ce să facă.

Păstrează-le, Ana — sunt pentru tine.

— Ia niște șampanie, șoptesc, iar ea mă răsplătește cu un zâmbet.

— E mai bine.

Deschid șampania și umplu ceșcuțele delicate pe care mi le-a așezat în față.

— E roze.

Este surprinsă și n-am curajul să-i spun de ce am ales roze.

— Bollinger La Grande Année Rosé 1999 — un buchet excelent.

— În ceșcuțe.

Zâmbeste. Zâmbetul ei e molipsitor.

— În ceșcuțe. Felicitări pentru diplomă, Anastasia.

Ciocnim ceștile, iar eu beau. Are gust bun, așa cum mă așteptam.

— Mulțumesc.

Duce apoi ceașca la buze și soarbe repede din ea.

— Discutăm despre limitele flexibile?

— Întotdeauna nerăbdătoare.

O iau de mână, o duc la canapea — una dintre puținele piese de mobilier rămase în living — și ne așezăm, înconjurați de cutii.

— Tatăl tău vitreg e un tip foarte taciturn.

— L-ai făcut să-ți mănânce din palmă.

Chicotesc.

— Doar pentru că mă pricep la pescuit.

— De unde știai că-i place să pescuiască?

— Tu mi-ai spus. Când am ieșit la cafea.

— Da, eu ți-am spus?

Mai ia o gură de șampanie și închide ochii, savurându-i gustul. Când îi redeschide, mă întreabă:

— Ai gustat vinul de la recepție?

— Da. Era nasol.

Mă strâmb.

— Când l-am băut, m-am gândit la tine. De unde cunoști atât de bine vinurile?

— Nu le cunosc, Anastasia, știu doar ce-mi place.

Și-mi place de tine.

— Mai vrei?

Fac un semn către sticla de pe masă.

— Te rog.

Aduc șampania și îi umplu ceșcuța. Mă privește bănuitoare. Știe că o umflu cu alcool.

— Locul ăsta e destul de gol. Sunteți gata de mutare? o întreb eu, ca să-i distrag atenția.

— Așa și-așa.

— Lucrezi mâine?

— Da, e ultima mea zi la Clayton's.

— Te-aș ajuta cu mutarea, dar i-am promis surorii mele c-o aștept la aeroport. Mia vine de la Paris sâmbătă dimineață. Mă întorc mâine la Seattle, dar am auzit că Elliot o să vă dea o mână de ajutor.

— Da, Kate e foarte entuziasmată.

Mă surprinde faptul că Elliot este încă interesat de prietena Anei; nu așa procedează de obicei.

— Da, Kate și Elliot, cine s-ar fi gândit?

Legătura lor complică lucrurile. Vocea mamei îmi răsună în cap: „Adu-o și pe Anastasia“.

— Deci unde vei lucra în Seattle? o întreb.

— Am câteva interviuri pentru postul de stagiar.

— Și când aveai de gând să-mi spui asta?

— Ăă... îți spun acum, zice ea.

— Unde? întreb, ascunzându-mi iritarea.

— La câteva edituri.

— Asta vrei să faci, să lucrezi într-o editură?

Ea dă din cap, dar tot nu-mi spune nimic.

— Deci? insist eu.

— Deci ce?

— Nu fi încuiată, Anastasia. La ce edituri?

Mă gândesc rapid la toate editurile pe care le cunosc în Seattle. Sunt patru... cred.

— Doar la cele mici, spune ea evaziv.

— De ce nu vrei să-mi spui?

— Ca să nu mă ajuți, vine răspunsul ei.

Ce vrea să spună? Mă încrunt.

— Ah, acum *tu ești* încuiat, spune ea și ochii îi scânteiază veseli.

— Încuiat?

Izbucnesc în râs.

— Eu? Doamne, cât mă pui la încercare. Bea și hai să discutăm despre limite.

Clipește des și inspiră tremurând, apoi dă ceașca peste cap. Chiar are emoții. Îi mai ofer niște curaj lichid.

— Te rog, insistă ea.

Mă opresc cu sticla în mână.

— Ai mâncat ceva?

— Da. Am mâncat trei feluri cu Ray, spune ea exasperată și-și dă ochii peste cap.

Ah, Ana. O să-i vin eu de hac acestui obicei lipsit de respect.

Mă aplec înainte, o apuc de bărbie și mă uit urât la ea.

— Data viitoare când îți mai dai ochii peste cap la mine, te pun peste genunchi.

— Ah.

Pare puțin șocată și intrigată.

— Ah. Așa începe, Anastasia.

Îi zâmbesc cu subînțeles și îi umplu din nou ceașca, iar ea soarbe prelung.

— Acum ești atentă la mine, da?

Ea dă aprobator din cap.

— Răspunde-mi.

— Da, sunt atentă, spune ea cu un surâs spăsit.

— Bine.

Scot din haină foaia cu e-mailul ei și Anexa 3 a contractului meu.

— Deci, actele sexuale. Am discutat despre majoritatea.

Se apropie de mine și parcurgem împreună lista.

ANEXA 3

Limite acceptabile

De discutat și de convenit între părți:

Dacă Supusa consimte la:

- Masturbare
- Cunnilingus
- Felație
- Înghițirea spermei
- Penetrare vaginală
- Fisting vaginal
- Penetrare anală
- Fisting anal

Dacă Supusa consimte la folosirea:

- Vibratoarelor
- Dildourilor
- Dopurilor anale
- Alte jucării vaginale/anale

— Fără fisting, zici. Mai ai de obiectat și la altceva? întreb eu.

Ea înghite în sec.

— Sexul anal nu-mi convine prea tare.

— Sunt de acord în privința fistingului, dar aș vrea să am parte de fundul tău, Anastasia.

Inspiră adânc, uitându-se fix la mine.

— Dar mai avem până acolo. Nu ne putem arunca așa cu capul înainte.

Zâmbesc cu subînțeles.

— Fundul tău are nevoie de antrenament.

— Antrenament?

Face ochii mari.

— A, da. Are nevoie de o pregătire atentă. Sexul anal poate fi foarte plăcut, crede-mă. Dar dacă încercăm și nu-ți place, nu mai repetăm experiența.

Expresia ei șocată mă încântă.

— Ai mai făcut asta? mă întreabă.

— Da.

— Cu un bărbat?

— Nu. N-am făcut niciodată sex cu un bărbat. Nu mă atrage ideea.

— Cu doamna Robinson?

— Da.

Și cu vibratorul imens de cauciuc.

Ana se încruntă, iar eu trec repede mai departe, înainte să-mi mai pună și alte întrebări despre asta.

— Și... înghițirea spermei. La asta ai luat deja nota 10.

Mă aștept să-mi zâmbească, dar ea se uită la mine cu atenție, ca și cum m-ar vedea în altă lumină. Cred că încă se gândește la doamna Robinson și la sexul anal. *Ah, iubito*, Elena mă domina. Putea face cu mine ce dorea. Și mie îmi plăcea.

— Deci ești de acord cu înghițirea spermei? o întreb, încercând s-o aduc la realitate.

Ea dă din cap și-și termină șampania.

— Mai vrei? o întreb.

Mai încet, Grey, o vrei amețită, nu beată.

— Mai vreau, șoptește ea.

Îi umplu din nou ceașca și mă întorc la listă.

— Jucării sexuale?

Dacă Supusa consimte la folosirea:

• Vibratoarelor	• Dildourilor
• Dopurilor anale	• Alte jucării vaginale/anale

— Dopuri anale? Sunt ceea ce scrie acolo că sunt?

Se strâmbă.

— Da. Țin de partea cu sexul anal de mai sus. De antrenament.

— Ah. Ce înseamnă „altele“?

— Mărgele, ouă, chestii de-astea.

— Ouă?

Își pune mâna la gură, șocată.

— Nu sunt ouă adevărate.

Izbucnesc în râs.

— Mă bucur că te distrezi pe seama mea.

Vocea ei jignită mă aduce la realitate.

— Îmi cer scuze. Îmi pare rău.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey. Ia-o ușor.

— Vreo problemă cu jucăriile?

— Nu, se răstește ea.

La naiba. S-a supărat.

— Anastasia, îmi pare rău. Crede-mă. N-am vrut să râd. N-am mai purtat această conversație niciodată atât de detaliat. Pur și simplu n-ai experiență. Îmi pare rău.

Se bosumflă și mai ia o gură de șampanie.

— Așa — legarea, zic eu și revenim la listă.

Dacă Supusa consimte la:

- Bondage cu frânghie
- Bondage cu bandă adezivă
- Bondage cu cătușe de piele
- Bondage cu alte mijloace
- Bondage cu cătușe de mâini/
cătușe la picioare

— Deci? o întreb, mai blând de data aceasta.

— Bine, șoptește ea și citește mai departe.

Dacă Supusa consimte să fie imobilizată cu:

- Mâinile legate în față
- Încheieturile legate de glezne
- Gleznele legate
- Legarea de obiecte fixe,
piese de mobilier etc.
- Coatele legate

- Măinile legate la spate
- Genunchii legați
- Legarea de bara de întindere
- Suspendare

Consimte Supusa să fie legată la ochi?

Consimte Supusa să fie legată la gură cu un căluș?

— Am vorbit despre suspendare. Și e în regulă dacă vrei s-o treci la limite dure. Ia și mult timp, iar eu te am doar pentru perioade scurte de timp. Altceva?

— Nu râde de mine, dar ce e bara depărtătoare?

— Promit să nu râd. Mi-am cerut scuze de două ori.

Pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu mă pune să-mi mai cer încă o dată.

Tonul meu e mai tăios decât intenționez să fie, iar ea se îndepărtează de mine.

La naiba.

N-o băga în seamă, Grey. N-o băga în seamă.

— Este o bară cu cătușe pentru glezne și/sau încheieturi. E distractiv.

— Bine. Acum, despre căluș. Aș intra în panică dacă n-aș putea respira.

— *Eu* aș intra în panică dacă nu ai putea respira. Nu vreau să te sufoc.

Jocurile cu sufocare nu sunt pe gustul meu.

— Și cum pot folosi cuvintele de siguranță dacă am căluș în gură? vrea ea să știe.

— Mai întâi de toate, sper să nu fii nevoită să le folosești. Dar dacă ai căluș, ne vom face semne cu mâinile.

— Nu știu ce să zic despre căluș.

— Bine. O să țin minte.

Mă studiază preț de un moment de parcă ar încerca să dezlege enigma sfinxului.

— Îți place să-ți legi supusele ca să nu te poată atinge? întreabă ea.

— E unul dintre motive.

— De-asta mi-ai legat mâinile?

— Da.

— Nu-ți place să vorbești despre asta, spune ea.

— Nu, nu-mi place.

N-o să deschid subiectul ăsta cu tine, Ana. Las-o baltă.

— Mai vrei ceva de băut? o întreb. Îți dă curaj și trebuie să aflu ce părere ai despre durere.

Îi umplu din nou ceașca, iar ea soarbe din ea, cu ochii larg deschiși și neliniștiți.

— Deci care e atitudinea ta generală față de durere?

Nu spune nimic.

Îmi reprim un geamăt.

— Te muști de buză.

Din fericire, se oprește, dar acum a devenit gânditoare și-și privește fix mâinile.

— Când erai copil ai fost pedepsită corporal? o întreb eu cu blândețe.

— Nu.

— Deci nu ai niciun termen de comparație?

— Nu.

— Nu-i așa de rău pe cât crezi. În povestea asta imaginația îți poate fi cel mai rău inamic.

Ai încredere în mine, Ana. Te rog.

— Trebuie să faci asta?

— Da.

— De ce?

Chiar nu vrei să afli.

— Face parte din firea mea, Anastasia. Asta fac eu. Văd că ai emoții. Hai să analizăm metodele.

Parcurgem lista:

• Bătaia cu palma la șezut	• Bătaia cu bastonul
• Biciuire	• Clemele de sfârcuri
• Mușcăături	• Gheață
• Cleme vaginale	• Alte tipuri/metode de
• Ceară fierbinte	de provocare a suferinței

— În fine, văd că ai zis nu clemelor genitale. E în regulă. Bătaia cu bastonul doare cel mai tare.

Ana pălește.

— Putem să lucrăm la asta, zic eu repede.

— Sau să n-o facem deloc, ripostează ea.

— E parte a înțelegerii, iubito, dar ne vom descurca la toate capitolele. Anastasia, nu te voi forța foarte tare.

— Chestia cu pedeapsa mă îngrijorează cel mai mult.

— Mă bucur că mi-ai spus. Scoatem de pe listă bătaia cu bastonul deocamdată. Și când te vei obișnui cu celelalte lucruri, vom crește intensitatea. O vom lua ușor.

Pare că se îndoiește, așa că mă înclin și-o sărut.

— Haide, că n-a fost atât de rău, nu-i așa?

Ridică din umeri, încă nesigură.

— Uite, vreau să mai vorbim despre un lucru, apoi mergem să ți-o trag.

— Să mi-o tragi? întrebă ea și se înroșește în obraji.

— Haide, Anastasia, am vorbit despre toate astea și îmi vine să ți-o trag până săptămâna viitoare, chiar acum. Cred că asta vrei și tu.

Se foiește lângă mine și găfăie ușor, strângându-și coapsele laolaltă.

— Vezi? În plus, vreau să încerc ceva.

— Ceva dureros?

— Nu — încetează să vezi durere peste tot. E mai multă plăcere.

Până acum ți-am făcut rău?

— Nu.

— Păi, atunci? Mai devreme spuneai că vrei mai mult.

Mă opresc.

La naiba. Sunt pe buza prăpastiei.

OK, Grey, ești sigur că vrei să faci asta?

Trebuie să încerc. Nu vreau s-o pierd înainte să începem.

Sari.

O iau de mână.

— În afara timpului în care ești supusa mea am putea încerca. Nu știu dacă va merge. Nu știu să separ lucrurile. S-ar putea să nu funcționeze. Dar vreau să încerc. Poate o noapte pe săptămână. Nu știu.

Rămâne cu gura căscată.

— Am o condiție.

— Care? întreabă ea, cu respirația întretăiată.

— Să accepți cu dragă inimă cadoul meu de absolvire.

— Ah, face ea, cu ochi mari și nesiguri.

— Vino-ncoace.

O ajut să se ridice în picioare, îmi dau jos haina de piele și i-o pun pe umeri. Inspir adânc, deschid ușa de la intrare și îi arăt Audi-ul A3 parcat lângă bordură.

— E pentru tine. Felicitări pentru absolvire.

O cuprind cu brațele și o sărut pe păr.

Când îi dau drumul, ea se uită uluită la mașină.

OK... acum se poate întâmpla orice.

O iau de mână și o conduc în stradă, iar ea mă urmează de parcă ar fi în transă.

— Anastasia, Broscuța ta e veche și, sincer să fiu, periculoasă. Nu m-aș ierta niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva când e atât de ușor pentru mine să îndrept lucrurile.

Se uită la mașină, fără să spună un cuvânt.

La naiba.

— I-am zis de mașină tatălui tău vitreg. A fost de acord.

Cred că aici am exagerat.

Are încă gura deschisă de uimire când se răsuțește către mine, uitându-se urât.

— I-ai spus despre asta lui Ray? Cum ai putut?

E nervoasă, foarte nervoasă.

— E un cadou, Anastasia. Nu poți să-mi mulțumești și gata?

— Dar știi și tu că e prea mult.

— Pentru mine și pentru liniștea mea nu e prea mult.

Haide, Ana. Vrei mai mult. Asta e prețul.

Își coboară umerii, apoi se întoarce către mine, resemnată, cred. Nu e chiar reacția la care speram. Îmbujorarea dată de șampanie a dispărut și chipul i-a redevenit palid.

— Sunt de acord să-mi împrumuți mașina, așa cum ai făcut cu laptopul.

Clatin din cap. De ce e atât de dificilă? Niciuna dintre celelalte supuse n-a reacționat așa când a primit o mașină. De obicei erau încântate.

— Bine. Împrumut. Pe termen nelimitat, aprob eu printre dinți.

— Nu, nu nelimitat, ci doar acum. Mulțumesc, spune ea încet și, aplecându-se, mă sărută pe obraz. Mulțumesc pentru mașină, Domnule.

Cuvântul acesta. Din gura ei dulce. O iau și o lipesc de mine, cu degetele în părul ei.

— Ești o femeie dificilă, Ana Steele.

O sărut apăsător, despărțindu-i buzele cu limba, iar ea îmi răspunde la fel, cu aceeași pasiune, împletindu-și limba cu a mea. Trupul meu reacționează — o doresc. Aici. Acum. Sub cerul liber.

— Trebuie să mă stăpânesc din toate puterile ca să nu ți-o trag pe capota mașinii chiar acum, doar ca să-ți arăt că ești a mea și că, dacă vreau să-ți cumpăr o mașină, o să-ți cumpăr o mașină. Acum hai înăuntru să te dezbrac, mârâi eu.

Apoi o mai sărut o dată, insistent și posesiv. O iau de mână, o duc înapoi în apartament, trântind ușa de la intrare în urma noastră

și mergând direct în dormitor. Acolo îi dau drumul și aprind veioza de pe noptieră.

— Te rog să nu fii supărat pe mine, șoptește ea.

Vorbele ei îmi domolesc mânia.

— Îmi pare rău pentru mașină și pentru cărți...

Se oprește și-și linge buzele.

— Mă sperii când ești supărat.

La naiba. Nimeni nu mi-a mai spus așa ceva vreodată. Închid ochii. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e s-o sperii.

Calmează-te, Grey.

E aici. E în siguranță. Are chef. Nu-i da cu piciorul doar pentru că nu știe cum să se poarte.

Deschid ochii și o văd pe Ana privindu-mă, dar nu cu teamă, ci cu nerăbdare.

— Întoarce-te, îi cer, cu o voce blândă. Vreau să-ți scot rochia.

Mă ascultă imediat.

Fată ascultătoare.

Îi dau jos haina mea de pe umeri și o arunc pe podea, apoi îi dau la o parte părul de pe gât. Atingerea pielii ei delicate mă liniștește. Acum când face ce i se spune, mă relaxez. Îi trec vârful degetului pe șira spinării și găsesc fermoarul îngropat în șifon cenușiu.

— Îmi place rochia asta. Îmi place să-ți văd pielea desăvârșită.

Îmi bag degetul în spatele rochiei și o trag mai aproape de mine. Îmi îngrop fața în părul ei și îi inspir parfumul.

— Miroși atât de bine, Anastasia. Atât de dulce.

Miros de toamnă.

Parfumul ei reconfortant, amintindu-mi de perioada prosperă și fericită a vieții mele. Îi inspir aroma delicioasă și îmi plimb nasul de la ureche către gâtul ei, apoi către umăr, sărutând-o peste tot. Îi desfac încet fermoarul rochiei și-i sărut și-i ling pielea până ajung la umărul celălalt.

Ea tremură la atingerea mea.

Ah, iubito.

— O să înveți să nu faci gălăgie, șoptesc printre sărutări și-i deschid nasturele de la gât.

Rochia îi cade la picioare.

— N-ai sutien, domnișoară Steele. Îmi place asta.

Întinzând mâinile, îi cuprind sânii și simt cum sfârcurile i se întăresc în palmele mele.

— Ridică mâinile și pune-mi-le deasupra capului, îi ordon, sărutând-o pe gât.

Face cum i se spune, iar sânii îi tresaltă în mâinile mele. Își încolățește degetele în părul meu, așa cum îmi place mie, și trage ușor.

Ah . . . Ce bine e.

Își înclină capul într-o parte, iar eu profit de situație și o sărut acolo unde îi simt pulsul sub piele.

— Mmm... murmur eu încântat, mângâind-o și trăgând-o ușor de sfârcuri.

Ea geme, arcuindu-și spinarea și apăsându-și mai tare sânii în palmele mele.

— Vrei să te fac să-ți dai drumul așa?

Trupul i se arcuiește și mai tare.

— Ți place, nu-i așa, domnișoară Steele?

— Mmm...

— Spune-mi, insist eu, continuându-mi asaltul senzual asupra sfârcurilor ei.

— Da, gâfâie ea.

— Da și mai cum?

— Da... Domnule.

— Fată cuminte.

O ciupesc ușor cu degetele, iar trupul i se lipește violent de mine, în timp ce mă trage și mai tare de păr.

— Nu cred că ești gata de orgasm deocamdată.

Și îmi țin mâinile pe sânii ei, în timp ce o trag cu dinții de lobul urechii.

— În plus, m-ai supărat. Deci poate că n-o să te las să-ți dai drumul.

Îi frământ sânii și mă concentrez din nou asupra sfârcurilor ei, răsucindu-i-le și apăsându-i-le. Ea geme și-și freacă fundul de penisul meu erect. Îi pun mâinile pe șolduri, o fac să stea nemișcată și arunc o privire în jos, către chiloții ei.

Bumbac. Alb. Simplu.

Îmi înfig degetele în ei și-i întind cât pot, apoi îmi vâr degetele mari pe la cusătura din spate. Se rup în mâinile mele și îi arunc pe podea.

Ana geme.

O mângâi peste fund și îi bag un deget în vagin.

E umedă. Foarte umedă.

— O, da. Fetița mea cea dulce este pregătită.

O întorc și îmi bag degetul în gură.

Mmm. Sărat.

— Ai un gust foarte bun, domnișoară Steele.

Buzele i se desfac și în ochi i se citește dorința. Cred că e puțin șocată.

— Dezbracă-mă.

Mă uit fix în ochii ei. Își dă capul pe spate, realizând ce-i cer, dar ezitând.

— Poți s-o faci, o încurajez eu.

Își ridică mâinile și dintr-odată am senzația că mă va atinge și nu sunt pregătit de așa ceva. *La naiba.*

O apuc instinctiv de mâini.

— O, nu. Tricoul nu.

Vreau să stea deasupra. N-am mai făcut asta și s-ar putea să-și piardă echilibrul, așa că am nevoie de tricou să mă protejeze.

— S-ar putea să trebuiască să mă atingi pentru ce-am pus la cale.

Îi eliberez o mână și pe cealaltă i-o așez pe penisul meu, care vrea să-mi iasă din jeansi.

— Iată ce efect ai asupra mea, domnișoară Steele.

Ea trage aer în piept, uitându-se fix la propria ei mână. Apoi degetele i se strâng în jurul penisului meu și își ridică privirea către mine, cu admirație.

Rânjesc.

— Vreau să te pătrund. Scoate-mi pantalonii. Tu ești la conducere.

Rămâne cu gura căscată de uimire.

— Ce ai de gând să faci cu mine?

Am vocea răgușită.

Chipul i se transformă, strălucind de plăcere, și, înainte să-mi dau seama ce face, mă împinge. Izbucnesc în râs în timp ce cad pe pat, mai ales datorită actului ei de curaj, dar și pentru că m-a atins și n-am intrat în panică.

Îmi scoate pantofii, apoi șosetele, dar e foarte stângace, aducându-mi aminte de interviu și de încercările ei nereușite de a pregăti reportofonul.

O privesc. Amuzat. Excitat. Întrebându-mă ce urmează să facă. Va fi o misiune dificilă pentru ea să-mi scoată jeanșii în timp ce eu stau întins. Își scoate pantofii cu tocuri, se urcă în pat, se așază peste coapsele mele și își strecoară degetele pe sub talia jeanșilor mei.

Închid ochii și-mi ridic șoldurile, bucurându-mă de Ana cea nerușinată.

— Va trebui să înveți să stai nemișcat, mă dojenește ea și mă trage de firele *de acolo*.

Ah! *Cât de îndrăzneță sunteți, doamnă.*

— Da, domnișoară Steele, zic eu printre dinți. În buzunar e un prezervativ.

În ochi i se citește încântarea, iar degetele caută febril în buzunar, mângâindu-mi penisul erect.

Ah...

Scoate ambele prezervative și le aruncă pe pat, lângă mine. Degetele ei stângace îmi caută nasturele de la brâu și, după două încercări, reușește să-l deschidă.

Naivitatea sa e fascinantă. Este evident că n-a mai făcut asta nici odată. O altă premieră... și e al dracului de excitantă.

— Ești atât de nerăbdătoare, domnișoară Steele, o necăjesc eu.

Îmi desface fermoarul cu o smucitură, trăgând de talia pantalo-
nilor și aruncându-mi o privire frustrată.

Mă străduiesc să nu râd.

Da, iubito, cum o să-mi scoți ăștia acum?

Trage de pantalonii mei, concentrându-se și arătând adorabil. Și
mă hotărâsc s-o ajut.

— Nu pot sta liniștit dacă tot te muști de buza aia, îi spun și-mi
arcuiesc șoldurile, înălțându-le.

Ea se ridică în genunchi, îmi dă jos jeanșii și boxerii, iar eu îi
arunc pe podea. Se așază deasupra mea, uitându-se la penisul meu
și lingându-și buzele.

Oau.

Arată atât de sexy cu părul ei castaniu care-i cade în valuri până
la nivelul sânilor.

— Acum ce ai de gând să faci? șoptesc eu.

Îmi privește chipul, apoi se ridică și mă prinde cu putere, strân-
gând tare și mângâindu-mă cu degetul mare peste vârful penisului.

Iisuse.

Se apleacă.

Și-mi ia penisul în gură.

La naiba.

Mi-l suga cât poate de tare. Iar trupul mi se arcuiește sub atin-
gerea ei.

— Doamne, Ana, mai ușor, şuier printre dinți.

Dar ea n-are milă și mi-o suga la nesfârșit. *La naiba.* Entuziasmul
ei e dezarmant. Mă linge în sus și-n jos, până în fundul gâtului, cu
buzele strânse în jurul penisului meu. E o imagine atât de erotică
încât mă simt copleșit. Mi-aș putea da drumul doar uitându-mă la
ea.

— Oprește-te, Ana, oprește-te. Nu vreau să-mi dau drumul.

Se ridică, cu gura umedă și fără să-și ia ochii de pe mine.

— Inocența și totodată entuziasmul tău mă dezarmează.

Dar acum vreau să ți-o trag și să mă uit la tine.

— Urcă-te pe mine, asta trebuie să facem. Uite, pune-mi ăsta.

Îi pun un prezervativ în mână. Îl privește cu consternare, apoi rupe ambalajul cu dinții.

E hotărâtă.

Scoate prezervativul și-mi cere ajutorul din priviri.

— Apucă-l de vârf și scutură-l. Nu trebuie să intre aer deloc în el.

Ea dă din cap și face întocmai ce-i spun, absorbită de misiunea ei, scoțând ușor vârful limbii printre dinți.

— Doamne, mă omori, zic eu, cu dinții încleștați.

Când termină, se trage în spate și-și admiră opera sau pe mine — nu-mi dau seama, dar nici nu-mi pasă.

— Acum vreau să intru în tine.

Mă ridic deodată, luând-o prin surprindere, astfel că acum suntem față în față.

— Așa, șoptesc eu și o cuprind cu un braț, ridicând-o.

Cu cealaltă mână îmi potrivesc penisul și-o las încet de-a lungul lui.

Îmi pierd răsuflarea, iar ea închide ochii și geme zgomotos.

— Așa, iubito, simte-mă.

Este. Atât. De. Bine.

O sprijin, lăsând-o să se obișnuiască cu această senzație. Așa. Înăuntrul ei.

— Așa e foarte profund.

Am vocea răgușită și-mi ridic șoldurile, intrând și mai adânc în ea.

Își lasă capul pe spate, gemând.

— Mai vreau, găfâie ea.

Și deschide ochii, uitându-se fix în ochii mei. Fără strop de rușine. Plină de dorință. Îmi place că îi place asta. Fac cum îmi spune, iar ea geme din nou, lăsându-și capul pe spate, cu părul răvășit învolburat pe umeri.

Mă întind pe pat ca să mă bucur de spectacol.

— Mișcă-te, Anastasia, în sus și-n jos, cum dorești. Ia-mă de mâini.

Întind mâinile, iar ea mă prinde de ele, echilibrându-se deasupra mea. Încet, se ridică, apoi coboară la loc.

Răsuflu întretăiat, încercând să mă stăpânesc. Ea se ridică din nou și, de data asta, ridic și eu umerii, ca s-o întâmpin la coborâre.

Ah, da.

Închid ochii și o savurez pe de-a-ntregul. Găsim împreună ritmul potrivit în timp ce mă călărește. Și nu se mai satură. Arată fantastic: sânii îi saltă, părul i se leagănă, iar gura deschisă absoarbe fiecare mișcare care-i aduce plăcere.

Mă privește în ochi, voluptuoasă și uluită. Doamne, cât e de frumoasă!

Țipă, iar trupul ei preia controlul. Aproape a ajuns la orgasm, așa că o strâng și mai tare de mâini, iar ea ia foc în jurul meu. O apuc de umeri, ținând-o ferm în timp ce ea își dă drumul țipând. Apoi îmi pun mâinile pe umerii ei și îmi dau drumul înăuntrul ei.

Se lasă pe pieptul meu, iar eu rămân întins sub ea, gâfâind.

Doamne, ce bună e la pat.

Stăm întinși împreună pentru un moment, iar greutatea ei mi se pare o mângâiere. Se foiește și mă atinge prin tricou, apoi își pune mâinile pe pieptul meu.

Întunericul își scoate capul, rapid și puternic, amenințând să mă sufoc.

Nu. Nu mă atinge.

O apuc și-i duc mâinile peste cap, ca să nu mă mai poată atinge.

— Nu, o rog eu, și o sărut pe buze, încercând să-mi înfrâng frica.

— De ce nu-ți place să fii atins?

— Pentru că sunt distrus în cincizeci de feluri, Anastasia.

După ani întregi de terapie, este singurul lucru de care sunt sigur.

Face ochii mari, întrebători; vrea să afle mai multe. Dar nu trebuie să afle chestia asta.

— Am avut un început dificil în viață. Nu vreau să te împovărez cu amănunte de-astea. Pur și simplu nu m-atinge.

Îmi frec ușor nasul de-al ei și, retrăgându-mă, mă ridic în capul oaselor, îmi scot prezervativul și-l arunc lângă pat.

— Cred că ți-am arătat lucrurile de bază. Ți-a plăcut?

Pentru un moment pare pierdută-n lumea ei, apoi își înclină capul într-o parte și zâmbeste.

— Dacă tu crezi măcar pentru o secundă că mi-am imaginat că mi-ai cedat controlul, nu mi-ai luat în calcul coeficientul de inteligență. Dar mulțumesc pentru iluzie.

— Domnișoară Steele, nu ești doar o fată frumușică. Ai avut șase orgasme până acum și toate datorită mie.

De ce asta mă bucură atât de tare?

Privirea i se mută pe tavan și o expresie de vinovăție îi trece peste chip.

Ce-i asta?

— Ai ceva să-mi spui? o întreb.

Ezită.

— Am visat ceva azi de dimineață.

— Da?

— Mi-am dat drumul în somn.

Își pune mâna peste față, ascunzându-se jenată de mine. Sunt uimit de mărturisirea ei, dar în același timp sunt excitat și încântat.

Ce fâptură senzuală.

Îmi aruncă o privire peste braț. Oare se așteaptă să fiu supărat?

— În somn? întreb eu.

— M-a trezit, șoptește ea.

— Sunt sigur.

Sunt fascinat.

— Ce anume visai?

— Pe tine, spune ea încet.

Pe mine!

— Ce făceam?

Își ascunde din nou fața cu brațul.

— Anastasia, ce făceam? Răspunde-mi.

De ce e atât de stânjenită? Mă încântă faptul că mă visează.

— Aveai o cravașă de călărie, mormăie ea.

Îi dau brațul la o parte ca să-i văd fața.

— Serios?

— Da.

E îmbujorată toată. Documentarea pare s-o influențeze, într-un fel pozitiv. Îi zâmbesc.

— Am câteva cravașe.

— Din piele maronie împletită?

Are în voce o notă de optimism.

Izbucnesc în râs.

— Nu, dar sunt sigur că pot face rost.

O sărut ușor și mă ridic ca să mă-mbrac. Ana face la fel, trăgându-și pantalonii de trening și o cămașă. Iau prezervativul de pe jos și-l înnod repede. Acum că a acceptat să fie a mea, va trebui să ia pilule anticoncepționale. Complet îmbrăcată, se așază cu picioarele încrucișate pe pat, privindu-mă în timp ce-mi pun pantalonii.

— Când trebuie să-ți vină ciclul? întreb eu. Urâsc prezervativele.

Ridic prezervativul înnodat și îmi trag jeanșii pe mine.

Am luat-o prin surprindere.

— Deci? insist.

— Săptămâna viitoare, răspunde ea, înroșindu-se în obraji.

— Trebuie să începi să iei anticoncepționale.

Mă așez pe pat și-mi pun șosetele și pantofii. Ea nu spune nimic.

— Ai un doctor? o întreb.

Scutură din cap.

— Pot să-l rog pe doctorul meu să vină să te vadă la tine acasă — duminică dimineață, înainte să vii la mine. Sau te poate consulta acasă la mine. Cum preferi?

Sunt sigur că dr. Baxter va face o vizită la domiciliu pentru mine, deși nu l-am mai văzut de mult.

— La tine acasă, zice ea.

— Bine. O să-l anunț la ce oră să vină.

— Pleci?

Pare surprinsă de asta.

— Da.

— Cum te întorci? mă întreabă.

— Mă va lua Taylor.

— Pot să te duc eu. Îmi place la nebunie noua mea mașină.

E mult mai bine. A acceptat mașina, așa cum și trebuia, dar după toată șampania asta n-ar trebui să se urce la volan.

— Cred c-ai băut prea mult.

— M-ai îmbătat intenționat?

— Da.

— De ce?

— Pentru că te gândești prea mult la orice și ești reticentă, ca tatăl tău vitreg. Dacă bei o picătură de vin, începi să vorbești și trebuie să comunici cu mine la modul cel mai sincer. Altfel, te-nchizi în tine și eu nu-mi dau seama ce gândești. In vino veritas, Anastasia.

— Și tu crezi că ești cinstit cu mine?

— Așa îmi propun. Lucrul ăsta va funcționa numai dacă suntem cinstiți unul cu celălalt.

— Aș vrea să rămâi și să folosești asta.

Ia celălalt prezervativ și mi-l arată.

Ai grijă la așteptările ei, Grey.

— Am depășit foarte multe limite în seara asta. Trebuie să plec. Ne vedem duminică.

Mă ridic.

— O să revizuiesc contractul și apoi ne putem juca de-adevăratelea.

— Să ne jucăm? scâncește ea.

— Mi-ar plăcea să fac un scenariu cu tine. Dar trebuie să semnezi și atunci voi ști că ești gata.

— Ah. Și dacă nu semnez?

La naiba.

La asta nu mă gândisem.

Își ridică bărbia, sfidătoare.

Ah... iar mă năucește. Găsește ea mereu o cale.

— Păi, n-ai decât să n-o faci, dar s-ar putea să cedez de la atâta așteptare.

— Să cedezi? Cum? mă întreabă, cu ochii plini de curiozitate.

— Ar putea ieși urât de tot, o necăjesc eu.

— În ce sens?

Zâmbește la fel ca mine.

— Ah, știi tu, explozii, urmăririi de mașini, răpiri, privare de libertate.

— M-ai răpi?

— O, da.

— M-ai reține împotriva voinței mele?

— O, da.

Uite, asta-i o idee interesantă.

— Și apoi o să vorbim despre STP non-stop.

— M-ai pierdut, spune ea, uimită și fără răsuflare.

— Schimb Total de Putere — încontinuu.

Mă gândesc la posibilități și mintea mi-o ia razna. E curioasă.

— Deci n-ai de ales, adaug eu, în glumă.

— Evident.

Vorbește pe un ton sarcastic și-și dă ochii peste cap, căutând probabil inspirație divină ca să-mi înțeleagă umorul.

Ah, ce bucurie.

— Anastasia Steele, te-ai strâmbat cumva la mine?

— Nu!

— Așa mi s-a părut. Ce ți-am zis eu că fac dacă te mai prind dându-ți ochii peste cap la mine?

Cuvintele mele rămân suspendate între noi și mă așez din nou pe pat.

— Vino-ncoace.

Pentru o clipă se holbează la mine, albindu-se la față.

— N-am semnat încă, șoptește ea.

— Ți-am spus ce-o să-ți fac. Sunt om de cuvânt. O să te plesnesc la fund și-o să ți-o trag foarte scurt și foarte intens. Se pare c-o să avem nevoie de prezervativul ăsta până la urmă.

Va accepta? Sau nu? Asta e. Dovada dacă o va face sau nu. O privesc, impasibil, așteptând-o să se hotărască. Dacă spune nu, înseamnă că doar se preface că vrea să fie supusa mea.

Și aici se va sfârși totul.

Ia decizia corectă, Ana.

Are o expresie serioasă, ochii mari și cred că-și cântărește decizia.

— Aștept, murmur eu. Nu sunt un om răbdător.

Inspiră adânc și vine către mine, iar eu oftez de ușurare.

— Bravo. Acum ridică-te.

Face cum îi spun, iar eu îi întind mâna. Ea îmi pune prezervativul în palmă, iar eu o apuc brusc de mână și o trag pe genunchi, astfel încât capul, umerii și pieptul să i se sprijine pe pat. Îmi trec piciorul drept peste picioarele ei, ținându-o. Am vrut să fac asta de când m-a întrebat dacă sunt homosexual.

— Pune-ți mâinile deasupra capului, de-o parte și de alta, îi ordon, iar ea se execută. De ce fac asta, Anastasia?

— Pentru că mi-am dat ochii peste cap la tine, șoptește ea răgușit.

— Crezi că e politicoș?

— Nu.

— Mai faci așa ceva?

— Nu.

— Te voi bate la fund ori de câte ori o vei face, înțelegi?

O să savurez acest moment. E o altă premieră.

Cu mare grijă și bucurie, îi trag pantalonii de trening în jos.

Frumosul ei fund este acum dezgolit și pregătit pentru mine. Când îmi pun mâna pe mijlocul ei, fiecare mușchi i se tensionează... în așteptare. Pielea ei este atât de fină la atingere și-mi trec palma peste ambele fese, strângându-le ușor. Are un fund foarte, foarte frumos. Iar eu o să i-l fac roz la culoare... precum șampania.

Îmi ridic palma și o plesnesc tare, chiar acolo unde i se întâlnesc coapsele.

Ea geme și încearcă să se ridice, dar o apăs cu cealaltă mână pe spate și alin zona pe care tocmai am lovit-o cu o mângâiere lentă și tandră.

Ea rămâne nemișcată.

Gâfâind.

Așteptând.

Da. O s-o mai fac o dată.

O lovesc o dată, de două ori, de trei ori.

Se strâmbă din cauza durerii, cu ochii strânși. Dar nu-mi cere să mă opresc, deși se zbate sub greutatea mea.

— Stai cuminte sau te plesnesc și mai mult, o avertizez eu.

O mângâi pe carnea ei dulce și o iau de la început, pe rând: fesa stângă, fesa dreaptă, apoi la mijloc.

Ea țipă. Dar nu-și mișcă brațele și încă nu mă roagă să mă opresc.

— De-abia m-am încălzit.

Am vocea răgușită. O lovesc din nou și o mângâi peste urma rozalie pe care i-am lăsat-o pe piele. Fundul i s-a făcut de un roz încântător. Arată nemaipomenit.

O mai lovesc o dată.

Iar ea țipă din nou.

— Nu te aude nimeni, iubito, în afară de mine.

O lovesc în continuare — după același tipar, fesa stângă, fesa dreaptă, mijloc —, iar ea urlă de fiecare dată. Când ajung la optsprezece mă opresc. Nu mai am răsuflare, palma mă ustură, iar penisul meu e erect.

— De ajuns, zic, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Bravo, Anastasia. Acum o să ți-o trag.

Îi mângâi fundul cu blândețe, cu mișcări circulare, pipăind-o tot mai jos. E udă.

Și tot trupul mi se încordează.

Îi bag două degete în vagin.

— Simte asta. Vezi cât de mult îi place asta corpului tău? Ești udă, doar pentru mine.

Îi strecor degetele înăuntru și-n afară, iar ea geme, cu trupul tresăltându-i la fiecare mișcare de-a mea și cu respirația accelerată.

Le scot de acolo.

O vreau. Acum.

— Data viitoare, te pun pe tine să numeri. Acum, unde-i prezervativul ăla?

Îl iau de lângă capul ei, o ridic ușor de la mine din poală și o întorc cu fața-n jos, pe pat. Îmi deschid fermoarul și nu mă mai obosesc să-mi scot jeanșii, după care desfac prezervativul, punându-mi-l repede și eficient. Îi ridic șoldurile până când se așază în genunchi, iar fundul său rozaliu îi e înălțat în aer. Mă așez în spatele ei.

— Mă voi ocupa acum de tine. Poți să-ți dai drumul, mormăi eu, mângâindu-i fundul și luându-mi penisul în mână.

Cu o singură mișcare intru în ea.

Ea geme când mă mișc. Înăuntru. Afară. Înăuntru. Afară. I-o trag, privind cum penisul îmi dispare mai jos de fundul ei înroșit.

Are gura larg deschisă, geme și gâfâie la fiecare mișcare, iar țipetele i se aud din ce în ce mai tare.

Haide, Ana.

Se încordează și strigă tare, dându-și drumul cu putere.

— Ah, Ana!

Ajung și eu la orgasm, dându-mi drumul în ea și pierzând contactul cu realitatea.

Mă prăbușesc lângă ea, o ridic peste mine și, cuprinzând-o cu brațele, îi șoptesc în păr:

— Ah, iubito, bine-ai venit în lumea mea.

Greutatea ei mă ține întins pe pat și nu face nicio încercare de-a mă atinge pe piept. Are ochii închiși și respirația îi revine la normal. O mângâi pe păr. E moale, de un castaniu bogat, strălucind

în lumina veiozei de la capul patului. Miroase a Ana, a mere și a sex. Mi se urcă la cap.

— Bravo, iubito.

Nu plânge. A făcut ce i s-a cerut. A făcut față fiecărei provocări pe care i-am lansat-o; chiar e de admirat. O trag de breteaua subțire a cămășuței ieftine de bumbac.

— În asta dormi tu?

— Da.

Pare amețită.

— Ar trebui să dormi în mătăsuri și satin, fată frumoasă. O să te duc la cumpărături.

— Îmi place pijamaua mea, mă contrazice ea.

Sigur că-i place.

O sărut pe păr.

— Mai vedem noi.

Închid ochii și mă relaxez, în timp ce o satisfacție ciudată mă umple pe dinăuntru.

E bine. *Prea bine.*

— Trebuie să plec, murmur eu și o sărut pe frunte. Te simți bine?

— Mă simt bine, zice ea, părând un pic supărată.

Mă ridic ușor în picioare.

— Unde-i baia? o întreb, luând de pe jos prezervativul folosit și trăgându-mi fermoarul la jeanși.

— Pe culoar la stânga.

La baie arunc prezervativele într-un coș de gunoi și zăresc o sticlă de ulei de bebeluș pe un raft.

De asta am nevoie.

Când mă-ntorc e deja îmbrăcată și-mi evită privirea. *De ce a devenit atât de timidă dintr-odată?*

— Am găsit niște ulei. Lasă-mă să te masez cu el pe fund.

— Nu. O să fiu în ordine, spune ea, privind în pământ și evitând în continuare contactul vizual.

— Anastasia, o avertizez eu.

Te rog, fă cum ți se spune.

Mă așez în spatele ei și trag de pantalonii de trening. Îmi torn niște ulei pe mână și o masez pe fundul traumatizat.

Își pune mâinile în șolduri într-o atitudine încăpățânată, dar nu spune nimic.

— Îmi plac mâinile mele pe tine, recunosc eu cu voce tare. Gata.

Îi trag pantalonii în sus.

— Acum plec.

— Te conduc, zice ea încet, stând deoparte.

O iau de mână și mă desprind cu greu de ea când ajungem la ușa de la intrare. O parte din mine nu vrea să plece.

— Nu trebuie să-l suni pe Taylor? mă întrebă, cu ochii lipiți de fermoarul hainei mele de piele.

— Taylor e aici de la ora nouă. Uită-te la mine.

Mă privește cu ochii ei albaștri și mari printre genele dese și lungi.

— N-ai plâns.

Am o voce joasă.

Și m-ai lăsat să te plesnesc la fund. Ești uimitoare.

O iau în brațe și o sărut, arătându-mi astfel recunoștința și strângând-o la piept.

— Duminică, șoptesc, înfierbântat, aproape de buzele ei.

Îi dau drumul brusc ca să nu fiu tentat s-o întreb dacă pot rămâne, apoi ies în stradă, acolo unde Taylor mă așteaptă în SUV. După ce intru în mașină, mă uit în urmă, dar a dispărut. Poate că e obosită... ca și mine.

Obosită la modul plăcut.

Cred că asta a fost cea mai plăcută discuție despre „limite flexibile” pe care am purtat-o vreodată.

La naiba, femeia asta este imprevizibilă. Închid ochii și o văd urcată pe mine, cu capul dat pe spate în extaz. Ana nu face lucrurile pe jumătate. Se dăruiește. Și când te gândești că a făcut sex pentru prima dată cu abia o săptămână în urmă.

Cu mine. Cu nimeni altcineva.

Zâmbesc și mă uit pe geamul mașinii, dar nu-mi văd decât chipul fantomatic reflectat în fereastră. Așa că închid ochii și mă las pradă visării.

Antrenamentul va fi distractiv.

Taylor mă trezește din visare.

— Am ajuns, domnule Grey.

— Mulțumesc, mormăi eu. Am o ședință dimineață.

— La hotel?

— Da. O videoconferință. N-o să am nevoie să mă duci nicăieri.

Dar aș vrea să plec înainte de prânz.

— La ce oră vreți să strâng?

— La zece și jumătate.

— Foarte bine, domnule. Telefonul BlackBerry pe care l-ați cerut va fi livrat domnișoarei Steele mâine.

— Bine. Mi-am adus aminte. Poți să iei tu mâine vechea ei mașină și să scapi de ea? Nu mai vreau s-o conducă.

— Desigur. Am un prieten care reface mașini vechi. Poate-l interesează. Mă voi ocupa. Altceva?

— Nu, mulțumesc. Noapte bună.

— Noapte bună.

Îl las pe Taylor să parcheze SUV-ul și urc în apartament.

Deschid o sticlă de apă minerală din frigider și mă așez la birou, pornind laptopul.

Niciun e-mail urgent.

Dar scopul meu real e să-i spun noapte bună Anei.

De la: Christian Grey

Despre: Tine

Data: 26 mai 2011, 23:14

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Ești pur și simplu extraordinară. Cea mai frumoasă, inteligentă, spirituală și curajoasă femeie pe care am cunoscut-o. Ia un Advil — asta nu e o rugămintă. Și să nu mai conduci niciodată broșcuța. Voi afla.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Poate că va adormi, dar îmi las laptopul deschis pentru orice eventualitate și-mi verific e-mailul. Peste câteva minute vine și răspunsul ei.

De la: Anastasia Steele

Despre: Lingușire

Data: 26 mai 2011, 23:20

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Lingușirea nu te va duce nicăieri, dar cum ai fost deja *peste tot*, această discuție n-are rost.

Va trebui să duc broșcuța la un garaj ca să pot s-o vând — deci nu mai accept nicio prostie de la tine pe tema asta.

Vinul roșu este mereu de preferat unei pastile de Advil.

Ana

P.S.: Bătaia cu bastonul este o limită DURĂ pentru mine.

Prima ei replică mă face să râd zgomotos. *Ah, iubito, n-am fost peste tot unde vreau să merg cu tine. Vin roșu după șampanie?*

Nu-i o combinație inteligentă, iar bătaia cu bastonul a ieșit de pe listă. Mă întreb la ce anume va mai avea de obiectat și compun următorul răspuns.

De la: Christian Grey

Despre: Femei enervante care nu pot accepta un compliment

Data: 26 mai 2011, 23:26

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
Nu te lingușesc deloc. Ar trebui să te culci.

Îți accept adăugirea la limitele dure.

Nu bea prea mult.

Taylor se va ocupa de mașina ta și va obține un preț bun pe ea.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Sper că s-a băgat în pat de-acum.

De la: Anastasia Steele

Despre: Taylor — este omul potrivit pentru misiunea asta?

Data: 26 mai 2011, 23:40

Către: Christian Grey

Dragă domnule,
Sunt intrigată că accepți să-ți lași omul de încredere să conducă o mașină pe care o interzici unei femei căreia i-o tragi când și când. Cum pot fi eu sigură că Taylor poate obține cel mai bun preț pentru mașina mai sus-menționată? Mai demult, înainte să

te cunosc pe tine, eram cunoscută pentru faptul că știam să negociez foarte dur.

Ana

Ce mama dracului? O femeie căreia i-o trag când și când?

Trebuie să inspir adânc. Răspunsul ei mă irită... nu, mă înfurie. Cum îndrăznește să vorbească despre ea așa? Drept supusă a mea, va fi mai mult decât atât. Îi voi fi devotat. Nu-și dă seama de asta?

Și a purtat negocieri dure cu mine. *Doamne sfinte!* Uită-te la toate concesiile pe care le-am făcut în privința contractului.

Număr până la zece, mă calmez și-mi imaginez că sunt la bordul vasului meu, *The Grace*, navigând pe Sound.

Flynn ar fi mândru de mine.

Îi răspund.

De la: Christian Grey

Despre: Atenție!

Data: 26 mai 2011, 23:44

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Presupun că vorbește VINUL ROȘU și că ai avut o zi foarte grea.

Deși sunt tentat să mă întorc ca să mă asigur că nu mai poți sta așezată în fund timp de o săptămână, nu doar o seară.

Taylor a făcut parte din armată și e capabil să conducă orice, de la o motocicletă până la un tanc Sherman. Mașina ta nu prezintă niciun pericol pentru el.

Și acum o să te rog să nu-ți spui „femeia căreia i-o trag când și când“ pentru că, sincer, mă ENERVEAZĂ și știu cu siguranță că nu-ți place de mine când sunt supărat.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Expir încet, încercând să-mi potolesc bătăile inimii. Cine altcineva are capacitatea de a-mi intra în felul ăsta pe sub piele?

Nu-mi răspunde imediat. Poate că e intimidată de răspunsul meu. Îmi iau cartea, dar curând îmi dau seama că am citit același paragraf de trei ori în așteptarea replicii ei. Verific e-mailul pentru a nu știu câta oară.

De la: Anastasia Steele

Despre: Tu să fii atent

Data: 26 mai 2011, 23:57

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Nu sunt sigură că te plac vreun pic, mai ales acum.

Domnișoara Steele

Mă holbez la răspunsul ei și toată furia din mine se ofilește și moare, pentru a fi înlocuită de o stare de anxietate.

La naiba.

Vrea să spună că s-a terminat?

**Vineri,
27 mai 2011**

De la: Christian Grey

Despre: Tu să ai grijă

Data: 27 mai 2011, 00:03

Către: Anastasia Steele

De ce nu-ți place de mine?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă ridic și-mi mai deschid o sticlă de apă minerală.
Și aștept.

De la: Anastasia Steele

Despre: Tu să ai grijă

Data: 27 mai 2011, 00:09

Către: Christian Grey

Pentru că nu rămâi niciodată cu mine.

Șapte cuvinte.

Șapte cuvintele care-mi fac pielea de găină.

I-am zis că n-am dormit cu nimeni în pat.

Dar azi a fost o zi mare.

A absolvit facultatea.

A zis da.

Am parcurs toate limitele flexibile despre care nu știa nimic.

Ne-am tras-o. Am bătut-o la fund. Ne-am tras-o din nou.

La naiba.

Înainte de a-mi da seama ce fac, iau tichetul de parcare al mașinii mele și haina și ies pe ușă.

Străzile sunt goale și ajung acasă la ea după 23 de minute.

Bat la ușă și Kavanagh îmi deschide.

— Ce mama dracului cauți aici? ți-pă ea, cu ochii aruncând fulgere de mânie.

Oau. Nu e chiar primirea la care mă așteptam.

— Am venit s-o văd pe Ana.

— Ei bine, nu se poate!

Kavanagh stă cu brațele încrucișate și cu picioarele unul peste altul în pragul ușii, ca un cerber.

Încerc să vorbesc rațional cu ea.

— Dar trebuie s-o văd. Mi-a trimis un e-mail.

Pleacă din calea mea!

— Ce mama dracului i-ai mai făcut și de data asta?

— Asta vreau și eu să aflu.

Scrâșnesc din dinți.

— De când te-a cunoscut pe tine plânge tot timpul.

— Poftim?

Nu mai pot s-o suport și dau să trec pe lângă ea.

— Nu poți intra așa!

Kavanagh se ține după mine, ținând ca apucata, iar eu dau buzna în apartament, până în camera Anei.

Deschid ușa Anei și aprind lumina. E în pat, înfășurată în acoperțură. Are ochii roșii și umflați și strânge din ei în lumina puternică. Aud cum își trage nasul.

Am mai văzut femeii în starea asta, mai ales după ce le-am pedepsit. Dar sunt uimit de cât de prost mă simt de data asta.

— Dumnezeu, Ana.

Sting lumina ca să n-o deranjeze și mă așez pe pat lângă ea.

— Ce cauți aici?

Își trage nasul. Aprind veioza de la capătul patului.

— Vrei să-l dau afară pe nemernicul ăsta? se aude Kate lătrând la ușă.

Să te ia naiba, Kavanagh. Ridic din sprânceană și mă fac că n-o bag în seamă.

Ana scutură din cap, dar mă privește cu ochii ei plini de lacrimi.

— Strigă dacă ai nevoie de mine, îi zice Kate Anei, de parc-ar fi copil. Grey, se răstește ea, așa că sunt obligat să mă uit la ea. Ești pe lista mea neagră și sunt cu ochii pe tine.

Vorbește tăios, cu ochii sclipindu-i de furie, dar nu-mi pasă de ea.

Din fericire pleacă, trăgând ușa după ea, dar fără s-o închidă. Îmi verific buzunarul și descopăr încă o dată că doamna Jones mi-a întrecut toate așteptările; scot batista și i-o dau Anei.

— Ce se întâmplă?

— De ce ești aici?

Vocea îi tremură.

Nu știu.

Spuneai că nu-ți place de mine.

— Rolul meu înseamnă și să am grijă de tine. Spuneai că vrei să rămân, deci am venit.

Te-ai scos, Grey.

— Și te-am găsit așa.

Nu erai așa când am plecat.

— Cu siguranță că eu sunt de vină, dar nu știu de ce. Pentru că te-am lovit?

Se căznește să se ridice și se strâmbă când reușește.

— Ai luat Advil?

Așa cum ți-am ordonat?

Ea scutură din cap.

Când o să faci ce ți se spune?

Mă duc s-o caut pe Kavanagh. O găsesc pe canapea, spumegând.

— Pe Ana o doare capul. Ai vreun Advil?

Ridică din sprâncene, surprinsă, probabil, de grija mea față de prietena ei. Uitându-se urât la mine, se ridică și se duce la bucătărie. După ce răscolește câteva cutii, îmi dă câteva pastile și o ceșcuță cu apă.

Mă întorc în dormitor, i le dau Anei și mă așez pe pat.

— Ia astea.

Mă ascultă, cu ochii plini de spaimă.

— Vorbește cu mine. Mi-ai spus că te simți bine. Nu te-aș fi părăsit niciodată dacă aș fi știut că erai în starea asta.

Distrată, se joacă cu un fir ieșit din cuvertură.

— Îmi dau seama că mi-ai spus că te simți bine și nu era așa.

— Credeam că mă simt bine, recunoaște ea.

— Anastasia, nu poți să-mi spui ce crezi tu că vreau s-aud. Nu e prea cinstit din partea ta. Cum să am încredere în tot ce mi-ai spus până acum?

Chestia asta nu va merge niciodată dacă nu e sinceră cu mine.

Gândul ăsta mă deprimă.

Vorbește cu mine, Ana.

— Cum te-ai simțit când te-am lovit și după aceea?

— Nu mi-a plăcut. Aș prefera să n-o mai faci.

— Nu trebuia să-ți placă.

— Ție de ce-ți place? mă întreabă, rostind rar cuvintele.

La naiba. Nu pot să-i spun de ce.

— Chiar vrei să știi?

— Ah, crede-mă, sunt fascinată.

Acum e sarcastică.

— Ai grijă, o avertizez eu.

Pălește când îmi vede expresia feței.

— Ai de gând să mă mai lovești o dată?

— Nu, în seara asta nu.

Cred că ți-a ajuns.

— Așa deci.

Își dorește în continuare un răspuns.

— Îmi place controlul pe care mi-l oferă, Anastasia. Vreau să te porți într-un anumit fel și, dacă nu, te voi pedepsi, iar tu vei învăța să te porți așa cum îmi doresc eu. Îmi place la nebunie să te pedepsesc. Am vrut să te plesnesc la fund încă de când m-ai întrebat dacă sunt homosexual.

Și nu mai vreau să-ți dai ochii peste cap la mine sau să fii sarcastică.

— Deci nu-ți place de mine așa cum sunt.

Are o voce timidă.

— Cred că ești adorabilă așa cum ești.

— Atunci de ce încerci să mă schimbi?

— Nu vreau să te schimb.

Doamne ferește. Ești fermecătoare.

— Vreau să fii ascultătoare, să urmezi un set de reguli pe care ți le-am dat și să nu mă înfrunți. Simplu.

Vreau să fii în siguranță.

— Dar vrei să mă pedepsești?

— Da, vreau.

— Asta nu pricep eu.

Oftez.

— Așa sunt eu făcut. Trebuie să te controlez. Iar tu trebuie să te porți într-un anumit fel, că dacă nu...

Gândurile îmi zboară. *Mi se pare excitant, Ana. Și ție la fel. Nu poți accepta asta? Să te pun pe genunchi... să-ți simt fundul sub palma mea.*

— Îmi place să-ți admir pielea ta frumoasă cum se înroșește și se înfierbântă sub mâinile. Mă excită.

Numai când mă gândesc la asta tot trupul mi se înfioară.

— Deci nu te excită durerea la care mă supui?

La naiba.

— Un pic, să văd dacă poți s-o suporti.

De fapt, mă excită mai mult de-atât, dar nu vreau să-i spun asta chiar acum. Dacă-i spun, mă dă afară.

— Dar asta nu-i tot. E faptul că îmi aparții și pot să fac cu tine tot ce cred — acesta este controlul suprem asupra altcuiva. Și asta mă excită. Foarte tare.

Trebuie să-i împrumt una sau două cărți despre ce înseamnă să fi supusă.

— Uite, poate nu-ți explic foarte bine. N-a mai trebuit s-o fac niciodată. Nu m-am gândit la asta niciodată atât de profund. Întotdeauna mi-am găsit persoane care gândeau la fel ca mine.

Fac o pauză să văd dacă mai e atentă.

— Și nu mi-ai răspuns la întrebare — cum te-ai simțit după aceea?

Clipește de câteva ori.

— Confuză.

— Ai fost excitată de toată povestea, Anastasia.

Pe dinăuntru ești ciudată, Ana. Știu eu.

Închid ochii și-mi amintesc cât de udă și de excitată era după ce am plesnit-o la fund. Când îi redeschid, o văd uitându-se fix la mine, cu buzele desfăcute... trecându-și limba peste buza de sus. Și ea vrea.

La naiba. Nu din nou, Grey. Nu când e în starea asta.

— Nu te mai uita așa la mine, o avertizez, cu o voce aspră.

Ridică din sprâncene, surprinsă.

Știi ce vreau să spun, Ana.

— Nu mai am prezervative și știu că ești supărată. Nu sunt un monstru obsedat, deși asta crede colega ta de camera. Deci te-ai simțit confuză?

Nu spune nimic.

Iisuse.

— N-ai avut nicio rețineră să fii sinceră cu mine în scris. E-mailurile tale mi-au arătat întotdeauna exact cum te simți. De ce nu ești așa și când vorbim? Te intimidă atât de tare?

Degetele ei trag de cuvertură.

— Mă farmeci, Christian. Mă copleșești pe de-a-ntregul. Mă simt ca Icar, care zboară prea aproape de soare.

Are o voce calmă, dar plină de emoție.

Mărturisirea ei mă lovește în moalele capului.

— În fine, cred că ai înțeles totul pe dos, șoptesc eu.

— Poftim?

— Ah, Anastasia, tu m-ai vrăjit pe mine. Nu e clar?

De-asta sunt aici.

Nu e deloc convinsă.

Ana. Crede-mă.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Scrie-mi un e-mail, te rog. Dar acum vreau să mă culc. Pot să rămân aici?

— Vrei să rămâi?

— Tu m-ai vrut aici.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă ea.

Femeie imposibilă. Am condus ca un maniac ca să ajung aici după mesajul tău nenorocit. Țasta-i răspunsul pe care-l cauți.

Mormăi că-i voi răspunde prin e-mail. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Conversația asta a luat sfârșit.

Înainte să mă răzgândesc și să mă-ntorc la The Heathman, mă ridic în picioare, îmi golesc buzunarele, îmi scot pantofii și șosetele și îmi dau jos pantalonii. Îmi agăț haina pe spătarul scaunului și mă urc în pat lângă ea.

— Întinde-te, îi cer eu.

Se supune, iar eu mă sprijin într-un cot, uitându-mă la ea.

— Dacă ai de gând să plângi, plângi în fața mea. Trebuie să știi.

— Vrei să plâng?

— Nu în mod special. Vreau doar să știu ce simți. Nu vreau să-mi scape nimic. Stinge lumina. E târziu și amândoi avem de lucru mâine.

O stinge.

— Așază-te pe o parte, cu spatele la mine.

Nu vreau să mă atingi.

Se întoarce, iar eu o cuprind cu un braț și o trag ușor lângă mine.

— Dormi, iubito, murmur eu și îi inspir parfumul părului.

La naiba, ce bine miroase.

Lelliot aleargă prin iarbă.

Râde. Tare de tot.

Alerg și eu după el. Zâmbesc cu toată fața.

O să-l prind.

În jurul nostru sunt copăcei.

Pui de copac plini de mere.

Mami mă lasă să culeg merele.

Mami mă lasă să mănânc merele.

Pun mere în buzunare. În toate buzunarele.

Le ascund și prin pulover.

Merele au gust bun.

Merele miros frumos.

Mami face o plăcintă cu mere.

Plăcintă de mere cu înghețată.

Asta îmi face burtica să zâmbească.

Îmi ascund merele în pantofi. Le ascund sub pernă.

E și bărbatul ăsta. Bunicul Trev-Trev-yan.

Are un nume complicat. E greu de spus în mintea mea.

Mai are un nume. Thee-o-door.

Theodore este un nume amuzant.

Puii de copac sunt copacii lui.

Acasă la el. Acolo unde locuiește el.

Este tatăl lui mami.

Are un răs zgomotos. Și umeri lați.

Și ochi veseli.

Aleargă după mine și după Lelliot.

Nu mă prinzi.

Lelliot aleargă. Și râde.

Alerg. Îl prind.

Și cădem în iarbă.

Râde.

Merele sclipesc în soare.

Și au un gust atât de bun.

Bun de tot.

Și miros atât de bine.

Tare, tare bine.

Merele cad.

Cad peste mine.

Mă răsucesc și-mi cad pe spate.

Mă ustură. *Au.*

Dar mirosul e tot acolo, dulce și răcoros.

Ana.

Când deschid ochii, mă trezesc cu ea în brațe, iar picioarele noastre sunt încolăcite. Mă privește cu un zâmbet tandru. Nu mai are fața umflată și udă de lacrimi; pare că radiază. Penisul mi se întărește din nou.

— Bună dimineața.

Sunt dezorientat.

— Dumnezeuule, și în somn sunt atras de tine.

Mă întind și mă desprind de trupul ei, uitându-mă buimac în jur. Desigur, suntem la ea în dormitor. Ochii îi sclipesc de curiozitate atunci când îmi lipesc penisul de ea.

— Hmm, îmi dai idei, dar cred c-ar trebui să așteptăm până duminică.

O sărut chiar sub ureche și mă ridic, sprijinindu-mă în cot.

S-a îmbujorat. E caldă.

— Ești foarte sexy, zice ea.

— Nici tu nu ești mai prejos.

Zâmbesc cu subînțeles și îmi ridic șoldurile, ademenind-o cu partea favorită a trupului meu. Îmi aruncă o privire care se vrea dezaprobatoare, dar eșuează lamentabil — de fapt, este extrem de amuzată. Mă aplec și-o sărut.

— Ai dormit bine? întreb.

Ea dă aprobator din cap.

— Și eu.

Sunt surprins. Chiar am dormit bine. Îi spun și ei asta. Fără coșmaruri. Numai vise...

— Cât e ceasul? întreb eu.

— E șapte și jumătate.

— Șapte și jumătate? Rahat!

Sar din pat și încep să-mi trag jeanșii pe mine. Ea mă privește cum mă îmbrac, încercând să-și stăpânească râsul.

— Ești o influență nefastă pentru mine, mă plâng eu. Am o sedință. Trebuie să plec... Trebuie să ajung la Portland până la opt. Râzi cumva de mine?

— Da, recunoaște ea.

— Am întârziat. Eu nu întârzii. O altă premieră, domnișoară Steele.

Îmi iau haina, mă aplec și-i cuprind fața în mâini.

— Duminică, îi șoptesc și o sărut.

Îmi iau ceasul, portofelul și banii de pe noptieră, apoi îmi iau pantofii și mă duc către ușă.

— Va veni Taylor să te ajute cu mașina aia a ta. Vorbeam serios. N-o mai conduce. Ne vedem la mine duminică. Îți dau un e-mail cu ora.

O las puțin amețită, ies valvârtej din apartament și ajung la mașină.

Îmi pun pantofii în timp ce conduc.

După ce mi-i pun, apăs pe accelerație și mă strecor prin trafic ca s-ajung mai repede la Portland.

Va trebui să mă întâlnesc cu partenerii lui Eamon Kavanagh în jeansi.

Din fericire, ședința e prin WebEx.

Dau buzna în camera mea de la The Heathman și deschid laptopul: 8:02. *La naiba*. Nu m-am bărbierit, dar îmi netezesc părul și-mi aranjez haina, sperând să nu se observe că am doar un tricou pe sub ea.

Oricum, cui îi pasă?

Deschid WebEx și văd că Andrea este deja online, așteptându-mă.

— Bună dimineața, domnule Grey. Domnul Kavanagh întârzie, dar cei din New York și de aici, din Seattle, sunt pregătiți.

— Fred and Barney?

Familia Flintstone. Zâmbesc la acest gând.

— Da, domnule. Și Ros.

— Minunat. Mulțumesc.

Gâfâi. Observ privirea uluită pe care mi-o aruncă Andrea, dar prefer să n-o bag în seamă.

— Poți să-mi comanzi și mie un covrig cu cremă de brânză și somon afumat și o cafea neagră, te rog? Trimite-mi-le la mine în apartament urgent.

— Da, domnule Grey.

Îmi postează în fereastră linkul conferinței.

— Poftim, domnule, spune ea.

Apăs pe link — și gata, am intrat.

— Bună dimineața.

La masa de conferințe de la New York stau doi directori executivi; amândoi se uită întrebători la cameră. Ros, Barney și Fred sunt fiecare în câte-o fereastră separată.

Să revenim la afaceri. Kavanagh spune că vrea să-și upgradeze rețeaua media cu conexiuni de fibră optică de mare viteză. GEH îi

poate ajuta — dar chiar vor să intre în afacere? E o investiție importantă, dar și o mare recompensă la final.

În timp ce vorbim, primesc o notificare de e-mail de la Ana cu un titlu care-mi taie respirația și care plutește în partea din dreapta sus a ecranului meu. O deschid, cât pot eu de calm.

De la: Anastasia Steele

Despre: Atac și lovituri: efecte

Data: 27 mai 2011, 08:05

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Voiai să știi de ce mă simțeam atât de confuză după ce m-ai — ce eufemism e oare mai potrivit? — plesnit la fund, pedepsit, bătut, atacat.

Un pic prea dramatic, domnișoară Steele. Puteai să zici nu.

Ei bine, pe parcursul întregului proces, m-am simțit înjosită, umilită și abuzată.

Dacă te-ai simțit așa, de ce nu m-ai oprit? Ai cuvinte de siguranță la îndemână.

Și, spre groaza mea, ai avut dreptate, m-am simțit excitată și asta m-a luat prin surprindere.

Știu. Bravo. Bine că recunoști, în sfârșit.

Așa cum bine știi, toate chestiile astea sexuale sunt noi pentru mine — mi-aș fi dorit să fiu mai experimentată și, în consecință, mai pregătită. Am fost șocată pentru că m-a excitat.

Ceea ce m-a îngrijorat cu adevărat este felul în care m-am simțit după aceea. Și asta e mai dificil de pus în cuvinte. Am fost fericită pentru că tu erai fericit. M-am simțit ușurată că n-a fost atât de dureros pe cât credeam c-o să fie. Și când stăteam în brațele tale, m-am simțit... satisfăcută.

La fel și eu, Ana, la fel și eu...

Dar mă simt foarte jenată, vinovată chiar, pentru că am aceste senzații. Nu mi se potrivesc foarte bine și de aceea sunt confuză. Asta îți răspunde la întrebare?

Sper că lumea Fuziunilor și Achizițiilor este la fel de interesantă ca întotdeauna... și că n-ai întârziat prea tare.

Mulțumesc că ai rămas cu mine.

Ana

Kavanagh se alătură conversației, cerându-și scuze c-a întârziat. În timp ce se fac prezentările și Fred vorbește despre ce poate oferi GEH, îi răspund Anei. Sper ca persoanele aflate de partea cealaltă a ecranului să-și închipuie că iau notițe.

De la: Christian Grey

Despre: Relaxează-te

Data: 27 mai 2011, 08:24

Către: Anastasia Steele

Interesant titlu... păcat că e puțin exagerat, domnișoară Steele.

Ca să-ți răspund:

- Prefer să-i spunem bătaie la fund — căci asta a fost.
- Te-ai simțit înjosită, umilită, abuzată și atacată — ca o adevărată Tess Durbeyfield. Cred că tu ești aceea care a ales înjosirea, dacă-mi amintesc bine. Chiar așa te simți sau așa crezi că ar trebui

să te simți? Că sunt două lucruri total diferite. Dacă *așa* te simți de-adevăratelea, crezi că ai putea să accepți aceste sentimente, de dragul meu? Așa ar proceda o supusă adevărată.

- Eu mă bucur că ești neexperimentată. Îți prețuiesc lipsa de experiență și de-abia acum încep să înțeleg ce înseamnă asta. Pe scurt... înseamnă că ești a mea în toate sensurile.
- Da, erai excitată, lucru la rândul-i excitant, nu e nimic rău în asta.
- E prea puțin spus că eram fericit. Mai degrabă trăiam o stare vecină cu extazul.
- Bătaia la fund ca pedeapsă doare mult mai tare decât bătaia în scopuri erotice — deci nu va fi mai grav de-atât, în afară de cazurile în care, desigur, nu comiți vreun păcat mai însemnat. Atunci te voi pedepsi mai aspru. M-a durut mâna. Dar îmi place asta.
- Și eu m-am simțit satisfăcut — mai mult decât îți vei da seama vreodată.
- Nu-ți irosi energia pe vinovăție, sentimentul c-ai făcut ceva greșit etc. Suntem adulți care știm ce facem și ceea ce se întâmplă în intimitate rămâne între noi. Trebuie să te relaxezi și să-ți ascuți trupul.
- Lumea F&A nu e nici pe departe atât de interesantă cum ești tu, domnișoară Steele.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul ei sosește aproape instantaneu.

De la: Anastasia Steele

Despre: Adulți care știm ce facem!

Data: 27 mai 2011, 08:26

Către: Christian Grey

Nu erai într-o ședință?

Mă bucur foarte tare că te-a durut mâna.

Și dacă mi-aș asculta trupul, aș fi în Alaska deja.

Ana

P.S.: Mă mai gândesc dacă accept sau nu sentimentele acelea.

Alaska! Pe bune, domnișoară Steele. Chicotesc în barbă și mă prefac interesat de discuția online. Aud o bătaie în ușă și îmi cer scuze că întrerup ședința ca să dau drumul chelneriței de la room-service care mi-a adus micul dejun. Domnișoara Ochi Negri mă răsplătește cu un zâmbet cuceritor în timp ce eu semnez un cec.

Mă întorc la WebEx, îl găsesc pe Fred povestindu-le lui Kavanagh și asociaților săi despre succesul financiar pe care l-a avut această tehnologie pentru o altă companie care ne e client.

— Tehnologia aceasta ne va ajuta în plan financiar? întreabă Kavanagh cu un zâmbet neîncrezător.

Când îi spun că Barney nu poate inventa un glob de cristal care să prevadă prețurile, toți râd politicos.

În timp ce Fred discută o programare teoretică a implementării și a integrării tehnologice, îi scriu Anei un e-mail.

De la: Christian Grey

Despre: Sper că n-ai chemat poliția

Data: 27 mai 2011, 08:35

Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,

Sunt într-o ședință unde se discută despre piața financiară, dacă te interesează de-adevăratelea.

Să ne aducem aminte că ai fost acolo, lângă mine, știind ce urmează să fac.

Nu m-ai rugat nicio secundă să mă opresc — n-ai folosit nici cuvintele de siguranță.

Ești om în toată firea — poți face alegeri singură.

Sincer vorbind, de-abia aștept data viitoare când mă mănâncă palma.

În mod evident nu-ți asculți partea care trebuie a corpului.

Alaska este un loc foarte rece și n-ai nici unde fugi. Te-aș găsi imediat.

Pot depista telefoane mobile — ți-aduci aminte?

Du-te la serviciu.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Discursul lui Fred e în toi când primesc răspunsul Anei.

De la: Anastasia Steele

Despre: Hărțuitor

Data: 27 mai 2011, 08:36

Către: Christian Grey

Te-ai gândit să te tratezi pentru tendințe de hărțuire?

Ana

Mă abțin să nu râd. E amuzantă.

De la: Christian Grey

Despre: Hărțuitor? Eu?

Data: 27 mai 2011, 08:38

Către: Anastasia Steele

Îi plătesc eminentului dr. Flynn o mică avere ca să-mi trateze
tendențele de hărțuitor și alte tendințe.

Du-te la serviciu.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De ce nu s-a dus la serviciu? O să întârzie.

De la: Anastasia Steele

Despre: Șarlatani costisitori

Data: 27 mai 2011, 08:40

Către: Christian Grey

Aș putea să-ți ofer cu modestie și eu o a doua opinie?

Nu cred că dr. Flynn e foarte eficient.

Domnișoara Steele

La naiba, femeia asta e și amuzantă... și intuitivă. Flynn îmi ia o
mică avere pentru sfaturile sale. Îi tastez pe furiș răspunsul.

De la: Christian Grey

Despre: A doua opinie

Data: 27 mai 2011, 08:43

Către: Anastasia Steele

Nu că ar fi treaba ta, modestă sau nu, dar dr. Flynn este a doua
opinie.

Va trebui să te grăbești, cu noua ta mașină, expunându-te unui risc
inutil — cred că-i împotriva regulilor.

DU-TE LA SERVICIU.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Kavanagh îmi pune o întrebare despre securizarea contractelor. Îi răspund că am achiziționat de curând o companie inovativă și dinamică în domeniul fibrei optice. Nu-i spun că am mari îndoieli în privința CEO-ului, Lucas Woods. Oricum va fi concediat. Îl concediez pe idiotul ăla, indiferent ce va spune Ros.

De la: Anastasia Steele

Despre: LITERE ȚIPĂTOARE

Data: 27 mai 2011, 08:47

Către: Christian Grey

Ca țință a tendințelor tale de hărțuitor, cred că este treaba mea.

N-am semnat nimic deocamdată. Deci reguli-șreguli. Și nu încep decât la 9:30.

Domnișoara Steele

LITERE ȚIPĂTOARE. Îmi place la nebunie.

Îi răspund.

De la: Christian Grey

Despre: Lingvistica descriptivă

Data: 27 mai 2011, 08:49

Către: Anastasia Steele

„Șreguli“? Nu sunt sigur că acest cuvânt apare în dicționarul Webster.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

— Putem continua conversația offline, îi spune Ros lui Kavanagh. Acum, că știm care vă sunt ideile și așteptările, vă vom pregăti o ofertă detaliată și ne vom auzi din nou săptămâna viitoare ca s-o discutăm.

— Minunat, zic eu, încercând să par implicat.

Toată lumea dă aprobator din cap, apoi își ia la revedere.

— Mulțumesc că ne-ai dat ocazia să-ți facem o ofertă, Eamon, îi spun lui Kavanagh.

— Se pare că voi v-ați dat seama de ce avem noi nevoie, zice el. Mă bucur că te-am văzut ieri. La revedere.

Închid cu toții în afara lui Ros, care se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut două capete.

În inbox ajunge alt e-mail de la Ana.

— Stai puțin, Ros. Dă-mi un minut sau două.

O pun în așteptare.

Și citesc.

Și râd cât pot de tare.

De la: Anastasia Steele

Despre: Lingvistica descriptivă

Data: 27 mai 2011, 08:52

Către: Christian Grey

E între obsedat de control și hărțuitor.

Și lingvistica descriptivă e o limită dură pentru mine.

Acum mă lași, te rog, în pace?

Aș vrea să merg la serviciu cu noua mea mașină.

Ana

Îi scriu un răspuns scurt și la obiect.

De la: Christian Grey

Despre: Tinere enervante, dar amuzante

Data: 27 mai 2011, 08:56

Către: Anastasia Steele

Mă mănâncă-n palmă.

Să conduci cu grijă, domnișoară Steele.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Ros se uită urât la mine când refac conexiunea.

— Ce mama naibii, Christian?

— Ce? mimez eu inocența.

— Știi tu ce. Nu participa la nicio ședință care în mod clar nu te interesează.

— A fost așa de evident?

— Da.

— La naiba.

— Da. La naiba. Ar putea fi un contract uriaș pentru noi.

— Știu. Știu. Îmi cer scuze.

Rânjesc.

— Nu știu ce ai în ultima vreme.

Scutură din cap, dar îmi dau seama că încearcă să-și mascheze amuzamentul cu o expresie iritată.

— E aerul de Portland.

— În fine, cu cât te întorci mai repede aici, cu atât mai bine.

— Mă întorc în jurul prânzului. Între timp, roagă-l pe Marco să cerceteze toate editurile din Seattle și să vadă dacă e vreuna bună să fie preluată.

— Vrei să intri și pe piața de carte? se miră Ros. Nu e un sector cu potențial de dezvoltare.

Probabil că are dreptate.

— Să cerceteze doar. Atâta tot.

Oftează.

— Dacă insiști. Te întorci mai târziu pe după-amiază? Să facem și noi o recapitulare așa cum trebuie.

— Depinde de trafic.

— O să programez o recapitulare cu Andrea.

— Minunat. Acum te las.

Închid WebEx-ul, apoi o sun pe Andrea.

— Domnule Grey.

— Sună-l pe dr. Baxter și cheamă-l duminică la mine acasă, pe la prânz. Dacă nu e disponibil, găsește un ginecolog bun. Pe cel mai bun.

— Da, domnule, spune ea. Altceva?

— Da. Care este numele cumpărătorului personal pe care îl folosesc la magazinul Neiman Marcus de la centrul comercial Bravern?

— Caroline Acton.

— Dă-mi un SMS cu numărul ei de telefon.

— Așa fac.

— Ne vedem mai târziu.

— Da, domnule.

Închid.

Până acum a fost o dimineață foarte interesantă. Nu-mi amintesc de niciun schimb de e-mailuri care să fi fost vreodată atât de amuzant. Mă uit la laptop, dar nu mai e nimic nou. Cred că Ana e la serviciu.

Îmi trec mâinile prin păr.

Ros a observat cât de distrat eram în timpul teleconferinței.

La naiba, Grey. Adună-te.

Îmi înfulec micul dejun, beau niște cafea rece și mă duc în dormitor să fac un duș și să mă schimb. Nici când mă spăl pe cap nu pot să mi-o scot din minte pe femeia aceea. Ana.

Ana cea uimitoare.

Imaginea ei legănându-se deasupra mea îmi vine în cap; imaginea ei întinsă pe genunchii mei; ea legată de pat, cu gura deschisă de plăcere. Doamne, femeia asta e sexy de tot. Și de dimineață, când m-am trezit lângă ea, mi-am dat seama că nu e atât de rău și chiar am dormit bine... foarte bine chiar.

Litere țipătoare. E-mailurile ei mă fac să râd. Sunt distractive. E amuzantă. N-am știut niciodată că-mi place așa ceva la o femeie. Va trebui să mă gândesc la ce vom face duminică în camera mea de joacă... ceva distractiv, ceva nou pentru ea.

În timp ce mă bărbieresc îmi vine o idee și imediat după ce îmbrac mă întorc la laptop și caut prin magazinul meu de jucării. Am nevoie de o cravașă de călărie — din piele maronie împletită. Rânjesc. O să-i îndeplinesc visurile Anei.

După ce plasez comanda, mă întorc la e-mailurile legate de muncă, plin de energie și productiv, până când mă întrerupe Taylor.

— Bună dimineața, Taylor.

— Domnule Grey.

El îmi face un semn, privindu-mă uimit, iar eu îmi dau seama că zâmbesc pentru că-i citesc din nou e-mailurile Anei.

Lingvistiva descriptivă este o limită dură pentru mine.

— Am avut o dimineață frumoasă, mă trezesc explicându-i.

— Mă bucur să aud asta, domnule. Am adus hainele domnișoarei Steele de săptămâna trecută.

— Pune-le alături de lucrurile mele.

— Desigur.

— Mulțumesc.

Îl privesc cum intră la mine în dormitor. Chiar și Taylor a observat efectul pe care-l are Anastasia Steele asupra mea. Îmi vibrează telefonul: am un SMS de la Elliot.

Tot la Portland ești?

Da, dar plec în curând.

Eu vin mai târziu într-acolo. Le ajut pe fete cu mutarea.

Păcat că nu poți rămâne.

Ar fi prima noastră ÎNTÂLNIRE DUBLĂ de când te-a dezvirginat Ana.

Du-te dracului. O iau pe Mia de la aeroport.

Spune-mi detalii, frate. Kate nu-mi spune nimic.

Bine-ți face. Du-te dracului. Din nou.

— Domnule Grey?

Taylor mă întrerupe încă o dată, cu bagajul meu în mână.

— A fost trimis curierul cu telefonul BlackBerry.

— Mulțumesc.

El dă scurt din cap și după ce iese, îi mai scriu un e-mail domnișoarei Steele.

De la: Christian Grey

Despre: BlackBerry CU ÎMPRUMUT

Data: 27 mai 2011, 11:15

Către: Anastasia Steele

Trebuie să te pot contacta la toate orele, și cum aceasta este cea mai sinceră formă a ta de comunicare, m-am gândit că-ți trebuie un BlackBerry.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Și poate că așa o să și răspunzi la telefon când te sun.

La 11:30 am altă teleconferință, cu directorul nostru de finanțe, ca să discutăm contribuția caritabilă a firmei GEH pentru următorul trimestru. Asta îmi ia aproape o oră și după ce se termină, iau un prânz ușor și citesc restul revistei *Forbes*.

După ce mănânc și ultima înghițitură de salată, îmi dau seama că nu mai am niciun motiv să rămân la hotel. E momentul să plec, cu toate astea, ceva mă reține. Și în străfundul sufletului îmi dau seama că n-o voi mai vedea pe Ana până duminică, dacă nu cumva se răzgândește între timp.

La naiba. Sper că nu.

Îndepărtând acest gând, încep să-mi strâng hârtiile în geanta de voiaj și, când vreau să strâng și laptopul, văd un alt e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele

Despre: Consumerismul a luat-o razna

Data: 27 mai 2011, 13:22

Către: Christian Grey

Cred că trebuie să-l suni pe dr. Flynn chiar în acest moment. Tendințele tale de hărțuire au depășit orice limită.

Sunt la serviciu. O să-ți scriu când ajung acasă.

Mulțumesc pentru acest nou accesoriu.

Nu greșeam cu nimic când am zis că ești consumatorul suprem.

De ce faci asta?

Ana

Mă ceartă! Îi răspund imediat.

De la: Christian Grey

Despre: Câtă perspicacitate de la cineva atât de tânăr

Data: 27 mai 2011, 13:24

Către: Anastasia Steele

Ai dreptate ca de obicei, domnișoară Steele.

Dr. Flynn e plecat în vacanță.

Și fac toate astea pentru că pot.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nu-mi răspunde imediat, așa că-mi strâng laptopul. Îmi iau geanta și mă îndrept către recepție, anunțându-mi plecarea. Cât timp aștept mașina, Andrea sună ca să-mi spună că a găsit un medic ginecolog care să vină duminică la Escala.

— O cheamă dr. Greene și are recomandări foarte bune de la medicul dumneavoastră curant, domnule.

— Bine.

— Are un cabinet în Northwest.

— Bine.

Unde vrea Andrea să ajungă?

— Mai e ceva, domnule — e scumpă.

Îi alung îngrijorarea.

— Andrea, asta n-are nicio importanță.

— În acest caz, poate veni acasă la dumneavoastră duminică, la ora unu și jumătate.

— Grozav. Fă programarea.

— Desigur, domnule Grey.

Închid telefonul și sunt tentat s-o sun pe mama ca s-o pun să-i verifice competențele pe care le are dr. Greene, pentru că lucrează la același spital; dar asta ar putea-o face pe Grace să pună prea multe întrebări.

După ce urc în mașină, îi trimit Anei un e-mail cu detaliile pentru ziua de duminică.

De la: Christian Grey

Despre: Duminică

Data: 27 mai 2011, 13:40

Către: Anastasia Steele

Ne vedem la ora 1 duminică?

Medicul va veni să te vadă la Escala la ora 1:30.

Acum plec la Seattle.

Sper să vă descurcați cu mutarea și de-abia aștept să vină ziua de duminică.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Așa. Totul e pus la punct. Pornesc R8-ul și o iau pe I-5.

Când trec pe lângă ieșirea către Vancouver, mă simt inspirat. O sun pe Andrea de pe hands-free și o rog să organizeze o petrecere de casă nouă pentru Ana și Kate.

— Ce anume doriți să trimit acolo?

— Bollinger La Grande Année Rosé, 1999 vintage.

— Da, domnule. Altceva?

— Cum adică, altceva?

— Flori? Ciocolată? Un balon?

— Balon?

— Da.

— Ce fel de baloane?

— Păi... au de toate felurile.

— Bine. Bună idee — vezi dacă au un balon în formă de elicopter.

— Da, domnule. Și un mesaj pentru felicitare?

— „Doamnelor, multă baftă în noua voastră casă. Christian Grey.“ Ai notat?

— Am notat. Care e adresa?

La naiba. Nu știu.

— Ți-o trimit prin mesaj mai târziu sau mâine. E în regulă?
— Da, domnule. Pot s-o livrez mâine.
— Mulțumesc, Andrea.
— Cu plăcere.
Pare surprinsă.
Îi închid și accelerez.

Pe la 6:30 ajung acasă și dispoziția exuberantă mi-a dispărut — încă n-am primit nicio veste de la Ana. Aleg o pereche de butoni din dulap și, în timp ce-mi leg papionul pentru evenimentul de diseară, mă întreb dacă se simte bine. Mi-a spus că-mi va scrie când va ajunge acasă; am sunat-o de două ori, dar n-am niciun semn de la ea, și asta mă enervează la culme. Mai încerc o dată și acum îi las un mesaj.

„Cred că trebuie să înveți să te ridici la înălțimea așteptărilor mele. Nu sunt un om răbdător. Dacă spui că mă suni când ieși de la slujbă, ar trebui să ai bunul-simț s-o faci. Altfel mă îngrijorez și asta e un sentiment cu care nu sunt obișnuit și pe care nu-l tolerez foarte bine. Sună-mă.“

Dacă nu mă sună în curând, cred c-o să explodez.

Stau la masă cu Whelan, bancherul meu. Sunt invitatul său la un eveniment caritabil pentru o organizație nonprofit care dorește să contribuie la diminuarea sărăciei globale.

— Mă bucur c-ai putut veni, spune Whelan.
— E o cauză bună.
— Îți mulțumesc pentru contribuția generoasă, domnule Grey.
Soția lui se tot foiește, împingându-și spre mine sânii ei perfecți și măriți prin metode chirurgicale.

— Cum am spus, e o cauză bună.

Îi zâmbesc cu superioritate.

De ce nu m-a sunat Ana?

Îmi verific telefonul din nou.

Nimic.

Mă uit la masă la toți bărbații de vârstă mijlocie veniți cu cea de-a doua sau de-a treia lor soție trofeu. Doamne ferește să ajung vreodată așa.

M-am plictisit. M-am plictisit de-adevăratelea și sunt enervat la culme.

Ce tot face?

Puteam oare s-o aduc aici? Presupun că și ea s-ar fi plictisit de moarte, ca și mine. Când conversația de la masă ajunge la economia mondială, simt că mi-a ajuns. Mă scuz și plec din sala de recepții și de la hotel. În timp ce valetul îmi înapoiază mașina, o sun din nou pe Ana.

Tot nu răspunde.

Poate că acum, că am plecat, nu mai vrea să aibă de-a face cu mine.

Când ajung acasă, mă duc direct în birou și deschid iMac-ul.

De la: Christian Grey

Despre: Unde ești?

Data: 27 mai 2011, 22:14

Către: Anastasia Steele

„Sunt la serviciu. Îți scriu când ajung acasă.“

Încă ești la serviciu sau ți-ai împachetat și telefonul tău, și BlackBerry-ul, și MacBook-ul?

Sună-mă sau mă obligi să-l sun pe Elliot.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă uit pe fereastră către apele întunecate ale Canalului.

De ce m-am oferit s-o iau pe Mia de la aeroport? Aș putea fi cu Ana, ajutând-o să-și împacheteze lucrurile, apoi ieșind la o pizza cu ea și cu Kate și cu Elliot — sau ce-or face oamenii obișnuiți.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey.

Ăsta nu ești tu. Revino la realitate.

Mă învârt prin apartament, iar pașii îmi răsună în living, și totul îmi pare dureros de pustiu față de ultima oară când am fost aici. Îmi desfac papionul. Poate că eu sunt cel pustiu pe dinăuntru. Îmi torn un Armagnac și mă uit fix la clădirile care se întind dinspre Seattle către Canal.

Te gândești la mine, Anastasia Steele? Luminile sclipitoare ale orașului Seattle n-au niciun răspuns.

Îmi vibrează telefonul.

Oh. Să-mi bag. *În sfârșit.* Ea e.

— Bună.

Sunt ușurat că m-a sunat.

— Bună, zice ea.

— Mi-am făcut griji din cauza ta.

— Știu, îmi pare rău că nu ți-am răspuns, dar sunt în ordine.

În ordine? Aș vrea să fiu și eu așa...

— Ai avut o seară plăcută? o întreb, încercând să par calm.

— Da. Am terminat de împachetat, iar Kate și cu mine am comandat mâncare chinezească cu José.

Ah, e din ce în ce mai bine. Nenorocitul ăla de fotograf din nou.
De-asta nu m-a sunat.

— Tu ce-ai făcut? mă întreabă când eu nu-i zic nimic și are un ton disperat.

De ce? Ce nu-mi spune?

Ah, nu gândi mai mult decât trebuie, Grey!

Oftez.

— Am fost la un dineu caritabil. M-am plictisit de moarte. Am plecat cât de repede am putut.

— Aș vrea să fii aici, șoptește ea.

— Chiar vrei?

— Da, spune ea cu înflăcărare.

Ah. Poate că-i e dor de mine.

— Ne vedem duminică? întreb eu, încercând să nu par foarte disperat.

— Da, duminică, zice ea și cred că zâmbeste.

— Noapte bună.

— Noapte bună, domnule.

Are o voce răgușită și mă lasă fără suflu.

— Baftă cu mutarea de mâine, Anastasia.

Rămâne la telefon, respirând ușor. De ce nu închide? Nu vrea să închidă?

— Închide, șoptește ea.

Nu vrea să-mi închidă telefonul și asta mă binedispune imediat. Zâmbesc la peisajul din Seattle.

— Nu, închide tu.

— Nu vreau să-nchid.

— Nici eu nu vreau.

— Ai fost foarte supărat pe mine? mă întreabă.

— Da.

— Și mai ești?

— Nu.

Acum că știi că ești teafără.

— Deci n-o să mă pedepsești?

— Nu. Sunt omul momentului.

— Am observat, mă tachinează ea și asta mă face să zâmbesc.

— Poți închide acum, domnișoară Steele.

— Chiar vreți să închid, domnule?

— Du-te la culcare, Anastasia.

— Da, domnule.

Tot nu închide și îmi dau seama că zâmbeste larg. Ceea ce mă binedispune și mai tare.

— Crezi c-o să poți să faci vreodată ceea ce ți se spune? o întreb.

— Poate. Vedem de duminică încolo, zice ea, cu o voce ispititoare, și conexiunea se întrerupe.

Anastasia Steele, ce-o să mă fac eu cu tine?

De fapt, știu ce-o să fac, dacă acea cravașă de călărie sosește la timp. Și cu acest gând tentant dau pe gât restul paharului de Armagnac și mă duc să mă culc.

**Sâmbătă,
28 mai 2011**

— Christian! exclamă încântată Mia și vine în fugă către mine, lăsându-și baltă căruciorul plin cu bagaje.

Mă cuprinde cu mâinile de gât și mă îmbrățișează cu putere.

— Mi-a fost dor de tine, zice ea.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

O îmbrățișez și eu. Se dă în spate și mă cercetează cu ochii ei negri și atenți.

— Arăți bine, face ea. Povestește-mi despre fata asta!

— Hai să ajungem acasă, cu bagajele tale cu tot.

Îi iau căruciorul, care cântărește o tonă, și ieșim împreună din terminal, îndreptându-ne către parcare.

— Deci cum a fost la Paris? Mi se pare că l-ai adus pe tot acasă cu tine.

— *C'est incroyable!* exclamă ea. Însă Floubert a fost un nemernic. *Frate.* S-a purtat oribil. Un profesor de rahat, dar un bucătar excelent.

— Asta înseamnă că gătești tu diseară?

— Ah, speram să gătească mama.

Mia începe să vorbească despre Paris și nu mai tace: despre camera ei micuță, Sacré-Coeur, Montmartre, parizienii, cafeaua, vinul roșu, brânza, moda, cumpărăturile. Dar mai ales despre modă și cumpărături. Și eu care credeam că s-a dus la Paris ca să-nvețe să gătească.

Mi-a lipsit cîrpeala ei; e reconfortantă și bine-venită. Ea este singura persoană pe care o cunosc care nu mă face să mă simt... altfel.

— *Ea e surioara ta, Christian. O cheamă Mia.*

Mami mă lasă s-o țin în brațe. E foarte mică. Și are părul negru, negru de tot.

Zâmbește. N-are dinți. Scot limba la ea. Râde molipsitor.

Mami mă lasă să țin din nou bebelușul în brațe. O cheamă Mia.

O fac să râdă. O țin în brațe și nu-i mai dau drumul. E în siguranță la mine în brațe.

Pe Elliot nu-l interesează Mia. Ei îi curge din gură și plânge.

Iar el strâmbă din nas când ea face caca.

Când Mia plânge, Elliot o ignoră. Eu însă o țin în brațe și ea nu mai plânge.

Adoarme la mine în brațe.

— *Mi-a, șoptesc.*

— *Ce-ai spus? întrebă mami, făcându-se albă la față.*

— *Mi-a.*

— *Da. Da. Băiat scump, Mia. O cheamă Mia.*

Și mami începe să plângă de fericire.

Intru pe alee, parchez în fața ușii casei părinților mei, scot bagajele Miei și le car până în hol.

— Unde-i toată lumea? se bosumflă Mia.

Acasă la părinții mei e doar menajera — e o studentă venită la schimb și nu mai știu cum o cheamă.

— Bine-ai venit acasă, îi spune Mieî în engleza ei stâlcită și se uită la mine cu ochi mari.

Ah, Doamne. Nu e decât o față arătoasă, draga mea.

O ignor pe menajeră și îi răspund Mieî la întrebare.

— Cred că mama e de gardă, iar tata e plecat la o conferință. Ai venit acasă cu o săptămână mai devreme.

— N-am mai putut să-l suport pe Floubert niciun minut în plus. Trebuia să fug cât mai puteam. Ah, ți-am cumpărat un cadou.

Apucă una dintre valize, o deschide pe hol și începe să răscolească prin ea.

— Ah!

Îmi oferă o cutie grea și pătrată.

— Deschide-o, mă grăbește ea, zâmbind.

E o forță de neoprit.

Deschid cutia cu precauție și descopăr un glob cu zăpadă artificială care are înăuntru un mic pian negru de concert plin de sclipici. Este cel mai mare kitsch pe care l-am văzut vreodată.

— E o cutie muzicală. Uite...

Mi-o smulge din mână, o scutură bine și învârte o cheiță de pe fundul cutiei. O versiune veselă a Marseillezei se aude dintr-un nor de sclipici colorat.

Ce să fac eu cu așa ceva? Izbucnesc în râs, pentru că e atât de caracteristic pentru Mia.

— E minunată, Mia. Mulțumesc.

O îmbrățișez și ea face la fel.

— Știam că te va face să râzi.

Are dreptate. Mă cunoaște bine.

— Acum povestește-mi despre fata asta, zice ea.

Dar ne întrerupem amândoi când pe ușă dă buzna mama, ceea ce-mi oferă o portiță de scăpare cât timp ele două se îmbrățișează.

— Îmi pare tare rău că n-am venit să te întâmpin, draga mea, spune Grace. Am fost de gardă. Mi se pare c-ai mai crescut. Christian, poți să-i duci tu sus bagajele Mieî? Te ajută și Gretchen.

Serios?

Acum sunt și cărăuș?

— Da, mamă.

Îmi dau ochii peste cap. N-am nevoie de zâmbetul tâmp al lui Gretchen.

După ce termin, le spun că am o întâlnire cu antrenorul meu personal.

— Mă întorc diseară.

Le sărut repede pe amândouă și plec înainte să fiu potopit cu și mai multe întrebări despre Ana.

Bastille, antrenorul meu, mă pune la muncă. Azi facem kickboxing la sală la el.

— Te-ai înmuiat la Portland, băiete.

Îmi zâmbește după ce mă trânteste la podea cu o lovitură serioasă de picior. Bastille face parte dintre antrenorii duri, ceea ce-mi convine de minune.

Mă ridic cu greu în picioare. Vreau să-l dobor și eu. Dar are dreptate — mă bate măr azi, iar eu n-am nicio soluție.

Când terminăm, mă întreabă:

— Ce e cu tine? Te gândești la altceva, frate.

— La viață-n general. Știi tu, îi răspund, încercând să par indiferent.

— Sigur. Stai la Seattle săptămâna asta?

— Mda.

— Bine. Te pun eu la loc pe picioare.

În timp ce mă întorc de la jogging îmi amintesc de cadoul de casă nouă pentru Ana. Îi scriu un mesaj lui Elliot.

Ce adresă au Ana și Kate?

Vreau să le fac un cadou-surpriză.

Îmi trimite adresa, iar eu o transmit mai departe către Andrea. Ea îmi răspunde cât timp urc cu liftul până la apartament.

Am trimis șampania și balonul. A.

Când intru, Taylor îmi întinde un pachet.

— A venit asta pentru dumneavoastră, domnule Grey.

Ah, da. Recunosc ambalajul discret: este cravașa de călărie.

— Mulțumesc.

— Doamna Jones a spus că se întoarce mâine spre seară.

— Bine. Cred că asta-i tot pentru azi, Taylor.

— Prea bine, domnule, zice el cu un zâmbet politicos și se duce la el în birou.

Iau cravașa și mă strecor în dormitor. Va fi introducerea perfectă în lumea mea: după cum a recunoscut, Ana n-are niciun termen de comparație în privința pedepsei corporale, în afară de bătaia la fund pe care i-am administrat-o aseară. Care a excitat-o. Cu cravașa va trebui s-o iau ușor și s-o-nvăț să-i placă.

Să-i placă de-adevăratelea. Cravașa de călărie e perfectă. O să-i demonstrez că teama e numai în mintea ei. Când se va obișnui cu toate astea, putem merge mai departe.

Sper că vom putea merge mai departe...

O s-o luăm ușor. Și o să facem numai ce poate suporta. Dacă vreau ca asta să meargă, trebuie s-o luăm în ritmul ei. Nu în ritmul meu.

Mă mai uit o dată la cravașă și o pun apoi în dulap, pentru mâine.

Îmi deschid laptopul ca să m-apuc de lucru și atunci îmi sună telefonul. Sper să fie Ana, dar din păcate e doar Elena.

Trebuia oare s-o sun?

— Bună, Christian. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc.

— Te-ai întors de la Portland?

— Da.

— Ai chef să luăm cina împreună diseară?

— Diseară nu. Mia de-abia s-a întors de la Paris și sunt consemnat acasă.

— Ah. De către Mama Grey. Ce mai face?

— Mama Grey? E bine. Cred. De ce? Știi tu ceva ce eu nu știu?

— Întrebam și eu, Christian. Nu mai fi atât de sensibil.

— Te sun săptămâna viitoare. Poate luăm cina atunci.

— Bine. Ai cam dispărut în ultima vreme. Iar eu am cunoscut o femeie care s-ar putea să ți se potrivească.

Și eu la fel.

Nu-i bag în seamă replica.

— Ne vedem săptămâna viitoare. La revedere.

În timp ce fac un duș mă întreb dacă faptul că a trebuit s-o vânez pe Ana a făcut-o mai interesantă... sau așa e Ana, pur și simplu?

Cina a fost amuzantă. Soră-mea a redevenit prințesa care a fost întotdeauna, iar restul membrilor familiei s-au transformat din nou în servitorii ei, pe care-i are la degetul mic. Cu toate odraslele acasă, Grace e în elementul ei; a gătit mâncarea preferată a Miei — pui cu smântână, piure și sos.

Trebuie să recunosc că și mie-mi place mult.

— Povestește-mi despre Anastasia, îmi poruncește Mia în timp ce stăm la masa de la bucătărie.

Elliot se lasă pe spate în scaunul lui și-și duce mâinile la ceafă.

— Asta trebuie să aud și eu. Știi că l-a dezvirginat?

— Elliot! îl ceartă Grace, plesnindu-l cu un prosop de șters vase.

— Au!

El se ferește.

Îmi dau ochii peste cap exasperat.

— Am cunoscut o fată.

Ridic din umeri.

— Asta-i tot.

— Nu poți să ne faci așa ceva! obiectează Mia, bosumflându-se.

— Ba da, Mia, uite că poate. Și tocmai a făcut-o.

Carrick îi aruncă o privire dezaprobatore peste ochelari.

— O s-o cunoaștem cu toții mâine la cină, nu-i așa, Christian?
zice Grace, zâmbind cu subînțeles.

Ah, la naiba.

— Kate vine, mă necăjește Elliot.

Instigator nenorocit. Mă uit urât la el.

— De-abia aștept s-o cunosc. Pare minunată!

Mia jubilează.

— Da, da, mormăi eu, întrebându-mă dacă pot oare să scap de
cina de mâine.

— A întrebat Elena de tine, dragul meu, spune Grace.

— Serios?

Par total dezinteresat, rezultatul multor ani de antrenament.

— Da. Zicea că nu te-a văzut de mult.

— Am fost plecat la Portland cu afaceri. Că veni vorba — mâine
am o ședință importantă și trebuie să mă pregătesc.

— Dar n-ai mâncat desertul. Avem tartă cu mere.

Hmm... tentant. Dar dacă rămân, or să continue interogatoriul
despre Ana.

— Trebuie să plec. Am de lucru.

— Dragule, muncești prea mult, spune Grace, dând să se ridice
de pe scaun.

— Nu te ridica, mamă. Sunt sigur că Elliot o să te ajute cu vasele
după ce mâncați.

— Poftim? zice Elliot încruntându-se.

Îi fac cu ochiul, îmi iau la revedere și dau să plec.

— Dar ne vedem mâine, da? întreabă Grace, iar tonul ei îmi pare
prea optimist.

— Mai vedem.

Rahat. Se pare că Anastasia Steele e pe cale să-mi cunoască familia.

Habar n-am ce să simt în privința asta.

**Duminică,
29 mai 2011**

Alerg pe Fourth Avenue și o iau la dreapta pe Vine, ascultând în căști melodia „Shake Your Hips“ a celor de la Rolling Stones.

Este 6:45 dimineața și drumul duce... la apartamentul ei. Sunt nerăbdător; vreau să văd unde locuiește.

E între obsedat de control și hărțuitor.

Râd în sinea mea. Nu fac decât s-alerg. E o țară liberă.

Blocul ei este din cărămidă banală, iar ramele ferestrelor sunt pictate în verde-închis, lucru caracteristic zonei. E într-un cartier bun, aproape de intersecția dintre Vine Street și Western. Mi-o imaginez pe Ana ghemuită în pat, sub pătura ei albastru cu crem.

Mai alerg câteva străzi și mă întorc pe la piață; vânzătorii își deschid tarabele. Trec printre camioanele de fructe și legume care livrează marfa. Asta e inima orașului — vibrant, chiar și într-o dimineață cenușie și rece ca aceasta. Apa Canalului are o culoare plumburie și sticloasă, precum cerul. Dar nimic nu-mi strică dispoziția.

Azi e ziua cea mare.

După ce fac duș, pun pe mine niște jeanși și o cămașă de in și scot din sertar un elastic de păr. Mi-l strecor în buzunar și mă duc la mine în birou să-i scriu Anei.

De la: Christian Grey

Despre: Viața mea în cifre

Data: 29 mai 2011, 08:04

Către: Anastasia Steele

Dacă vii cu mașina, îți trebuie codul de acces în garajul subteran de la Escala: 146963.

Parchează în spațiul cinci — e unul dintre locurile mele de parcare.

Codul de la lift: 1880.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Peste un moment sau două vine și răspunsul.

De la: Anastasia Steele

Despre: O șampanie excelentă

Data: 29 mai 2011, 08:08

Către: Christian Grey

Da, domnule. Am înțeles.

Mulțumesc pentru șampanie și pentru elicopterul gonflabil, care e acum legat de patul meu.

Ana

Îmi vine-n cap imaginea Anei legată de patul ei. Mă foiesc pe scaun. Sper c-a adus patul acela la Seattle.

De la: Christian Grey

Despre: Invidie

Data: 29 mai 2011, 08:11

Către: Anastasia Steele

Cu plăcere.

Să nu-ntârzii.

Norocos elicopter.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nu-mi răspunde, așa că mă duc la frigider să caut ceva de mâncare. Gail mi-a lăsat niște cornuri cu unt și, pentru prânz, o salată Caesar cu pui, cât să ne-ajungă amândurora. Sper că Ana o va mânca; pe mine nu mă deranjează să mănânc același lucru două zile la rând.

Îmi timp ce iau micul dejun apare și Taylor.

— Bună dimineața, domnule Grey. Iată ziarele de duminică.

— Mulțumesc. Anastasia vine aici pe la ora unu, apoi, pe la unu și jumătate, o anume dr. Greene.

— Prea bine, domnule. Mai e ceva în programul de azi?

— Da. Ana și cu mine mergem la cină acasă la părinții mei diseară.

Taylor își înclină capul într-o parte, părând surprins pentru o clipă, dar apoi iese din cameră. Eu mă-ntorc la cornul meu și la gemul de caise.

Mda. O duc să-mi cunoască părinții. Ce-i așa mare scofală?

Nu mă pot liniști. Sunt agitat. Este 12:15 p.m. Timpul se scurge atât de greu astăzi. Mă opresc din muncă, iau ziarele de duminică, mă întorc în living, unde dau drumul la muzică și citesc.

Spre surprinderea mea, găsesc o fotografie cu mine și cu Ana la pagina de știri locale, făcută la ceremonia de absolvire de la WSU. Arată adorabil, chiar așa, puțin speriată.

Aud ușile deschizându-se și iat-o... Are părul desfăcut, puțin sălbatic și sexy, și poartă rochia violet cu care era îmbrăcată și la cina de la The Heathman. Arată senzațional.

Bravo, domnișoară Steele.

— Hmm, rochia asta.

Am vocea plină de admirație și mă duc s-o întâmpin.

— Bine-ai venit înapoi, domnișoară Steele, șoptesc și o apuc de bărbie, sărutând-o tandru pe buze.

— Bună, spune ea, înroșindu-se în obraji.

— Ești punctuală. Îmi place punctualitatea. Vino-ncoace.

O iau de mână și o conduc la canapea.

— Voiam să-ți arăt ceva.

Ne așezăm amândoi și îi arăt *The Seattle Times*. Fotografia o face să râdă. Nu e chiar reacția la care mă așteptam.

— Deci sunt „prietena“ ta acum, mă tachinează ea.

— Așa se pare. Așa scrie în gazetă, deci trebuie să fie adevărat.

M-am mai calmat puțin acum, că a venit — probabil datorită faptului că a venit. N-a fugit de mine. Îi dau părul moale și mătăsos după ureche; aș vrea foarte mult să i-l împletesc.

— Deci, Anastasia, acum știi mult mai bine decât ultima oară când ai fost aici cum sunt eu.

— Da.

Mă privește atent... știe.

— Cu toate astea, te-ai întors.

Dă din cap, zâmbindu-mi timid.

Nu-mi vine să cred ce noroc am.

Știam eu că ești o ciudată, Ana.

— Ai mâncat?

— Nu.

Deloc? Bine. Va trebui să rezolvăm asta. Îmi trec mâna prin păr și o întreb, cât pot de neutru:

— Ți-e foame?

— Nu de mâncare, mă tachinează ea.

Oau. Parcă a vorbit direct cu penisul meu.

Mă aplec în față, îmi lipesc buzele de urechea ei și îi simt parfumul îmbătător.

— Ești mai nerăbdătoare ca niciodată, domnișoară Steele — și, să-ți spun drept, așa sunt și eu. Dar dr. Greene trebuie s-ajungă în scurt timp.

Mă apropiu de ea.

— Aș vrea să mănânci.

E o rugămintă.

— Ce poți să-mi spui despre dr. Greene? schimbă ea intenționat subiectul.

— E cel mai bun ginecolog din Seattle. Ce pot să-ți spun mai mult?

Cel puțin așa i-a spus medicul meu asistentei mele.

— Credeam că o să mă vadă doctorul tău. Și nu-mi spune că ești de fapt femeie, că nu te cred.

Îmi stăpânesc un hohot de râs.

— Cred că e mai bine să te consulte un specialist. Tu nu crezi?

Se uită la mine întrebător, dar mă aprobă dând din cap.

Mai avem un subiect de lămurit.

— Anastasia, mamei i-ar plăcea să vii diseară la cină. Cred că și Elliot o invită pe Kate. Nu știu exact ce părere am despre asta. Va fi ciudat pentru mine să te prezint familiei.

Stă o secundă pe gânduri, apoi își aruncă părul pe spate așa cum face de fiecare dată înainte să ne contrazicem. Dar pare mai degrabă jignită, nu pusă pe ceartă.

— Ți-e rușine cu mine?

Pare șocată.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu.

— Sigur că nu.

Dintre toate lucrurile pe care le putea spune! Mă uit la ea îndurerat. Cum poate gândi așa ceva despre ea însăși?

— De ce e ciudat? mă întreabă.

— Pentru că n-am mai făcut așa ceva niciodată.

Tonul meu e plin de iritare.

— Tu de ce ai voie să-ți dai ochii peste cap și eu nu?

— Nu mi-am dat seama c-am făcut așa.

Mă ceartă. Din nou.

— Nici eu nu-mi dau seama, de obicei, se răstește ea.

La naiba. Ne certăm?

Taylor își drege vocea.

— A sosit dr. Greene, domnule, spune el.

— Condu-o în camera domnișoarei Steele.

Ana se întoarce și mă privește, iar eu îi întind mâna.

— Nu vîi și tu, nu-i așa?

Pare îngrozită și amuzată în același timp.

Râd, dar trupul mi se înfioară.

— Aș da bani buni să pot privi, crede-mă, Anastasia, dar nu cred că doamna doctor ar fi de acord cu așa ceva.

Îmi dă mâna, iar eu o iau în brațe și-o sărut. Are buzele moi și calde și ispititoare; mâinile îmi alunecă în părul ei și o sărut și mai apăsas. Când mă retrag, pare amețită. Îmi lipesc fruntea de fruntea ei.

— Mă bucur atât de mult că ești aici. De-abia aștept să te dezbrac.

Nu-mi vine să cred ce dor mi-a fost de tine.

— Haide. Vreau s-o cunosc și eu pe dr. Greene.

— N-o cunoști?

— Nu.

O iau de mână și ne ducem la etaj, în viitorul ei dormitor.

Dr. Greene are o privire din aceea mioapă și pătrunzătoare, care mă face să mă simt un pic stânjenit.

— Domnule Grey, spune ea, strângându-mi mâna ferm.

— Mulțumesc că ați venit, deși v-am anunțat în ultima clipă.

Îi zâmbesc cât pot eu de frumos.

— Mulțumesc că m-ați chemat, domnule Grey. Domnișoară Steele, zice ea politicos și-mi dau seama că încearcă să evalueze natura relației noastre.

Cu siguranță crede c-ar trebui să-mi răsucesc mustața ca un personaj negativ din filmele mute. Se întoarce și-mi spune din priviri să ies din cameră.

Bine.

— Voi fi jos, zic eu.

Deși tare mi-ar plăcea să văd ce se întâmplă aici. Cred că doamna doctor ar avea o reacție adorabilă dacă i-aș cere așa ceva. Zâmbesc la acest gând și plec jos, în living.

Acum, când Ana nu mai e cu mine, iar sunt neliniștit. Ca să mă calmez așez două șervete de masă pe blatul din bucătărie. Este a doua oară când fac asta și prima dată a fost tot pentru Ana.

Devii sentimental, Grey.

Aleg un Chablis pe care să-l bem la prânz — unul dintre puținele vinuri Chardonnay care-mi plac — și când termin, mă așez pe canapea și răsfoiesc paginile de sport ale ziarului. Dau muzica mai tare în iPod, sperând că muzica mă va ajuta să mă concentrez la scorul de aseară al meciului dintre Mariners și Yankees, nu la ce fac sus Ana și dr. Greene.

Într-un sfârșit le aud pașii pe culoar și ridic privirea când intră.

— Ați terminat? întreb și dau muzica mai încet.

— Da, domnule Grey. Aveți grijă de ea; e o tânără frumoasă și deșteaptă.

Ce i-o fi spus Ana?

— Așa intenționez să fac, zic eu, aruncându-i Anei o privire confuză.

Ea clipește derutată. *Bine.* Înseamnă că nu i-a spus nimic.

— O să vă trimit factura, zice dr. Greene. La revedere și baftă multă, Ana.

Zâmbește cald și ne strângem mâna.

Taylor o conduce la lift și închide atent ușile holului în urma sa.

— Cum a fost? întreb eu, un pic contrariat de ceea ce a spus dr. Greene.

— Mulțumesc, bine, răspunde Ana. A zis că trebuie să mă abțin de la orice fel de activitate sexuală timp de patru săptămâni.

Ce mama dracului? Mă holbez la ea șocat.

Expresia serioasă a Anei se transformă într-una triumfătoare.

— Te-am păcălit!

Bine jucat, domnișoară Steele.

Când mijesc ochii, zâmbetul i se evaporă.

— Te-am păcălit!

Nu pot să nu rânjesc. O apuc de talie, o trag lângă mine și simt cum întreg trupul meu o dorește.

— Ești incorigibilă, domnișoară Steele.

Îmi trec mâinile prin părul ei și o sărut prelung, întrebându-mă dacă nu cumva ar trebui să i-o trag pe blatul de bucătărie, ca învățătură de minte.

Toate la timpul lor, Grey.

— Oricât de mult aș vrea să profit de tine aici și acum, trebuie să mănânci, și eu la fel. N-am chef să leșini mai târziu, șoptesc.

— Doar pentru asta mă vrei — pentru trupul meu? întreabă.

— Pentru trup și pentru gura ta obraznică.

O mai sărut o dată, gândindu-mă la ce urmează... O sărut și mai apăsător și dorința îmi cuprinde tot corpul. O doresc pe femeia asta. Înainte să i-o trag aici, pe podea, îi dau drumul și amândoi avem răsuflarea întretăiată.

— Ce muzică e asta? spune ea, cu glasul răgușit.

— Villa-Lobos, o arie din *Bachianas Brasileiras*. Frumoasă, nu-i așa?

— Da, zice ea, privind fix masa pusă.

Scot salata Caesar din frigider, o pun pe masă între cele două șervete și o întreb dacă-i place.

— Da, sigur, mulțumesc.

Îmi zâmbește.

Scot sticla de Chablis din frigiderul pentru băuturi și simt că nu-și ia ochii de la mine. Nu știam că pot avea și talente casnice.

— La ce te gândești? o întreb.

— Te priveam pur și simplu cum te miști.

— Și? întreb, surprins pentru o clipă.

— Ești plin de grație, spune ea încet, înroșindu-se în obraji.

— Vai, mulțumesc, domnișoară Steele.

Mă așez lângă ea, neștiind cum să reacționez la acest compliment drăguț. Nimeni nu mi-a mai spus că sunt grațios.

— Chablis?

— Te rog.

— Ia-ți salată. Spune-mi — ce metodă ai ales?

— Pilula anticoncepțională, spune ea.

— Și o să ții minte s-o iei regulat, la ora exactă, în fiecare zi?

Se înroșește, surprinsă.

— Sunt sigură că-mi vei reaminti tu, spune ea sarcastică, lucru pe care prefer să nu-l bag în seamă.

Trebuia să alegi injecția.

— O să-mi setez alarma. Mănâncă.

Ia o îmbucătură, și încă una... și încă una. Mănâncă!

— Deci pot să pun salata Caesar pe listă pentru doamna Jones? întreb eu.

— Credeam că eu voi găti.

— Da. Tu vei găti.

Termină de mâncat înaintea mea. Cred că murea de foame.

— Nerăbdătoare ca de obicei, domnișoară Steele?

— Da, zice ea, aruncându-mi o privire timidă pe sub gene.

La naiba. Asta e.

Atracția.

De parc-aș fi fermecat, mă ridic și o trag la mine în brațe.

— Vrei să faci asta? șoptesc, practic implorând-o să spună da.

— N-am semnat nimic deocamdată.

— Știu — dar zilele astea încalc toate regulile.

— O să mă lovești?

— Da, dar nu ca să te doară. Acum nu vreau să te pedepsesc.

Dacă m-ai fi prins aseară, atunci ar fi fost cu totul altă poveste.

Se uită la mine șocată.

Ah, iubito.

— Să nu lași pe nimeni să te facă să te răzgândești, Anastasia. Oamenii ca mine fac asta pentru că ne place să provocăm sau să ni se provoace durere. E foarte simplu. Ție nu, așa că m-am gândit foarte mult ieri la asta.

O iau în brațe și simt că mi se întărește.

— Și-ai ajuns la vreo concluzie? șoptește.

— Nu, iar acum vreau doar să te leg și să ți-o trag până leșini.

Ești pregătită?

Are un aer misterios, senzual și plin de curiozitate carnală.

— Da, spune ea, de-abia șoptit.

Mulțumesc, la dracu'.

— Bine. Vino.

O conduc la etaj, în camera mea de joacă. Locul meu secret. Unde pot să fac ce vreau cu ea. Închid ochii, savurându-mi pentru o clipă victoria.

Oare am fost vreodată atât de excitat?

Împing ușa în urma noastră, îi dau drumul și o studiez. Are buzele întredeschise când trage aer în piept; respiră repede și scurt. Are ochii larg deschiși. E gata. Mă așteaptă.

— Cât timp ești aici, îmi aparții în întregime. Am voie să fac ce vreau cu tine. Înțelegi?

Își trece repede limba peste buza de sus și dă din cap în semn că da.

Fată ascultătoare.

— Scoate-ți pantofii.

Înghite în sec și începe să-și scoată sandalele cu tocuri înalte. I le ridic și i le așez ordonat lângă ușă.

— Bun. Nu ezita când te rog să faci ceva. Acum o să scot rochia asta de pe tine. Un lucru pe care voiam să-l fac și acum câteva zile, din câte-mi amintesc.

Mă opresc puțin, ca să văd dacă mă urmărește.

— Vreau să nu te jenezi de trupul tău, Anastasia. Ai un corp superb și îmi place să-l privesc. E o bucurie pentru ochii mei. De fapt, m-aș putea uita la tine toată ziua și vreau să nu fii stânjenită și rușinată de goliciunea ta. Pricepi?

— Da.

— Da, și mai cum? zic eu aspru.

— Da, domnule.

— Sigur?

Vreau să nu-ți fie rușine, Ana.

— Da, domnule.

— Bine. Ridică-ți brațele deasupra capului.

Își ridică brațele ușor. O apuc de marginea rochiei și i-o scot încet peste cap, dezvăluindu-i fiecare centimetru de piele spre încântarea mea și doar a mea. După ce i-o scot de tot, mă dau înapoi ca s-o admir.

Picioarele, coapsele, abdomenul, fundul, sânii, umerii, chipul, gura... toate sunt perfecte. Îi împăturesc rochia și i-o așez pe cufărul cu jucării. Mă-ntind și o prind de bărbie.

— Îți muști buza. Știi ce efect are asta asupra mea, o cert eu. Întoarce-te.

Mă ascultă și se întoarce cu fața la ușă. Îi desfac sutienul și-i cobor bretelele de-a lungul brațelor, mângâindu-i pielea cu vârful degetelor și simțind cum tremură sub atingerea mea. Îi scot sutienul și i-l arunc peste rochie. Stau aproape de ea, fără s-o ating, ascultându-i respirația întretăiată și simțindu-i căldura radiantă a pielii. E excitată și nu e singura. Îi prind părul cu ambele mâini și i-l așez pe spate. Este atât de mătăsoasă la atingere. O apuc de păr și o trag de el, înclinându-i capul într-o parte și dezvelindu-i gâtul.

Îmi trec nasul peste umărul ei și înapoi, inspirându-i parfumul divin.

La naiba, cât de bine miroase.

— Miroși la fel de bine ca întotdeauna, Anastasia.

O sărut sub ureche și-i simt pulsul.

Ea geme.

— Liniște. Să nu scoți niciun sunet.

Scot din buzunarul jeanșilor elasticul de păr, îi iau părul în mâini, i-l împletesc încet, admirând coada pe care i-am făcut-o pe spatele desăvârșit. I-o leg îndemânatic cu elasticul și o trag ușor de păr, obligând-o să facă un pas înapoi și să-și lipească trupul de-al meu.

— Îmi place cum îți stă cu părul împletit, șoptesc. Întoarce-te.

Mă ascultă imediat.

— Când îți voi spune să vii aici, așa te vei îmbrăca. Doar în chiloți. Înțelegi?

— Da.

— Da și mai cum?

— Da, domnule.

— Fată ascultătoare.

Învață repede. Are brațele lăsate pe lângă corp și nu-și ia ochii de la mine. Nerăbdătoare.

— Când îți spun să vii aici, vreau să îngenunchezi acolo.

Îi arăt colțul de lângă ușă al camerei.

— Fă-o acum.

Clipește de câteva ori, dar înainte să-i spun a doua oară, se duce și îngenunchează, cu fața la mine și la întreaga cameră.

Îi permit să se lase pe călcâie, iar ea se execută.

— Pune-ți mâinile pe coapse. Așa. Acum desfă-ți genunchii. Mai mult.

Vreau să te văd, iubito.

— Mai mult.

Să-ți pot vedea sexul.

— Perfect. Uită-te-n pământ.

Nu te uita nici la mine, nici prin cameră. Stai acolo, lasă-ți gândurile libere și imaginează-ți ce vreau să-ți fac.

Mă duc spre ea și mă bucur că-și ține privirea coborâtă. Mă aplec, o apuc de coada împletită și-i ridic capul, ca s-o privesc în ochi.

— O să ții minte poziția asta, Anastasia?

— Da, domnule.

— Bravo. Stai acolo, nu te mișca.

Trec pe lângă ea, deschid ușa și pentru o clipă îmi întorc privirea la ea. Are capul plecat; stă cu privirea ațintită în podea.

Ce privește încântătoare. *Fată ascultătoare.*

Aș vrea s-o iau la fugă, dar îmi stăpânesc nerăbdarea și merg încet jos, la mine în dormitor.

Păstrează-ți un strop de demnitate, Grey.

În dressing, mă dezbrac de toate hainele și scot dintr-un sertar perechea mea favorită de jeanși. DJ. Jeanși de dominator.

Mi-i trag pe mine și îmi închei toți nasturii, mai puțin nasturele de sus. Din același sertar scot noua cravașă de călărie și o robă cenușie. Înainte să ies, iau câteva prezervative și mi le-ndes în buzunar.

Hai că-ncepe.

Începe spectacolul, Grey.

Când mă întorc, o găsesc în aceeași poziție: cu capul plecat, cu coada împletită atârându-i pe spate, cu palmele pe genunchi. Închid ușa și agăț roba de cârlig. Trec pe lângă ea.

— Ești o fată ascultătoare, Anastasia. Arăți minunat așa. Foarte bine. Ridică-te.

Stă în picioare, ținându-și capul în pământ.

— Poți să te uiți la mine.

Își ridică ochii albaștri și nerăbdători.

— Acum o să te leg, Anastasia. Dă-mi mâna dreaptă.

Întind mâna și ea-mi dă mâna ei. Fără să-mi iau ochii de la ea, o întorc cu palma în sus și scot de la spate cravașa de călărie. O plesnesc scurt cu ea. Se sperie și-și strânge mâna, clipind surprinsă.

— Cum a fost asta? o întreb.

Respirația i se accelerează și-mi aruncă o privire înainte de a-și privi palma.

— Răspunde-mi.

— Bine.

Se încruntă.

— Nu te încrunta, o avertizez. A durut?

— Nu.

— Nici n-o să doară. Pricepi?

— Da.

Vocea îi tremură puțin.

— Vorbesc serios, zic eu și-i arăt cravașa.

Cravașa maronie împletită. Vezi? Eu ascult. Se uită-n ochii mei, uimită. Îmi vine să zâmbesc, amuzat.

— Scopul nostru este plăcerea dumneavoastră, domnișoară Steele. Vino-ncoace.

O duc în mijlocul camerei, lângă sistemul de legare.

— Tot acest sistem este făcut astfel încât cătușele să se miște de-a lungul barelor.

Se uită la sistemul complicat și apoi la mine.

— O să-ncepem aici, dar vreau să ți-o trag în picioare. Deci vom termina lângă peretele ăsta de-aici.

Arăt către crucea Sfântului Andrei.

— Ridică-ți mâinile deasupra capului.

Se execută imediat. Iau cătușele de piele care atârnă de bare și o leg de fiecare încheietură, pe rând. De obicei sunt metodic, dar ea mă distrage. Sunt atât de aproape de ea și-i simt excitarea, neliniștea, atingând-o. E greu să mă concentrez. După ce-i pun cătușele mă dau puțin înapoi și inspir adânc, eliberat.

În sfârșit te-am adus unde-am vrut, Ana Steele.

Mă plimb în jurul ei încet, admirând priveliștea. Ar putea arăta mai sexy?

— Arăți extrem de bine legată așa, domnișoară Steele. Și-mi place că gura ta cea obraznică nu mai vorbește așa de mult. Îmi place asta.

Mă opresc, privind-o, îmi înfig degetele în chiloții ei și-i trag foarte încet în jos, pe picioarele ei lungi, până când mă trezesc îngenu-ncheat lângă ea.

O venerez. Este minunată.

Fără să-mi iau ochii de la ea, îi scot chiloții, mi-i lipesc de nas și inspir adânc. Deschide gura și face ochii mari, amuzată și șocată în același timp.

Da. Zâmbesc cu subînțeleș. Reacția perfectă.

Bag chiloții în buzunarul de la spate al jeansilor și mă ridic, gândindu-mă la ce să mai fac în continuare. Ridic cravașa, i-o trec peste abdomen și-i mângâi ombilicul cu limba din piele. Respiră adânc și tremură când o ating.

Va fi foarte bine, Ana. Crede-mă.

Încep s-o ating cu mișcări încete, circulare, mângâind-o cu cravașa pe piele, pe piept, pe spate. A doua oară îi trec ușor limba cravașei mai jos de fund, ca să-i atingă labiile.

— Ah! țipă ea și se zbate în cătușe.

— Liniște, o avertizez și îi dau târcoale încă o dată.

O plesnesc cu cravașa în același loc, iar ea scâncește când o ating, absorbind senzația cu ochii închiși. Cu o altă mișcare a încheieturii, o ating cu cravașa peste sfârc. Își dă capul pe spate și geme. Ridic din nou cravașa și de data asta îi nimeresc celălalt sfârc, văzând cum i se întărește sub mușcătura biciului de piele.

— Îți place?

— Da, gâfâie ea, cu ochii închiși și cu capul lăsat pe spate.

O plesnesc peste fund, de data aceasta mai tare.

— Da și mai cum?

— Da, domnule, țipă ea.

Încet și cu grijă, o ating cu cravașa pe abdomen, în jos pe trup, până la ținta mea finală. Cu o plesnitură, limba din piele o atinge pe clitoris și Ana urlă cât poate de tare.

— Ah, te rog!

— Liniște, îi ordon și o pedepsesc cu o lovitură mai puternică peste spate.

Îi trec cravaşa peste părul pubian şi apoi peste labii. Când scot biciul, acesta străluceşte de la umezeala ei.

— Uite cât de tare te-ai udat, Anastasia. Deschide ochii şi gura.

Inspiră profund, dar îşi desface buzele şi se uită fix la mine cu o privire uluită şi pierdută în senzualitatea momentului. Iar eu îi bag mânerul biciului în gură.

— Ia uite ce gust ai. Suge. Suge tare, iubito.

Buzele i se strâng în jurul mânerului şi mi se pare că le simt în jurul penisului.

La naiba.

E atât de sexy că nu-i pot rezista.

După ce îi scot cravaşa din gură, îmi pun braţele în jurul ei.

Deschide gura când o sărut.

— Ah, iubito, ce gust bun ai, şoptesc. Vrei să te fac să-ţi dai drumul?

— Te rog, mă imploră ea.

Încă o lovitură şi biciul o plesneşte peste fund.

— Te rog şi mai cum?

— Te rog, domnule, scânceşte ea.

Fată ascultătoare. Fac un pas înapoi.

— Cu asta? o întreb, ridicând cravaşa.

— Da, domnule, spune ea, luându-mă prin surprindere.

— Eşti sigură?

Nu-mi vine să cred cât de norocos sunt.

— Da, te rog, domnule.

Ah, Ana. Eşti o zeiţă.

— Închide ochii.

Face cum îi zic. Cu mare grijă şi fără niciun avertisment şfichiuiesc biciul, plesnind-o iar peste abdomen.

Geme din nou, din ce în ce mai excitată. Merg mai jos, plesnind-o uşor cu biciul de piele peste clitoris. Din nou. Şi din nou. Şi din nou.

Se zbate în legăturile sale, gemând la nesfârşit. Apoi tace brusc şi ştiu că e pe punctul de a-şi drumul. Brusc îşi dă capul pe spate,

deschide gura și țipă când e aproape de orgasm, tremurând din tot trupul. Dau drumul cravașei și o prind în brațe, ținându-i trupul care e pe cale să se prăbușească. Se sprijină de mine.

Ah. N-am terminat, Ana.

Îmi pun mâinile sub coapsele ei, îi ridic trupul care-i tremură și o duc, încă încătușată de bară la crucea Sfântului Andrei.

Apoi îi dau drumul, ținând-o în picioare, ținută între cruce și umerii mei. Trag de jeansi, desfăcându-mă la toți nasturii și scoțându-mi penisul. Scot un prezervativ din buzunar, îi rup folia cu dinții și cu o singură mână mi-l pun peste penisul erect.

O ridic ușor și-i șoptesc:

— Ridică-ți picioarele, iubito, și pune-ți-le în jurul meu.

O sprijin cu spatele de perete, o ajut să-și înfășoare picioarele în jurul soldurilor mele și-i pun coatele pe umerii mei.

Ești a mea, iubito.

O pătrund dintr-o singură mișcare.

Doamne. E superbă.

Îmi iau un răgaz ca s-o savurez. Apoi încep să mă mișc, bucurându-mă la fiecare atingere. O simt și respir din ce în ce mai rapid în timp ce mă pierd în femeia asta frumoasă. Rămân cu gura deschisă lângă gâtul ei, simțindu-i gustul. Parfumul ei îmi umple nările.

Ana. Ana. Ana. Nu vreau să mă opresc.

Brusc se încordează și tot corpul i se tensionează în jurul trupului meu.

Da. Din nou. Și-mi dau drumul. Umplând-o. Ținând-o în brațe. Venerându-i trupul.

Da. Da. Da.

Este atât de frumoasă. Și să mor eu dacă n-a fost bestial.

Ies din ea, iar ea se prăbușește sprijinită de mine în timp ce eu îi desfac legăturile de la mâini și o susțin când ne prăbușim amândoi pe jos. O cuprind între picioarele mele, luând-o în brațe, iar ea se sprijină de mine, cu ochii închiși și gâfâind.

— Bravo, iubito. Te-a durut?

— Nu.

Vocea abia i se aude.

— Te așteptai să te doară? o întreb și îi dau la o parte șuvițele de păr de pe față ca s-o văd mai bine.

— Da.

— Vezi? Frica e mai mult în capul tău, Anastasia.

O mângâi pe față.

— Vrei s-o mai faci? o întreb.

Nu-mi răspunde imediat și mi se pare c-a adormit.

— Da, șoptește o clipă mai târziu.

Mulțumesc, Doamne.

O iau în brațe.

— Bine. Și eu mai vreau.

La nesfârșit.

O sărut tandru pe creștet și-i inspir aroma. Miroase a Ana și a transpirație și a sex.

— Și încă n-am terminat cu tine, îi spun.

Sunt foarte mândru de ea. A reușit. A făcut tot ce mi-am dorit.

E tot ce-mi doresc.

Și dintr-odată mă simt copleșit de o emoție necunoscută care trece prin mine, care-mi străbate oasele și tendoanele și care lasă în urma sa neliniște și teamă.

Ana își răsucesce capul și încearcă să se cuibărească la pieptul meu.

Întunericul se ridică la suprafață, înfricoșător și familiar, înlocuindu-mi neliniștea cu un sentiment de groază. Fiecare mușchi din trup mi se încordează. Ana clipește către mine cu o privire limpede, în timp ce eu mă străduiesc din răputeri să-mi controlez frica.

— Nu face asta, șoptesc.

Te rog.

Se lasă pe spate și se uită fix la pieptul meu.

Controlează-te, Grey.

— Îngenunchează lângă ușă, îi ordon, desprinzându-mă de ea.

Pleacă. Nu mă atinge.

Se ridică tremurând în picioare și se duce târâș până la ușă, acolo unde se așază din nou în genunchi.

Respir adânc, ca să-mi revin.

Ce-mi faci, Ana Steele?

Mă ridic în picioare și mă întind, mult mai liniștit.

Ea îngenunchează lângă ușă și îmi dă senzația că este supusa ideală.

Are privirea împăienjenită; a obosit. Sunt sigur că-și revine după eliberarea de adrenalină. De-abia își mai ține ochii deschiși.

Ah, nu e bine. O vrei ca supusă, Grey. Arată-i ce înseamnă asta.

Din sertarul cu jucării scot unul dintre cablurile pe care le-am cumpărat de la Clayton's și o pereche de foarfeci.

— Te plictisesc, nu-i așa, domnișoară Steele? o întreb, prefăcându-mă supărat.

Ea tresare speriată și mă privește cu vinovăție.

— Ridică-te.

Se ridică încet în picioare.

— Ești moartă de oboseală, nu-i așa?

Dă din cap cu un zâmbet timid.

Ah, iubito, te-ai descurcat atât de bine.

— Revino-ți, domnișoară Steele. Încă nu m-am săturat de tine. Întinde mâinile în față, ca și cum te-ai ruga.

Se încruntă pentru un moment, dar își adună palmele laolaltă și întinde mâinile. Îi leg încheieturile cu cablul. Ochii îi sclipesc, pentru că-și aduce aminte.

— Ți se pare cunoscut?

Îi zâmbesc și-mi trec degetul de-a lungul cablului de plastic, verificând dacă n-am strâns-o prea tare.

— Am foarfeca aici.

I-o arăt.

— Îl pot tăia într-o clipă.

Pare că s-a liniștit.

— Vino-ncoace.

O iau de mâini și o duc la patul cu baldachin.

— Vreau mai mult — mult mai mult, îi șoptesc, cât ea se uită curioasă la pat. Dar o să termin repede. Ești obosită. Rămâi așa.

Se oprește, prinzându-se de stâlpul de lemn.

— Mai jos, îi comand.

Își coboară mâinile și se apleacă.

— Așa. Nu-i da drumul. Dacă-i dai drumul, te plesnesc. Pricepi?

— Da, domnule, spune ea.

— Bine.

O apuc de șolduri și o ridic cu spatele la mine, cu fundul ei superb ridicat la dispoziția mea.

— Nu-i da drumul, Anastasia, o avertizez. O să ți-o trag tare de tot pe la spate. Prinde-te de stâlp ca să te ții. Pricepi?

— Da.

O plesnesc cu putere peste spate.

— Da, domnule, zice ea imediat.

— Desfă picioarele.

Îmi pun piciorul drept între picioarele ei, depărtându-i-le și mai tare.

— E mai bine. După asta te las să dormi.

Spatele ei formează o curbă perfectă, cu fiecare vertebră conturată de la gât până la fund. Îmi trec degetele peste pielea ei.

— Ai o piele atât de frumoasă, Anastasia, îi zic.

O aplec în față și urmez drumul parcurs de degetele mele cu sărutări tandre pe toată șira spinării. Îi cuprind sânii în palme, apucând-o de sfârcuri și trăgând-o de ele. Se zbate sub greutatea mea, iar eu o sărut ușor pe talie și pe tot trupul, în timp ce mă joc cu sfârcurile ei.

Ea geme. Mă opresc și mă dau puțin în spate ca să admir privilegiu, simțind cum mi se scoală doar când mă uit la ea. Iau cel de-al doilea prezervativ din buzunar, îmi scot repede jeanșii și deschid folia. Mi-l pun pe penis cu ambele mâini.

Aș vrea să abuzez puțin de fundul ei. Acum. Dar e prea devreme pentru așa ceva.

— Ai un fund fascinant și sexy. Ce mi-ar plăcea să-i fac...

O apuc cu ambele mâini de fese, strângând-o, și apoi îmi bag două degete înăuntrul ei.

Ea geme din nou.

E pregătită.

— Ești atât de umedă. Nu mă dezamăgești niciodată, domnișoară Steele. Ține-te bine. O să fie una rapidă, iubito.

O apuc de șolduri și mă pun la intrarea în vaginul ei, apoi o apuc de coada împletită, mi-o înfășor pe încheietura mâinii și o țin strâns. Cu o mână pe penis și una în părul ei, o pătrund.

Este. Atât. De. Dulce.

Ies din ea încet, apoi o prind de șold cu mâna liberă și o trag și mai tare de păr.

Supusa.

Mă-mping în ea, făcând-o să se dea un pas în față, țipând.

— Ține-te, Anastasia! îi readuc aminte.

Dacă nu face așa, s-ar putea să mănânce bătaie.

Fără suflu, se apropie din nou de mine, prinzându-și picioarele cu brațele.

Fată ascultătoare.

Apoi încep să i-o trag, provocându-i strigăte scurte și înăbușite, în timp ce ea se ține cu putere de stâlp. Dar nu cedează. Se împinge înapoi.

Bravo, Ana.

Apoi simt cum se apropie de orgasm. Încet. Se mulează pe mine. Îmi pierde controlul și i-o trag tare, apoi mă opresc.

— Haide, Ana, dă-ți drumul, mârâi eu când ajung la orgasm, și o ridic în timp ce orgasmul ei îl prelungește pe al meu.

O iau în brațe și ne lăsăm pe podea, cu Ana deasupra mea, amândoi cu fața spre tavan. E incredibil de relaxată și, fără îndoială, epuizată; greutatea ei e o povară bine-venită. Mă uit în sus la cârlige, întrebându-mă dacă mă va lăsa vreodată s-o suspend.

Probabil că nu.

Și nici nu-mi pasă.

A fost prima noastră experiență aici și ea a fost de vis. O sărut pe ureche.

— Ridică-ți mâinile.

Am vocea răgușită. Le ridică încet, ca și cum ar fi grele ca plumbul, iar eu strecor foarfeca pe sub cablu.

— O declar liberă pe Ana, murmur eu și tai cablul, dându-i drumul.

Ea chicotește, cuibărindu-se lângă mine. E o senzație ciudată și deloc neplăcută, care mă face să zâmbesc.

— E un sunet foarte plăcut, șoptesc și o mângâi pe încheieturile mâinilor.

Mă ridic și o țin în poală.

Îmi place la nebunie s-o fac să râdă. Nu râde cât ar trebui.

— E vina mea, recunosc mai mult pentru mine, masând-o puțin pe umeri și pe brațe, ca să-și revină.

Se răsucesc către mine cu o privire întrebătoare și obosită.

— Că nu râzi mai mult, precizez eu.

— Nu mă pricep la râs, spune ea și cascadează.

— Ah, dar când râzi, e o minune și o bucurie să te privesc.

— Foarte artistic, domnule Grey, spune ea, tachinându-mă.

Zâmbesc.

— Aș spune că ți-am tras-o așa cum trebuie și că ai nevoie de somn.

— Asta n-a fost artistic deloc, se strâmbă ea, certându-mă.

O ridic de la mine din poală ca să mă pot ridica, mă întind după jeanși și mi-i trag pe mine.

— Nu vreau să-l sperii pe Taylor sau pe doamna Jones, de altfel.

N-ar fi pentru prima oară.

Ana rămâne aproape adormită pe podea. O apuc de brațe, o ajut să se ridice în picioare și o conduc către ușă. Din cârligul de pe ușă iau roba cenușie și o îmbrac cu ea. Nu-mi mai e de folos cu nimic; e de-a dreptul epuizată.

— În pat, îi zic eu, sărutând-o scurt.

Peste chip i se așterne o expresie alarmată.

— Ca să dormi, o liniștesc eu.

Și aplecându-mă, o ridic în brațe, o strâng la piept și o car până în dormitorul supusei. Ajunși acolo, trag cuvertura și o așez pe pat și, într-un moment de slăbiciune, mă urc lângă ea. Trag cuvertura peste amândoi și o iau în brațe.

O s-o țin așa până adoarme.

— Dormi acum, frumoaso.

O sărut pe păr și mă simt satisfăcut... și recunoscător. Am reușit. Fata asta dulce și inocentă m-a lăsat să mă dezlănțui. Și cred că i-a plăcut. Știu că mie mi-a plăcut... mai mult decât înainte.

Mami stă, uitându-se la mine în oglinda cu o crăpătură imensă.

Îi perii părul. E moale și miroase a mami și a flori.

Ia peria și își piaptănește bucele.

Parcă e un șarpe cocoșat la ea pe spate.

Așa, spune ea.

Și se răsuțește către mine zâmbind.

Astăzi e fericită.

Îmi place când mami e fericită.

Îmi place când zâmbește la mine.

E atât de drăguță când zâmbește.

Hai să facem o plăcintă, Viermișor.

Plăcintă de mere.

Îmi place când mami gătește.

Mă trezesc brusc cu un parfum dulce care-mi invadează mintea. Este al Anei. Doarme dusă lângă mine. Eu stau întins pe spate și mă holbez la tavan.

Când am mai dormit eu în camera asta?

Niciodată.

Gândul acesta mă irită și, dintr-o motiv greu de explicat, mă neliniștește.

Ce se-ntâmplă, Grey?

Mă ridic cu grijă în capul oaselor, ca să n-o deranjez, și-o privesc cum doarme. Știu ce este — sunt agitat pentru că mă aflu aici, cu ea. Mă dau jos din pat, lăsând-o să doarmă, și mă-ntorc în camera de joacă. Strâng cablul și prezervativele folosite și mi le-ndes în buzunar, acolo unde dau de chiloții Anei. Cu cravașa, hainele și pantofii ei în mână, ies și încui ușa. Mă întorc la ea în cameră și-i agăț rochia pe ușa dulapului, îi așez pantofii sub scaun și îi pun sutienul deasupra. Scot chiloții din buzunar — și-mi vine o idee.

Mă duc la baie. Trebuie să fac un duș înainte de a merge la cină la familia mea. O las pe Ana să mai doarmă un pic.

Apa fierbinte curge în valuri peste mine, alungându-mi anxietatea pe care o simțeam mai devreme. N-a fost rău pentru niciunul dintre noi. Și eu care credeam că o relație cu Ana e imposibilă, dar acum viitorul pare luminat de posibilități. Îmi propun s-o sun pe Caroline Acton de dimineață ca să-mi îmbrac iubita.

După o oră de lucru la mine în birou, timp în care recuperez ce am de citit, mă hotărâsc că Ana a dormit suficient. Afară se înserează și în 45 de minute trebuie să plecăm la cină, la părinții mei. Mi-a fost mai ușor să mă concentrez, știind-o la ea sus în dormitor.

Ciudat.

În fine, știu că acolo sus e în siguranță.

Scot din frigider o cutie de suc de afine și o sticlă de apă minerală. Le amestec într-un pahar și mă duc sus.

Ea încă doarme tun, în aceeași poziție în care am lăsat-o. Nu cred că s-a mișcat niciun pic. Are buzele întredeschise și respiră ușor. Are părul ciufulit și câteva şuvițe i-au scăpat din coada împletită. Mă așez pe marginea patului lângă ea, mă aplec și-o sărut pe tâmplă. Ea mormăie, protestând în somn.

— Anastasia, trezește-te.

Am un ton blând și încerc s-o trezesc.

— Nu, bombăne ea, luând în brațe perna.

— În jumătate de oră trebuie să plecăm la părinții mei, la masă. Bate din pleoape și deschide ochii, privindu-mă.

— Hai, somnoroaso. Trezește-te.

O sărut din nou pe tâmplă.

— Ți-am adus ceva de băut. Mă găsești jos. Să nu adormi la loc sau o să ai necazuri, o ameninț eu în timp ce ea își întinde brațele.

O mai sărut o dată și mă uit către scaun, unde n-o să-și găsească lenjeria, după care mă întorc repede la parter, cu un zâmbet larg pe buze.

E momentul să ne jucăm, Grey.

În timp ce-o aștept pe domnișoara Steele, dau drumul iPod-ului și muzica răsună din nou. Nu-mi găsesc locul și mă tot plimb la ușile balconului, privind cum se înserează și ascultând melodia „And She Was“ a celor de la Talking Heads.

Apare Taylor.

— Domnule Grey. Să aduc mașina?

— Mai lasă-ne cinci minute.

— Da, domnule, spune el și dispare la liftul de serviciu.

Ana apare câteva minute mai târziu în living. E strălucitoare, uluitoare ca întotdeauna... și amuzată. Ce-o să spună oare despre chiloții dispăruți?

— Bună, zice ea cu un surâs complice.

— Bună. Cum te simți?

Zâmbește larg.

— Bine, mulțumesc. Tu?

Mimează nonșalanța.

— Mă simt foarte bine, domnișoară Steele.

Așteptarea mă chinuie și sper că nu se vede pe fața mea cât sunt de disperat.

— Frank? N-aș fi crezut niciodată că ești fan Sinatra, spune ea, aplecându-și capul într-o parte și uitându-se curioasă la mine, în timp ce în cameră se aud acorduri din „Witchcraft“.

— Gusturi amestecate, domnișoară Steele.

Mă apropii de ea. *Oare va ceda?* Caut răspunsul în ochii ei albaștri și scânteietori.

Întreabă-mă unde-ți sunt chiloții, iubito.

O mângâi pe obraz cu vârfurile degetelor. Ea se lasă în voia atingerii mele — iar eu sunt complet fascinat — de pielea ei, de expresia ei sfidătoare și de muzică. O vreau în brațele mele.

— Dansează cu mine, șoptesc și dau volumul mai tare până când vocea lui Frank ne înconjoară.

Ea îmi dă mâna. O iau de talie, îi apropii trupul minunat de mine și începem să dansăm un foxtrot lent. Ea mă apucă de umăr, dar sunt pregătit pentru atingerea ei, și împreună ne învârtim prin cameră, în timp ce chipul ei strălucitor luminează încăperea... și pe mine. Își sincronizează pașii cu ai mei și, când melodia ajunge la sfârșit, zâmbește și respiră cu greutate.

Ca și mine.

— Nu cunosc nicio vrăjitoare mai drăguță decât tine.

O sărut nevinovat pe buze.

— Uite, asta ți-a adus un strop de culoare în obraji. Mulțumesc pentru dans. Acum mergem să faci cunoștință cu părinții mei?

— Cu plăcere și, da, de-abia aștept să-i cunosc, răspunde ea, îmbujorată și adorabilă.

— Ai tot ce-ți trebuie?

— A, da, zice ea, încrezătoare.

— Ești sigură?

Ea dă aprobator din cap, zâmbind cu subînțeles.

Doamne, ce tupeu are.

Rânjesc.

— Bine.

Nu-mi pot ascunde încântarea.

— Dacă așa vrei tu să joci, domnișoară Steele.

Îmi iau haina și mergem către lift.

Nu încetează să mă surprindă, să mă impresioneze și să mă dezarmeze. Acum va trebui să stau la cină cu părinții mei, știind că

iubita mea nu poartă chiloți. De fapt chiar acum, în drum către lift, știu că nu are nimic pe sub rochie.

Se întoarce roata, Grey.

Nu zice nimic cât timp Taylor ne duce înspre nord pe I-5.

Văd cu coada ochiului lacul Union; luna dispare în spatele unui nor, iar apa se întuneacă, la fel ca și dispoziția mea. De ce-o duc să-mi cunoască părinții? Dacă o vor întâlni, vor avea anumite așteptări. La fel și Ana.

Și deocamdată nu știu dacă relația pe care aș vrea s-o am cu Ana se va ridica la nivelul acestor așteptări. Și, ca să înrăutățesc lucrurile și mai tare, eu sunt acela care a pus totul în mișcare, atunci când am insistat s-o cunoască pe Grace. Eu sunt singurul vinovat. Eu și faptul că Elliott i-o trage colegei ei de cameră.

Pe cine păcălesc eu aici? Dacă n-aș fi vrut să-mi cunoască părinții, n-ar fi acum aici. Doar că aș vrea să n-am atâtea emoții.

Mda. Asta-i problema.

— Unde-ai învățat să dansezi? întreabă ea, întrerupându-mi gândurile.

Ah, Ana. Nu cred că vrea să afle asta.

— Christian, apucă-mă bine. Așa. Cum trebuie. Drept. Un pas. Doi. Bravo. Ține ritmul cu muzica. Sinatra e perfect pentru foxtrot.

Elena se simte în elementul ei.

— Da, doamnă.

— Chiar vrei să știi? îi zic eu.

— Da, răspunde ea, dar din tonul ei se înțelege altceva.

Tu ai întrebat.

Oftez.

— Doamnei Robinson îi plăcea foarte mult să danseze.

— Se pare c-a fost o profesoară foarte bună.

În tonul ei se simte o urmă de regret și de admirație șovăitoare.
— A fost.

— *Așa. Din nou. Unu. Doi. Trei. Patru. Iubitule, ai învățat.
Elena și cu mine plutim pe la ea prin subsol.*

— *Din nou.*

*Râde, își dă capul pe spate și arată ca o femeie care are
jumătate din vârsta ei.*

Ana dă din cap și cercetează peisajul, fără îndoială născocind vreo teorie despre Elena. Sau poate se gândește că-mi va cunoaște părinții. Aș vrea să știu la ce se gândește. Poate că are emoții. Ca mine. N-am dus niciodată o fată acasă la ei mei.

Când Ana începe să se foiască, îmi dau seama că e ceva ce-o deranjează. Să fie oare ce-am făcut noi astăzi?

— Nu mai face asta, îi zic, mai blând decât e cazul.

Se răsuțește ca să mă privească, cu o expresie de nepătruns în întunericul serii.

— Ce să nu mai fac?

— Nu te mai gândi atât, Anastasia.

Indiferent la ce anume te gândești. Mă-ntind, o iau de mână și i-o sărut.

— Am avut o după-amiază minunată. Ți mulțumesc.

Îmi zâmbește timid, arătându-și dinții albi.

— De ce-ai folosit un cablu? întreabă ea.

Pune întrebări despre ce s-a întâmplat azi după-amiază; asta-i bine.

— E rapid, e simplu, iar tu ai simțit și ai experimentat ceva diferit. Știu că e un pic brutal, dar mie-mi place asta când leg pe cineva.

Am un ton sec, dar încerc să și glumesc puțin.

— E foarte bun să te țină într-un loc.

Privirea i se îndreaptă către Taylor, care stă pe locul din față.

Draga mea, nu-ți face griji în legătură cu Taylor. Știe exact ce se întâmplă și face asta de patru ani încoace.

— Totul face parte din lumea mea, Anastasia.

O strâng de mână ca s-o liniștesc, apoi îi dau drumul. Ana privește iar afară, pe geam; suntem înconjurați de apă, căci traversăm lacul Washington pe podul 520, partea mea preferată din tot drumul. Își trage genunchii la gură și, așa ghemuită, își cuprinde picioarele cu brațele.

Ceva se-ntâmplă.

Se uită urât la mine și îi zic:

— Aș da orice să-mi spui la ce te gândești.

Ea oftează.

La naiba.

— Așa-i de nasol?

— Eu mi-aș dori să știu la ce te gândești tu, zice ea.

Zâmbesc cu subînțeleș, fericit să aud asta și bucuros că nu știe cu adevărat ce am eu în cap.

— Și eu la fel, iubito, îi răspund.

Taylor parchează în fața casei părinților mei.

— Ești gata pentru asta? o întreb.

Ana dă aprobator din cap, iar eu o strâng de mână.

— Și pentru mine e o noutate, șoptesc eu.

După ce Taylor iese din mașină, îi zâmbesc Anei răutăcios, cu subînțeleș.

— Pun pariu că ai fi vrut să ai chiloți pe tine acum.

Se-ncruntă la mine, dar eu cobor din mașină să-i salut pe mama și pe tata, care așteaptă în prag. Ana pare liniștită și calmă când vine spre noi.

— Anastasia, o cunoști pe mama mea, Grace. Acesta e tatăl meu, Carrick.

— Domnule Grey, mă bucur mult să vă cunosc.

Zâmbește și-i strânge mâna.

— Plăcerea e de partea mea, Anastasia.

— Vă rog, spuneți-mi Ana.

— Ana, e minunat că ne vedem din nou.

Grace o îmbrățișează.

— Intră, draga mea.

O ia de mână pe Ana și o conduce înăuntru, iar eu mă țin după fundul ei fără chiloți.

— A venit? țipă Mia de undeva din casă.

Ana se uită la mine înspăimântată.

— Ea este Mia, sora mea mai mică.

Ne întoarcem amândoi în direcția din care se aud niște tocuri tropăind pe hol. Și iat-o că apare.

— Anastasia! Am auzit atât de multe despre tine!

Mia o strânge cu putere în brațe. Deși e mai înaltă decât Ana, îmi amintesc că sunt aproape de aceeași vârstă.

Mia o ia de mână și o târăște în vestibul, în timp ce părinții mei și cu mine ne ținem după ele.

— N-a mai adus niciodată o fată acasă, îi spune Mia cu un glas strident.

— Mia, calmează-te, o dojenește Grace.

Da, pentru numele lui Dumnezeu, Mia. Nu face o scenă.

Ana mă prinde că-mi dau ochii peste cap și-mi aruncă o privire nimicitoare.

Grace mă întâmpină cu câte un sărut pe ambii obraji.

— Bună, dragule.

Strălucește de fericire că-și vede toți copiii acasă. Carrick îmi întinde mâna.

— Bună, fiule. Nu ne-am văzut de mult.

Ne strângem mâna și le urmăm pe doamne în living.

— Tată, m-ai văzut ieri, mormăi eu.

Tata glumește — e un tip foarte glumeț.

Kavanagh și Elliot se giugiulesc pe una dintre canapele. Dar când intrăm, Kavanagh se ridică în picioare ca s-o îmbrățișeze pe Ana.

— Christian.

Mă salută politicoș dând din cap.

— Kate.

Iar acum Elliot își pune etichetele lui mari pe Ana.

La naiba, cine ar fi bănuie că familia asta e atât de sensibilă și de caldă așa, dintr-odată?

Las-o în pace. Mă uit urât la Elliot, iar el rânjește — are pe față o expresie care-mi spune „uite-așa se face”. Îmi strecoz mâna peste mijlocul Anei și o trag mai aproape de mine. Toată lumea se uită la noi.

La naiba. Parc-am fi la circ.

— Beți ceva? întreabă tata. Prosecco?

— Sigur, răspundem într-un glas Ana și cu mine.

Mia se leagănă pe scaunul ei și bate din palme.

— Spuneți chiar aceleași lucruri în același timp. Le aduc eu de băut.

Pleacă valvârtej din cameră.

Ce mama dracului are familia mea?

Ana se încrunță. Probabil că și ei i se pare că sunt ciudați.

— Cina e aproape gata, zice Grace, ieșind și ea după Mia.

— Ia loc, îi spun Anei și o conduc către una dintre canapele.

Face cum îi spun, iar eu mă așez lângă ea, atent să nu cumva s-o ating. Trebuie să dau un exemplu acestei familii exagerat de afectuoase.

Oare așa au fost tot timpul?

Tata mă scoate dintr-ale mele.

— Discutam despre vacanțe, Ana. Elliot s-a hotărât să meargă cu Kate și cu familia ei în Barbados timp de o săptămână.

Frate! Mă uit la Elliot. Ce naiba s-a întâmplat cu domnul Iubește-le și Părăsește-le? Kavanagh trebuie să fie bună la pat. Că-n rest pare suficient de snoabă.

— Acum, că ți-ai luat diploma, intri și tu în vacanță? o întreabă Carrick pe Ana.

— Mă gândesc să plec până în Georgia pentru câteva zile, răspunde ea.

— Georgia? fac eu, incapabil să-mi ascund uimirea.

— Acolo locuiește mama mea, spune ea, cu o voce ezitantă, și n-am mai văzut-o de-o vreme.

— Și când te gândești să pleci? mă răstesc eu.

— Măine, mai pe seară.

Măine! Ce mama dracului? Și eu aflu de-abia acum?

Mia revine cu câte un pahar de prosecco roz, pentru Ana și pentru mine.

— Hai, noroc! zice tata, ridicând paharul.

— Pentru cât timp? insist eu, încercând să nu mă enervez.

— Nu știu încă. Depinde de felul în care vor decurge interviurile de mâine.

Interviuri? Măine?

— Ana merită o pauză, se bagă și Kavanagh, uitându-se urât la mine.

Aș vrea să-i spun să-și vadă dracului de treburile ei, dar, de dragul Anei, îmi țin gura.

— Ai programate interviuri? o întreabă tata pe Ana.

— Da, pentru stagiaturi la două edituri, chiar mâine.

Când avea de gând să-mi spună? Sunt aici cu ea de două minute și aflu detalii din viața ei pe care ar fi trebuit să le cunosc deja!

— Îți urez multă baftă, îi spune Carrick, zâmbindu-i amabil.

— Masa e gata, strigă Grace din partea cealaltă a holului.

Îi las pe toți să iasă din cameră și o apuc pe Ana de cot.

— Când aveai de gând să-mi spui că pleci?

Simt cum mă cuprinde brusc furia.

— Nu plec. Mă duc doar s-o văd pe mama. Și era doar un gând.

Ana îmi vorbește de parc-aș fi un copil.

— Și aranjamentul nostru?

— Deocamdată n-avem niciun aranjament.

Dar...

Ieșim din living și o iau înainte pe hol.

— Discuția asta nu s-a terminat, o avertizez eu când intrăm în salon.

Mama a scos artileria grea — cele mai bune farfurii de porțelan și cele mai bune pahare de cristal — de dragul Anei și al lui Kavanagh. Îi țin scaunul Anei; se așază și iau și eu loc lângă ea. Mia ne zâmbește.

— Unde-ai cunoscut-o pe Ana? întreabă ea.

— Mi-a luat un interviu pentru ziarul studenților de la WSU.

— La care lucrează Kate, precizează Ana.

— Vreau să devin jurnalistă, îi zice Kate Miei.

Tata îi mai oferă Anei niște vin, în timp ce Mia și Kate discută despre jurnalism. Kavanagh are o stagiatură la *Seattle Times*, de care i-a făcut rost, fără îndoială, taică-său.

Cu coada ochiului observ că Ana mă studiază.

— Ce-i? întreb.

— Te rog, nu te supăra pe mine, zice ea, încet cât s-o aud doar eu.

— Nu sunt supărat pe tine, mint eu.

Mijește ochii și e evident că nu mă crede.

— Bine, sunt supărat pe tine, îi mărturisesc.

Iar acum am senzația că exagerez. Închid ochii.

Revino-ți, Grey.

— Supărat cât să te mănânce-n palmă? șoptește ea.

— Ce tot şușotiți voi doi acolo? se bagă Kavanagh.

Doamne, Dumnezeu! Așa face întotdeauna? Se bagă peste tot? Cum mama naibii o suportă Elliot? Mă uit urât la ea, iar ea are bunul-simț s-o lase baltă.

— Despre călătoria mea în Georgia, spune Ana, cu dragălășenie și farmec.

Kate rânjește.

— Ce mai făcea José când ai mers cu el vineri la bar? întreabă ea, aruncându-mi o privire răutăcioasă.

Ce. Mama. Dracului. Înseamnă. Asta?

Lângă mine, Ana se încordează.

— Bine, spune ea încet.

— Sunt supărat de mă mănâncă-n palmă, îi șoptesc. Mai ales acum.

Deci s-a dus la bar cu tipul care încerca să-i bage limba-n gură ultima oară când l-am văzut. *Deși* a acceptat să fie a mea. S-a dus pe furiș la cârciumă cu alt bărbat? Și fără permisiunea mea...

Merită să fie pedepsită.

Cina este servită.

Am fost de acord să nu fiu prea aspru cu ea... poate-ar trebui să folosesc un bici. Sau poate ar trebui s-o bat pur și simplu la fund, mai tare decât data trecută. Chiar aici, în seara asta.

Da. Aș putea face asta.

Ana privește în pământ. Kate, Elliot și Mia discută despre bucătăria franceză, iar tata revine la masă.

Unde a fost?

— Draga mea, la telefon. E de la spital, îi spune el lui Grace.

— Vă rog să mâncați, toată lumea, spune mama, oferindu-i Anei un platou cu mâncare.

Miroase bine.

Ana își linge buzele, lucru care are un efect direct asupra vintrelor mele. Cred că e lihnită de foame. *Mă bucur*. E ceva.

Mama s-a depășit pe sine: chorizo, scoici, ardei. Frumos.

Și atunci îmi dau seama că și mie mi-e foame. Asta nu mă poate ajuta să mă destind. Dar mă-nveselesc când văd că Ana mănâncă.

Grace se întoarce, cu un aer îngrijorat.

— Totul e în ordine? întreabă tata și toți ne ridicăm privirile către ea.

— Alt caz de pojar.

Grace oftează adânc.

— O, nu, zice tata.

— Ba da, un copil. Al patrulea caz de luna asta. Ar fi mult mai simplu dacă oamenii și-ar vaccina copiii.

Grace clatină din cap.

— Mă bucur atât de mult că ai noștri n-au trecut niciodată prin așa ceva. N-au avut niciodată ceva mai grav decât vărsat-de-vânt, mulțumesc lui Dumnezeu. Săracul Elliot.

Nu uităm cu toții la Elliot, care se oprește din mâncat în mijlocul unei îmbucături, cu gura plină și cu o privire tâmpă.

Nu-i place să fie în centrul atenției.

Kavanagh se uită întrebător la Grace.

— Christian și Mia au avut noroc, explică Grace. Au făcut o formă ușoară.

Ah, încetează, mamă.

— Deci, tată, ai văzut meciul celor de la Mariners?

În mod evident, Elliot încearcă să depășească momentul, ceea ce-mi doresc și eu.

— Nu-mi vine să cred că i-au bătut pe Yankees, zice Carrick.

— Ai văzut meciul, șmechere? mă întreabă Elliot.

— Nu. Dar am citit cronica în ziar.

— Se descurcă bine de tot. Nouă victorii în ultimele unsprezece meciuri, asta-mi dă speranță.

Tata pare entuziasmat.

— Cu siguranță au un sezon mai bun decât 2010, adaug eu.

— Gutierrez la centrul terenului a fost uimitor. Cum a prins mingea aia! Oau.

Elliot ridică mâinile. Kavanagh se dă pe lângă el ca o nebună în călduri.

— Cum îți place noul apartament, draga mea? o întreabă Grace pe Ana.

— N-am stat acolo decât o noapte și mai am lucruri de despațet, dar îmi place că e central — și e aproape de Pike Place și de apă.

— Ah, înseamnă că ești foarte aproape de Christian, remarcă Grace.

Menajera mamei începe să strângă masa. Tot nu-mi amintesc cum o cheamă. E elvețiancă sau austriacă sau ceva de genul ăsta și nu încetează să-mi zâmbească și să-mi facă ochi dulci.

— Ai fost la Paris, Ana? întreabă Mia.

— Nu, dar mi-ar plăcea să merg.

— Noi ne-am făcut luna de miere la Paris, spune mama.

Ea și tata schimbă o privire peste masă pe care, sincer, prefer să mă fac că n-o văd. E clar că și-au făcut de cap la Paris.

— E un oraș minunat, în ciuda parizienilor. Christian, ar trebui s-o duci pe Ana la Paris! exclamă Mia.

— Cred că Anastasia ar prefera Londra, parez eu sugestia ridicolă a soră-mii.

Îmi pun mâna pe genunchiul Anei, urc pe coapsă încetișor și îi ridic rochia cu degetele. Vreau s-o ating; s-o pipăi acolo unde ar trebui să fie chiloții. Penisul mi se întărește și-mi reprim un geamăt, foindu-mă pe scaun.

Ea se smucește și-și strânge picioarele, iar eu o prind cu mâna de coapsă.

Să nu-ndrăznești!

Ana soarbe din vin, fără să-și ia ochii de pe menajera mamei, care servește antreurile.

— Dar ce-au parizienii? Nu ți-au cântat în strună? o necăjește Elliot pe Mia.

— Ăă, nu, deloc. Iar Monsieur Floubert, căpcăunul pentru care am lucrat, era tiranic și dominator.

Ana se îneacă.

— Anastasia, te simți bine? o întreb și-mi iau mâna de pe coapsa ei.

Ea dă din cap, cu obrajii îmbujorați, iar eu o bat ușurel pe spate și o mângâi pe păr. Tiranic și dominator asupritor? ăsta sunt eu? Gândul acesta mă amuză. Mia mă aprobă din priviri pentru manifestarea mea afectuoasă în fața tuturor.

Mama a gătit felul ei vedetă, vită Wellington, o rețetă pe care a învățat-o la Londra. Trebuie să recunosc că se apropie de puilul cu smântână de ieri. În ciuda faptului că s-a înecat mai devreme cu vin, Ana înfulecă sănătos și mă bucur s-o văd mâncând. E probabil

înfometată după toată activitatea de după-amiază. Iau o gură de vin cât timp mă gândesc și la alte modalități de-a o face să-i fie foame.

Mia și Kavanagh discută despre avantajele insulei St. Bart's față de Barbados, acolo unde va sta familia lui Kavanagh.

— Îl mai ții minte pe Elliot cu meduza?

Ochii Mieii au o sclipire răutăcioasă și se uită de la Elliot la mine. Eu mă hlizesc.

— Cum ți-a dat el ca o fată? Da.

— Hei, putea să fie o meduză veninoasă! Urăsc meduzele. Strică totul.

Elliot vorbește serios. Mia și Kate izbucnesc în hohote de râs, aprobându-l din cap.

Ana mănâncă așa cum trebuie și ascultă ciorovăiala. Toată lumea s-a calmat și familia mea pare mai puțin ciudată. Oare eu de ce sunt atât de încordat? Asta se întâmplă zilnic în toată țara – familiile se strâng ca să se bucure împreună de o cină bună și ca să se întâlnească. Eu sunt atât de încordat pentru c-am adus-o aici pe Ana? Mi-e teamă că n-o vor plăcea sau că ea nu-i va plăcea pe ei? Sau poate pentru că pleacă mâine în Georgia, iar eu nu știam nimic despre asta?

E derutant.

Mia e în centrul atenției, ca de obicei. Poveștile ei despre stilul de viață franțuzesc și despre bucătăria franceză sunt distractive.

— Ah, mamă, *les pâtisseries sont tout simplement fabuleuses. La tarte aux pommes de M. Flouber est incroyable*³, zice ea.

— *Mia, chérie, tu parles français*, o întrerup eu. *Nous parlons anglais ici. Eh bien, à l'exception bien sûr d'Elliot. Il parle idiote, couramment*⁴.

3 Produsele de patiserie sunt pur și simplu fabuloase. Tarta de mere a domnului Flouber este incredibil de bună. (N.t.)

4 Mia, dragă, vezi că vorbești în franceză. Noi aici vorbim engleza. Mă rog, în afară de Elliot, care vorbește cursiv limba idioților. (N.t.)

Mia își lasă capul pe spate râzând strident și e imposibil să nu te molipsești de la ea. Dar până la sfârșitul cinei tensiunea mă doboară. Vreau să rămân singur cu iubita mea. N-am prea multă toleranță față de pălăvrăgeala fără sens, chiar dacă o fac cu familia mea, și tocmai mi-am atins limita. Mă uit la Ana, apoi mă întind și-o apuc de bărbie.

— Nu te mai mușca de buză. Vreau să te mușc eu.

Trebuie să mai discut cu ea câteva reguli de bază. Trebuie să vorbim despre călătoria ei neprevăzută în Georgia și despre ieșirile la cârciumă cu alți bărbați care sunt îndrăgostiți de ea. Pun din nou mâna pe genunchiul Anei; am nevoie s-o ating. În plus, e obligată să-mi accepte atingerea, oricând vreau eu s-o ating. Încerc să-i ghicesc reacția în timp ce urc cu degetele pe coapsa ei către zona unde nu există chiloți, făcându-i pielea să se înfioare. Începe să gâfâie ușor și își strânge coapsele laolaltă, blocându-mi degetele, oprindu-mă din drum.

Până aici.

Trebuie să găsc un pretext ca să ne ridicăm de la masă.

— Vrei să-ți fac turul casei? o întreb pe Ana fără s-o las să-mi răspundă.

Mă ia de mână, cu ochii luminoși și serioși.

— Scuzați-mă, îi zice ea lui Carrick, iar eu o conduc afară din salon.

În bucătărie, Mia și mama fac curat.

— Mă duc să-i arăt Anastasiei curtea din spate, o anunț pe mama, prefăcându-mă vesel.

Când ieșim, dispoziția mi se-ntunecă și furia urcă la suprafață.

Chiloții. Fotograful. Georgia.

Traversăm terasa și urcăm treptele până la peluză. Ana se oprește pentru o secundă să admire peisajul.

Da, da. Seattle. Lumini. Lună. Apă.

Eu merg mai departe peste peluza întinsă, către hangarul pentru bărci al părinților mei.

— Oprește-te, te rog, mă imploră Ana.

Mă opresc și mă uit urât la ea.

— Tocurile. Trebuie să-mi scot pantofii.

— Nu te deranja, mormăi eu și o ridic repede peste umăr.

Ea țipă, surprinsă.

La naiba. O plesnesc tare peste fund.

— Vorbește mai încet! mă răstesc eu și străbat peluza cu pași mari.

— Unde mergem? scâncește ea, legănându-se pe umărul meu.

— La hangar.

— De ce?

— Trebuie să rămân singur cu tine.

— Pentru ce?

— Pentru că trebuie să te bat la fund și apoi să ți-o trag.

— De ce? scâncește ea.

— Știi tu bine de ce, mă răstesc.

— Credeam că ești omul momentului.

— Anastasia, asta e momentul, crede-mă.

Smucesc ușa hangarului, intru și aprind lumina. Neoanele se trezesc la viață, iar eu urc în separeu. Acolo apăs pe un alt întrerupător și aprind și lămpile cu halogen.

O las pe Ana să alunece de-a lungul trupului meu, savurând această senzație, și o așez în picioare. Are părul ciufulit, ochii îi scân-teiază în lumina becurilor, iar eu știu că n-are chiloți pe ea. O vreau. Acum.

— Te rog să nu mă lovești, șoptește.

Nu pricep. Mă uit la ea fără expresie.

— Nu vreau să mă plesnești la fund, nu aici, nu acum. Te rog să n-o faci.

Dar... Mă holbez la ea, paralizat. *De-asta am venit aici.* Ea ridică mâna și, pentru o clipă, nu-mi dau seama ce vrea să facă. Întunericul se învoldurează și mi se încolăcește în jurul gâtului, amenințând să mă sufocă dacă mă atinge. Dar ea îmi pune degetele pe obraz și le lasă încet către bărbie. Întunericul se retrage și închid ochii,

simțindu-i degetele blânde pe piele. Cu cealaltă mână îmi răvășește părul, trecându-și degetele prin el.

— Ah, gem eu, și nu știi dacă gem de teamă sau de dorință.

Am rămas fără suflu, la marginea prăpastiei. Când deschid ochii, ea se apropie și se lipește de mine. Strânge mâinile și mă trage ușor de păr, ridicându-și buzele către mine. Și o privesc cum face asta ca un spectator, de parcă m-aș ridica deasupra propriului trup. Sunt un simplu spectator. Buzele ni se ating și închid ochii, în timp ce ea îmi strecoară limba în gură. Iar geamătul meu sparge vraja făcută de ea.

Ana.

O iau în brațe, o sărut pe spate, lăsând în acel sărut două ore întregi de neliniște și tensiune. Limba mea o posedă, se reconectează cu ea. O apuc cu mâinile de păr și îi savurez gustul, iar limba și trupul ei lipit de al meu mă fac să mă aprind.

La naiba.

Când mă desprind de ea, amândoi tragem aer în plămâni, iar ea se prinde cu mâinile de brațele mele. Sunt derutat. Vreau s-o plesnesc la fund. Dar ea a zis nu. Așa a zis și la masă.

— Ce-mi faci tu mie? o întreb.

— Te sărut.

— Ai zis nu.

— Poftim?

Pare uluită sau poate c-a uitat ce s-a întâmplat.

— La masa de seară, cu picioarele.

— Dar eram la masă cu părinții tăi.

— Nimeni nu mi-a mai zis vreodată nu. Și e atât de — sexy.

Și diferit. O cuprind cu mâna de talie și o trag spre mine, încercând să preiau din nou controlul.

— Ești supărat și excitat pentru că te-am refuzat?

Glasul ei e răgușit.

— Sunt supărat pentru că mie nu mi-ai pomenit nimic despre Georgia. Sunt supărat pentru că te-ai dus să bei cu tipul ăla care a încercat să te seducă atunci când erai beată și care te-a abandonat

când îți era rău cu un om aproape necunoscut. Ce fel de prieten face așa ceva? Și sunt supărat și excitat pentru că ți-ai încrucișat picioarele.

Și pentru că n-ai chiloți pe tine.

Îi ridic rochia pe picior.

— Te doresc și te doresc acum. Și dacă n-ai de gând să mă lași să te bat la fund — ceea ce, de altfel, meriți — o să ți-o trag pe canapeaua asta, imediat, repede — pentru plăcerea mea, nu a ta.

O lipesc de mine și aud cum găfâie atunci când îi strecor mâna peste părul pubian și-i înfig degetul mijlociu înăuntru. Scoate un geamăt. Este pregătită.

— Asta-i a mea. Doar a mea. Pricepi?

Degetul meu intră și iese din ea, iar buzele i se desfac, de șoc și de dorință.

— Da, a ta, șoptește.

Da. A mea. Și n-o să te las să uiți asta, Ana.

O împing pe canapea, îmi desfac fermoarul și mă-ntind deasupra ei, ținându-o sub mine.

— Pune-ți mâinile pe cap, mârâi eu printre dinți.

Îngenunchez și-mi depărtez picioarele, obligând-o pe ea să și le desfacă și mai larg. Din buzunarul interior al hainei scot un prezervativ, apoi arunc haina pe jos. Fără să-mi iau privirea de la ea, deschid folia și îmi pun prezervativul pe penis. Ana își așază mâinile pe cap, privindu-mă, iar ochii îi scânteiază de dorință.

Mă urc pe ea, iar ea se zbate, ridicând din șolduri ca să mă ațâțe și ca să mă primească.

— N-avem mult timp la dispoziție. Asta va fi o partidă rapidă, și nu pentru tine, ci pentru mine. Pricepi? Nu-ți da drumul sau o să te plesnesc, îi comand eu, uitându-mă fix în ochii ei uimiți și o pătrund, cu o mișcare grăbită și dură.

Scoate un țipăt de plăcere, bine-venit și familiar. O imobilizez ca să nu se poată mișca și încep să i-o trag, epuizând-o. Dar

ea își leagă lăcomă șoldurile, venindu-mi în întâmpinare și ațâțându-mă.

Ah, Ana. Da, iubito.

Întră în ritmul meu, mișcându-se la fel de frenetic, la nesfârșit.

Ah, atingerea ei.

Și mă pierd. În ea. În parfumul ei. Și nu știu dacă e pentru că sunt supărat sau încordat sau...

Daaa. Îmi dau drumul repede, pierzându-mi controlul în momentul în care explodez înăuntrul ei.

Încremenesc. O umplu. O posed. Îi reamintesc că e a mea.

La naiba.

A fost...

Mă retrag și mă așez iar în genunchi.

— Să nu cumva să te masturbezi.

Am un glas răgușit și fără suflu.

— Vreau să fii frustrată. Așa-ți trebuie dacă nu vorbești cu mine și dacă nu-mi dai ce-i al meu.

Ea dă din cap, întinsă toată sub mine, cu rochia adunată la nivelul taliei ca să văd că e umedă și plină de dorință, că arată exact ca o zeiță. Mă ridic, îmi scot prezervativul încrețit și-l înnod, apoi mă îmbrac, culegându-mi haina de pe jos.

Inspir adânc. M-am mai calmat. Mult.

La naiba, ce bine a fost.

— Mai bine ne-am întoarce în casă.

Ea se ridică în picioare, fixându-mă cu ochii ei misterioși și impenetrabili.

Doamne, este adorabilă.

— Uite. Pune-ți ăștia.

Din buzunarul hainei scot chiloții ei de dantelă și-i înapoiez. Cred că încearcă să nu râdă.

Da, da. Game, set și meci pentru tine, domnișoară Steele.

— *Christian!* strigă Mia de la etajul de dedesubt.

La naiba.

— La fix. Doamne, cât poate fi de enervantă.

Dar așa e surioara mea. Alarmat, mă uit cum Ana își îmbracă repede chiloții. Se încruntă la mine și-și îndreaptă rochia, aranjându-și apoi părul cu mâinile.

— Aici sus, Mia, strig eu. În fine, domnișoară Steele, mă simt mai bine acum — dar tot vreau să te plesnesc la fund.

— Nu cred că merit, domnule Grey, mai ales după ce-am tolerat acest atac neprovocat.

E bătoasă și oficială.

— Neprovocat? M-ai sărutat.

— A fost un atac mascat în cea mai bună apărare.

— Apărare împotriva cui?

— Împotriva ta și a palmei tale care te tot mănâncă.

Încearcă să-și rețină un zâmbet.

Tocurile înalte ale Miei se aud pe scări.

— Dar a fost ușor de tolerat? o-ntreb.

Ana zâmbește cu subînțeles.

— La limită.

— Ah, aici erați! exclamă Mia, zâmbindu-ne.

Dacă venea cu două minute mai devreme, situația ar fi fost cu totul dubioasă.

— Îi arătam Anastasiei împrejurimile.

Îi întind Anei mâna. Aș vrea să-i sărut degetele, dar mă mulțumesc s-o strâng ușor.

— Kate și Elliot vor să plece. Vă vine să credeți așa ceva? Nu pot sta fără să se atingă unul pe celălalt.

Mia strâmbă din nas îngreșoată.

— Voi ce-ați făcut pe-aici?

— I-am arătat Anastasiei trofee mele de la canotaj.

Cu mâna liberă arăt către statuetele din metal fals-prețios câștigate pe vremea când făceam canotaj la Harvard, aranjate pe rafturile din capătul camerei.

— Hai să ne luăm la revedere de la Kate și Elliot.

Mia se răsucesce, iar eu o las pe Ana în fața mea, dar înainte să ajungem la scări, îi trag una la fund.

Își înăbușește tipătul.

— O s-o fac din nou, Anastasia, și încă foarte curând, îi șoptesc în ureche, apoi o iau în brațe și o sărut pe păr.

Mergem de mână de-a lungul peluzei înapoi în casă, în timp ce lângă noi Mia trăcănește vrute și nevrute. E o seară minunată; a fost o zi minunată. Mă bucur că Ana mi-a cunoscut familia.

De ce n-am mai făcut asta niciodată?

Pentru că nu mi-am dorit.

O strâng pe Ana de mână, iar ea mă privește sfioasă și-mi zâmbește dulce. În cealaltă mână îi duc pantofii și, când ajungem la treptele de piatră, mă aplec s-o încălț și-i închei fiecare sanda în parte.

— Gata, o anunț când termin.

— Ah, vă mulțumesc, domnule Grey, spune ea.

— Plăcerea e de partea mea.

— Îmi dau seama de asta, domnule, mă necăjește ea.

— Ah, voi doi sunteți atât de drăguți! se pisicește Mia când intrăm în bucătărie.

Ana se uită la mine cu subînțeleș.

Aflați deja în hol, Kavanagh și Elliot se pregătesc să plece. Ana o îmbrățișează pe Kate, dar apoi o trage deoparte și încep să discute aprins.

Ce mama dracului mai e și asta? Elliot o apucă pe Kavanagh de braț și părinții mei le fac cu mâna până când cei doi se urcă în camioneta lui Elliot.

— Ar trebui să plecăm și noi — mâine ai interviuri.

Trebuie să ne-ntoarcem la ea la apartament și e deja aproape ora 11:00.

— Nu credeam că-și va găsi vreodată pe cineva! zice Mia, îmbrățișând-o strâns pe Ana.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu...

— Ai grijă de tine, Ana dragă, spune Grace, zâmbind cald către iubita mea.

O trag pe Ana lângă mine.

— Hai să n-o speriem și nici să n-o răsfățăm prea tare cu atâta afecțiune.

— Christian, nu ne mai enerva, mă apostrofează Grace așa cum o face de-obicei.

— Mamă.

O sărut scurt. Mulțumesc c-ai invitat-o pe Ana. A fost o adevărată surpriză.

Ana își ia la revedere de la tata și ne îndreptăm către Audi, acolo unde ne așteaptă Taylor, ținând portiera deschisă pentru ea.

— Deci se pare că și familia mea te place, zic eu după ce intru în spate lângă ea.

În ochii ei se reflectă lumina de pe veranda casei părinților mei, dar nu-mi dau seama la ce se gândește. Umbrele îi trec peste chip în timp ce Taylor înaintează ușor pe drum.

Sub lumina unui felinar, văd că se uită fix la mine. Pare neliniștită. Ceva s-a întâmplat.

— Ce e? o întreb.

La început tace și, când începe totuși să vorbească, vocea îi sună spart.

— Cred că te-ai simțit stânjenit că m-ai adus să-ți cunosc părinții. Dacă Elliot n-ar fi invitat-o pe Kate, tu nu m-ai fi invitat niciodată.

La naiba. Nu înțelege. Pentru mine a fost prima dată. Eram emoționat. Știe în mod clar până acum că dacă nu voiam să fie aici, n-aș fi chemat-o. Trecem din lumină în umbră pe sub becurile de pe stradă, iar ea pare distantă și supărată.

Grey, asta nu va merge.

— Anastasia, sunt încântat că mi-ai cunoscut părinții. De ce te îndoiești atât de tare de tine? Nu încetează să mă uimească asta. Ești o tânără atât de puternică și de independentă, dar gândești atât de pesimist despre propria-ți persoană. Dacă n-aș fi avut chef să-mi

cunoști părinții, n-ai fi fost aici. Așa te-ai simțit toată seara cât am stat acolo?

Clatin din cap, o iau de mână și o strâng din nou, ca s-o liniștesc.

Se uită agitată către Taylor.

— Nu-ți face griji din cauza lui Taylor. Vorbește cu mine.

— Da. Așa am crezut, spune ea încet. Și încă un lucru. Am adus Georgia în discuție doar pentru că prietena mea vorbea despre Barbados. Nu m-am hotărât deocamdată.

— Vrei să pleci s-o vezi pe mama ta?

— Da.

Neliniștea mă cuprinde din nou. Vrea să pună capăt relației noastre? Dacă pleacă în Georgia, maică-sa ar putea-o convinge să-și găsească pe cineva mai... potrivit, cineva care, exact ca maică-sa, să creadă în romantism.

Îmi vine o idee. Mi-a cunoscut deja părinții; eu l-am cunoscut pe Ray; poate c-ar trebui s-o cunosc și pe mama ei, romantica incurabilă. S-o cunosc și s-o farmec.

— Pot să vin și eu cu tine? o întreb, știind c-o să spună nu.

— Ăă, nu cred că-i o idee bună, răspunde ea, surprinsă de întrebare.

— De ce nu?

— Speram să iau o mică pauză de la... toate lucrurile astea intense. Voiam să mă gândesc bine la tot ce s-a întâmplat.

Rahat. Vrea să mă părăsească.

— E prea intens?

Izbucnește în râs.

— Ca să ne exprimă delicat!

Doamne, cât îmi place s-o fac să râdă, chiar dacă râde de mine; și mă bucur că și-a păstrat simțul umorului. Poate că totuși nu vrea să mă părăsească.

— Râzi de mine, domnișoară Steele? o necăjesc eu.

— N-aș îndrăzni, domnule Grey.

— Ba eu cred că îndrăznești și cred că râzi de mine cât poți de des.

— Ești destul de amuzant.

— Amuzant?

— O, da.

Face mișto de mine. Și asta-i ceva nou.

— La modul ciudat sau la modul distractiv?

— Ah, câte puțin din amândouă.

— Dar mai mult cum?

— Te las să-ți dai singur seama de asta.

Oftez.

— Nu sunt sigur că-mi pot da seama de ceva atunci când sunt în preajma ta.

Am un ton neutru.

— La ce vrei să te gândești în Georgia?

— La noi.

La naiba.

— Ai spus c-o să-ncerci, îi reamintesc cu blândețe.

— Știu.

— Începi să te răzgândești?

— E posibil.

E mai rău decât credeam.

— De ce?

Mă privește fără să spună nimic.

— De ce, Anastasia? insist.

Ea ridică din umeri, cu o expresie posomorâtă, deși o țin de mână ca s-o liniștesc.

— Vorbește cu mine. Nu vreau să te pierd. Această ultimă săptămână...

A fost cea mai frumoasă din viața mea.

— Îmi doresc mai mult, șoptește ea.

Ah, nu, nu din nou. Ce mai vrea să-i spun?

— Știu. O să-ncerc.

O apuc de bărbie.

— De dragul tău, Anastasia, o să-ncerc.

Tocmai te-am dus să-mi cunoști părinții, pentru numele lui Dumnezeu.

Brusc își desprinde centura de siguranță și, înainte să-mi dau seama ce face, se aruncă la mine-n brațe.

Ce mama dracului?

Rămân nemișcat în timp ce-mi cuprinde capul cu mâinile, iar buzele sale le găsesc pe-ale mele și-mi smulg un sărut înainte ca întunericul din mine să vină la suprafață. Mâinile mele alunecă pe spatelul ei și-i ofer și eu aceeași pasiune, sărutându-i gura dulce și căutând răspunsuri... Manifestarea ei neașteptată de afecțiune este absolut dezarmantă. Și nouă. Și derutantă. Credeam că vrea să plece, iar acum e la mine-n brațe, excitându-mă din nou.

Niciodată... niciodată... *Nu pleca, Ana.*

— Rămâi cu mine în noaptea asta. Dacă pleci, n-o să te văd toată săptămâna. Te rog, șoptesc eu.

— Da, murmură ea. Și să știi că și eu voi încerca. O să semnez contractul.

Ah, iubito.

— Semnează-l după ce te-ntorci din Georgia. Gândește-te. Gândește-te bine.

Vreau să-l semnez de bunăvoie — nu vreau s-o oblig. Mă rog, cel puțin o parte din mine nu vrea. Partea cea rațională.

— Așa o să fac, zice ea și se cuibărește lângă mine.

Femeia asta a făcut ce-a vrut din mine.

Ironic, Grey.

Și-mi doresc să râd pentru că sunt ușurat și fericit, dar o țin în brațe, respirând aproape de ea, inspirându-i parfumul puternic și reconfortant.

— Ar trebui să-ți pui centura, o cert, dar nu vreau să se miște de lângă mine.

Stă cuibărită în îmbrățișarea mea și simt cum trupul ei se relaxează încet lângă mine. Întunericul de pe dinăuntru e liniștit, ascuns, iar eu sunt derutat de sentimentele mele contradictorii. Ce-mi doresc de la ea? Ce-mi trebuie de la ea?

Nu așa ar fi trebuit să evoluăm, dar îmi place cum stă la mine-n brațe; îmi place s-o legăn așa. O sărut pe păr, mă las pe spate și mă bucur de drumul până la Seattle.

Taylor oprește mașina la intrarea în Escala.

— Am ajuns acasă, îi șoptesc Anei.

Nu-mi vine s-o las din brațe, dar o ridic și-o așez pe locul ei. Taylor îi deschide portiera și ea vine după mine la ușa de la intrare în clădire.

O trece un fior.

— De ce n-ai haină? o întreb, scoțând sacoul de pe mine și așezându-i-l pe umeri.

— E în mașina mea cea nouă, spune ea, căscând.

— Ești obosită, domnișoară Steele?

— Da, domnule Grey. Am fost abuzată astăzi în moduri pe care nu le credeam posibile.

— Mă rog, dacă ai ghinion s-ar putea să te mai abuzez puțin.

Și dacă am eu noroc.

Se lipește de peretele liftului cât timp urcăm spre apartament. Sub haina mea pare slabă și mică și sexy. Dacă n-ar purta lenjerie, i-aș putea trage-o chiar aici... Mă întind și-i trec degetul peste buze.

— Într-o zi o să ți-o trag în liftul ăsta, Anastasia, dar acum ești obosită — deci cred că mai bine-ar fi s-o facem în pat.

Mă aplec și-o mușc ușor de buza de jos. Începe să gâfâie și mă mușcă și ea de buză. Penisul mi se întărește.

Îmi doresc s-o duc în pat și să mă pierd în ea. După discuția din mașină vreau să fiu sigur că-i a mea. Când ieșim din lift o întreb dacă vrea să bea ceva, dar ea refuză.

— Bine. Hai la culcare.

Pare surprinsă.

— Te mulțumești cu învechitul sex fad, fără perversiuni?

— Nu-i nimic învechit, nici fad la sexul fără perversiuni. Are savoarea lui interesantă.

— De când?

— De sâmbăta trecută. De ce? Sperai la ceva mai exotic?

— A, nu. Am avut prea mult exotism pentru o singură zi.

— Sigur? Aici satisfacem toate gusturile — avem cel puțin trei-zeci și una de arome.

Îi arunc o privire languroasă.

— Am observat.

Ridică din sprânceană.

— Haide, domnișoară Steele, mâine e o zi importantă. Cu cât te bagi mai repede în pat, cu atât ți-o trag mai repede și cu atât te culci mai repede.

— Domnule Grey, ești un romantic înăscut.

— Domnișoară Steele, ai o gură tare obraznică. Va trebui s-o supun cumva. Vino-ncoace.

Am eu o soluție.

Închid ușa dormitorului și mă simt dintr-odată mai ușor decât mă simțeam în mașină. Încă e aici.

— Ridică mâinile, îi ordon, iar ea face cum i-am spus.

O apuc de marginea rochiei și i-o scot dintr-o singură mișcare, lăsându-i la vedere trupul minunat.

— Ta-da!

Sunt un magician. Ana chicotește și mă aplaudă. Fac o reverență, îmi place mult acest joc. Apoi îi așez rochia pe scaun.

— Și următoarea scamatorie? întrebă ea, cu ochi strălucitori.

— Ah, draga mea domnișoară Steele. Bagă-te în pat și-o să-ți arăt.

— Crezi că măcar o dată ar trebui s-o fac pe inaccesibilă? mă tachinează ea, aplecându-și capul într-o parte pentru ca părul să i se reverse pe un umăr.

Un joc nou. Devine interesant.

— Păi, ușa-i închisă. Nu știu cum o să mă poți evita. Cred că soarta ți-e pecetluită.

— Dar sunt un bun negociator, zice ea, cu o voce moale, dar hotărâtă.

— Și eu la fel.

OK, ce se-ntâmplă aici? Șovăie? E prea obosită? Sau ce?

— Nu vrei să ți-o tragi cu mine? o întreb, derutat.

— Nu, șoptește ea.

— Ah.

Ce dezamăgire.

Ea înghite în sec, apoi spune cu un glas pierit:

— Vreau să faci dragoste cu mine.

Mă uit la ea uluit.

Ce vrea să spună, mai precis?

Să facem dragoste? Păi, facem. Am făcut. E doar un sinonim pentru a ți-o trage.

Mă studiază, cu o expresie serioasă. *La naiba*. Asta înțelege ea când spune că vrea mai mult? Inimioare și floricele, asta-și dorește? Și doar la nivel semantic, nu-i așa? E doar semantică.

— Ana, eu...

Ce vrea de la mine?

— Credeam c-am făcut dragoste.

— Vreau să te ating.

La naiba. Nu. Fac un pas înapoi, iar întunericul mă strânge de coaste.

— Te rog, șoptește ea.

Nu. *Nu*. N-am fost destul de clar?

Nu suport să fiu atins. Nu pot.

Niciodată.

— O, nu, domnișoară Steele, ți-am făcut suficiente concesii astă-aseară. Și-am spus nu.

— Nu? întreabă ea.

— Nu.

Și pentru un moment îmi vine s-o trimit acasă sau cel puțin sus — cât mai departe de mine. Numai aici să nu rămână.

Nu mă atinge.

Mă privește neliniștită și mă gândesc că mâine pleacă și n-o s-o mai văd pentru o vreme. Oftez. N-am energie pentru așa ceva.

— Uite, ești obosită, și eu la fel. Hai să ne culcăm.

— Deci a fi atins este pentru tine o limită dură?

— Da. Dar știai asta deja.

Nu pot să nu-mi arăt exasperarea.

— Te rog să-mi spui de ce.

Nu vreau să-i povestesc. Nu-i o discuție pe care să vreau s-o port. Niciodată.

— Ah, Anastasia, te rog. Las-o baltă deocamdată.

E uluită.

— Pentru mine e important, spune ea, cu un ton șovăitor în glas.

— La dracu' cu toate, mormăi în barbă.

Scot un tricou din dulap și i-l arunc.

— Pune-ți asta și culcă-te.

De ce-o las oare să doarmă cu mine? Dar asta-i o întrebare retorică: în străfundul sufletului meu, știu răspunsul. Pentru că lângă ea dorm mai bine.

Este talismanul meu împotriva viselor rele.

Îmi ține coșmarurile la distanță.

Se-ntoarce cu spatele la mine și-și scoate sutienul, apoi își trage tricoul pe ea.

Ce i-am zis eu în camera de joacă în după-amiaza asta? N-ar trebui să-și ascundă trupul de privirile mele.

— Vreau la baie, zice ea.

— Acum îmi ceri voie?

— Ăă... nu.

— Anastasia, știi unde-i baia. Astăzi, în acest moment al ciudatului nostru aranjament, n-ai nevoie de permisiunea mea ca să te duci la baie.

Îmi desfac nasturii cămășii și-o scot de pe mine, iar ea iese valvârtej din dormitor, în timp ce eu mă străduiesc din răspuț să mă stăpânesc.

Ce-a apucat-o?

O seară petrecută la părinții mei și acum așteaptă serenade și asfințituri și plimbări prin ploaie. Eu nu sunt așa.

I-am spus asta. Eu nu sunt romantic. Oftez adânc și-mi scot pantalonii.

Dar ea vrea mai mult. Vrea toate rahaturile astea romantice.

La naiba.

Mă duc în dressing și-mi arunc pantalonii în coșul cu rufe murdare, îmi pun pantalonii de pijama și mă-ntorc în dormitor.

Chestia asta n-are cum să meargă, Grey.

Dar eu vreau să meargă.

Ar trebui s-o lași să plece.

Nu. O rezolv eu. Cumva.

Ceasul arată 11:46. Ora de culcare. Îmi verific telefonul să văd dacă n-am vreun e-mail urgent. N-am nimic. Bat scurt la ușa de la baie.

— Intră, zice Ana.

Se spală pe dinți — cu periuța mea. Scui pă apa în chiuvetă, iar eu stau lângă ea și privirile ni se întâlnesc în oglindă. Ochii îi sclipesc, puși pe pozne. Se clătește și, fără să spună nimic, îmi întinde mie periuța de dinți. Eu mi-o vâr în gură, iar ea pare foarte mulțumită.

Și uite-așa, toată tensiunea din schimbul nostru de replici de mai devreme s-a evaporat.

— Simte-te liberă să-mi folosești periuța de dinți, zic eu la mișto.

— Mulțumesc, domnule.

Surâde și, pentru un moment am senzația c-o să facă o plecăciune, dar ea iese și mă lasă să mă spăl pe dinți.

Când mă-ntorc în dormitor o găsesc băgată sub cuvertură.

Ar trebui să fie întinsă sub mine.

— Știi că nu așa îmi imaginam seara asta.

Am un glas morocănos.

— Imaginează-ți că ți-aș spune eu că nu mă poți atinge, zice ea, certăreată ca de obicei.

N-are de gând s-o lase baltă. Mă așez pe pat.

— Anastasia, ți-am mai spus. Cincizeci de umbre. Am avut un început greu în viață — nu vrei să te încarc cu asemenea mizerii. De ce-aș face așa ceva?

Nimeni n-ar trebui să afle de asemenea mizerii!

— Pentru că vreau să te cunosc mai bine.

— Mă cunoști destul de bine.

— Cum poți spune așa ceva?

Se ridică în capul oaselor și îngenunchează cu fața la mine, serioasă și nerăbdătoare.

Ana. Ana. Ana. Las-o baltă. Pentru numele lui Dumnezeu.

— Îți dai ochii peste cap, zice ea. Ultima oară când am făcut eu, am sfârșit-o pe genunchii tăi.

— Ah, ce mi-ar plăcea să te așez acolo din nou.

Chiar cum.

Fața i se luminează.

— Spune-mi și poți s-o faci.

— Poftim?

— M-ai auzit bine.

— Te târguiești cu mine?

Vocea îmi trădează scepticismul.

Ea dă din cap.

— Negociez.

Mă-ncrunt.

— Nu merge așa, Anastasia.

— Bine. Spune-mi și-o să-mi dau ochii peste cap.

Izbucnesc în râs. Acum e caraghioasă și drăguță în tricoul meu.

Pe chip i se citește dorința.

— Mereu atât de interesată de informații noi, mă minunez eu.

Și atunci îmi trece o idee prin cap: aș putea s-o bat la fund.

Mi-am dorit asta încă de la cină și ar putea fi amuzant.

Mă ridic din pat.

— Nu pleca nicăieri, o avertizez și ies din cameră.

Iau din birou cheia camerei mele de joacă și mă duc sus.

Din cufăr iau jucăriile pe care le vreau și mă gândesc să iau și lubrifiantul, dar, după experiențele recente, nu cred că Ana are nevoie de așa ceva.

Când revin, o găsesc stând așezată pe pat, cu o privire luminoasă și plină de curiozitate.

— La ce oră ai mâine primul interviu? o-ntreb.

— La două.

Excelent. N-are nimic programat dimineața devreme.

— Bine. Ridică-te din pat. Vino-ncoace.

Arăt către un loc aflat în fața mea. Ana se dă jos din pat fără să ezite, nerăbdătoare ca întotdeauna. Mă așteaptă.

— Ai încredere-n mine?

Ea dă din cap, iar eu întind mâna, arătându-i două bile vaginale argintii. Se încruntă și se uită întrebătoare la bile.

— Astea-s ceva nou. O să ți le bag înăuntru și apoi o să te plesnesc la fund, dar nu ca pedeapsă, ci pentru plăcerea ta și-a mea.

**Luni,
30 mai 2011**

Respirația ei întretăiată îi priește penisului meu.

— Apoi ne-o tragem, șoptesc eu. Și dacă nu adormi, o să-ți mai povestesc câteva lucruri despre anii tinereții mele. De acord?

Ea dă din cap că da. Respirația i se accelerează, pupilele i se dilată și ochii i se întunecă, plini de dorința de a afla lucruri noi.

— Fată ascultătoare. Deschide gura.

Ea ezită preț de o clipă, stupefiată. Dar face cum îi spun, înainte s-apuc s-o cert.

— Mai larg.

Îi bag ambele bile în gură. Sunt cam mari și grele, dar o să-i țină ocupată gura aceea obraznică timp de un moment-două.

— Trebuie lubrificate. Suge-le.

Clipește din ochi și încearcă să le sugă, iar poziția i se schimbă ușor, pentru că-și apropie coapsele și se foiește.

Oh, da.

— Stai într-un loc, Anastasia, o avertizez, dar de fapt îmi place spectacolul la nebunie.

Destul.

— Oprește-te, îi ordon și-i scot bilele din gură.

Arunc cuvertura de pe pat și mă așez.

— Vino-noace.

Se strecoară lângă mine, lascivă și sexy.

Oh, Ana, ciudata mea mică.

— Acum întoarce-te, apleacă-te și apucă-te de glezne.

Expresia de pe chipul ei îmi spune că nu se aștepta să-i cer așa ceva.

— Nu șovăi, o dojenesc și-mi bag bilele în gură.

Se răsucesce și se apleacă fără niciun efort, arătându-mi picioarele lungi și fundul ei minunat, în timp ce tricoul îi alunecă pe spate către cap și către coama răvășită de păr.

Ei bine, aș putea admira la nesfârșit această priveliște splendidă și mi-aș putea imagina ce mi-ar plăcea să-i fac. Dar acum vreau s-o bat la fund și să i-o trag. Îmi trec mâna peste spatele ei, simțindu-i căldura când o mângâi prin materialul chiloților.

Ah, fundul ăsta îmi aparține. Și vreau să-l încing și mai tare.

Îi dau chiloții într-o parte, dezgolindu-i labiile, și-i țin cu o mână. Mă-mpotrivesc dorinței de a trece cu limba peste sexul ei; în plus, am gura plină. În schimb, îi mângâi clitorisul cu degetul, înainte de a mi-l vârî înăuntrul ei.

Gem de plăcere și-mi mișc degetul circular, lărgind-o. Geme și ea, iar mie mi se întărește. Instantaneu.

Domnișoara Steele e de acord. Și-o dorește.

Îmi mai învârt o dată degetul înăuntrul ei, apoi îl trag afară și-mi scot bilele din gură. Cu blândețe, îi introduc prima bilă, apoi și pe-a doua, lăsând sfoara afară, atârnată pe lângă clitoris. Îi sărut fundul gol și îi așez chiloții la loc.

— Ridică-te, îi comand și o prind de șolduri până sunt sigur că e stabilă pe picioare. Te simți bine?

— Da.

Are un glas crispat.

— Întoarce-te.

Se supune imediat.

— Cum e senzația? o întreb.

— Ciudată.

— Ciudată în sensul bun sau rău al cuvântului?

— În sensul bun, răspunde ea.

— Bine.

Va trebui să se obișnuiască. Și ce metodă ar fi mai bună decât s-o pun să se plimbe puțin?

— Vreau un pahar cu apă. Du-te și adu-mi unul, te rog. Când te-ntorci, te voi pune peste genunchii mei. Gândește-te la asta, Anastasia.

Pare uluită, dar se întoarce și iese din cameră cu băgare de seamă, cu pași mici. După ce pleacă, iau un prezervativ din sertar. Rămân fără prezervative; va trebui să mă reprovizionez până când vor începe să-și facă efectul anticoncepționalele. Mă așez din nou pe pat, așteptând-o să se-ntoarcă.

Când revine în cameră, are mersul mai sigur și mi-a adus și apă.

— Mulțumesc, îi spun, luând o gură mică de apă și așezând paharul pe noptieră.

Când îmi ridic privirea descopăr că mă privește cu o pasiune nedisimulată.

Îi stă bine așa.

— Vino-ncoace. Stai lângă mine. Ca data trecută.

Se supune și respirația i-a devenit neregulată... grea. Frate, chiar e excitată. Atât de diferită față de ultima oară când am bătut-o la fund.

Hai s-o enervăm puțin, Grey.

— Roagă-mă, îi spun eu hotărât.

Uluiala i se întipărește pe față.

— Roagă-mă.

Haide, Ana.

Ridică din sprânceană.

— Roagă-mă, Anastasia. Nu mai repet.

Am vocea mai aspră.

În cele din urmă, își dă seama ce-i spun și se înroșește.

— Plesnește-mă la fund, domnule, te rog, spune ea încet.

Cuvintele-astea... Închid ochii și le las să-mi răsună în minte. O iau de mână și o trag peste genunchi, astfel încât aterizează pe pat cu partea de sus a corpului. O plesnesc la fund cu o mână, iar cu cealaltă îi dau părul la o parte de pe chip și i-l pun după ureche. Apoi o apuc de părul de pe ceafă ca s-o ținutuiască într-un loc.

— Vreau să-ți văd fața în timp ce te plesnesc.

O mângâi pe fund și o apăs pe labii, știind că asta va împinge bilele și mai adânc în ea.

Geme de încântare.

— Asta, Anastasia, e pentru plăcerea mea și-a ta.

Ridic mâna și o plesnesc chiar acolo.

— Ah! țipă ea, strâmbându-se, iar eu îi mângâi fundul minunat în timp ce ea se obișnuiește cu senzația.

Când se relaxează, o plesnesc din nou. Geme, iar eu de-abia mă abțin. Încep metodic, fesa dreaptă, fesa stângă, apoi punctul de întâlnire dintre coapse și fund. Între două lovituri o mângâi și o apăs pe fund, văzând cum pielea i se înroșește ușor sub chiloții de dantelă.

Geme de plăcere, bucurându-se de întreaga experiență.

Mă opresc. Vreau să-i văd fundul în toată splendoarea lui roșiată. Fără grabă, o chinui ușor, trăgând-o de chiloți și plimbându-mi degetele pe coapsele ei, pe partea din spate a genunchilor și pe gambe. Ridică picioarele, iar eu îi scot chiloții și-i arunc pe podea. Se zbate, dar se oprește când îmi simte palma pe pielea ei roșie și radiantă. O apuc din nou de păr și-o iau de la capăt. Mai întâi cu blândețe, apoi reluând tiparul.

E umedă; simt asta la mine-n palmă.

O apuc și mai tare de păr, iar ea geme, cu ochii închiși, cu gura deschisă și moale.

La naiba, sexy mai e.

— Fată ascultătoare.

Am vocea răgușită și respir cu greutate.

O mai plesnesc de câteva ori până când nu mai pot rezista.

O doresc.

Acum.

Trag de fir și scot bilele dinăuntrul ei.

Ea urlă de plăcere. O răsucesc, iau un răgaz scurt ca să-mi scot pantalonii și-mi pun un prezervativ, după care mă întind lângă ea. O apuc de mâini, i le ridic deasupra capului și alunec ușor în ea, făcând-o să miaune ca o pisicuță.

— Ah, iubito.

E o senzație incredibilă.

„*Vreau să faci dragoste cu mine.*” Cuvintele ei îmi răsună în cap.

Și încet, foarte încet, încep să mă mișc, simțindu-i fiecare centimetru de piele, lipit de mine. O sărut, bucurându-mă în același timp și de gura, și de trupul ei. Își încolățește picioarele în jurul meu, răspunzându-mi la fiecare mișcare blândă, legănându-se până când ajunge, treptat, să-și dea drumul.

Orgasmul ei mă face să-mi pierd mințile.

— Ana! strig, dându-mi drumul în ea.

Mă dezlănțui. O eliberare bine-venită după care însă... îmi doresc mai mult. Am nevoie de mai mult.

Când îmi revin, resping emoția ciudată care pune stăpânire pe mine. Nu seamănă cu întunericul, dar e ceva de care-ar trebui să mă tem. Ceva ce nu înțeleg.

Mă prinde de mână, iar eu deschid ochii și-i studiez privirea adormită și satisfăcută.

— Mi-a plăcut, șoptesc și o sărut prelung.

Ea mă răsplătește cu un zâmbet leneș. Mă ridic, o acopăr cu pătura, îmi iau pantalonii de pijama și mă duc la baie, unde-mi scot prezervativul și-l arunc. Îmi trag pantalonii pe mine și găsesc crema de arnică.

Când mă întorc, Ana îmi zâmbește mulțumită.

— Întoarce-te, îi comand și preț de o clipă am senzația c-o să-și dea ochii peste cap, dar mă ascultă. Fundul tău are o culoare senzațională, remarc eu, încântat de rezultat.

Îmi pun niște cremă în palmă și o masez încet pe fund.

— Vezi că ai făcut o promisiune, Grey, spune ea căscând.

— Domnișoară Steele, te pricepi să strici momentul.

— Aveam o înțelegere, insistă ea.

— Cum te simți?

— Înșelată la cântar.

Oftez profund și așez crema de arnică pe noptieră. Apoi mă bag în pat, luând-o pe Ana în brațe. O sărut pe ureche.

— Femeia care m-a adus pe lume era o târfă drogată, Anastasia. Culcă-te.

Se încordează în brațele mele.

Încremenesc. Nu-mi trebuie nici compasiunea, nici mila ei.

— Era? șoptește ea.

— A murit.

— De cât timp?

— A murit când aveam patru ani. Nu-mi prea amintesc de ea. Carrick mi-a povestit câte ceva. Îmi amintesc numai câteva amănunte. Culcă-te, te rog.

După o vreme se relaxează.

— Noapte bună, Christian.

Are un glas somnoros.

— Noapte bună, Ana.

O mai sărut o dată, inspirându-i parfumul dulce și încercând să-mi alung amintirile.

— Nu mai lua mere de pe jos și nu le mai arunca, dobitocule!

— Du-te dracului, tocilar fițos.

Elliot ia câte-un măr, mușcă din el și-l aruncă-n mine.

— Viermișor, mă necăjește el.

Nu! Nu-mi spune așa.

Sar pe el. Îl pocnesc cu pumnii în față.

— Porc nenorocit. Asta-i mâncare. Iar tu o irosești. Bunicul le vinde. Porc ce ești. Porcule. Porcule.

— ELLIOT. CHRISTIAN.

Tata mă trage jos de pe Elliot, care se ghemuiește la pământ.

— Ce s-a-ntâmpat?

— E nebun la cap.

— Elliot!

— Distruge merele.

Mă cuprinde furia, sufocându-mă. Cred c-o să explodez.

— Ia câte-o mușcătură, apoi le aruncă. Le-aruncă în mine.

— Elliot, e-adevărat?

Elliot se face roșu ca focul sub privirea severă a tatei.

— Cred că mai bine vii cu mine. Christian, ridică merele de pe jos. Poți s-o ajuți pe mama să facă o plăcintă.

Când mă trezesc, ea doarme dusă, și eu am nasul îngropat în părul ei parfumat, în timp ce o țin în brațe. Am visat că mă hârjoneam cu Elliot în livada de mere a bunicului; erau niște zile fericite și intense.

Este aproape ora șapte — iar am dormit cu domnișoara Steele. E ciudat să mă trezesc lângă ea, dar ciudat în sensul bun al cuvântului. Mă gândesc s-o trezesc și pe ea cu o partidă de sex matinală; corpul meu e mai mult decât dornic — dar ea doarme profund și s-ar putea s-o și doară. Mai bine-o las să doarmă. Mă dau jos din pat, atent să n-o trezesc, iau un tricou, îi adun hainele de pe jos și mă duc în living.

— Bună dimineața, domnule Grey.

Doamna Jones își face de lucru prin bucătărie.

— Bună dimineața, Gail.

Mă-ntind și privesc pe fereastră la ultima zbatere a unui răsărit luminos.

— Aveți ceva de spălat acolo? întreabă ea.

— Da. Sunt hainele Anastasiei.

— Vreți să le spăl și să le calc?

— Ai timp?

— O să pun mașina de spălat pe programul scurt.

— Excelent, mulțumesc.

Îi dau hainele Anei.

— Ce mai face sora ta?

— Foarte bine, mulțumesc. Copiii cresc. Băieții sunt obraznici uneori.

— Știu.

Îmi zâmbește și se oferă să-mi facă o cafea.

— Te rog. O să fiu la mine-n birou.

Mă studiază și zâmbetul plăcut se transformă într-unul atot-cunoscător... feminin și conspirativ. Apoi iese zorită din bucătărie, presupun că la spălătorie.

Care-i problema ei?

Bine, aceasta este prima zi de luni — prima — în patru ani de când lucrează la mine când am o femeie adormită la mine-n pat. Dar nu-i așa mare scofală. *Mic dejun pentru două persoane, doamnă Jones. Cred că te descurci.*

Clatin din cap și mă duc la mine în birou ca să m-apuc de lucru. O să fac duș mai târziu... poate cu Ana.

Îmi verific e-mailul și trimit un mesaj către Andrea și Ros, transmitându-le c-o să vin după-amiază, nu dimineață. Apoi arunc o privire pe cele mai recente planuri ale lui Barney.

Gail bate la ușă și-mi aduce o ceașcă de cafea, anunțându-mă că e deja 8:15.

Așa de târziu?

— Nu mă duc la birou în dimineața asta.

— Întreba Taylor.

— Mă duc după-amiază.

— O să-i spun. Am agăţat hainele domnişoarei Steele la dumneavoastră în dressing.

— Mulţumesc. Te-ai mişcat repede. Ea încă doarme?

— Aşa cred.

Şi zâmbeşte din nou cu subînţeles. Ridic din sprâncene, iar ea surâde şi mai larg şi iese din birou. Iau o pauză de la lucru, îmi iau cafeaua şi mă duc să fac un duş şi să mă bărbieresc.

Ana continuă să doarmă când termin eu de îmbrăcat.

Ai epuizat-o, Grey. Şi-a fost plăcut, mai mult decât plăcut. Pare senină, de parcă n-ar avea nicio grijă pe lume.

Foarte bine.

Îmi scot ceasul din dulap şi, dintr-un impuls, deschid sertarul de sus şi bag în buzunar ultimul prezervativ.

Nu se ştie niciodată.

Străbat livingul şi mă-ndrept către birou.

— Doriţi micul dejun, domnule?

— O să iau micul dejun cu Ana. Mulţumesc.

Iau telefonul şi-o sun pe Andrea de la biroul meu. După ce schimbăm câteva cuvinte, îmi face legătura cu Ros.

— Deci când ne onorezi cu prezenţa?

Ros are un ton sarcastic.

— Bună dimineaţa, Ros. Ce mai faci? zic eu cu duioşie.

— Supărată.

— Pe mine?

— Da, pe tine şi pe deontologia ta.

— Ajung mai târziu. Te-am sunat pentru c-am decis să lichidăm compania lui Woods.

I-am mai spus asta, dar ea şi Marco trag de timp. Vreau să se termine, chiar acum. Îi reamintesc că asta urma să se întâmple dacă profitul nu creşte. Şi n-a crescut.

— Mai are nevoie de timp.

— Nu mă interesează, Ros. Nu cărăm cadavre în spinare.

— Ești sigur?

— Nu mai vreau nicio scuză lamentabilă.

Gata, suficient. Am luat deja o hotărâre.

— Christian...

— Pune-l pe Marco să mă sune, acum e momentul.

— Bine. Bine. Dacă asta-ți dorești cu adevărat. Altceva?

— Da. Spune-i lui Barney că prototipul arată bine, dar nu sunt convins de interfață.

— Credeam că interfața funcționează bine, când mi-am dat seama cum. Dar eu nu sunt expert.

— Nu, doar că-i lipsește ceva.

— Vorbește cu Barney.

— Vreau să mă-ntâlnesc cu el după-amiază să discutăm.

— Față-n față?

Mă enervează sarcasmul ei. Dar îi ignor tonul și-i spun că vreau să fie acolo toată echipa.

— Va fi încântat. Deci te văd în după-amiaza asta?

Pare optimistă.

— Da, o asigur eu. Transferă-mă înapoi la Andrea.

Cât aștept să răspundă, mă uit la cerul fără nori. Are aceeași nuanță ca ochii Anei.

Siropos, Grey.

— Andrea...

Ceva-mi distrage atenția. Ridic privirea și mă bucur s-o văd pe Ana stând în pragul ușii, îmbrăcată doar cu tricoul meu. Picioarele ei lungi și bine proporționate sunt făcute doar pentru privirile mele. Are niște picioare senzaționale.

— Domnule Grey, răspunde Andrea.

Eu și Ana ne privim în ochi. Chiar au culoarea cerului de vară și sunt la fel de calzi. Doamne, Dumnezeule, m-aș putea bucura de căldura ochilor ei toată ziua — în fiecare zi.

Nu fi absurd, Grey.

— Anulează-mi toate întâlnirile de dimineață, dar roagă-l pe Bill să mă sune. Ajung pe la două. Trebuie să vorbesc cu Marco după-amiază, o să-mi ia cel puțin o jumătate de oră.

Ana zâmbește ușor, iar eu mă trezesc imitând-o.

— Da, domnule, spune Andrea.

— Programează-l pe Barney cu echipa lui după Marco sau poate mâine și găsește-mi timp să mă-ntâlnesc cu Claude în fiecare zi a săptămânii.

— Sam vrea să discute cu tine, în cursul dimineții.

— Spune-i s-aștepte.

— E vorba despre Darfur.

— Da?

— Se pare că întrezărește în acest convoi umanitar o mare oportunitate de PR.

O, Doamne. O-ntrezărește, nu-i așa?

— Nu, nu vreau publicitate pentru Darfur.

Am o voce îmbufnată și exasperată.

— Spune că un jurnalist de la *Forbes* vrea să discute cu tine despre asta.

Cum naiba au aflat?

— Spune-i lui Sam să se descurce singur, mă răstesc.

Pentru asta-i plătit.

— Vrei să vorbești direct cu el? Întreabă ea.

— Nu.

— Mă ocup eu. Mai trebuie să confirmi prezența la evenimentul de sâmbătă.

— Ce eveniment?

— Gala Camerei de Comerț.

— E sâmbăta care vine? Întreb și atunci îmi vine o idee.

— Da, domnule.

— Stai puțin...

Mă-ntorc către Ana, care-și tot foiește piciorul stâng, dar nu-și ia ochii albaștri ca azurul de la mine.

— Când te-ntorci din Georgia?

— Vineri, spune ea.

— Mai am nevoie de un bilet, pentru că am o însoțitoare, o anunț pe Andrea.

— O însoțitoare? ciripește Andrea, parcă nevenindu-i să creadă. Oftez.

— Da, Andrea, asta am spus. O însoțitoare. Domnișoara Anastasia Steele mă va însoți.

— Da, domnule Grey.

Pare dintr-odată foarte veselă.

Pentru numele lui Dumnezeu. Ce se-ntâmplă cu angajații mei?

— Asta-i tot.

Închid telefonul.

— Bună dimineața, domnișoară Steele.

— Domnule Grey, mă salută Ana.

Mă ridic de la birou și mă duc lângă ea, mângâindu-i chipul.

— N-am vrut să te trezesc, păreai atât de liniștită. Ai dormit bine?

— Sunt foarte odihnită, mulțumesc. Am venit doar să te salut înainte să intru la duș.

Zâmbește și ochii îi sclipesc de încântare. E o plăcere pentru mine s-o văd așa. Mă aplec și-o sărut ușor înainte de-a mă întoarce la lucru. Brusc își încolăcește brațele în jurul gâtului meu și-și trece degetele prin părul meu, lipindu-și trupul de mine.

Oau.

Buzele ei mă urmăresc, așa că-i răspund, sărutând-o, luat prin surprindere de efervescența ei. Cu o mână îi țin capul, iar cu cealaltă o ating pe fundul ei gol și recent pedepsit și simt că mă aprind ca un lemn uscat.

— Ei bine, mă bucur c-ai dormit bine.

În voce mi se citește dorința trezită la viață.

— Îți sugerez să te duci să faci un duș sau te întind chiar acum peste biroul ăsta.

— Prefer biroul, șoptește ea, frecându-și sexul de penisul meu întărit.

Măi-măi, ce surpriză.

Are ochii întunecați și plini de dorință.

— Ți s-a deschis pofta pentru lucruri de genul ăsta, nu-i așa, domnișoară Steele? Devii nesătulă.

— Am poftă doar de tine.

— Să fii sigură. *Doar de mine!*

Vorbele ei îmi stârnesc libidoul. Îmi pierd controlul și dau la o parte dintr-o mișcare tot ce e pe birou, aruncându-mi hârtiile, telefonul și pixurile la podea, dar mă doare-n cot. O ridic pe Ana și o-ntind pe birou și părul i se revarsă peste margine până pe scaun.

— Asta vrei, asta primești, iubito, mârâi eu, scoțând repede prezervativul și deschind-mă la pantaloni.

Mi-l pun cât pot de iute și mă uit fix la nesătula domnișoară Steele.

— Sper că ești pregătită, o avertizez, apucând-o de încheieturi și dându-i mâinile la o parte în lateral.

O pătrund cu o singură mișcare hotărâtă.

— Ah... Doamne, Ana. Ești *foarte* pregătită.

O las o fracțiune de secundă să se obișnuiască. Apoi încep să împing. Înainte și înapoi. La nesfârșit. Din ce în ce mai tare. Își dă capul pe spate și deschide gura ca pentru o rugăciune fără cuvinte, iar pieptul îi tresare în ritmul fiecărei mișcări a trupului ei. Își pune picioarele în jurul meu, în timp ce eu i-o trag.

Asta-ți dorești, iubito?

Îmi întâmpină fiecare mișcare și se leagănă sub mine, gemând în timp ce o posed. I-o trag din ce în ce mai tare, până când simt cum tot trupul i se încordează.

— Haide, iubito, dă-ți drumul, scrâșnesc printre dinți, iar ea mă ascultă, țișând și aducându-mă și pe mine la orgasm.

La naiba. Îmi dau drumul la fel de spectaculos ca ea și mă prăbuesc deasupra ei, iar trupul i se zguduie de parc-ar fi atins de replicile unui cutremur.

La naiba. Asta a venit din senin.

— Ce mama naibii-mi faci?

Am rămas fără suflu, cu buzele lipite de gâtul ei.

— Mă farmeci complet, Ana. Îmi faci vrăji.

Și ai sărit pe mine să mi-o tragi!

Îi eliberez încheieturile și vreau să mă ridic, dar ea mă strânge și mai tare cu picioarele, cu degetele vârâte în părul meu.

— Eu sunt cea vrăjită, șoptește ea.

Privirile ni se întâlnesc și mă scrutează intens, de parcă ar vedea prin mine. De parcă-mi vede întunericul din suflet.

La naiba. Lasă-mă în pace. E prea mult.

Îi iau fața în mâini ca s-o sărut repede, dar în acel moment mi-o imaginez în poziția asta cu altcineva. *Nu. Nu face asta cu nimeni altcineva. Niciodată.*

— Ești. A. Mea.

Cuvintele mele răsună între noi.

— Pricepi?

— Da, sunt a ta, zice ea, cu o expresie serioasă și pe un ton convingător, și atunci gelozia mea irațională se estompează.

— Ești sigură că trebuie să pleci în Georgia? o întreb, mângâindu-i părul.

Ea aprobă din cap.

La naiba.

Ies din ea și-o aud scâncind.

— Te doare?

— Puțin, zice ea cu un surâs timid.

— Îmi place să te doară. Îmi amintește c-am trecut pe-acolo, eu și numai eu.

O sărut violent și posesiv.

Pentru că nu vreau să se ducă în Georgia.

Și nimeni n-a mai sărit așa pe mine... de la Elena-ncoace.

Chiar și atunci a fost întotdeauna ceva calculat, parte dintr-un scenariu.

Mă ridic, îi întind mâna și o trag în capul oaselor. În timp ce-mi scot prezervativul, ea șoptește:

— Mereu pregătit.

Mă uit la ea derutat în timp ce mă închei la șliț. Ea ridică folia goală a prezervativului în loc de explicație.

— Orice bărbat are voie să spere, Anastasia, să viseze chiar, și uneori visurile lui devin realitate.

N-aveam nici cea mai vagă idee că mă voi obișnui atât de repede cu situația asta, în condițiile ei, nu ale mele. Domnișoară Steele, pentru o faptură atât de inocentă, ești ca întotdeauna, imprevizibilă.

— Deci... la tine pe birou... a fost un vis de-al tău? întreabă ea.

Draga de ea. Am făcut sex pe biroul ăsta de multe, multe ori, dar mereu a fost ideea mea, nu a supusei.

Nu așa trebuie să meargă lucrurile.

Îmi citește gândurile și rămâne mască.

Rahat. Ce mai pot să spun? Ana, spre deosebire de tine, eu am un trecut.

Îmi trec mâna prin păr iritat; dimineța asta nu se derulează conform planului.

— Mai bine mă duc să fac un duș, zice ea, înfrântă.

Se ridică și face câțiva pași spre ușă.

— Mai trebuie să dau câteva telefoane. Ne vedem la micul dejun când ieși de la duș.

Mă uit prelung după ea, întrebându-mă ce să fac ca să îndrept lucrurile.

— Cred că doamna Jones ți-a spălat lucrurile. Le găsești în dressing.

Pare surprinsă și impresionată.

— Mulțumesc, zice ea.

— Cu mare plăcere.

Ridică din sprânceană și mă studiază din priviri, derutată.

— Ce e? o-ntreb.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Cum adică?

— Păi, ești mai ciudat decât de obicei.

— Crezi că sunt ciudat?

Ana, iubito, *Ciudat* este numele meu de botez.

— Uneori.

Spune-i. Spune-i că n-a mai sărit nimeni pe tine de multă vreme.

— Ca de obicei, m-ai surprins, domnișoară Steele.

— Cum te-am surprins?

— Hai să spunem doar c-am primit un cadou neașteptat.

— Scopul nostru e să vă satisfacem, domnule Grey, mă tachinează ea, privindu-mă fix.

— Și chiar mă satisfaci, recunosc eu.

Dar mă și dezarmezi.

— Credeam că te duci să faci duș.

Se posomorăște.

La naiba.

— Da, ăă, ne vedem într-o clipă.

Se răsuțește și iese valvârtej din birou, lăsându-mă extrem de derutat. Clatin din cap ca să mă trezesc din buimăceală, apoi încep să-mi strâng lucrurile împrăștiat pe jos și să le aranjez la loc pe birou.

Cum mama naibii se poate strecura pur și simplu la mine în birou ca să mă seducă?

Eu trebuia să fiu cel care dictează în această relație. La asta mă gândeam azi-noapte: la entuziasmul și la afecțiunea ei fără margini.

Cum o să mă descurc eu cu toate astea? Nu știu. Iau telefonul.

Dar e plăcut.

Da.

Mai mult decât plăcut.

Râd ușor când mă gândesc la asta și-mi amintesc e-mailul ei „drăguț“.

La naiba, am un apel ratat de la Bill. Probabil că m-a sunat în timpul partidei amoroase cu domnișoara Steele. Mă așez la birou, stăpân din

nou pe universul meu — acum că ea e la duș — și-l sun pe Bill. Trebuie să-mi povestească despre Detroit... și trebuie să mă adun.

Bill nu-mi răspunde, așa că o sun pe Andrea.

— Domnule Grey.

— Avionul este liber mâine și poimâine?

— Nu are niciun zbor programat până joi, domnule.

— Super. Mai încerci tu la Bill?

— Sigur.

Discuția cu Bill durează mult. Ruth s-a descurcat excelent evaluând toate terenurile industriale abandonate din Detroit. Două dintre ele sunt potrivite pentru uzinele experimentale pe care vrem să le construim, iar Bill e sigur că Detroit dispune de forța de muncă de care avem nevoie.

Mă întristez.

Chiar trebuie să fie Detroit?

Am amintiri vagi despre locul acela: bețivi, vagabonzi și drogați urlând la noi pe stradă; cocioaba sordidă care ne ținea loc de casă; și femeia tânără și distrusă, târfa drogată căreia îi spuneam mami, privind în gol și stând într-o încăpere tristă și împuțită, cu aer stătut și plină de praf.

Și el.

Mă trec fiorii. Nu te mai gândi la el... nici la ea.

Dar nu mă pot abține. Ana n-a comentat nimic despre mărturisirea mea de azi-noapte. N-am vorbit nimănui despre târfa drogată. Poate că de-asta m-a atacat Ana dis-de-dimineață: crede că am nevoie de iubire tandră și de afecțiune.

La dracu'.

Iubito. O să profit de trupul tău dacă tu mi-l oferi. Sunt bine așa cum sunt. Dar mă întreb, de fapt, dacă sunt într-adevăr bine. Mă prefac că-mi ignor neliniștea; trebuie să discut despre asta cu Flynn când se întoarce.

Acum însă mi-e foame. Sper c-a ieșit de la duș, pentru că trebuie să mănânc.

Ana stă lângă blatul din bucătărie, pălăvrăgind cu doamna Jones, care ne-a pus masa pentru micul dejun.

— Vrei să mănânci ceva? întreabă doamna Jones.

— Nu, mulțumesc, zice Ana.

A, nu, nu-ncepe iar.

— Sigur c-o să mănânci, mârâi eu la amândouă. Îi plac clătitele, șunca și ouăle, doamnă Jones.

— Da, domnule Grey. Dumneavoastră ce doriți, domnule? zice ea, fără să clipească.

— Omletă, te rog, și niște fructe. Stai jos, îi spun Anei, arătându-i unul dintre taburete.

Ea se așază, iar eu iau loc lângă ea, în timp ce doamna Jones ne pregătește micul dejun.

— Ți-ai cumpărat bilet de avion? o întreb.

— Nu, îl cumpăr de-acasă, de pe internet.

— Ai bani?

— Da, îmi răspunde ea de parcă ar vorbi cu un copil de cinci ani și-și aruncă părul peste umăr, strângând din buze iritată.

Ridic din sprânceană autoritar. *Te pot bate oricând din nou la fund, iubito.*

— Da, am, mulțumesc, zice ea repede, cu un ton mai supus.

Așa e mult mai bine.

— Am un avion. Nu va avea niciun zbor de făcut în următoarele trei zile; ți-l pun la dispoziție.

O să zică „nu”. Dar nu mă poate opri să-i propun varianta asta.

Își desface buzele șocată și pare uluită, impresionată și exasperată în aceeași măsură.

— Am abuzat deja grav de flota aviatică a companiei tale. N-aș vrea să abuzez în continuare, spune ea, cu nonșalanță.

— E compania mea și e avionul meu.

Ea scutură din cap.

— Mulțumesc pentru ofertă. Dar mi-ar prinde mai bine să iau o cursă de linie.

Cu siguranță, cele mai multe dintre femei ar fi profitat de ocazia de a zbura cu un avion particular, dar se pare că bogăția materială n-o impresionează deloc pe fata asta — sau nu vrea să se simtă îndatorată față de mine. Nu sunt sigur care e răspunsul corect. Oricare-ar fi, e o creatură încăpățânată.

— Cum dorești.

Oftez.

— Ai multe pregătiri de făcut pentru interviu?

— Nu.

— Bine.

O întreb, dar tot nu-mi spune la care edituri are interviuri. În loc de răspuns, îmi oferă un zâmbet de sfînx. Nu-mi dezvăluie cu niciun chip acest secret.

— Sunt un om influent, domnișoară Steele.

— Sunt foarte conștientă de acest lucru, domnule Grey. Ai de gând să-mi pui telefonul sub urmărire?

Nu-i o idee rea.

— De fapt, eu o să fiu destul de ocupat în după-amiaza asta, așa că o să pun pe altcineva, îi răspund rânjind.

— Dacă te poți lipsi de cineva pentru așa ceva, înseamnă că ai prea mulți angajați.

O, azi e obraznică.

— O să-i scriu un e-mail șefei de la resurse umane și-o s-o rog să fie mai atentă cu efectivul.

Asta-mi place: ciorovăiala noastră. E reconfortantă și distractivă și nu seamănă cu nimic din ce-am trăit înainte.

Doamna Jones ne servește micul dejun și mă bucur că Ana își savurează mâncarea. Când doamna Jones iese din bucătărie, Ana mă fixează cu privirea.

— Ce e, Anastasia?

— Știi, tot nu mi-ai spus de ce nu-ți place să fii atins.

Nu din nou!

— Ți-am spus mai multe lucruri decât am spus cuiva vreodată.

Am un ton calm ca să-mi ascund iritarea. De ce insistă cu întrebările astea? Mai ia câteva îmbucături zdravene de clătită.

— Te vei gândi la înțelegerea noastră cât timp ești plecată? o întreb.

— Da.

Pare serioasă.

— O să-ți fie dor de mine?

Grey!

Se întoarce cu fața la mine, iar eu sunt surprins de propria mea întrebare.

— Da, spune ea după un moment de gândire, cu un aer deschis și onest.

Mă așteptam la o replică șmecheră și m-am trezit cu adevărul. Și, în mod ciudat, mărturisirea ei mi se pare liniștitoare.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, mormăi eu. Mai mult decât crezi.

Apartamentul va fi mai tăcut fără ea, și mai gol. O mângâi pe obraz și o sărut. Ea îmi zâmbește dulce și apoi se întoarce la micul dejun.

— O să mă spăl pe dinți și o să plec, mă anunță ea când termină.

— Așa de repede? Credeam că mai stai.

E uluită. Oare credea c-o dau afară?

— Am abuzat de tine și ți-am răpit destul timp, domnule Grey. În plus, n-ai un imperiu de condus?

— Pot să chiulesc.

Speranța îmi răzbate din voce. Și oricum mi-am anulat programul de dimineață.

— Trebuie să mă pregătesc de interviuri. Și să mă schimb.

Mă privește cu precauție.

— Arăți minunat.

— Vai, mulțumesc, domnule, spune ea, cu grație.

Dar obrajii i se înroșesc, așa cum i s-a înroșit și fundul azi-noapte. E stingherită. Când o să-nvețe să primească un compliment?

Se ridică și-și duce farfuria la chiuvetă.

- Las-o. Se ocupă doamna Jones.
- Bine, atunci mă duc să mă spăl pe dinți.
- Nu te jena să te speli cu periuța mea, îi zic, sarcastic.
- Exact asta intenționam să fac, spune ea și iese din cameră.

Femeia asta are un răspuns pentru orice.

- Nu uita să-ți iei cu tine în Georgia BlackBerry-ul, Mac-ul și

încărcătoarele.

- Da, domnule, zice ea, supusă.

Fată ascultătoare.

- Vino-ncoace.

O conduc și intru cu ea în lift.

- Nu trebuie să cobori. Mă descurc singură până la mașină.

— Ofer servicii complete, zic eu ironic. În plus, am ocazia să te sărut până ajungem jos.

O iau în brațe și o sărut, bucurându-mă de gustul ei și al buzelor ei și-mi iau la revedere de la ea așa cum se cuvine.

Amândoi suntem excitați și respirăm cu greutate atunci când ușile liftului se deschid în garaj. Dar ea pleacă. O duc până la mașină și-i deschid portiera, încercând să mă calmez.

— La revedere, deocamdată, domnule, șoptește ea și mă mai sărută o dată.

- Să conduci cu grijă, Anastasia. Și să călătorești cu bine.

Închid ușa și mă dau în spate, privind-o cum pleacă. Apoi mă duc sus.

Bat la ușa biroului lui Taylor și-l anunț că aș vrea să plec spre birou în zece minute.

- Mă duc să pregătesc mașina, domnule.

Îl sun pe Welch din mașină.

- Domnule Grey, îmi răspunde el.

— Welch. Anastasia Steele cumpără un bilet de avion astăzi, ca să plece diseară din Seattle către Savannah. Aș vrea să aflu ce zbor va lua.

— Are vreo linie aeriană preferată?

— Mă tem că nu știu.

— Să văd ce pot face.

Închid telefonul. Planul meu diabolic începe să capete contur.

— Domnule Grey!

Andrea se sperie când vede c-am apărut cu câteva ore mai devreme. Sunt tentat să-i spun că aici lucrez, dar mai bine mă stăpânesc.

— M-am gândit să-ți fac o surpriză.

— Cafea? ciripește ea.

— Te rog.

— Cu sau fără lapte?

Fată ascultătoare.

— Cu lapte condensat.

— Da, domnule Grey.

— Sun-o pe Caroline Acton. Aș vrea să vorbesc cu ea imediat.

— Desigur.

— Și fă-mi o programare la Flynn, pentru săptămâna viitoare.

Ea clatină din cap și se întoarce la lucru. Ajuns la birou, îmi deschid computerul.

Primul e-mail de care dau cu ochii e de la Elena.

De la: Elena Lincoln

Despre: Weekend

Data: 30 mai 2011, 10:15

Către: Christian Grey

Christian, ce mai faci?

Mama ta mi-a spus că ai adus o tânără la cină aseară.

Sunt uluită. Nu-i deloc stilul tău.

Ți-ai găsit o nouă supusă?

Sună-mă.

Ex

ELENA LINCOLN

ESCLAVA

Pentru Frumusețea din Tine™

De asta aveam nevoie. Închid e-mailul, decis să-l ignor pentru moment. Olivia bate la ușă și intră aducându-mi cafeaua, iar Andrea mă sună.

— Vă caută Welch. Și i-am lăsat un mesaj domnișoarei Acton, anunță ea.

— Bine. Fă-mi legătura.

Olivia îmi așază cafeaua pe birou și iese nervoasă. Mă fac că n-o observ.

— Welch.

— N-a cumpărat deocamdată niciun bilet de avion, domnule Grey. Dar o să monitorizez situația și o să vă informez dacă se schimbă ceva.

— Te rog, așa să faci.

Închide. Iau o înghițitură din cafea și-o sun pe Ros.

Chiar înainte de prânz, Andrea îmi face legătura cu Caroline Acton.

— Domnule Grey, mă bucur să vă aud. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună, domnișoară Acton. Ca de obicei.

— Garderoba standard? Vă gândiți la o paletă de culori anume?

— Albastru și verde. Poate și argintiu, pentru un eveniment oficial.

Îmi vine în minte Gala Camerei de Comerț.

— Nuanțe sclipitoare, cred.

— Frumos, răspunde domnișoara Acton cu entuziasmul ei obișnuit.

— Și lenjerie și cămăși de noapte din satin și mătase. Ceva luxos.

— Da, domnule. Vă gândiți la un buget anume?

— Niciun buget. Nu te uita la bani. Vreau să fie totul extrem de sofisticat.

— Și pantofi?

— Te rog.

— Grozav. Ce număr?

— O să-ți trimit pe e-mail. Am adresa ta de data trecută.

— Când vreți să vi le livrez?

— Vinerea asta.

— Sunt sigură că voi rezolva până atunci. Doriți să vă trimit fotografii cu ce aleg?

— Te rog.

— Minunat. Mă apuc de treabă.

— Mulțumesc.

Închid și Andrea mi-l dă pe Welch la telefon.

— Welch.

— Domnișoara Steele călătorește cu cursa DL2610 către Atlanta, care pleacă în seara aceasta, la 22:25.

Scriu repede toate detaliile zborului și ale legăturii către Savannah. O chem pe Andrea, care intră o clipă mai târziu, cu agenda în brațe.

— Andrea, Anastasia Steele călătorește cu aceste curse. Schimbă-i biletul la clasa întâi, înregistrează-o și plătește ca să aibă acces la salonul business. Și cumpără toate locurile din jurul ei, la dus și la întoarcere. Folosește cardul meu personal de credit.

Figura uluită pe care-o face Andrea îmi spune că are senzația că mi-am pierdut mințile, dar își revine iute și îmi ia din mână notița cu cele mângălite de mine.

— Desigur, domnule Grey.

Încearcă să-ți păstreze atitudinea profesională, dar o observ cum zâmbește.

Asta nu-i treaba voastră.

Îmi petrec toată după-amiaza în întâlniri. Marco a pregătit rapoartele preliminare referitoare la cele patru edituri care au sediul

în Seattle. Le pun deoparte ca să le citesc mai târziu. E de acord cu mine și în privința lui Woods, și a companiei lui. O să iasă urât, dar după ce-am aruncat o privire asupra fuziunilor, singura metodă de a evolua este de a îngloba divizia tehnologică a lui Woods și de a-i lichida restul companiei. Va fi costisitor, dar așa e cel mai bine pentru GEH.

Spre seară reușesc să fac un antrenament rapid și intens cu Bastille, așa că atunci când mă întorc acasă, sunt calm și relaxat.

După o cină lejeră, mă așez la birou să citesc. Prima pe listă în seara asta e Elena. Dar când îmi deschid e-mailurile, găsesc unul de la Ana. M-am gândit la ea toată ziua.

De la: Anastasia Steele

Despre: Interviu

Data: 30 mai 2011, 18:49

Către: Christian Grey

Dragă domnule,

A mers bine azi la interviu.

Mă gândeam că te interesează.

Cum a fost ziua de azi?

Ana

Îi răspund imediat.

De la: Christian Grey

Despre: Ziua de azi

Data: 30 mai 2011, 19:03

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Tot ce faci tu mă interesează. Ești cea mai fascinantă femeie pe care o cunosc.

Mă bucur că interviurile au mers cum trebuie.

Dimineața a fost dincolo de așteptări.

Prin comparație, după-amiaza a fost foarte plictisitoare.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă las pe spate și îmi frec bărbia, în așteptare.

De la: Anastasia Steele

Despre: Frumoasă dimineață

Data: 30 mai 2011, 19:05

Către: Christian Grey

Dragă domnule,

Dimineața a fost perfectă și pentru mine, în ciuda faptului că te-ai ciudățit după acea partidă impecabilă de sex pe birou. Să nu crezi că n-am observat.

Mulțumesc pentru micul dejun. De fapt, îi mulțumesc doamnei Jones.

Aș vrea să-ți pun câteva întrebări despre ea — fără să te ciudățești din nou.

Ana

Să mă ciudățesc? Ce Dumnezeu vrea să spună cu asta? Spune că sunt ciudat? Păi, sunt. Presupun. Poate. Poate că și-a dat seama cât

de surprins am fost când a sărit pe mine — și nimeni n-a mai făcut asta de multă vreme.

„Impecabilă“... Îmi place.

De la: Christian Grey

Despre: Vrei la editură și inventezi cuvinte?

Data: 30 mai 2011, 19:10

Către: Anastasia Steele

Anastasia,

„A se ciudăți“ nu există și n-ar trebui să fie folosit de cineva care vrea să lucreze într-o editură. Impecabilă? În comparație cu ce anume, explică-mi și mie? Și ce anume vrei tu s-o întrebi pe doamna Jones? Că nu pricep.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Tu și doamna Jones

Data: 30 mai 2011, 19:17

Către: Christian Grey

Dragă domnule,

Limba evoluează și se dezvoltă. E o ființă vie. Nu e închisă într-un turn de fildeș, agățată alături de alte opere de artă scumpe și admirând orașul Seattle dintr-un heliport lipit de acoperiș.

Impecabilă — în comparație cu alte ocazii în care ne-am... care-i expresia pe care-o folosești tu... ah, da... tras-o. Cred că partida a fost impecabilă, după umila mea părere — dar, după cum știi, experiența mea este limitată.

Și doamna Jones e o fostă supusă de-a ta?

Ana

Replica ei mă face să râd zgomotos, apoi mă șochează.

Doamna Jones! Supusă?

Nici gând.

Ana. Ești geloasă? Și apropo de limbaj... ai grijă cum vorbești tu!

De la: Christian Grey

Despre: Limbaj. Ai grijă cum vorbești!

Data: 30 mai 2011, 19:22

Către: Anastasia Steele

Anastasia,

Doamna Jones este un angajat valoros. N-am avut niciodată vreo relație cu ea în afară de cea profesională. Nu angajez nicio femeie cu care am avut relații sexuale. Sunt șocat că ți-a trecut așa ceva prin cap. Singura persoană pentru care aș face o excepție ești tu — pentru că ești o femeie deșteaptă cu un talent remarcabil la negocieri. Cu toate acestea, dacă vei continua să folosești un astfel de limbaj, va trebui să te pun la punct. Mă bucur că ai experiență limitată. Experiența ta va continua să fie limitată — doar la mine. O să iau cuvântul „impecabilă” drept un compliment — deși cu tine nu sunt niciodată sigur ce vrei să spui sau dacă vorbești ironic — ca de obicei.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc., din Turnul Său de Fildes

Deși probabil că n-ar fi o idee prea bună ca Ana să lucreze pentru mine.

De la: Anastasia Steele

Despre: Nici dacă-mi dai tot ceaiul din China

Data: 30 mai 2011, 19:27

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Cred că mi-am exprimat deja rezervele privind angajarea la compania ta. Nu mi-am schimbat părerea și nici nu mi-o voi schimba. Trebuie să te las, căci s-a întors Kate cu mâncarea. Eu și ironia mea îți urăm noapte bună.

O să te contactez când ajung în Georgia.

Ana

Dintr-un motiv anume, mă enervează să aud că nu vrea să lucreze pentru mine. Are medii remarcabile. E inteligentă, fermecătoare, amuzantă; ar fi un câștig pentru companie. Și e suficient de înțeleaptă încât să mă refuze.

De la: Christian Grey

Despre: Nici dacă e vorba despre o băutură ca Twinings English Breakfast Tea?

Data: 30 mai 2011, 19:29

Către: Anastasia Steele

Noapte bună, Anastasia.

Sper ca tu și ironia ta să zburați cu bine.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îmi iau gândurile de la domnișoara Steele și încep să-i scriu Elenei.

De la: Christian Grey

Despre: Weekend

Data: 30 mai 2011, 19:47

Către: Elena Lincoln

Bună, Elena.

Mama are gura cam mare. Ce să zic?

Am cunoscut o fată. Am adus-o la cină.

Nu-i așa mare scofală.

Ție cum îți merge?

Toate cele bune,

Christian

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Elena Lincoln

Despre: Weekend

Data: 30 mai 2011, 19:50

Către: Christian Grey

Christian, astea-s niște tâmpenii.

Hai să ne vedem la cină.

Mâine e bine?

Ex

ELENA LINCOLN

ESCLAVA

Pentru Frumusețea din Tine™

La naiba!

De la: Christian Grey

Despre: Weekend

Data: 30 mai 2011, 20:01

Către: Elena Lincoln

Sigur.

Toate cele bune,
Christian

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Elena Lincoln

Despre: Weekend

Data: 30 mai 2011, 20:05

Către: Christian Grey

Vrei s-o cunoști pe fata de care ți-am spus?
Ex

ELENA LINCOLN

ESCLAVA

Pentru Frumusețea din Tine™

Deocamdată nu.

De la: Christian Grey

Despre: Weekend

Data: 30 mai 2011, 20:11

Către: Elena Lincoln

Cred c-o să las înțelegerea pe care o am acum să-și urmeze cursul.

Ne vedem mâine.

C.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă apuc să citesc propunerea de ofertă a lui Fred către Eamon Kavanagh, apoi trec la prezentarea făcută de Marco editurilor din Seattle.

Chiar înainte să se facă ora 10:00, aud un semnal de avertizare dinspre computer. E târziu. Mă gândesc că-i un mesaj de la Ana.

De la: Anastasia Steele

Despre: Gesturi megaextravagante

Data: 30 mai 2011, 21:53

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Ceea ce mă neliniștește cu adevărat este faptul că ai știut cu ce cursă zbor.

Capacitatea ta de-a urmări oamenii nu cunoaște limite. Să sperăm că dr. Flynn al tău s-a întors din vacanță.

Mi-am făcut manichiura, un masaj pe spate și am băut două pahare de șampanie — un început foarte frumos de vacanță.

Mulțumesc.

Ana

S-a răsfățat. Bravo, Andrea.

De la: Christian Grey

Despre: Cu plăcere

Data: 30 mai 2011, 21:59

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Dr. Flynn s-a întors și mi-am făcut deja programare pentru săptămâna viitoare.

Cine ți-a făcut masaj pe spate?

Christian Grey

CEO cu prieteni sus-puși, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă uit la ce oră mi-a trimis e-mailul. Acum ar trebui să fie în avion, dacă va decola la timp. Deschid repede Google-ul și verific decolările companiei Sea-Tac. Zborul ei nu are întârzieri.

De la: Anastasia Steele

Despre: Niște mâini puternice și pricepute

Data: 30 mai 2011, 22:22

Către: Christian Grey

Dragă domnule,

Mi-a făcut masaj pe spate un tânăr foarte simpatic. Da. Foarte simpatic, să știi. N-aș fi avut cum să-l întâlnesc pe Jean-Paul la clasa economic — așa că-ți mulțumesc din nou pentru tratație.

Ce mama naibii?

Nu sunt sigură c-o să mai am voie să-ți trimit e-mailuri după ce decolăm și trebuie să-mi fac somnul de frumusețe, de vreme ce n-am dormit prea bine în ultima vreme.

Vise plăcute, domnule Grey... mă gândesc la tine.

Ana

Încearcă oare să mă facă gelos? Are idee cât de tare mă pot infuria? A plecat de câteva ore și mă enervează în mod intenționat. De ce-mi face asta?

De la: Christian Grey

Despre: Bucură-te cât mai poți

Data: May 30 2011, 22:25

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
Știu ce încerci să faci — și, crede-mă, ai reușit. Data viitoare o să fii în cală, legată fedeleș la mâini și la gură și băgată într-o ladă. Crede-mă că-mi va face mult mai multă plăcere să te aduc în starea asta decât mi-a făcut să-ți schimb biletul de avion.

De-abia aștept să te întorci.

Christian Grey
CEO pe care-l mănâncă palma,
Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul ei vine imediat.

De la: Anastasia Steele

Despre: Glumești?

Data: 30 mai 2011, 22:30

Către: Christian Grey

Vezi tu — nu știu niciodată când glumești și când nu, de aceea cred c-o să rămân în Georgia. Lăzile reprezintă o limită dură pentru mine.

Îmi pare rău că te-am supărat. Spune-mi că mă ierți.

A

Sigur că glumesc... într-un fel. Măcar știe că m-am supărat. Avionul ei ar fi trebuit să decoleze. Cum de-mi mai poate scrie?

De la: Christian Grey

Despre: Glume

Data: 30 mai 2011, 22:31

Către: Anastasia Steele

Cum de-mi mai poți scrie? Riști viețile tuturor celor aflați în avion, inclusiv pe a ta, folosindu-ți BlackBerry-ul? Cred că încalci una dintre reguli.

Christian Grey

CEO pe care-l mănâncă ambele palme,

Grey Enterprises Holdings, Inc.

Și știm ce se-ntâmplă dacă încalci regulile, domnișoară Steele. Verific din nou pe internet programul de decolări al companiei Sea-Tac; avionul ei a plecat. N-o să mai am nicio veste de la ea o perioadă. Gândul acesta, precum și mica ei scamatorie cu e-mailul, mă indispun. Îmi las deoparte munca și mă duc la bucătărie, unde îmi torn un pahar cu un strop de Armagnac.

Taylor își ițește capul la intrarea în living-room.

— Nu acum, mă răstesc eu.

— Prea bine, domnule, zice el și dispare.

Nu te răzbuna pe angajați, *Grey*.

Nervos pe mine însumi, mă duc lângă fereastră și privesc cerul orașului Seattle. Mă-ntreb cum de mi-a intrat pe sub piele și de ce relația noastră nu se-ndreaptă în direcția dorită de mine. Sper că se

va gândi mai mult la asta în Georgia și că va lua decizia corectă. Așa va face, nu?

Mă cuprinde neliniștea. Mai iau o gură din băutură și mă așez să cânt la pian.

**Martî,
31 mai 2011**

Mami a plecat. Habar n-am unde.
El e aici. Îi aud cizmele. Are niște cizme care fac mult
zgomot.
Au niște cataramे argintii. Și bocănesc. Tare de tot.
El bocănește. Și țipă.
Eu sunt la mami în dulap.
Mă ascund.
Ca să nu m-audă.
Pot fi tăcut. Foarte tăcut.
Pentru că nu sunt aici.
— Târfă nenorocită! strigă el.
Strigă tot timpul.
— Târfă nenorocită!
Urlă la mami.
Urlă și la mine.
O bate pe mami.
Și pe mine mă bate.

Aud ușa închizându-se. Nu mai e aici.
Și mami a plecat.
Stau în dulap. Pe întuneric. În tăcere.
Stau acolo mult. Mult, mult, mult de tot.
Unde-i mami?

Când deschid ochii, zorii de-abia se ivesc. Ceasul arată ora 5:23.
Am dormit cu intermitențe, invadat de vise urâte, și sunt epuizat, dar
mă hotărâsc să alerg puțin ca să mă trezesc. Mă-mbrac în trening și
îmi verific telefonul. Am un SMS de la Ana.

Am ajuns cu bine la Savannah. A ;)

Bravo. A ajuns cu bine. Mă bucur pentru asta și mă uit rapid
peste e-mailuri. Titlul ultimului mesaj de la Ana îmi sare în ochi: „Îți
place să mă sperii?”

Nu-mi vine să cred așa ceva.

Mă înfior și mă așez pe pat, citindu-i cuvintele. Cred că a scris
asta în timpul escalei la Atlanta, înainte să-mi trimită SMS-ul.

De la: Anastasia Steele

Subject: Îți place să mă sperii?

Data: 31 mai 2011, 06:52

De la: Christian Grey

Știi cât de mult detest să-ți cheltui banii pe mine.

Da, ești foarte bogat, dar eu tot mă simt stânjenită, e ca și cum
m-ai plăti pentru sex. Totuși, îmi place să călătoresc la clasa întâi, e
mult mai civilizat decât la economic. Așa că-ți mulțumesc. Vorbesc
serios — și chiar mi-a plăcut masajul pe care mi l-a făcut Jean-Paul.
Era foarte gay. Am omis cu bună știință să-ți scriu asta în e-mail ca să
te irit, pentru că eram nervoasă pe tine, și-mi cer scuze pentru asta.

Dar, ca de obicei, tu exagerezi. Nu-mi poți scrie așa ceva — că mă legi la mâini și la gură și mă bagi într-o ladă. (Vorbeai serios sau era o glumă?) Mă sperie... Tu mă sperii... sunt prinsă în întregime în vraja ta, încercând alături de tine un stil de viață despre care săptămâna trecută nici nu știam că există, iar apoi tu-mi scrii ceva de genul ăsta, iar mie-mi vine s-o iau la goană urlând. N-o s-o fac, desigur, pentru că mi-ar fi dor de tine. Mi-ar fi dor de tine rău de tot. Vreau ca relația asta să meargă, dar sunt speriată de profunzimea sentimentelor pe care le am față de tine și de cărarea întunecată pe care mă duci. Ce-mi oferi tu este erotic și sexy, iar eu sunt curioasă, dar în același timp, mi-e teamă că-mi vei face rău — fizic și emoțional. După trei luni poți să-mi dai papucii și ce se va-ntâmpla cu mine dacă faci asta? Dar cred că acesta este riscul în orice relație. Doar că acesta nu e genul de relație pe care mă gândeam s-o am vreodată, mai ales fiind prima din viața mea. Este o dovadă enormă de încredere din partea mea.

Aveai dreptate când spuneai că n-am nimic dintr-o supusă în mine... și acum sunt de acord cu tine. Acestea fiind spuse, vreau să fiu cu tine și, dacă asta trebuie să fac, aș vrea să-ncerc, dar cred c-o să înghit multe și o să sfârșesc călcată-n picioare — și nu-mi surâde deloc ideea.

Sunt foarte fericită că ai spus că te vei strădui și tu mai mult. Doar că trebuie să mă gândesc ce înseamnă pentru mine „mai mult“ și ăsta e unul dintre motivele pentru care am vrut să iau puțină distanță. Mă amețești atât de tare încât mi se pare foarte dificil să gândesc limpede când suntem împreună.

Au anunțat zborul meu. Trebuie să plec.

Îți scriu mai târziu.

A ta, Ana

Mă ceartă. Din nou. Dar sinceritatea ei m-a lăsat mască. M-a luminat. Îi citesc e-mailul la nesfârșit și de fiecare mă opresc la „A ta, Ana“.

Ana a mea.

Vrea ca relația noastră să meargă.

Vrea să fie cu mine.

Asta e speranță, Grey.

Îmi așez telefonul pe noptieră și simt că am nevoie de alergarea aceea, ca să-mi limpezesc mintea și ca să mă gândesc la ce să-i răspund.

O iau pe drumul meu obișnuit, pe Stewart, către Westlake Avenue, apoi dau câteva ture în jurul parcului, iar în urechi îmi răsună melodia „She Just Likes to Fight“ a formației Four Tet.

Ana mă face să mă gândesc la foarte multe lucruri.

O plătesc pentru sex?

Ca pe o târfă.

Nu m-am gândit niciodată la ea în felul acesta. Simpla idee mă enervează la culme. Mă scoate din minți. Mai alerg o tură în jurul parcului, alimentat de mânie. De ce-și face singură așa ceva? Sunt bogat, și ce dacă? Trebuie pur și simplu să se obișnuiască. Îmi amintesc de discuția pe care-am avut-o ieri despre avionul companiei. N-a vrut să-mi accepte propunerea.

Măcar știi că nu mă vrea pentru banii mei.

Dar oare mă vrea?

Spune că eu o amețesc de cap. Dar, pe bune, e fix invers. Ea mă amețește într-un fel pe care nu l-am mai trăit niciodată. Cu toate astea, a traversat toată țara ca să scape de mine.

Cum trebuie să mă simt eu acum?

Are dreptate. O trag după mine pe o cărare întunecată, dar pe una care e mai intimă decât orice relație convențională — sau cel puțin așa mi se pare. Mi-e de-ajuns să mă uit la Elliot și la ușurința cu care privește el relațiile ca să văd diferența.

Și nu i-aș face rău niciodată, nici fizic, nici emoțional — cum poate să creadă așa ceva? Vreau s-o împing peste limite, să văd ce

e dispusă sau nu să facă. S-o pedepsesc când încalcă regulile... da, poate fi dureros, dar nu-i ceva ce nu poate suporta. Putem discuta despre ce mi-aș dori să-i fac. Putem s-o luăm ușor.

Și aici e problema.

Dacă va face tot ce vreau eu să facă, va trebui s-o răsplătesc și să-i ofer „mai mult“. Ceea ce-ar putea fi... nu știu cum, încă. Am dus-o să-mi cunoască părinții. Ceea ce a însemnat, fără îndoială, mai mult. Și nici n-a fost atât de greu.

Mai dau o tură lentă în jurul parcului ca să mă gândesc ce mă deranjează mai tare la e-mailul ei. Nu e vorba despre o simplă teamă, ci despre faptul că e înspăimântată de profunzimea sentimentelor pe care le are pentru mine.

Ce-nseamnă asta?

Acest sentiment neobișnuit mi se adună în capul pieptului și parcă nu rămân fără aer. Mi-e frică. Mă sperie atât de mult totul, încât mă forțez să alerg mai repede, ca să simt numai durerea surmenării în picioare și în torace și transpirația rece care mi se scurge pe spate.

Mda. Nu te gândi la asta, Grey.

Nu te pierde cu firea.

Când mă-ntorc la apartament, îmi fac un duș rapid și mă bărbieresc, după care mă îmbrac. O văd pe Gail la bucătărie în drumul către biroul meu.

— Bună dimineața, domnule Grey. Cafea?

— Te rog, îi zic, din mers.

Am ceva important de făcut.

La birou, îmi deschid iMac-ul și îi răspund Anei.

De la: Christian Grey

Subject: În sfârșit!

Data: 31 mai 2011, 07:30

Către: Anastasia Steele

Anastasia,

Mă irită faptul că, de îndată ce te îndepărtezi puțin de mine, începi să comunici deschis și sincer. De ce nu poți să te porți așa și când suntem împreună?

Da, sunt bogat. Obişnuieşte-te cu ideea. De ce să nu cheltui bani cu tine? I-am spus tatălui tău că sunt iubitul tău, pentru numele lui Dumnezeu. Nu asta fac iubii? Pentru că sunt dominator, mă aștept să accepți fără comentarii tot ce-ți cumpăr. Că tot veni vorba, spune-i și mamei tale.

Nu știu cum să reacționez la faptul că te simți ca o târfă. Știu că nu asta ai scris, dar asta ai insinuat. Nu știu ce să spun sau să fac ca să nu mai ai senzația asta. Îmi doresc să ai parte de cele mai bune lucruri din lume. Muncesc din greu și-mi cheltui banii așa cum cred eu de cuviință. Pot să-ți cumpăr tot ce-ți dorește inima, Anastasia, și vreau să fac asta. Numește-o redistribuirea averii, dacă ai chef. Dar înțelege odată că niciodată nu te-am privit în felul în care te-ai descris și sunt furios că așa te vezi tu. Deși ești o tânără inteligentă, spirituală și frumoasă, ai niște probleme mari legate de încrederea în tine și deja mă gândesc să te programez și pe tine la dr. Flynn.

Îmi cer scuze că te-am speriat. Gândul că-ți inspir teamă mi se pare oribil. Chiar crezi că te-aș pune să călătorești în cală? Ți-am pus la dispoziție avionul meu particular, pentru numele lui Dumnezeu. Da, a fost o glumă, una proastă, din câte se pare. Dar gândul la tine legată la mâini și la gură mă excită (asta nu-i glumă — e adevărat). Pot renunța la ladă — lăzile nu mă incită deloc. Știu că ai niște probleme cu legatul la gură — am vorbit despre asta — și când/dacă te voi lega vom mai discuta. Ceea ce tu nu înțelegi deloc este faptul că în relațiile dominator/supusă cea care deține toată puterea este supusa. Adică tu. O să repet asta — tu ești cea care deține toată

puterea. Nu eu. În hangar ai spus nu. Nu te pot atinge dacă nu vrei — de aceea avem o înțelegere asupra lucrurilor pe care vrei sau nu vrei să le faci. Dacă experimentăm unele lucruri și ție nu-ți plac, le putem șterge din contract. De tine depinde — nu de mine. Deci dacă nu vrei să fii legată la mâini și la gură și nu vrei să fii băgată într-o ladă, atunci n-o să se întâmple așa ceva.

Vreau să-mi împart stilul de viață cu tine. Niciodată nu mi-am dorit ceva mai mult. Sincer, sunt atât de uimit de tine, căci ești atât de inocentă, dar dispusă să experimentezi. Asta-mi spune mai multe decât crezi tu. Refuzi să observi că m-ai prins în mrejele tale, deși eu ți-am spus asta de nenumărate ori. Nu vreau să te pierd. Sunt agitat că ai zburat la 5 000 de kilometri depărtare față de mine pentru câteva zile, pentru că nu poți gândi limpede în preajma mea. La fel e și pentru mine, Anastasia. Nu mai judec când suntem împreună — atât de profunde sunt sentimentele mele față de tine.

Îți înțeleg neliniștea. Chiar am încercat să stau departe de tine; știam că n-ai experiență, totuși, nu m-aș fi ținut niciodată după tine dacă aș fi știu cât de inocentă ești — cu toate astea, ai reușit să mă dezarmezi așa cum nimeni n-a făcut-o vreodată. E-mailul tău, de exemplu: l-am citit și l-am recitit de nenumărate ori încercând să-ți înțeleg punctul de vedere. Trei luni e o perioadă aleasă la întâmplare. Putem s-o extindem la șase luni, la un an? Cât vrei tu să fie? Ce anume te-ar face să te simți mai bine? Spune-mi.

Înțeleg că aceasta este pentru tine o enormă dovadă de încredere. Trebuie să-ți câștig încrederea, dar, după același principiu, și tu trebuie să comunici cu mine când dau greș. Pari atât de puternică și de independentă și apoi citesc ce-ai scris tu aici și văd o altă față a ta. Trebuie să ne ghidăm unul pe altul, Anastasia, și trebuie să mă iau după tine. Trebuie să fii sinceră cu mine și amândoi trebuie să găsim o modalitate prin care să facem înțelegerea asta să funcționeze.

Îți faci griji că nu ești supusă. Mă rog, poate că-i adevărat. Singurele momente în care îți asumi comportamentul corect al unei supuse sunt cele petrecute în camera de joacă. Se pare că acela este singurul loc în care mă lași să-mi exercit controlul asupra ta și singurul loc unde faci ce ți se spune. „Exemplar“ este termenul care-mi vine în cap. Și nu te-aș bate niciodată să te învinețesc. Mie-mi place roșul. În afara camerei de joacă, îmi place că mă provoci. Este o experiență foarte nouă și reconfortantă și n-aș vrea să schimb asta. Așa că, da, spune-mi ce-ți dorești mai mult. O să mă străduiesc să fiu receptiv și o să încerc să-ți ofer libertatea de care ai nevoie și să stau departe de tine cât timp ești în Georgia. Îți aștept următorul e-mail.

Între timp distrează-te. Dar nu exagerat.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îi trimit e-mailul și iau o înghițitură din cafeaua rece.

Acum n-ai decât să aștepti, Grey. Vezi ce spune.

Mă duc la bucătărie ca să văd ce mi-a pregătit Gail la micul dejun.

Taylor așteaptă în mașină să mă ducă la muncă.

— Ce voiai aseară? îl întreb.

— Nu era nimic important, domnule.

— Bine, îi răspund și mă holbez pe fereastră, încercând să nu mă mai gândesc la Ana și la Georgia.

Nu reușesc, în schimb îmi vine o idee.

O sun pe Andrea.

— 'Neața.

— Bună dimineața, domnule Grey.

— Sunt deja pe drum către serviciu, dar poți să-mi faci legătura cu Bill?

— Da, domnule.

Câteva clipe mai târziu mi-l dă pe Bill la telefon.

— Domnule Grey.

— Oamenii tăi au luat în considerare Georgia ca opțiune pentru a amplasa uzina experimentală acolo? Savannah, în special?

— Cred că da, domnule. Dar trebuie să verific.

— Verifică. Și anunță-mă după.

— Așa fac. Asta-i tot?

— Deocamdată. Mulțumesc.

Am ziua plină de întâlniri. Mă uit la e-mail în treacăt, dar n-am nimic de la Ana. Mă întreb dacă nu cumva a speriat-o e-mailul meu sau dacă o fi ocupată cu alte lucruri.

Ce alte lucruri?

E imposibil să nu mă gândesc la ea. Schimb câteva mesaje cu Caroline Acton, aprobând sau respingând ținutele pe care le-a ales pentru Ana. Sper să-i placă: va arăta senzațional în toate.

Bill a revenit cu un potențial amplasament pentru uzina noastră în Savannah. Ruth face documentarea.

Cel puțin nu-i Detroit.

Sună Elena și cădem de acord să luăm cina la Columbia Center.

— Christian, ești atât de discret când vine vorba de fata asta, mă ceartă ea.

— O să-ți spun totul diseară. Acum sunt ocupat.

— Tu ești mereu ocupat.

Râde.

— Ne vedem la opt.

— Ne vedem atunci.

De ce femeile din viața mea sunt atât de băgăcioase? Elena. Mama. Ana... Mă-ntreb pentru a suta oară ce-o fi făcând. Și iată, în sfârșit, un răspuns din partea ei.

De la: Anastasia Steele

Despre: Ești vorbăreț?

Data: 31 mai 2011, 19:08 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Domnule, ești un scriitor foarte locvace. Trebuie să mă duc să iau cina la clubul de golf al lui Bob și, ca să știi, îmi dau deja ochii peste cap la acest gând. Dar tu și palma ta care te mănâncă sunteți departe de mine, așa că fundul meu e în siguranță, deocamdată. Mi-a plăcut e-mailul tău.

O să-ți răspund când o să pot. Mi-e dor deja de tine.

Să ai o după-amiază plăcută.

A ta, Ana

Nu e un „nu“ și-i e dor de mine. Mă simt ușurat și amuzat de tonul scrisorii ei. Îi răspund.

De la: Christian Grey

Despre: Fundul tău

Data: 31 mai 2011, 16:10

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Sunt amețit de titlul acestui e-mail. Desigur că *este* în siguranță — deocamdată.

Bucură-te de cină, și mie mi-e dor de tine, mai ales de fundul tău și de gura ta obraznică.

După-amiaza mea va fi plictisitoare, luminată numai de gândul la tine și la ochii pe care-i dai peste cap. Cred că tu mi-ai atras cu

bună-știință atenția asupra acestui fapt, ca să sufăr și eu de pe urma acestui obicei prost al meu.

Christian Grey
CEO & dătător de ochi peste cap,
Grey Enterprises Holdings, Inc.

Câteva minute mai târziu, vine răspunsul din partea ei.

De la: Anastasia Steele

Despre: Îmi dau ochii peste cap

Data: 31 mai 2011, 19:14 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,
Nu-mi mai scrie. Încerc să mă pregătesc pentru cină. Mă distragi foarte tare, chiar dacă te afli pe cealaltă parte a continentului. Și da — pe tine cine te plesnește când îți dai ochii peste cap?

A ta, Ana

Ah, Ana, tu.

Tot timpul.

Îmi aduc aminte cum îmi spunea să nu mă mișc și mă trăgea de părul *de acolo* când stătea lângă mine, goală. Mă excit imediat.

De la: Christian Grey

Despre: Fundul tău

Data: 31 mai 2011, 16:18

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
Prefer titlul meu, în foarte multe feluri. E un noroc că sunt stăpânul destinului meu și nu mă pedepsește nimeni. În afară de mama, uneori, și de dr. Flynn, desigur. Și de tine.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Bat cu degetele în birou, așteptându-i răspunsul.

De la: Anastasia Steele

Despre: Eu... Te cert?

Data: 31 mai 2011, 19:22 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Dragă domnule,
Când am avut eu vreodată tupeul să te cert, domnule Grey? Cred că mă confundai cu altcineva... ceea ce este foarte îngrijorător. Chiar trebuie să mă pregătesc.

A ta, Ana

Tu. Mă cerți pe e-mail cu fiecare ocazie — și cum aș putea vreodată să te confund cu altcineva?

De la: Christian Grey

Despre: Fundul tău

Data: 31 mai 2011, 16:25

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
În scris o faci mereu. Pot să-ți închei eu fermoarul rochiei?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Subject: Nu-i pentru minori

Data: 31 mai 2011, 19:28 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Aș prefera să-l deschii.

Vorbele ei mă fac să mi se întărească imediat.

La naiba.

Asta cere — cum le zicea ea? MAJUSCULE ȚIPĂTOARE.

De la: Christian Grey

Despre: Ai grijă ce-ți dorești...

Data: 31 mai 2011, 16:31

Către: Anastasia Steele

AȘA O SĂ FAC.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Gâfâi

Data: 31 mai 2011, 19:33 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Încet...

De la: Christian Grey

Despre: Gem

Data: 31 mai 2011, 16:35

Către: Anastasia Steele

Aș vrea să fii aici.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Oftez

Data: 31 mai 2011, 19:37 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

ȘI EU.

Cine mă mai poate excita printr-un e-mail?

De la: Anastasia Steele

Despre: Oftez

Data: 31 mai 2011, 19:39 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Trebuie să plec.

Vorbim mai târziu, iubitele.

Surâd la vorbele ei.

De la: Christian Grey

Subiect: Mă plagiezi

Data: 31 mai 2011, 16:41

Către: Anastasia Steele

Mi-ai furat replica.
 Și m-ai lăsat excitat.
 Cină plăcută să ai.

Christian Grey
 CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Andrea bate la ușă cu noile schițe ale tabletei solare a lui Barney.
 E uimită că mă bucur s-o văd.

- Mulțumesc, Andrea.
- Cu mare plăcere, domnule Grey.
- Se uită la mine, zâmbindu-mi curioasă.
- Doriți o cafea?
- Te rog.
- Cu lapte?
- Nu, mulțumesc.

Ziua mi s-a luminat considerabil. L-am pocnit pe Bastille de două ori peste fund în timpul celor două runde ale noastre de kickboxing. Și asta nu se-ntâmplă niciodată.

După ce fac duș și-mi pun haina pe mine, mă simt pregătit să fac față Elenei și întrebărilor ei.

- Apare Taylor.
- Vreți să vă duc eu, domnule?
 - Nu. O să iau R8-ul.
 - Prea bine, domnule.
- Înainte să plec îmi verific e-mailul.

De la: Anastasia Steele

Despre: Hoțul strigă hoții

Data: 31 mai 2011, 22:18 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Domnule, cred că aceasta este la bază replica lui Elliot.
Tot excitat?

A ta, Ana

Flirtează cu mine? Din nou?
Și e Ana mea. Din nou.

De la: Christian Grey

Despre: Treburi neterminate

Data: 31 mai 2011, 19:22

Către: Anastasia Steele

Domnișoară Steele,
Te-ai întors. Plecaseși atât de brusc — exact când lucrurile deveniseră interesante.

Elliot nu-i foarte original. Cred că și el a furat replica de la cineva.

Cum a fost la cină?

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îl trimit.

De la: Anastasia Steele

Despre: Treburi neterminate?

Data: 31 mai 2011, 22:26 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Cina a fost îndestulătoare — o să fii foarte încântat să afli că am mâncat mult prea mult.

Deveniseră interesante? În ce sens?

Mă bucur că mănâncă...

De la: Christian Grey

Despre: Treburi neterminate — categoric

Data: 31 mai 2011, 19:30

Către: Anastasia Steele

Ești dubioasă în mod intenționat? Cred că tocmai m-ai rugat să te deschii la rochie.

Iar eu de-abia așteptam să fac asta. De asemenea, mă bucur să aud că mănânci.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Ei bine... pentru asta există weekendul

Data: 31 mai 2011, 22:36 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Sigur că mănânc... Numai nesiguranța pe care-o simt în preajma ta îmi taie pofta de mâncare.

Și nu sunt niciodată dubioasă fără să-mi dau seama, domnule Grey.

Cu siguranță că ai observat asta până acum. ;)

Își pierde pofta de mâncare în preajma mea? Asta nu-i bine. Și face mișto de mine. *Din nou.*

De la: Christian Grey

Despre: De-abia aștept

Data: 31 mai 2011, 19:40

Către: Anastasia Steele

O să țin minte asta, domnișoară Steele, și fără-ndoială voi folosi această informație în folosul meu.

Îmi pare rău să aud că-ți pieri pofta de mâncare din cauza mea. Credeam că am un efect mai concupiscent asupra ta. Așa a fost experiența mea și a fost una foarte plăcută.

De-abia aștept să-mi mai scrii.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Lingvistica la rang de artă

Data: 31 mai 2011, 22:36 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Iar te-ai jucat cu dicționarul?

Izbucnesc în râs.

De la: Christian Grey

Despre: M-ai lovit

Data: 31 mai 2011, 19:40

Către: Anastasia Steele

Mă cunoști foarte bine, domnișoară Steele.

Mă duc să iau cina cu o veche cunoștință, așa că acum sunt la volan.

Pe mai târziu, iubito©.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Oricât de mult mi-ar plăcea să mă ciorovăiesc cu Ana, nu vreau să-ntârzii la cină. Dacă aş întârzia, Elena s-ar supăra. Îmi închid computerul, îmi iau portofelul și telefonul și cobor cu liftul în garaj.

Mile High Club se află la etajul cel mai de sus al Columbia Center. Soarele apune peste Parcul Olimpic Național, colorând cerul cu un amestec impresionant de nuanțe de portocaliu, roz și albastru. E uluitor. Anei i-ar plăcea la nebunie priveliștea. Ar trebui s-o aduc și pe ea aici.

Elena stă la o masă retrasă. Îmi face scurt cu mâna și-mi zâmbește larg. Sunt condus la masă, iar ea se ridică în picioare, întinzându-mi obrazul să i-l sărut.

— Bună, Christian, spune ea.

— Bună seara, Elena. Arăți minunat, ca de obicei.

O sărut pe obraz. Ea-și aruncă părul pe spate, lucru pe care-l face când vrea să pară jucăușă.

— Stai jos, zice ea. Ce vrei să bei?

Degetele ei, cu unghii stacojii, țin piciorul unui pahar de șampanie.

— Văd c-ai început cu Cristal.

— Păi, m-am gândit că avem ceva de sărbătorit, nu crezi?

— Avem?

— Christian. Fata asta. Varsă tot.

— Vreau și eu un pahar de sauvignon blanc Mendocino, îi spun chelnerului.

El dă din cap și dispare grăbit.

— Deci, nu-i prilej de sărbătoare?

Elena ia o gură de șampanie, cu sprâncenele ridicate.

— Nu știu de ce faci din țăntar armăsar.

— Nu fac nimic. Sunt curioasă. Câți ani are? Cu ce se ocupă?

— Tocmai a absolvit facultatea.

— Ah. Nu-i cam tânără pentru tine?

Ridic din sprânceană.

— Pe bune? Tu vorbești?

Elena râde.

— Ce face Isaac? o întreb, zâmbind cu subînțeleș.

Râde din nou.

— Mă ascultă.

Ochii îi strălucesc, pătrunzători.

— Cât de plictisitor pentru tine.

Am un ton sec.

Ea surâde, resemnată.

— E un cățeluș cuminte. Comandăm?

În timp ce mâncăm o supă de crabi, mă gândesc să n-o mai țin pe jar.

— O cheamă Anastasia, a studiat literatura la WSU și-am cunoscut-o când a venit să-mi ia un interviu pentru ziarul studențesc. Anul ăsta am ținut discursul de sfârșit de an.

— Practică stilul nostru de viață?

— Încă nu. Dar sunt optimist.

— Oau.

— Mda. A fugit până-n Georgia să se gândească la asta.

— A bătut cale lungă.

— Știu.

Mă uit în farfuria cu supă, întrebându-mă ce mai face Ana; doarme, singură... sper. Când îmi ridic privirea, observ că Elena mă studiază. Cu mare atenție.

— Nu te-am mai văzut niciodată așa, spune ea.

— Așa cum?

— Ești cu capul în nori. Nu ești tu deloc.

— E atât de evident?

Ea aprobă din cap și privirea i se îmblânzește.

— Pentru mine, da. Cred că ți-a întors lumea cu susul în jos.

Inspir adânc, dar ascund acest gest ridicându-mi paharul la gură.

Bună observație, doamnă Lincoln.

— Zici? murmur eu după ce beau.

— Așa cred, spune ea, uitându-se în ochii mei.

— Este extrem de dezarmantă.

— Sunt sigură că este ceva nou. Și pariez că te frământă cu gândul la ce face ea în Georgia, la ce se gândește. Te cunosc.

— Da. Vreau să ia decizia corectă.

— Ar trebui să te duci după ea.

— Poftim?

— Urcă-te-n avion.

— Pe bune?

— Dacă e nehotărâtă. Du-te și folosește-ți șarmul.

Zâmbesc ironic.

— Christian, mă ceartă ea, când îți dorești un lucru atât de mult, îl urmezi și câștigi întotdeauna. Știi bine asta. Ești prea pesimist. Mă înnebunești.

Oftez.

— Nu sunt sigur.

— Sărmana fată, cred că se plictisește de moarte acolo. Du-te. O să afli răspunsul. Dacă e nu, poți merge mai departe, dacă e da, poți profita de timpul petrecut cu ea.

— Se întoarce vineri.

— Trăiește clipa, dragul meu.

— Zicea că-i e dor de mine.

— Iată.

Are în ochi o sclipire de siguranță.

— Mă mai gândesc. Mai vrei șampanie?

— Te rog, zice ea și-mi zâmbește cu nevinovăție.

În timp ce mă întorc către Escala, mă gândesc la sfatul Elenei. Chiar *aș putea* să mă duc s-o văd pe Ana. Spunea că-i e dor de mine... avionul e disponibil.

Acasă citesc ultimul e-mail.

De la: Anastasia Steele

Despre: Parteneri potriviți la cină

Data: 31 mai 2011, 23:58 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Sper că tu și cunoștința ta ați avut o seară plăcută.

Ana

P.S. Era doamna Robinson?

La naiba.

Ăsta-i pretextul perfect. O să aibă nevoie de lămuriri în persoană.

Îl chem pe Taylor și-i spun că am nevoie de Stephan și de Gulfstream dis-de dimineață.

— Prea bine, domnule Grey. Unde mergeți?

— Mergem la Savannah, și mergi și tu.

— Da, domnule.

Și în voce i se citește amuzamentul.

**Miercuri,
1 iunie 2011**

A fost o dimineată interesantă. Am decolat de pe Boeing Field la 11:30, ora Coastei de Vest; Stephan zboară alături de secundul său, Jill Beighley, și trebuie să ajungem în Georgia la 19:30, ora Coastei de Est.

Bill a reușit să programeze pentru mâine o întâlnire cu reprezentanții Autorității pentru Reamenajarea Spațiilor Industriale Abandonate, iar eu s-ar putea să-i invit la un pahar diseară. Deci dacă Anastasia e ocupată cu altceva sau nu vrea să mă vadă, călătoria nu va fi o pierdere completă de vreme.

Bine, bine. Dacă asta vrei să crezi, Grey.

Am luat cu Taylor un prânz ușor și acum am de lucrat la niște acte și am destul de mult de citit. Singura parte a ecuației pe care trebuie s-o mai rezolv este întâlnirea cu Ana. O să văd cum merge treaba după ce ajung în Savannah; sper să-mi vină inspirația în timpul zborului.

Îmi trec mâna prin păr și pentru prima oară într-o lungă perioadă de timp mă las pe spate și ațipesc în timp ce avionul zboară

la o înălțime de 10 000 de metri, către Savannah/Hilton Head International. Zgomotul motoarelor mă adoarme, iar eu sunt obosit. Atât de obosit.

Din cauza coșmarurilor, Grey.

Nu știi de ce în acest moment sunt atât de rele. Închid ochii.

— Așa te vei purta cu mine. Pricepi?

— Da, doamnă.

Își trece unghia stacojie peste pieptul meu.

Tresar și mă zbat în legături, pentru că întinericul își face apariția, iar pielea îmi arde de la atingerea ei. Dar nu scot un sunet.

Nu-ndrăznesc.

— Dacă te porți frumos, o să te las să-ți dai drumul. La mine în gură.

La naiba.

— Dar nu încă. Mai avem mult până acolo.

Unghia ei îmi zgârie pielea, de la piept către buric.

Îmi vine să urlu.

Mă apucă de bărbie, forțându-mă să deschid gura, și mă sărută.

Are limba dornică și umedă.

Îmi arată biciul de piele.

Și știu că asta e ceva greu de suportat.

Dar îmi doresc marele premiu. Gura ei nenorocită.

Când cade prima lovitură și îmi rănește pielea, accept durerea și endorfina care vine odată cu ea.

— Domnule Grey, aterizăm în douăzeci de minute, mă anunță Taylor, trezindu-mă brusc. Vă simțiți bine, domnule?

— Da. Sigur. Mulțumesc.

— Vreți niște apă?

— Te rog.

Inspir adânc ca să-mi calmez bătaile inimii, iar Taylor îmi oferă un pahar cu Evian rece. Iau o gură, bucuros că la bord nu se mai află altcineva în afară de Taylor. Nu visez foarte des despre zilele mele intense alături de doamna Lincoln.

Pe hublou se văd cerul albastru și puținii nori rozalii ce ascund soarele care asfințește. Lumina de aici e senzațională. Aurie. Liniștită. Soarele la apus care se oglindește în norii cumulus. Pentru o clipă îmi doresc să mă aflu în planor. Pariez că aici sunt niște curenți pe cinste.

Da!

Asta ar trebui să fac: s-o plimb pe Ana cu planorul. Asta ar însemna *mai mult*, nu-i așa?

— Taylor.

— Da, domnule.

— Aș vrea s-o plimb pe Anastasia cu aeroplanul în Georgia — mâine în zori, dacă găsim unde să facem asta. Dar e bine și mai târziu.

Dacă va fi mai târziu, va trebui să-mi reprogream întâlnirea.

— Mă ocup.

— Nu contează cât costă.

— Bine, domnule.

— Mulțumesc.

Acum mai rămâne s-o anunț și pe Ana.

Când avionul se oprește pe pista de lângă terminalul pentru zboruri private, ne așteaptă două mașini. Taylor și cu mine coborâm din avion în arșița sufocantă.

La dracu', se lipesc hainele de mine, chiar și la ora asta.

Agentul îi dă lui Taylor cheile ambelor mașini. Ridic din sprânceană.

— Ford Mustang?

— Numai asta am găsit într-un timp așa de scurt.

Taylor pare somnoros.

— Măcar e o decapotabilă roșie. Deși, pe căldura asta, sper că are aer condiționat.

— Ar trebui să aibă, domnule.

— Bine. Mulțumesc.

Iau cheile de la el și, apucându-mi geanta de voiaj, îl las să descarce restul bagajului din avion în Chevroletul său Suburban.

Dau mâna cu Stephan și Beighley și le mulțumesc pentru zborul lin. La volanul Mustangului, ies din aeroport și pornesc către centrul orașului Savannah, ascultându-l pe Bruce în boxele mașinii.

Andrea mi-a rezervat un apartament la Bohemian Hotel, cu vedere către râul Savannah. Ziua e la asfințit și peisajul care se vede de pe balcon este impresionant: râul e strălucitor, reflectând nuanțele cerului și luminile de pe podul suspendat și de pe chei. Cerul e incandescent, în culori de la violet până la rozaliu.

E aproape la fel de magnific ca apusul de soare deasupra Canalului.

Dar n-am timp să stau aici și să admir priveliștea. Îmi instalez laptopul, dau aerul condiționat la maximum și o sun pe Ros ca să-mi comunice ultimele detalii.

— De unde și până unde interesul acesta pentru Georgia, Christian?

— E ceva personal.

Oftează în telefon.

— De când amesteci tu viața personală cu afacerile?

De când am cunoscut-o pe Anastasia Steele.

— Nu-mi place Detroit, mă răstesc.

— Bine.

Se retrage.

— S-ar putea să mă văd cu omul de la Spații Industriale mai târziu, la un pahar, îi spun, încercând s-o împac.

— Fă ce vrei, Christian. Mai sunt câteva lucruri de discutat. Ajutoarele au ajuns la Rotterdam. Tot vrei să continuăm operațiunea?

— Da. Hai s-o facem. Am făcut o promisiune la prânzul cu cei de la End Global Hunger. Asta trebuie să se întâmple înainte să mă întâlnesc din nou cu membrii comitetului.

- Bine. Mai vrei să achiziționezi vreo editură?
- Încă nu m-am hotărât.
- Cred că SIP are potențial.
- Da. Poate. Lasă-mă să mă mai gândesc puțin.
- Mă văd cu Marco să discutăm situația lui Lucas Woods.
- Bine, anunță-mă cum a mers. Sună-mă mai târziu.
- Așa fac. Deocamdată pa.

Tot amân inevitabilul. Știu asta. Dar decid c-ar fi mai bine s-o atac pe domnișoara Steele — prin e-mail sau la telefon, trebuie să mă hotărâsc — cu stomacul plin, așa că-mi comand cina. În timp ce aștept mâncarea primesc un mesaj de la Andrea în care mă anunță că întâlnirea din seara aceasta s-a anulat. Îmi convine. O să mă-ntâlnesc cu ei mâine-dimineață, asta dacă nu o duc pe Ana să zboare cu planorul.

Înainte să sosească room-service-ul, mă sună Taylor.

- Domnule Grey.
- Taylor. Te-ai cazat?
- Da, domnule. Vă trimit bagajul sus într-un minut.
- Minunat.

— Asociația de Planorism Brunswick are un planor liber. Am rugat-o pe Andrea să le trimită pe fax licența dumneavoastră de zbor. După ce se semnează actele, puteți decola.

- Minunat.
- Sunt liberi oricând, de la șase dimineața.
- Și mai bine. Anunță-i să se pregătească atunci. Trimite-mi adresa.

— Desigur.

Bate cineva la ușă — bagajul meu și room-service-ul au sosit în același timp. Mâncarea miroase delicios: roșii la grătar cu creveți și terci de porumb. Desigur, suntem în Sud.

Cât mănânc îmi analizez strategia față de Ana. Aș putea să trec pe la mama ei pe-acasă mâine, la micul dejun. Să-i aduc covrigi. Apoi s-o plimb cu planorul. Acesta e probabil cel mai bun plan. Nu

am vorbit deloc toată ziua, deci cred că e supărată. Îi recitesc ultimul mesaj după ce termin cina.

Ce mama naibii are cu Elena? Nu știe nimic despre relația noastră. Ce-a fost între noi s-a întâmplat acum foarte mult timp, iar acum suntem doar prieteni. Cu ce drept este Ana supărată?

Și, dacă n-ar fi fost Elena, Dumnezeu știe ce s-ar fi ales de mine. Bate cineva la ușă. E Taylor.

— Bună seara, domnule. Vă convine camera?

— Da, e-n regulă.

— Am aici actele pentru Asociația de Planorism.

Mă uit peste contractul de închiriere. Pare în ordine. Îl semnez și i-l înapoiez.

— O să mă duc singur mâine. Ne vedem acolo?

— Da, domnule. Voi fi acolo de la ora șase.

— Te anunț dacă se schimbă ceva.

— Să vă desfac eu bagajul, domnule?

— Te rog. Mulțumesc.

Dă din cap și-mi duce valiza în dormitor.

Eu n-am astâmpăr și trebuie să stabilesc exact ce-o să-i spun Anei. Mă uit la ceas; e nouă și douăzeci. Am amânat asta foarte mult. Poate că mai întâi ar trebui să beau ceva. Îl las pe Taylor să despacheze și mă hotărâsc să merg până la barul hotelului înainte să vorbesc din nou cu Ros și să-i scriu Anei.

Barul de pe acoperiș e plin ochi, dar găsesc totuși un loc la marginea tejghelei și-mi comand o bere. E un loc elegant și modern, cu o lumină plăcută și o atmosferă relaxată. Studiez locul, evitând contactul vizual cu cele două femei care stau lângă mine... și o mișcare îmi atrage atenția: o întoarcere bruscă a unei coame castanii de păr care se reflectă în lumină.

E Ana. La naiba.

Stă cu spatele la mine, așezată lângă o femeie care nu poate fi decât mama ei. Asemănarea e izbitoare.

Care erau șansele?

Dintre toate cârciumile posibile... *Dumnezeule.*

Le privesc înmărmurit. Beau cocktailuri — Cosmopolitan, din câte îmi dau seama. Mama ei este uluitoare: seamănă cu Ana, dar e mai în vârstă; pare să aibă înspre patruzeci de ani, are părul lung și castaniu și ochi albaștri, de nuanța ochilor Anei. Are un aer boem... nu e o persoană pe care-aș asocia-o cu decorul dintr-un club de golf. Poate că s-a îmbrăcat așa pentru c-a ieșit în oraș cu tânăra și frumoasa ei fiică.

E o imagine neprețuită.

Trăiește clipa, Grey.

Îmi scot telefonul din buzunarul jeansilor. E momentul să-i scriu Anei. Hai c-o să fie interesant. O s-o întreb în ce ape se scaldă... și-i pot privi reacția.

De la: Christian Grey

Despre: Parteneri la cină

Data: 1 iunie 2011, 21:40 ora Coastei de Est

Către: Anastasia Steele

Da, am luat cina cu doamna Robinson. E doar o prietenă veche, Anastasia.

De-abia aștept să te văd din nou. Mi-e dor de tine.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mama ei pare preocupată; poate că e îngrijorată pentru fiica sa sau poate încearcă să scoată mai multe informații de la ea.

Vă doresc baftă, doamnă Adams.

Și, pentru un moment, mă întreb dacă discută despre mine. Mama ei se ridică în picioare; pare că se va duce la toaletă. Ana scotocește prin geantă și-și scoate telefonul.

Începe spectacolul...

Citește mesajul, cu umerii coborâți, cu degetele bătând nervos în masă. Începe să scrie, apăsând cu furie tastele. Nu-i pot vedea chipul, ceea ce e frustrant, dar nu cred că-i impresionată de ceea ce-a citit. După un moment, aruncă telefonul pe masă, cu un gest disprețuitor.

Nu-i a bună.

Mama ei se întoarce și-i face semn chelnerului să le mai aducă încă un rând de băuturi. Mă întreb câte au băut până acum.

Îmi verific telefonul și, desigur, găsesc un răspuns.

De la: Anastasia Steele

Despre: Parteneri VECHI de cină

Data: 1 iunie 2011, 21:42 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Nu e doar o prietenă veche.

Și-a găsit alt adolescent în care să-și înfigă colții?

Ai devenit prea bătrân pentru ea?

De-asta s-a terminat relația voastră?

Ce mama dracului? Îmi fierbe sângele în vine de mânie.

Isaac are aproape 30 de ani.

Ca și mine.

Cum îndrăznește?

Vorbește băutura în locul ei?

E timpul să te deconspiri, Grey.

De la: Christian Grey

Despre: Ai grijă...

Data: 1 iunie 2011, 21:45 ora Coastei de Est

Către: Anastasia Steele

Nu e ceva de discutat pe e-mail.

Câte Cosmopolitane mai ai de gând să bei?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Își studiază telefonul, se ridică brusc în picioare și se uită-n jurul ei.

Să începă spectacolul, Grey.

Pun zece dolari pe bar și mă îndrept către ele.

Privirile ni se întâlnesc. Ea se albește la față — șocată, presupun — și nu știu cum mă va întâmpina și nici dacă voi fi în stare să-mi stăpânesc furia în cazul în care mai zice ceva despre Elena.

Își dă părul după urechi cu un gest neliniștit. E un semn clar că e agitată.

— Bună, spune ea, cu vocea gâtuită.

— Bună.

Mă aplec și-o sărut pe obraz. Miroase senzațional, chiar dacă se încordează toată când o ating cu buzele. Arată adorabil; s-a bronzat puțin și nu poartă sutien. Sâniile se întrezăresc prin materialul catifelat al bluzei, dar se ascund sub părul lung.

Sunt doar pentru ochii mei, sper.

Și, deși e supărată, mă bucur s-o văd. Mi-a fost dor de ea.

— Christian, ea e mama mea, Carla.

Ana face un gest către mama sa.

— Doamnă Adams, mă bucur să vă cunosc.

Maică-sa mă examinează din cap până-n picioare.

La naiba! Mă analizează de sus până jos. Fă-te că nu bagi de seamă, Grey.

După o pauză mai lungă decât era nevoie, îmi întinde mâna.

— Christian.

— Ce cauți aici? întreabă Ana, pe un ton acuzator.

— Am venit să te văd, normal. Locuiesc la acest hotel.

— Locuiești aici? scâncește ea.

Da. Nici mie nu-mi vine să cred.

— Păi, ieri ai spus că ți-ai dori să fii aici.

Încerc să-i deslușesc reacția. Până acum a fost așa: foială nervoasă, încordare, ton acuzator și voce întretăiată. Nu merge bine deloc.

— Scopul nostru e să vă satisfacem, domnișoară Steele, adaug eu, înmărmurit, sperând s-o binedispun.

— Nu vrei să bei un pahar cu noi, Christian? mă întreabă politicoasă doamna Adams și-l caută din priviri pe chelner.

Am nevoie de ceva mai tare ca berea.

— O să beau un gin tonic, îi spun chelnerului. Hendrick's, dacă aveți, sau Bombay Sapphire. La Hendrick's castravete, la Bombay lămâie verde.

— Și două Cosmo, te rog, spune Ana, privindu-mă cu neliniște. Are tot dreptul să fie stresată. Cred că deja a băut destul.

— Te rog, trage-ți un scaun, Christian.

— Mulțumesc, doamnă Adams.

O ascult și mă așez lângă Ana.

— Deci ești cazat la hotelul unde bem noi?

Tonul Anei e încordat.

— Sau poate voi beți la hotelul în care sunt eu cazat. Tocmai mi-am terminat cina, am venit aici și te-am văzut. Eram nedumerit, după ultimul tău e-mail — o privesc cu subînțeles — și când am ridicat privirea, am dat de tine. Ditamai coincidența, nu?

Ana pare tulburată.

— Am fost cu mama la cumpărături de dimineață și la plajă după-amiaza. Ne-am hotărât să bem câteva cocktailuri pe seară, zice ea repede, de parcă ar trebui să justifice faptul că bea într-un bar cu maică-sa.

— Ți-ai cumpărat bluza asta? o întreb.

Chiar arată senzațional.

Bluza e de culoarea smaraldului; am făcut alegerile potrivite — culori strălucitoare — pentru hainele pe care Caroline Acton le-a achiziționat pentru ea.

— Ți se potrivește culoarea. Și te-ai bronzat. Arăți minunat.

Se înroșește în obraji și zâmbește la complimentul meu.

— Să știi că mă gândeam să-ți fac o vizită mâine. Dar iată-te.

O iau de mână, pentru că vreau s-o ating, și o strâng ușor. Îi mângâi articulațiile cu degetul mare și aud cum respirația i se accelerează.

Da, Ana. Simte asta.

Nu fi supărată pe mine.

Se uită-n ochii mei și-mi zâmbește timid.

— Credeam c-o să-ți fac o surpriză... Dar ca întotdeauna, Anastasia, tu m-ai surprins, venind aici. Nu vreau să te întrerup din programul pe care ți l-ai făcut cu mama ta. O să beau repede ceva și apoi mă retrag. Am ceva de lucru.

Mă abțin cu greu să nu-i sărut mâna. Nu știi ce i-o fi spus mamei ei despre noi, dacă i-o fi spus ceva.

— Christian, mă bucur să te cunosc, în sfârșit. Ana mi-a vorbit cu mare drag despre tine, spune doamna Adams, cu un surâs fermecător.

— Serios?

Mă uit la Ana, care roșește.

Cu mare drag, nu?

Asta-i o veste bună.

Chelnerul îmi aduce paharul cu gin tonic.

— Hendrick's, domnule.

— Mulțumesc.

Le servește pe Ana și pe mama ei cu câte un Cosmopolitan.

— Cât stai în Georgia, Christian? întreabă mama ei.

— Până vineri, doamnă Adams.

— Vrei să iei cina cu noi mâine-seară? Și, te rog, spune-mi Carla.

— Aș fi încântat, Carla.

— Excelent, spune ea. Scuzați-mă, trebuie să mă duc până la baie.

Visez sau tocmai s-a întors de la toaletă?

Mă ridic în picioare când pleacă, apoi mă așez la loc ca să înfrunt mânia domnișoarei Steele. O iau din nou de mână.

— Deci ești supărată pe mine c-am luat cina cu o veche prietenă.

Îi sărut fiecare deget în parte.

— Da.

Vorbește pe un ton tăios.

E geloasă?

— Relația noastră sexuală s-a încheiat acum multă vreme, Anastasia.

Nu te vreau decât pe tine. Nu ți-ai dat seama de asta până acum?

— Cred despre ea că agresează sexual minori, Christian.

Mă cutremur, șocat.

— O judeci foarte aspru. N-a fost așa.

Îi dau drumul la mână, supărat.

— Ah, și cum a fost, atunci? se răstește ea, scoțându-și în față bărbia micuță și încăpățanată.

Vorbește băutura în locul ei?

Ea continuă:

— A profitat de un puști vulnerabil de cincisprezece ani. Dacă ai fi fost o fată de cincisprezece ani și doamna Robinson ar fi fost domnul Robinson și te-ar fi momit să-ți arate stilul de viață BDSM, ar fi fost în regulă? Dacă ar fi fost Mia, să spunem?

Ah, acum e de-a dreptul ridicolă.

— Ana, n-a fost deloc așa.

Ochii îi sclipesc. Este foarte mânioasă. De ce? N-are nimic de-a face cu ea. Dar n-am chef de o ceartă în toată puterea cuvântului aici, în bar. Cobor tonul.

— Mie nu mi s-a părut așa. Ea m-a schimbat în bine. Era ceea ce-mi trebuia.

Doamne, Dumnezeule, probabil c-aș fi murit demult dacă n-ar fi fost Elena. Încerc din răsuputeri să nu-mi pierd cumpătul.

Ridică din sprânceană.

— Nu-nțeleg.

Închide-i gura, Grey.

— Anastasia, mama ta se va-ntoarce în curând. N-am chef să vorbesc despre asta acum. Mai târziu, poate. Dacă nu mă vrei aici, să știi că am un avion care mă așteaptă la Hilton Head. Pot pleca.

Se panichează imediat.

— Nu — nu pleca. Te rog. Mă bucur mult c-ai venit, adaugă ea repede.

Te bucuri? Puteai să mă păcălești.

— Doar încercam să te fac să înțelegi, zice ea. Sunt supărată că, imediat după ce-am plecat, ai luat cina cu ea. Gândește-te cum reacționezi tu când mă apropii de José. José e un prieten bun. N-am avut niciodată o relație sexuală cu el. Pe când tu cu ea...

— Ești geloasă?

Cum pot s-o fac să priceapă că Elena și cu mine suntem prieteni? Nu are de ce să fie geloasă.

Evident, domnișoara Steele e posesivă.

Și peste un moment îmi dau seama că-mi place asta.

— Da, și supărată pentru ce ți-a făcut, continuă ea.

— Anastasia, m-a ajutat. Asta e tot ce-ți spun. Iar în privința geloziei tale, pune-te puțin în locul meu. N-a trebuit să-mi justific faptele în fața nimănui timp de șapte ani. În fața nimănui. Fac ce-mi place, Anastasia. Îmi place independența mea. Nu m-am dus să mă văd cu doamna Robinson ca să te enervez pe tine. Am mers să mă văd cu ea pentru că, din când în când, luăm cina împreună. E o prietenă și o parteneră de afaceri.

Face ochii mari.

Ah. Nu i-am spus asta?

De ce să-i fi spus? Nu o privește.

— Da, suntem parteneri de afaceri. Relația sexuală dintre noi s-a terminat. De ani întregi.

— De ce s-a terminat relația voastră?

— A aflat soțul ei. Putem să vorbim despre asta altă dată — într-un loc mai ferit?

— Nu cred c-o să mă convingi vreodată că nu are înclinații de pedofilie.

Ce mama dracului, Ana! Gata!

— Eu n-o consider așa. Niciodată n-am considerat-o. Gata, încetează! mârâi eu.

— Ai iubit-o?

Poftim?

— Ce mai faceți voi doi?

Carla s-a întors. Ana zâmbește forțat, iar mie mi se strânge stomacul.

— Bine, mamă.

Am iubit-o pe Elena?

Iau o gură din paharul cu gin. Am idolatrizat-o, cu siguranță... dar am iubit-o oare? Ce întrebare caraghioasă. Nu știu nimic despre dragostea romantică. Adică despre inimioarele și floricelele pe care și le dorește ea. Romanele de secol nouăsprezece pe care le-a citit i-au băgat numai prostii în cap.

M-am săturat.

— Bine, doamnelor, vă las să vă continuați seara. Vă rog să puneți băuturile pe nota mea de plată, camera 612. Te sun dimineață, Anastasia. Pe mâine seară, Carla.

— Ah, e frumos să aud pe cineva care-i spune pe numele întreg.

— Un nume frumos pentru o fată frumoasă.

Îi strâng mâna Carlei, cu un compliment sincer și cu un zâmbet forțat.

Ana nu zice nimic, implorându-mă din ochi, dar nu o bag în seamă. O sărut pe obraz.

— Pe mai târziu, iubito, îi șoptesc la ureche, apoi mă răsucesc și mă retrag la mine în cameră.

Fata asta mă provoacă așa cum n-a mai făcut-o nimeni altcineva.

Și e supărată pe mine; poate că are SPM. Zicea că trebuie să-i vină ciclul săptămâna asta.

Intru valvârtej în cameră, trântesc ușa și ies direct pe balcon. Afară e cald și inspir adânc, trăgând în piept mirosul sărat și pătrunzător al râului. S-a lăsat întunericul și râul este negru ca tușul; așa e și cerul... și dispoziția mea. Nici măcar n-am apucat să discutăm despre faptul că mâine zburăm cu planorul. Îmi sprijin mâinile de balustrada balconului. Luminile de pe mal și podul fac peisajul mai plăcut... dar nu-mi schimbă dispoziția.

De ce sunt nevoit să apăr o relație care a-nceput când Ana era în clasa a patra? Nu-i treaba ei deloc. Da, era o relație neconvențională. Dar asta-i tot.

Îmi trec mâinile prin păr. Excursia asta nu merge deloc așa cum mă așteptam. Poate c-a fost o greșeală să vin aici. Și când mă gândesc că Elena a fost aceea care m-a încurajat să vin până aici.

Îmi vibrează telefonul și sper că-i Ana. Dar e Ros.

— Da, mă răstesc eu.

— Doamne, Christian. Te-am deranjat?

— Nu. Scuze. Ce s-a întâmplat?

Calmează-te, Grey.

— Voiam să-ți spun ce-am discutat cu Marco. Dar dacă-i un moment nepotrivit, te sun mâine-dimineață.

— Nu, e-n regulă.

Bate cineva la ușă.

— Stai puțin, Ros.

Deschid ușa, crezând că e Taylor sau vreo cameristă — dar e Ana, stând pe culoar, stânjenită și frumoasă.

E aici.

Deschid ușa mai larg și-i fac semn să intre.

— Toate pachetele compensatorii au fost puse la punct? o întreb pe Ros, fără să-mi iau ochii de la Ana.

— Da.

Ana intră în cameră privind-mă prudentă, cu buzele întredeschise și umede, cu ochii întunecați. *Ce-i asta? S-a răzgândit?* Cunosc privirea asta. E dorință. Mă dorește. O doresc și eu, mai ales după cearta din bar.

Pentru ce altceva să fi venit?

— Și costurile? o întreb pe Ros.

— Aproape două milioane.

Fluier printre dinți.

— A fost o greșeală cam scumpă.

— GEH poate exploata divizia de fibră optică.

Are dreptate. Acesta era unul dintre obiectivele noastre.

— Și Lucas? o întreb.

— A reacționat foarte prost.

Deschid minibarul și-i fac semn Anei să se servească. O las acolo și mă duc în dormitor.

— Ce-a făcut?

— A făcut o criză de nervi.

Dau drumul la apă în cada uriașă de marmură și torn în ea ulei de baie aromatizat. Încap lejer șase oameni aici.

— Mare parte din bani sunt ai lui, îi amintesc lui Ros în timp ce verific temperatura apei. Și beneficiază de prețul de răscumpărare a companiei. O poate lua din nou de la început.

Dau să ies, dar mă răzgândesc și aprind toate lumânările aranjate cu talent pe marginea căzii. *Lumânări aprinse înseamnă „mai mult“, nu-i așa?*

— În fine, amenință cu avocații, deși nu înțeleg de ce. Noi ne-am luat toate măsurile de siguranță. Aud o apă curgând? întreabă Ros.

— Da, vreau să fac o baie.

— Ah. Vrei să te las?

— Nu. Altceva?

— Da, Fred vrea să discute cu tine.

— Serios?

— S-a uitat pentru noile proiecte ale lui Barney.

Mă întorc în living, aflu detalii despre propunerile lui Barney de a îmbunătăți designul tabletei și o rog s-o pună pe Andrea să-mi trimită proiectele refăcute. Ana și-a luat o sticlă de suc de portocale.

— Ăsta-i noul tău stil de management, să fii absent? întreabă Ros.

Râd zgomotos, în special văzând ce și-a ales Ana să bea. *Înțeleaptă femeie*. Apoi o anunț pe Ros că nu mă întorc la birou până vineri.

— Chiar o să te răzgândești cu privire la Detroit?

— E aici un teren care mă interesează.

— Bill știe asta? zice Ros pe un ton înțepat.

— Da, pune-l să mă sune.

— Așa fac. Te-ai întâlnit în seara asta cu oamenii de la Savannah?

Îi spun că mă văd cu ei mâine. Sunt mult mai conciliant și mai echilibrat în ceea ce spun, căci acesta e un punct sensibil pentru Ros.

— Vreau să văd ce are Georgia de oferit dacă ne mutăm aici.

Iau un pahar de pe raft, i-l ofer Anei și-i arăt unde este găleata cu gheață.

— Dacă stimulentele lor sunt destul de atrăgătoare, continui eu, cred c-ar trebui să luăm în considerare varianta asta, deși mă enervează rău de tot căldura de aici.

Ana își toarnă băutura în pahar.

— E prea târziu să te răzgândești, Christian. Dar s-ar putea să ne ofere câteva avantaje în plus față de Detroit, reflectează Ros.

— De acord, Detroit are și el avantajele sale și e mult mai răcoare acolo.

Dar pentru mine locul ăla e plin de fantome.

— Roagă-l pe Bill să mă sune. Mâine.

Acum e târziu și am un musafir.

— Nu prea devreme, adaug eu.

Ros îmi urează noapte bună, iar eu închid telefonul.

Ana mă privește cu rezervă în timp ce eu o sorb din ochi. Părul bogat îi cade pe umerii înguști, încadrându-i chipul frumos și gânditor.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, murmură ea.

— Nu.

— Nu, nu mi-ai răspuns la întrebare sau nu, n-ai iubit-o?

N-o să se lase cu una, cu două. Mă sprijin de perete și îmi încrucișez brațele ca să nu fiu tentat s-o trag lângă mine.

— Ce cauți aici, Anastasia?

— Tocmai ți-am zis.

Curmă-i suferința, Grey.

— Nu. N-am iubit-o.

Umerii i se relaxează și trăsăturile i se îndulcesc. Este ceea ce-și dorea să audă.

— Ești regina geloziei, Anastasia. Cine-ar fi crezut?

Dar ești oare zeița mea?

— Faci mișto de mine, domnule Grey?

— Nu mi-aș permite, replic eu.

— Ah, ba cred că-ți permiți — și încă destul de des.

Zâmbește cu subînțeles și se mușcă de buza de jos.

Face asta intenționat.

— Te rog, nu te mai mușca de buză. Ești la mine în cameră, nu te-am văzut de aproape trei zile și am zburat cale lungă ca să văd.

Vreau să mă asigur că suntem în regulă, în singurul fel de care sunt capabil. Vreau să i-o trag cât pot de tare.

Îmi vibrează telefonul, dar îl închid fără să mă uit cine mă sună. Oricine-ar fi poate s-aștepte.

Pășesc către ea.

— Te doresc, Anastasia. Acum. Și tu mă dorești pe mine. De-asta ai venit aici.

— Chiar voiam să știu, zice ea.

— Acum, că ai aflat, rămâi sau pleci? o întreb, stând în fața ei.

— Rămân, spune ea, cu ochii ținți la mine.

— Ah, ce bine.

Mă uit fix la ea și observ cum irisurile îi devin tot mai negre.

Mă dorește.

— Erai atât de supărată pe mine, șoptesc.

Încă e ceva nou pentru mine să am de-a face cu mânia ei, să țin cont de sentimentele sale.

— Da.

— Nu-mi amintesc ca cineva, în afara membrilor familiei mele, să se fi supărat vreodată pe mine. Îmi place asta.

Îi ating ușor fața cu vârfurile degetelor, până ajung la bărbie. Ea închide ochii și-și mișcă obrazul după mângâierea mea. Mă aplec și-mi trec nasul peste umărul ei gol, până la ureche, inspirându-i parfumul dulce, în vreme ce dorința îmi cuprinde întregul trup. Degetele mele urcă până în părul ei, pe ceafă.

— Ar trebui să vorbim, șoptește ea.

— Mai târziu.

— Am atât de multe de spus.

— Și eu.

O sărut pe lobul urechii și o trag de păr, dându-i capul pe spate și lăsându-i gâtul la vedere. Îi trec dinții și buzele peste bărbie, în jos pe gât, iar trupul îmi vibrează de dorință.

— Te doresc, îi șoptesc și o sărut acolo unde i se simte pulsul sub piele.

Ea geme și mă apucă de mâini. Mă încordez pentru o clipă, dar întunericul rămâne adormit.

— Sângerezi? o întreb printre săruturi.

Ea încremenește.

— Da, zice ea.

— Ai crampe?

— Nu.

Vorbește calm, dar este clar stânjenită.

Mă opresc din sărutat și mă uit în ochii ei. De ce să-i fie rușine? E corpul ei.

— Ți-ai luat pastila?

— Da, răspunde ea.

Bravo.

— Hai să facem o baie.

Când ajungem în baia uriașă îi dau drumul la mână. Aerul e fierbinte și umed, iar aburul se ridică deasupra spumei. Mi-e cald, iar cămașa de in și jeanșii mi se lipesc de piele.

Ana mă privește, cu pielea plină de broboane de transpirație.

— Ai cumva un elastic? o-ntreb.

Părul începe să i se lipească de față. Scoate un elastic din buzunarul jeanșilor.

— Prinde-ți părul în vârful capului, îi spun, iar ea se execută, repede și grațios.

Fată ascultătoare. Nu se mai ceartă cu mine.

Câteva șuvițe îi scapă din coadă, dar arată adorabil. Închid robinetul și, luând-o de mână, o duc în cealaltă parte a băii, unde este agățată o oglindă imensă aurită deasupra celor două chiuvete din marmură. Mă uit în ochii ei în oglindă, mă așez în spatele ei și o rog să-și scoată sandalele. Și le scoate în grabă și le lasă să cadă pe podea.

— Ridică-ți brațele, îi șoptesc.

O prind de marginea bluzei sale drăguțe și i-o dau jos, eliberându-i sânii. Mă aplec puțin și îi desfac nasturele de sus și fermoarul jeanșilor.

— Am să ți-o trag în baie, Anastasia.

Se uită la gura mea și-și linge buzele. În lumina plăcută, ochii îi sclipesc de încântare. O acopăr cu săruturi tandre pe gât și-mi înfig degetele mari în talia jeanșilor, trăgându-i ușor de pe fundul ei frumos și luând și chiloții pe drum în timp ce-o dezbrac. Îngenunchez în spatele ei, încerc s-o scap de ei.

— Dezbracă-te de jeanși, îi comand.

Mă ascultă, prinzându-se de marginea chiuvetei; acum e goală și îi privesc, de la mică distanță, fundul. Îi așez jeanșii, chiloții și bluza pe un taburet alb de sub chiuvetă și mă gândesc la tot ce-aș putea face cu fundul ăsta. Observ o ață albastră între picioarele ei; tamponul este încă la locul lui, așa că o sărut și o mușc ușor de fund

înainte de-a mă ridica în picioare. Ochii ni se întâlnesc din nou în oglindă și îmi trec mâna peste abdomenul ei plat și plăcut la atingere.

— Uită-te la tine. Ești atât de frumoasă. Uite ce piele ai.

Respirația i se accelerează când îi iau mâinile și îi răsfir degetele peste abdomen, peste mâinile mele întinse.

— Uite cât e de catifelată pielea ta, îi șoptesc.

Îi duc ușor mâinile în sus pe trup, într-o mișcare circulară largă, apoi i le dirijez către sâni.

— Uite ce sâni rotunzi ai.

Îi pun mâinile sub sâni ca să-i susțină de una singură. Îi mângâi ușor sfârcurile cu degetele mari. Ea geme și își arcuiește spatele, apăsându-și sâni în mâinile noastre unite. Îi prind sfârcurile între degetele mari ale amândurora și o trag încet de ele, fără să mă opresc, văzând cum se întăresc și cresc în volum.

Exact ca o anumită parte a corpului meu.

Ea închide ochii și își lipește trupul de mine, frecându-și fundul de penisul meu erect. Geme și-și pune capul pe umărul meu.

— Așa, iubito, îi șoptesc eu lângă curbura gâtului, bucurându-mă de trupul ei care se trezește la viață sub atingerea mea.

Îi ghidez mâinile în față, pe șolduri, apoi către părul pubian. Cu un picior, măresc distanța dintre picioarele ei și îi duc mâinile la labii, una câte una, apăsându-i degetele peste clitoris la nesfârșit.

Ea geme și o văd în oglindă cum se mulează pe trupul meu.

Doamne, e o zeiță.

— Uită-te cum radiezi, Anastasia.

O sărut și o mușc ușor de gât și de umăr, apoi îi dau drumul, lăsând-o să m-aștepte, iar ea deschide ochii când fac un pas în spate.

— Continuă, îi zic, întrebându-mă ce va face.

Ea șovăie preț de un moment, apoi se mângâie singură cu o mână, dar nu la fel de înflăcărat ca mine.

Ah, așa n-o să meargă niciodată.

Îmi scot repede cămașa lipicioasă, jeanșii și chiloții, eliberându-mi penisul erect.

— Preferi s-o fac eu în locul tău? o-ntreb, întâlnindu-i din nou privirea în oglindă.

— Ah, da, te rog, spune ea, cu un glas disperat și plin de dorință.

Îmi încolăcesc mâinile în jurul ei, îmi lipesc fruntea de spatele ei și penisul de minunatul ei fund. Îi iau din nou mâinile într-ale mele, ducându-le către clitoris, una câte una, apăsând-o, mângâind-o, excitând-o. Scâncește când o mușc ușor de ceafă. Picioarele încep să-i tremure. O-ntorc brusc cu fața la mine. O apuc de încheieturi cu o singură mână, imobilizându-i mâinile la spate, și o trag de coadă cu cealaltă, apropiindu-i buzele de gura mea. O sărut, savurându-i buzele, desfătându-mă cu gustul ei: suc de portocale și Ana, dulcea mea Ana. Are răsuflarea întretăiată, ca a mea.

— Când ți-a venit ciclul, Anastasia?

Vreau să ți-o trag fără prezervativ.

— Ieri, zice ea, gâfâind.

— Bine.

Fac un pas înapoi și-o răsucesc.

— Ține-te de chiuvetă, îi ordon.

O apuc de șolduri și o trag puțin în spate ca să se poată apleca. Îmi strecor mâna până la ața albastră și-i scot tamponul, pe care-l arunc în toaletă. Gâfâie șocată, presupun, dar îmi iau penisul în mână și-l bag repede înăuntrul ei.

Mi se aude respirația șuierată printre dinți.

La naiba. Ce bine e. Atât de bine. Piele pe piele.

Mă retrag un pic, apoi intru din nou în ea, încet, simțind fiecare centimetru din carnea ei prețioasă și lunecoasă. Ea geme și se lipește de mine.

O, da, Ana.

Se prinde și mai strâns de marmura chiuvetei, iar eu măresc ritmul și o apuc de șolduri, lovind din ce în ce mai tare. Punând stăpânire pe ea. Posedând-o.

Nu fi geloasă, Ana. Doar pe tine te vreau.

Pe tine.

Pe tine.

Degetele mele îi găsesc clitorisul, o mângâi și o stimulez, iar picioarele încep să-i tremure din nou.

— Așa, iubito, îi șoptesc, cu vocea răgușită, în timp ce intru și ies din ea într-un ritm dur, care să-i aducă aminte că-mi aparține.

Nu te certa cu mine. Nu mi te împotrivi.

Picioarele i se încordează în timp ce i-o trag și tot corpul începe să-i tremure. Scoate brusc un strigăt și ajunge la orgasm, iar eu o urmez îndeaproape.

— Ah, Ana, spun eu gâfâind și mă dezlănțui, dându-mi drumul înăuntrul ei, iar lumea din jur se estompează.

La naiba.

— Ah, iubito, oare o să mă satur vreodată de tine? îi șoptesc și mă îngrop în ea.

Mă las ușor la podea, luând-o și pe ea cu mine și îmbrățișând-o. Ea se așază cu capul pe umărul meu, încă gâfâind.

Doamne sfinte.

A mai fost vreodată atât de bine?

O sărut pe păr și ea se liniștește, cu ochii închiși, iar răsuflarea îi revine la normal cât timp o țin în brațe. Suntem amândoi transpirați și înfierbântați în baia umedă, dar nu mi-aș dori să mă aflu nicăieri altundeva.

Ana se mișcă puțin.

— Sângerez, spune.

— Nu mă deranjează.

Nu vreau să-i dau drumul de lângă mine.

— Am observat.

Are un ton neutru.

— Pe tine te deranjează?

N-ar trebui. E ceva natural. Am mai cunoscut o singură femeie care făcea nazuri când venea vorba să facem sex când era la ciclu, dar ei nu-i acceptam prostiile.

— Nu, deloc.

Ana mă privește cu ochii ei albaștri și limpezi.

— Bine. Hai să facem baie.

O eliberez, iar ea ridică din sprâncene pentru un moment când îmi vede pieptul. Fața ei înroșită devine un pic mai palidă și se uită în ochii mei, înnegurată.

— Ce s-a întâmplat? o întreb, alarmat de expresia ei.

— Cicatricile tale. Nu sunt de la vărsat-de-vânt.

— Nu, nu sunt.

Am un glas înghețat.

Nu vreau să vorbesc despre asta.

Mă ridic în picioare, o apuc de mână și-o trag și pe ea sus.

În ochii ei se citește teama.

În curând i se va face milă de mine.

— Nu te uita la mine așa, o avertizez și-i dau drumul la mână.

Nu vreau să-ți fie milă de mine, Ana. Nu face asta.

Își privește mâna și sper să-și dea seama că am pedepsit-o.

— Ea ți-a făcut asta?

Vocea de-abia i se aude.

Mă uit urât la ea, fără să spun nimic și încercând să-mi stăpânesc furia. Tăcerea mea o face să se uite la mine.

— Ea? mârâi eu. Adică doamna Robinson?

Ana pălește la azul tonului meu.

— Nu e o bestie, Anastasia. Sigur că nu ea. Nu pricep de ce simți nevoia s-o faci să pară un monstru.

Își lasă capul în jos ca să evite să mă privească-n ochi, trece repede pe lângă mine și intră în cadă, scufundându-se în spumă atât de adânc încât nu-i mai văd trupul. Se uită la mine, cu chipul spăsit și senin, spunând:

— Mă întreb cum ai fi fost dacă n-ai fi cunoscut-o. Dacă nu ți-ar fi făcut cunoștință cu, ăăă, stilul tău de viață.

La naiba. Ne-am întors la Elena.

Mă duc către cadă, intru în apă și mă așez departe de ea. Mă privește, așteptând un răspuns. Tăcerea își face loc între noi până când nu-mi mai aud decât pulsul bubuindu-mi în urechi.

La naiba.

Nu-și ia ochii de la mine.

Potoleşte-te, Ana!

Nu. Asta nu se va-ntâmpla.

Clatin din cap. *Imposibilă femeie.*

— Probabil c-aş fi luat-o pe urmele mamei mele naturale, dacă n-ar fi existat doamna Robinson.

Îşi dă o şuviţă umedă după ureche, fără să spună nimic.

Ce pot să spun despre Elena? Mă gândesc la relația noastră: Elena și cu mine. Acei ani învolburați. Misterul. Întâlnirile pe ascuns. Durerea. Plăcerea. Orgasmul... Ordinea și calmul pe care mi le-a adus în viață.

— M-a iubit într-un fel care mi s-a părut... acceptabil, spun eu, mai mult pentru mine.

— Acceptabil? zice Ana, neîncrezătoare.

— Da.

Aşteaptă.

Mai vrea informații.

La naiba.

— M-a abătut de pe panta autodistrugerii pe care o apucasem.

Am o voce gravă.

— E foarte greu să crești într-o familie perfectă când tu nu ești perfect.

Inspiră adânc.

La naiba. Urăsc să vorbesc despre asta.

— Încă te mai iubește?

Nu!

— Nu cred, nu în felul acela. Îți tot repet, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. E de domeniul trecutului. N-aş putea schimba trecutul nici dacă aş vrea, dar nu vreau. M-a salvat de mine însumi. N-am mai discutat asta cu nimeni niciodată. În afară de dr. Flynn, desigur. Și singurul motiv pentru care vorbesc cu tine acum este pentru că vreau să ai încredere în mine.

— Dar am încredere în tine, spune ea, însă vreau să te cunosc mai bine și de câte ori încerc să vorbesc cu tine, schimbi subiectul. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le aflu.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Anastasia. Ce anume vrei să știi? Ce anume trebuie să fac?

Ea își privește fix mâinile.

— Încerc doar să înțeleg; ești o enigmă pentru mine. Nu semeni cu nicio altă persoană pe care o cunosc. Mă bucur că-mi spui ce-mi doresc să știu.

Hotărâtă, își lipește trupul de al meu.

— Te rog să nu fi supărat pe mine, spune.

— Nu sunt supărat pe tine, Anastasia. Doar că nu sunt obișnuit cu genul ăsta de discuții... cu interogatoriul ăsta. Le am doar cu dr. Flynn și cu...

La naiba.

— Cu ea? Cu doamna Robinson? Cu ea vorbești, zice Ana, pe un ton calm.

— Da, vorbesc.

— Despre ce anume?

Mă-ntorc către ea atât de brusc, încât improșc podeaua cu apă.

— Inșiști, nu-i așa? Despre viață, despre univers — despre afaceri. Anastasia, doamna R. și cu mine suntem cunoștințe vechi. Putem discuta despre orice.

— Și despre mine? întreabă ea.

— Da.

— De ce vorbești despre mine? întreabă din nou, pe un ton amenințător.

— N-am mai întâlnit pe nimeni ca tine, Anastasia.

— Cum adică? Pe nimeni care n-a semnat contractul cu ochii-nchiși, fără să pună întrebări?

Clatin din cap. *Nu.*

— Am nevoie de sfaturi.

— Și te bazezi pe sfaturile de la doamna Pedo? se răstește ea.

— Anastasia — gata, aproape că strig eu. Sau te pun imediat pe genunchi. Nu mă interesează deloc nici sexual, nici sentimental. E o prietenă dragă și un bun partener de afaceri. Asta-i tot. Avem un trecut, o istorie comună, care mie mi-a fost de folos, deși i-a distrus căsnicia — dar partea asta a relației noastre s-a terminat.

Își îndreaptă umerii.

— Și părinții tăi n-au aflat niciodată?

— Nu, mârâi eu. Ți-am mai spus.

Mă privește cu prudență și cred că-și dă seama că m-a enervat la culme.

— Ai terminat? o întreb.

— Deocamdată.

Mulțumesc lui Dumnezeu. Nu mințea când zicea că are multe de spus. Dar nu discutăm deloc despre ce vreau eu să discutăm. Vreau să știu cum stau. Dacă înțelegerea noastră are vreo șansă.

Trăiește clipa, Grey.

— Bine — acum e rândul meu. Nu mi-ai răspuns la e-mail.

Își dă părul după ureche, apoi scutură din cap.

— Voiam să răspund. Dar apoi m-am trezit cu tine aici.

— Preferai să nu te trezești?

Îmi țin respirația.

— Nu. Mă bucur, zice ea.

— Bine. Și eu mă bucur — în ciuda interogatoriului tău. Deci, ți se pare OK să mă iei la întrebări și crezi că ai imunitate diplomatică pentru c-am zburat tot drumul ăsta ca să te văd, nu-i așa? Nu merge așa, domnișoară Steele. Vreau să știu ce simți.

Ridică din sprâncene.

— Ți-am spus. Mă bucur că ești aici. Mulțumesc că ai venit până aici.

Pare sinceră.

— Plăcerea-i de partea mea.

Mă aplec și-o sărut, iar ea se deschide ca o floare, oferindu-se și dorindu-și mai mult.

Mă retrag.

— Nu. Cred că vreau niște răspunsuri înainte să mai facem ceva. Oftează și își reia expresia precaută.

— Ce vrei să știi?

— Așa, ce crezi despre înțelegerea noastră viitoare, pentru început. Se strâmbă, de parcă răspunsul său ar fi de nerostit.

Ah, frate.

— Nu cred că pot face asta pentru o perioadă prea îndelungată.

Un weekend întreg să fiu cineva care nu sunt de fapt.

Se uită-n jos, oriunde, dar nu la mine.

Nu e un „nu“. În plus, cred că are dreptate.

O apuc de bărbie și-i ridic capul ca să-i văd ochii.

— Nu, nici eu nu cred că poți.

— Râzi de mine?

— Da, dar într-un fel pozitiv.

O sărut din nou.

— Nu ești deloc o supusă-model.

Rămâne cu gura deschisă. Oare se prefacă că e supărată? Apoi izbucnește în râs, un râs molipsitor, și-mi dau seama că nu s-a supărat.

— Poate că n-am avut un profesor bun.

Ai dreptate, domnișoară Steele.

Izbucnesc și eu în râs.

— Poate. Poate-ar trebui să fiu mai strict cu tine.

Îi privesc chipul.

— A fost rău când te-am bătut la fund prima oară?

— Nu, nu prea, spune ea, înroșindu-se puțin în obraji.

— Mai mult ideea în sine te-a deranjat? o întreb, insistând.

— Așa cred. Faptul c-am simțit plăcere când credeam că nu e cazul.

— Îmi amintesc că și eu am simțit același lucru. Mi-a luat o vreme să-nțeleg.

În sfârșit purtăm această discuție.

— Poți folosi oricând cuvântul de siguranță, Anastasia. Nu uita asta. Și, dacă urmezi regulile care-mi satisfac dorința de a te controla și de a ști în siguranță, atunci poate că vom găsi o cale.

— De ce trebuie să mă controlezi?

— Pentru că îmi satisface o nevoie care nu mi-a fost satisfăcută în anii copilăriei.

— Deci e un fel de terapie?

— Nu m-am gândit la așa ceva, dar da, cred că este.

Ea dă din cap.

— Dar uite care-i faza — o dată îmi spui „nu mă sfida“, iar apoi îmi zici că-ți place să fii provocat. Asta e o graniță foarte subțire.

— Știu. Dar se pare că te descurci de minune.

— Da, dar cu ce preț? Sunt legată de mâini și de picioare.

— Îmi place când ești legată de mâini și de picioare.

— Nu asta am vrut să spun!

Dă cu mâna prin apă, stropindu-mă.

— Tocmai m-ai stropit?

— Da, zice ea.

— Ah, domnișoară Steele.

O cuprind cu mâna de talie și o trag la mine-n poală, împrășcând din nou podeaua cu apă.

— Cred c-am discutat suficient deocamdată.

Îi iau capul în mâini și o sărut, iar limba mea îi desparte buzele, după care îi plonjează în gură, punând stăpânire pe ea. Ea își trece degetele prin părul meu, sărutându-mă și împletindu-și limba cu a mea. O trag deasupra mea.

Mă opresc ca să trag aer în piept. Are ochii întunecați și plini de dorință. Îi așez brațele la spate și i le țin cu o singură mână.

— Acum o să-ți-o trag, îi zic și o ridic deasupra penisului meu erect. Ești gata?

— Da, gâfâie ea, iar eu o cobor ușor, privindu-i expresia.

Ea geme și închide ochii, acoperindu-mi fața cu sânii.

Ah, Doamne, Dumnezeuule.

Îmi încordez șoldurile, ridicând-o, îngropându-mă și mai adânc în ea, și mă aplec astfel încât frunțile ni se ating.

E atât de bine.

— Te rog, dă-mi drumul la mâini, șoptește ea.

Deschid ochii și o văd cu gura deschisă, cum trage aer în plămâni.

— Nu mă atinge, o implor, prinzând-o de șolduri.

Se apucă de marginea căzii și începe să mă călărească ușor. În sus. Apoi în jos. Atât de încet. Deschide ochii, privindu-mă direct în față. Mă uit la ea. Cum mă călărește. Se înclină și mă sărută, iar limba ei îmi invadează gura. Închid ochii, savurând senzația.

Ah, da, Ana.

Mă trage de păr cu degetele și mă sărută, iar limba ei umedă se împletește, mișcându-se, cu a mea. O țin de șolduri și încep s-o ridic, mai sus și mai repede, dându-mi vag seama că apa dă pe dinafară.

Dar nu-mi pasă. O vreau. Așa.

Femeia asta frumoasă care geme atât de aproape de gura mea.

Sus. Jos. Sus. Jos. La nesfârșit.

Mi se oferă. Și mă posedă.

— Ah.

Are o voce plină de dorință.

— Așa, iubito, îi șoptesc, iar ea întetește ritmul, și apoi scoate un țipăt, ajungând la orgasm.

O iau în brațe și o țin strâns, după care mă dezlănțui și-mi dau drumul în ea.

— Ana, iubito! strig și știu că nu mai vreau să-i dau drumul niciodată.

Mă sărută pe ureche.

— A fost..., gâfâie ea.

— Da.

O țin în brațe și o trag în sus ca să-i cercetez chipul.

Pare somnoroasă și satisfăcută și-mi imaginez că și eu probabil arăt la fel.

— Mulțumesc, îi șoptesc.

Pare confuză.

— Că nu m-ai atins, o lămuiesc eu.

Trăsăturile i se îndulcesc și ridică o mână. Mă încordez. Dar ea scutură din cap și-mi trece un deget peste buze.

— Mi-ai spus că-i o limită dură. Înțeleg.

Apoi se apleacă și mă sărută. Sentimentul necunoscut mă cuprinde din nou, umplându-mi pieptul — nu știu cum să-l numesc, dar e periculos.

— Hai să mergem la culcare. Asta dacă nu vrei să te duci acasă.

Sunt speriat de sentimentele care mă-ncearcă.

— Nu. Nu trebuie să plec.

— Foarte bine. Rămâi.

O ridic și ies din baie ca să aduc prosoape pentru amândoi, încercând să-mi alung senzația de neliniște.

O înfășor într-un prosop, îmi leg altul în jurul taliei și las unul pe podea într-o încercare zadarnică de-a șterge apa împrăștiată pe podea. Ana se îndreaptă către chiuvetă.

În fine. A fost o seară interesantă.

Și avea dreptate. Mi-a prins bine să vorbim, deși nu sunt convins c-am ajuns la vreo concluzie.

Când trec din baie în dormitor, observ că se spală pe dinți cu perișta mea. Mă face să zâmbesc. Îmi iau telefonul și mă uit dacă apelul ratat era de la Taylor.

Îi scriu un mesaj.

E totul în regulă?

O să plec înspre aerodrom la 6 a.m.

El răspunde imediat.

De-asta vă sunam.

Vremea pare frumoasă.

Ne vedem acolo.

Noapte bună, domnule.

O duc pe domnișoara Steele cu planorul! Sunt încântat și zâmbesc larg, când ea apare din baie, înfășurată în prosop.

— Îmi trebuie geanta, spune, părând rușinată.

— Cred c-ai lăsat-o în living.

Pleacă valvârtej, iar eu mă spăl pe dinți, cu gândul că periuța ei tocmai a fost la ea în gură.

În dormitor îmi dau jos prosopul, ridic cearșafurile și mă-ntind, așteptând-o pe Ana. A dispărut din nou în baie și-a-nchis și ușa.

Revine câteva minute mai târziu. Își scoate prosopul și se-ntinde lângă mine, în pielea goală și cu un zâmbet timid pe buze. Stăm în pat unul cu fața la celălalt, cu pernele în brațe.

— Vrei să te culci? o întreb.

Știu că trebuie să ne trezim devreme și e deja aproape unsprezece.

— Nu. Nu sunt obosită, spune ea, cu ochi strălucitori.

— Ce mai vrei să facem?

Niște sex?

— Să vorbim.

Iar să vorbim. O, Doamne. Zâmbesc, resemnat.

— Despre ce anume?

— Despre diverse lucruri.

— Cum ar fi?

— Despre tine.

— Despre mine?

— Care-i filmul tău preferat?

Îmi plac întrebările ei fulger.

— Azi este *Pianul*.

Ea îmi surâde.

— Desigur. Ce prostuță sunt. Un rol trist și incitant, pe care l-ai putea juca fără mare efort. Atâtea realizări, domnule Grey.

— Și cea mai mare ești chiar tu, domnișoară Steele.

Zâmbește și mai larg.

— Deci eu sunt numărul șaptesprezece.

— Șaptespezece?

— Numărul femeilor cu care, ăă... ai făcut sex.

Ah, la naiba.

— Nu chiar.

Zâmbetul îi dispare.

— Ai spus cincisprezece.

— Vorbeam despre numărul femeilor care-au trecut prin camera mea de joacă. Credeam că la asta te referi. Nu m-ai întrebat cu câte femei am făcut sex.

— Ah.

Face ochii mari.

— Fără perversiuni? întreabă.

— Nu. Tu ești prima mea cucerire fără perversiuni.

Și, dintr-un motiv care-mi scapă, mă simt incredibil de încântat de mine.

— Nu pot să-ți zic o cifră exactă. N-am făcut creștături pe tăblia patului sau ceva de genul ăsta.

— Dar sunt de ordinul zecilor, sutelor... miilor?

— Al zecilor. Sunt de ordinul zecilor, pentru numele lui Dumnezeu.

Mimez indignarea.

— Toate supuse?

— Da.

— Nu mai rânji la mine, zice ea disprețuitoare, încercând să-și înăbușe râsul.

— Nu pot. Ești amuzantă.

Și cum ne zâmbim noi așa, mă ia un pic amețea.

— La modul ciudat sau la modul caraghios?

— Un pic din amândouă, cred.

— Asta chiar e obrăznicie, venind de la tine, zice ea.

O sărut pe nas înainte s-o iau prin surprindere.

— Asta o să te șocheze, Anastasia. Ești pregătită?

Are ochii larg deschiși și nerăbdători, plini de încântare.

Spune-i.

— Toate erau supuse în curs de formare, când eu le eram profesor. Acum sunt locuri în Seattle unde te poți duce să înveți. Să înveți să faci ce fac eu.

— Ah, zice ea.

— Da, am plătit pentru sex, Anastasia.

— Nu e ceva cu care să te mândrești, mă ceartă ea. Și ai dreptate, chiar sunt șocată. Pe când eu nu te pot șoca.

— Mi-ai purtat chiloții.

— Asta ți s-a părut șocant?

— Da. N-ai purtat chiloți când ai mers să-mi cunoști părinții.

Zâmbește iarăși.

— Asta te-a șocat?

— Da.

— Se pare că nu sunt capabilă să te șochez decât când vine vorba de chiloți.

— Mi-ai spus că ești virgină. Ăsta e cel mai mare șoc pe care l-am avut vreodată.

— Da, fața ta semăna cu un moment Kodak.

Chicotește și chipul i se luminează.

— M-ai lăsat să folosesc o cravașă de călărie.

Rânjesc ca pisica de Cheshire. Când am mai stat eu gol-goluț întins lângă o femeie doar ca să vorbim?

— Și asta te-a șocat?

— Da.

— Ce să zic, s-ar putea să te mai las.

— Ah, asta și sper, domnișoară Steele. Weekendul aceasta?

— Bine, spune ea.

— Bine?

— Da. O să intru din nou în Camera Roșie a Durerii.

— Faptul că-mi rostești numele.

— Asta te șochează?

— Mă șochează faptul că-mi place.

— Christian, șoptește și numele meu rostit de ea îmi transmite căldură în tot trupul.

Ana.

— Vreau să fac ceva mâine.

— Ce anume?

— O surpriză. Pentru tine.

Cască.

Destul. E obosită.

— Te plictisesc cumva, domnișoară Steele?

— Niciodată, recunoaște ea.

Mă aplec și-o sărut rapid.

— Culcă-te, îi ordon și sting lumina de pe noptieră.

Și peste câteva clipe îi aud respirația liniștită; a adormit buștean.

O învelesc cu un cearșaf, mă răsucesc cu fața-n sus și mă uit la ventilatorul care se rotește-n tavan.

În definitiv, să vorbești nu-i așa de rău.

Ziua de azi a mers bine, în cele din urmă.

Mulțumesc, Elena . . .

Și, cu un zâmbet satisfăcut, închid ochii.

**Joi,
2 iunie 2011**

— Nu. Nu mă părăsi.

Șoaptele îmi invadează somnul, făcându-mă să mă scutur și să mă trezesc.

Ce-a fost asta?

Mă uit în jurul meu. Unde mama dracului sunt?

Ah, da, la Savannah.

— Nu. Te rog. Nu mă părăsi.

Poftim? E Ana.

— Nu plec nicăieri, mormăi eu, confuz.

Mă răsucesc și mă sprijin într-un cot. S-a cuibărit toată lângă mine și pare că doarme.

— N-am să te părăsesc, bâiguie ea.

Mă cuprind fiorii.

— Mă bucur s-aud asta.

Oftează.

— Ana? șoptesc eu.

Dar ea nu răspunde. Are ochii închiși. Doarme profund. Cred că visează... oare ce visează?

— Christian, zice ea.

— Da, răspund eu mecanic.

Dar nu mai spune nimic; cu siguranță doarme, dar n-am mai auzit-o niciodată să vorbească în somn.

Mă uit fascinat la ea. Are chipul luminat de becul din living. Fruntea i se încrețește pentru o clipă, ca și cum un gând neplăcut i-ar da târcoale, apoi se netezește la loc. Respiră cu buzele întredeschise și este atât de frumoasă, în somn, cu chipul ei blând.

Și nu vrea să plec, și nici n-are de gând să mă părăsească. Candoarea gândurilor ei trece prin mine ca un vânt de vară, lăsând în urma sa căldură și speranță.

N-are de gând să mă părăsească.

Iată, ai primit răspunsul, Grey.

Zâmbesc către ea. Pare că s-a potolit și s-a oprit din vorbit.

Mă uit la ceas. E 4:57.

Oricum e timpul să ne trezim și sunt binedispus. Mă duc să zbor cu planorul. *Cu Ana.* Îmi place la nebunie planorismul. O sărut scurt pe tâmplă, mă ridic din pat și mă duc în salonul apartamentului, unde comand micul dejun și verific starea vremii.

O altă zi toridă cu umiditatea ridicată. N-o să plouă.

Fac repede duș, apoi iau hainele Anei din baie și le așez pe un scaun de lângă pat. În timp ce-i aduc lenjeria îmi amintesc cum s-a-ntors împotriva mea planul meu diabolic în care voiam să-i confisc chiloții.

Ah, domnișoară Steele.

Și după prima noastră noapte împreună...

Ah, apropo, am chiloții tăi pe mine, spune ea, triumfătoare și se trage de elasticul lenjeriei pe care văd scrise cuvintele „Polo“ și „Ralph“.

Clatin din cap și scot din dulap o pereche de boxeri, pe care i-i pun pe scaun. Îmi place mult când îmi poartă hainele.

Ea mormăie ceva din nou și mi se pare că a zis „cușcă“, dar nu sunt foarte sigur.

Despre ce naiba vorbește acolo?

Nu se mai foiește, dar cât timp mă-mbrac, ea doarme în continuare ca un înger. În timp ce-mi pun tricoul bate cineva la ușă. A sosit micul dejun: pateuri, o cafea pentru mine și ceai Twinings English Breakfast pentru Ana. Din fericire, la acest hotel se găsește marca ei preferată.

E momentul s-o trezesc pe domnișoara Steele.

— Căpșune, băiguie, iar eu mă așez lângă ea pe pat.

Ce-i cu fructele-astea?

— Anastasia, o strig eu ușor.

— Vreau mai mult.

Știu că vrei, și eu vreau.

— Haide, iubito, îi spun eu, încercând s-o trezesc.

Ea scâncește.

— Nu. Vreau să te ating.

La naiba.

— Trezește-te.

Mă aplec și o trag ușor cu dinții de lobul urechii.

— Nu.

Strânge tare din ochi.

— Trezește-te, iubito.

— O, nu, protestează ea.

— E timpul să te trezești, iubito. O să aprind lumina.

Mă întind și aprind veioza de pe noptieră, care-o scaldă pe Ana într-o lumină palidă.

Se strâmbă.

— Nu, scâncește ea.

Împotrivirea ei e amuzantă și atât de diferită. În oricare dintre fostele mele relații o supusă somnoroasă ar fi fost pedepsită.

Îi sărut urechea și șoptesc:

— Vreau să vânez zorile alături de tine.

O sărut pe obraz, fiecare pleoapă pe rând, îi sărut vârful nasului și buzele.

Flutură din gene și deschide ochii.

— Bună dimineața, frumusețe.

Și îi închide la loc. Bombăne, iar eu zâmbesc.

— Nu ești deloc o persoană matinală.

Deschide un ochi, studiindu-mă confuză.

— Credeam că vrei să facem sex, spune ea, ușurată.

Îmi rețin un hohot de râs.

— Anastasia, întotdeauna vreau să fac sex cu tine. E o încântare să aflu că și tu vrei același lucru.

— Sigur că vreau și eu, doar că nu așa târziu.

Își ia perna în brațe.

— Nu-i târziu, e devreme. Haide — trezește-te. Plecăm. Sexul mai trebuie să aștepte.

— Visam atât de frumos.

Oftează, privindu-mă fix.

— Despre ce visai?

— Despre tine.

Chipul i se luminează.

— Ce făceam de data asta?

— Încercai să mă hrănești cu căpșune, spune ea, cu o voce subțire. Așa se explică fâstâceala ei.

— Dr. Flynn s-ar distra extraordinar cu așa ceva. Sus — îmbracă-te. Nu te mai obosi să faci duș, facem mai târziu.

Protestează, dar se ridică, fără să vadă că cearșaful i-a alunecat în jos pe trup și că a dezgolit-o. Mi se întărește. Cu părul ciufulit și revărsat pe umeri și pe sânii goi, arată superb. Încerc să-mi ignor erecția și mă ridic ca să-i fac loc.

— Cât e ceasul? întreabă ea, cu o voce adormită.

— Cinci și jumătate dimineața.

— Mi se pare că-i trei.

— N-aveam prea mult timp. Te-am lăsat să dormi cât s-a putut. Haide.

Îmi vine s-o trag jos din pat și s-o-mbrac chiar eu. De-abia aștept s-o urc în planor.

— Nu pot să fac un duș?

— Dacă faci duș, o să vreau să fac și eu cu tine și amândoi știm ce se va-ntâmpla atunci — va trece ziua pe lângă noi. Haide.

Se uită la mine, îngăduitoare.

— Unde mergem?

— E o surpriză. Ți-am zis.

Ea clatină din cap și surâde, foarte amuzată.

— Bine.

Coboară din pat, fără să-și dea seama că e goală, și-și observă hainele aflate pe scaun. Mă bucur că nu e timidă ca de obicei; poate pentru că e somnoroasă. Își pune boxerii mei și îmi zâmbește larg.

— Te las să te pregătești, acum că te-ai trezit.

O las să se îmbrace și mă întorc în salon, așezându-mă la măsută și turnându-mi niște cafea.

Vine și ea câteva minute mai târziu.

— Mănâncă, îi zic, făcându-i semn să se așeze.

Ea se uită urât la mine, dar pare absentă.

— Anastasia, îi zic, întrerupându-i visarea.

Flutură din gene de parc-ar fi fost plecată undeva și acum s-ar fi întors.

— O să beau niște ceai. Pot să iau un croasant la mine? întreabă ea, veselă.

N-are de gând să mănânce.

— Nu mă supăra, Anastasia.

— O să mănânc mai târziu, când mi se face foame. Pe la șapte și jumătate, bine?

— Bine.

N-o pot forța.

E atât de sfidătoare și căpoasă.

— Am chef să-mi dau ochii peste cap, zice ea.

Ah, Ana, arată-mi ce poți.

— Te rog, luminează-mi ziua.

Se uită-n sus, către aspersorul de incendiu de pe tavan.

— Cred că o bătaie la fund m-ar trezi, spune ea, de parcă s-ar gândi serios la asta.

Ea se gândește la asta? Nu merge așa, Anastasia!

— Pe de altă parte, nu vreau să fii prea înfierbântat; clima de-aici e și-așa fierbinte.

Îmi zâmbește dulce.

— Ca de obicei, mă provoci, domnișoară Steele, zic eu, amuzat. Bea-ți ceaiul.

Se așază și ia câteva guri de ceai.

— Bea-l pe tot. Trebuie să mergem.

De-abia aștept să plecăm — e un drum destul de lung.

— Unde mergem?

— O să vezi.

Nu mai rânji, Grey.

Se încruntă, nemulțumită. Domnișoara Steele e curioasă, ca de obicei. Dar nu are pe ea decât bluza și jeanșii; în aer o să i se facă frig.

— Termină-ți ceaiul, îi ordon și mă ridic de la masă.

În dormitor, răscolesc prin dulap și scot de acolo un hanorac. Cred că-i ajunge. Îl sun pe valet și-l rog să aducă mașina în față.

— Sunt gata, zice ea când revin în salon.

— O să-ți trebuiască asta.

Îi arunc hanoracul, iar ea se uită la mine uimită.

— Ai încredere-n mine.

O sărut ușor pe buze. O iau de mână și deschid ușa apartamentului, îndreptându-ne către lift. Un angajat de-al hotelului e acolo — Brian, dacă e să ne luăm după ecuson —, așteptând și el liftul.

— Bună dimineața, spune el, salutându-ne vesel în timp ce se deschid ușile.

Mă uit către Ana și-i zâmbesc cu subînțeles în timp ce intrăm în lift.

Fără prostioare în lift în dimineața aceasta.

Își ascunde zâmbetul și-și lasă privirea-n podea, înroșindu-se în obraji. Știe exact ce-mi trece prin cap. Brian ne urează o zi bună când coborâm.

Afară, valetul mă așteaptă lângă Mustang. Ana ridică din sprânceană, impresionată de modelul GT500. Da, va fi o călătorie distractivă, chiar dacă e doar un Mustang.

— Știi, câteodată e minunat să fii în pielea mea, o necăjesc eu și fac o reverență politicoasă, deschizându-i portiera.

— Unde mergem?

— O să vezi.

Trec la volan și pornesc. La semafor tastez repede adresa aerodromului pe GPS. Ne scoate din Savannah înspre I-95. Dau drumul iPod-ului și în mașină se aude o melodie sublimă.

— Ce-i asta? întrebă Ana.

— E din *La Traviata*. O operă de Verdi.

— *La Traviata*? Am auzit de ea. Nu mai știu unde. Ce înseamnă?

Îi arunc o privire de cunoscător.

— Păi, cuvânt cu cuvânt, înseamnă „femeia care-a luat-o pe o cale greșită“. E bazată pe cartea *Dama cu camelii* de Alexandre Dumas.

— Ah. Am citit-o.

— Mă gândeam eu.

— Curtezana condamnată, își amintește ea, cu o voce melancolică. Hmm, e o poveste deprimantă, spune ea.

— Prea deprimantă?

Nu ne putem permite așa ceva, domnișoară Steele, mai ales când sunt atât de binedispus.

— Vrei tu să alegi muzica? Uite ce am pe iPod.

Ating ecranul de navigare și apare lista melodiilor.

— Alege tu, o poftesc, întrebându-mă dacă îi place ceva din ce am eu.

Studiază lista cu atenție și caută prin ea, concentrându-se. Apasă pe un cântec și viorile armonioase ale lui Verdi sunt înlocuite cu un ritm bubuitoare și cu vocea lui Britney Spears.

— „Toxic“, nu? întreb eu, încercând să glumesc.

Încearcă să-mi spună ceva?

Se referă la mine?

— Nu știu ce vrei să spui, spune ea cu nevinovăție.

Crede că sunt periculos?

Domnișoara Steele vrea să se joace.

Așa să fie.

Dau muzica un pic mai încet. E cam devreme și pentru acest remix, și pentru scena de care-mi amintește.

— Domnule, supusa cere respectuos iPod-ul stăpânului.

Îmi ridic privirea de pe tabelul pe care-l citesc și mă uit la ea, cum îngenunchează lângă mine, cu ochii în podea.

A fost excepțională weekendul acesta. Cum pot s-o refuz?

— Sigur, Leila, ia-l. Cred că e la-ncărcat.

— Mulțumesc, stăpâne, zice ea și se ridică, grațioasă ca de obicei, fără să mă privească.

Fată ascultătoare.

Și, purtând numai pantofii roșii cu tocuri cui, se duce către iPod și-și culege recompensa.

— N-am pus eu acel cântec pe iPod, îi spun degajat și apăs accelerația până la podea, lipindu-ne pe amândoi de spătarele scaunelor, dar tot aud pufnetul scurt și exasperat al Anei care acoperă mugetul motorului.

În timp ce Britney își continuă recitalul senzual, Ana bate ritmul cu degetele pe picior, uitându-se pe geam și nereușind să-și ascundă neliniștea. Mustangul înghite kilometru după kilometru; traficul e lejer și primele lumini ale zorilor se țin după noi pe I-95.

Ana oftează când începe Damien Rice.

Explică-i, Grey.

Și nu știu dacă e de vină buna mea dispoziție, discuția de aseară sau faptul că în curând voi zbura cu aeroplanul — dar vreau să-i spun cine-a pus melodia pe iPod.

— Leila a pus-o.

— Leila?

— O fostă, ea a pus cântecul pe iPod.

— Una dintre cele cincisprezece?

Își concentrează întreaga atenție asupra mea, dornică de informații.

— Da.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— S-a terminat.

— De ce?

— Voia mai mult.

— Și tu nu?

Mă uit la ea și dau din cap.

— Eu n-am vrut niciodată mai mult, până te-am întâlnit pe tine.

Îmi zâmbesc cu sfială.

Da, Ana. Nu ești singura care-și dorește mai mult.

— Cu celelalte paisprezece ce s-a întâmplat? întreabă ea.

— Vrei o listă? Divorțate, decapitate, decedate?

— Nu ești Henric al VIII-lea, mă ceartă ea.

— Bine. Am avut relații pe termen lung cu patru femei, în afară de Elena.

— Elena?

— Doamna Robinson, pentru tine.

Se oprește o clipă și îmi dau seama că mă fixează cu privirea. Nu-mi iau ochii de la drum.

— Și ce s-a-ntâmplat cu cele patru? întreabă ea.

— Atât de indiscretă, atât de curioasă, domnișoară Steele, o tachinez eu.

— Ah, vorbește domnul Când Trebuie Să-ți Vină Ciclul?

— Anastasia, un bărbat trebuie să cunoască aceste amănunte.

— Trebuie?

— Eu, unul, da.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să te las gravidă.

— Nici eu. Cel puțin în următorii câțiva ani, zice ea un pic tristă.

Desigur, asta se va-ntâmpla cu altcineva... acest gând mă tulbură... E a mea.

— Deci ce s-a întâmplat cu cele patru? insistă ea.

— Una dintre ele a cunoscut pe altcineva. Celelalte și-au dorit mai mult. Eu n-aveam chef să ofer mai mult atunci.

De ce am deschis subiectul?

— Și celelalte?

— Pur și simplu n-a mers.

Ea clatină din cap și privește pe geam, în vreme ce Aaron Neville cântă „Tell It Like It Is“.

— Unde mergem? întreabă din nou.

Deja suntem aproape.

— La un aerodrom.

— Nu ne-ntoarcem la Seattle, nu-i așa?

Pare panicată.

— Nu, Anastasia.

Mă pufnește râsul la reacția ei.

— Mergem să-ți arăt cel de-al doilea hobby favorit al meu.

— Cel de-al doilea?

— Da. Pe primul ți l-am spus de dimineață.

E stupefiată.

— Să-mi fac poftelile cu tine, domnișoară Steele. Asta e pe primul loc în topul preferințelor mele. În orice fel.

Privește în jos, pregătindu-și răspunsul.

— Păi, asta face parte și din topul preferințelor mele perverse în materie de distracție, zice ea.

— Mă bucur să aflu asta.

— Deci, aerodrom?

Îi zâmbesc.

— Te duc cu planorul. Mergem să vânăm zorile, Anastasia.

Fac stânga către aerodrom și mă îndrept către hangarul Asociației de Planorism Brunswick, unde opresc motorul.

— Ești gata? întreb.

— Tu pilotezi?

— Da.

E încântată și nerăbdătoare.

— Da, te rog!

Îmi place la nebunie cât e de curajoasă și de fericită de această nouă experiență. Mă înclin și-o sărut repede.

— O altă premieră, domnișoară Steele.

Afară e răcoare, dar nu e frig, iar cerul e mai limpede acum, sidefiu și strălucitor la orizont. Ocolesc mașina și-i deschid Anei portiera. O iau de mână și ne îndreptăm către hangar.

Taylor ne așteaptă acolo alături de tânăr cu barbă, îmbrăcat în pantaloni scurți și încălțat cu sandale.

— Domnule Grey, acesta este pilotul care te va remorca, domnul Mark Benson, spune Taylor.

Îi dau drumul Anei ca să-i strâng mâna lui Benson, care are o sclipire jucăușă în ochi.

— Aveți o dimineată minunată în fața dumneavoastră, domnule Grey, zice Benson. Aveți vânt din nord-est, la o viteză de zece noduri, ceea ce înseamnă că toți curenții de-a lungul țărmului vă vor ține sus o vreme destul de lungă.

Benson e englez și-mi strânge mâna cu putere.

— Sună grozav, răspund eu și privesc către Ana, care vorbește ceva în secret cu Taylor. Anastasia. Haide.

— Ne vedem mai târziu, îi spune ea lui Taylor.

Ignorând faptul că se poartă prea familiar cu personalul meu, i-o prezint lui Benson.

— Domnule Benson, ea e iubita mea, Anastasia Steele.

— Mă bucur de cunoștință, spune ea, iar Benson îi strânge mâna și-i zâmbește fermecător.

— Și eu, zice el. Vă rog frumos să mă urmați.

— Luați-o înainte.

O iau pe Ana de mână și rămânem în spatele lui Benson.

— Am un Blaník L23 pregătit să decoleze. E un avion vechi. Dar se descurcă bine.

— Minunat. Eu am învățat să zbor pe un Blaník. Un L13, îi spun lui Benson.

— N-ai cum să dai greș cu un Blaník. Sunt un mare fan.

Face un gest de apreciere.

— Deși prefer L23-ul pentru acrobații.

Îl aprob dând din cap.

— O să vă trectez cu un Piper Pawnee, continuă el. O să vă duc sus, până la 1 000 de metri altitudine, apoi vă dau drumul. O să aveți destul timp de zburat.

— Așa sper și eu. Plafonul de nori arată promițător.

— E puțin prea devreme ca să se mai ridice. Dar nu se știe niciodată. Dave, tovarășul meu, va monitoriza zborul. Acum e la budă.

— Bine.

Cred că „budă” înseamnă toaletă.

— Zbori de multă vreme?

— De când eram în Forțele Aeriene Regale. De vreo cinci ani pilotez avioane ușoare. Suntem pe frecvența obișnuită de trafic aerian, 122,3, ca să știi.

— Am înțeles.

L23-ul pare a fi în stare bună și memorez codul de înregistrare la Autoritatea Aviatică Federală: Noiembrie. Papa. Trei. Alfa.

— Mai întâi trebuie să-ți legăm parașuta.

Benson se întinde în carlingă și scoate de acolo o parașută pentru Ana.

— Mă ocup eu, zic, luând legătura din brațele lui Benson înainte să apuce să pună mâinile pe Ana.

— Aduc niște balast, spune Benson cu un zâmbet voios și se îndreaptă către avion.

— Îți place să mă legi cu diverse chestii, zice Ana ridicând dintr-o sprânceană.

— Nici n-ai idee, domnișoară Steele. Uite, treci printre chingi.

Desfac centurile de siguranță pentru picioare. Se apleacă și se sprijină cu mâna de umărul meu. Mă încordez imediat, așteptându-mă ca întinericul să se trezească la viață și să mă sufoce, dar nu se-nâmplă așa. E bizar. Habar n-am cum voi reacționa când vine vorba de atingerile ei. Îmi dă drumul după ce-i fixeze legăturile în jurul coapselor, iar eu îi trec curelele peste umeri și asigur parașuta.

Frate, ce bine arată în hamuri.

În treacăt mă întreb cum ar arăta cu membrele depărtate și agațată de cârligele din camera mea de joacă, cu gura și cu sexul la dispoziția mea. Dar din păcate a stabilit că suspendarea face parte dintre limitele dure.

— Gata, ești în ordine, mormăi eu, încercând să-mi șterg din minte această imagine. Mai ai la tine elasticul de ieri?

— Vrei să-mi strâng părul? întreabă ea.

— Da.

Face cum îi spun. Și asta-i ceva nou.

— Urcă-te.

Îi dau mâna mea să se sprijine, iar ea începe să se cațare în locul din spate.

— Nu, în față. În spate stă pilotul.

— Dar n-o să vezi nimic.

— O să văd cât trebuie.

Sper s-o văd pe ea cum se distrează.

Se urcă, iar eu mă întind peste ea în carlingă ca să-i prind centura de siguranță, blocând hamurile și strângând bretelele.

— Hmm, de două ori în aceeași dimineață. Sunt un om norocos, soptesc eu și o sărut.

Ea-mi zâmbește și simt cât e de nerăbdătoare.

— Nu va dura mult — douăzeci, treizeci de minute cel mult. Curenții nu sunt grozavi în dimineața asta, dar acolo sus este uluitor la ora asta. Sper că n-ai emoții.

— Sunt încântată, spune ea, încă zâmbind.

— Foarte bine.

O mângâi pe obraz cu arătătorul, apoi îmi pun parașuta și urc pe locul pilotului.

Benson se întoarce aducând balast pentru Ana și-i verifică centurile.

— Da, ești în siguranță. E prima dată? o întreabă.

— Da.

— O să-ți placă la nebunie.

— Mulțumesc, domnule Benson, zice Ana.

— Spune-mi Mark, răspunde el și *nenorocitul îi face cu ochiul*. Totul în regulă? mă-ntreabă.

— Da. Să mergem, spun eu, nerăbdător să mă ridic în aer și să-l văd îndepărtându-se de iubita mea.

Benson dă din cap, închide cupola și se duce către Piper. La dreapta observ c-a apărut și Dave, copilotul lui Benson. Care se sprijină pe vârful aripii. Testez repede echipamentul: pedalele (aud cârma mișcându-se sub mine); manșa — lateral (mă uit repede la aripi și văd că eleroanele se mișcă); și manșa — față-spate (aud reacția elevatorului).

Grozav. Suntem gata.

Benson urcă în Piper și aproape instantaneu monomotorul pornește, zgomotos și răgușit în liniștea dimineții. Câteva clipe mai târziu avionul rulează înainte, întinzând frânghia, și pornim. Echilibrez eleroanele și cârma în vreme ce Piper prinde viteză, apoi las în spate manșa și ne ridicăm în aer înaintea lui Benson.

— Începem, iubito, îi strig Anei în timp ce ne înălțăm.

— Turnul de control Brunswick, Delta Victor, curs 2-7-0.

În stație se aude Benson. Nu-l bag în seamă și urcăm din ce în ce mai sus. L23-ul rezistă bine și mă uit la Ana; capul i se mișcă dintr-o parte-n alta, în încercarea ei de-a cuprinde tot peisajul. Aș vrea s-o văd cum zâmbește.

Ne îndreptăm către vest, cu soarele de-abia răsărit în spatele nostru, și observ cum traversăm autostrada I-95. Îmi place liniștea de aici de sus, departe de toți și de toate, doar eu și planorul care

continuă să se înalțe... și când mă gândesc că n-am mai împărtășit această experiență cu nimeni, niciodată. Lumina e minunată, așa cum speram să fie... pentru Ana și pentru mine.

Verific altimetru și constat că ne-apropiem de 1 000 de metri altitudine, la o viteză de 105 noduri pe oră. Vocea lui Benson se aude întrerupt din stație, informându-ne că suntem la 1 000 de metri și că ne putem desprinde.

— Afirmativ. Ne desprindem, îi răspund și trag mânerul de desprindere.

Piper dispare, iar eu fac un tonou, prinzând vântul și luând-o către sud-vest. Ana râde cât poate de tare. Încurajat de reacția ei, continui spirala, sperând că voi găsi niște curenți lângă coastă sau sub norii rozalii — norii cumulus subțiri pot însemna urcare, chiar dacă este atât de devreme.

Însuflețit de o combinație îmbătătoare de nebunie și bucurie, strig către Ana:

— Ține-te bine!

Și încep un nou tonou. Ea țipă, ridicând mâinile și sprijinindu-se de cupolă. Când pun din nou nava pe linia de plutire, ea izbucnește în râs. Este cea mai plăcută reacție pe care o putea avea și care mă face și pe mine să râd.

— Mă bucur că n-am mâncat nimic la micul dejun! strigă.

— Da, de fapt e mai bine că n-ai mâncat, pentru că am de gând s-o mai fac o dată.

De data asta se ține de centurile de siguranță și se uită direct în jos, la pământ, de parcă ar fi suspendată deasupra lui. Chicotește, iar râsul ei se contopește cu șuieratul vântului.

— E frumos, nu-i așa? strig.

— Da.

Știu că nu mai avem mult timp la dispoziție, pentru că nu mai sunt curenți — dar nu-mi pasă. Ana se distrează... și la fel și eu.

— Vezi manșa din fața ta? Apuc-o.

Încearcă să-și întoarcă privirea spre mine, dar e prinsă prea strâns.

— Haide, Anastasia. Apuc-o, o îndemn eu.

Manşa mi se mişcă în mâini şi-mi dau seama că Anastasia a apucat-o pe cea din faţa ei.

— Ține-o tare. Şi stabil. Vezi cadrul de la mijloc de pe bord? Ține acul fix pe centru.

Continuăm să zburăm în linie dreaptă, atâta vreme cât indicatorul stă perpendicular pe cupolă.

— Fată ascultătoare.

Ana a mea. Niciodată nu se dă înapoi de la nicio provocare. Şi, dintr-un motiv bizar, mă simt extrem de mândru de ea.

— Sunt uimită că m-ai lăsat să pilotez, strigă ea.

— Vei fi şi uimită dac-ai afla ce sunt dispus să te laşi să faci, domnişoară Steele. Lasă-mă pe mine acum.

Revin la comandă şi întorc planorul în direcţia aerodromului, pentru că începem să pierdem altitudine. Cred că pot ateriza acolo. Îl apelez pe Benson prin staţie ca să-l informez pe el şi pe cine mai aude că vom ateriza, apoi mai execut o spirală ca să ne apropiem şi mai mult de pământ.

— Ține-te bine, iubito. Poate fi o manevră dificilă.

Cobor şi mai mult şi aduc L23-ul paralel cu pista, apropiindu-ne de iarbă. Aterizăm dur, iar eu reuşesc să menţin ambele aripi în sus până când ne oprim cu scârţâit de roţi aproape de capătul pistei. Deschid cupola, îmi desfac centurile de siguranţă şi mă dau jos.

Îmi scot paraşuta şi zâmbesc către domnişoara Steele, care este toată roşie în obraji.

— Cum a fost? o întreb, aplecându-mă s-o eliberez din scaun şi din paraşută.

— A fost extraordinar. Mulţumesc, zice ea, cu ochii strălucindu-i de bucurie.

— Asta a-nsemnat mai mult?

Mă rog să nu-mi simtă disperarea din voce.

— Foarte mult.

Îmi zâmbeşte, iar eu simt cum mă umflu în pene de mândrie.

— Haide.

Îi întind mâna și-o ajut să iasă din carlingă. Când sare o prind în brațe, trăgând-o lângă pieptul meu. Plin de adrenalină, trupul meu reacționează imediat la moliciunea ei. Într-o fracțiune de secundă o prind de păr și-i las capul pe spate ca s-o sărut. Mâna mea se joacă pe mijlocul ei, lipind-o de penisul meu erect, iar gura mea se împletește cu buzele ei, într-un sărut lung, lent, posesiv.

O doresc.

Aici.

Acum.

Pe iarbă.

Ea-mi răspunde pe măsură, încurcându-și degetele în părul meu, trăgându-mă de el, cerând să primească mai mult, deschizându-se în fața mea ca o floare dimineața.

Mă desprind din sărut, căutând să respir și să raționez.

Nu în mijlocul câmpului!

Benson și Taylor sunt prin preajmă.

Ochii ei strălucesc, implorându-mă.

Nu te uita așa la mine, Ana.

— Micul dejun, șoptesc, înainte de-a face ceva regretabil.

Mă răsucesc, o iau de mână și ne-ntoarcem către mașină.

— Și planorul? întreabă ea, încercând să țină pasul cu mine.

— Cineva o să aibă grijă de el.

Pentru asta-l plătesc pe Taylor.

— Să mâncăm acum. Vino.

Merge lângă mine, strălucind de fericire; nu știu dacă am văzut-o vreodată atât de binedispusă. Voioșia ei e molipsitoare și nici eu nu-mi amintesc ultima oară când m-am simțit atât de vesel. Am un zâmbet imens pe buze în momentul în care îi deschid portiera.

Kings of Leon urlă din boxe, iar noi ieșim de pe aerodrom și intrăm pe I-95.

Pe autostradă, telefonul Anei începe să vibreze.

— Ce-i asta? o-ntreb.

— Alarma ca să-mi iau pastila, mormăie ea.

— Bine, bravo ție. Urăsc prezervativele.

O privesc dintr-o parte și mi se pare că și-a dat ochii peste cap, dar nu sunt convins.

— Îmi place că m-ai prezentat lui Mark drept iubita ta, zice ea, schimbând subiectul.

— Păi nu asta ești?

— Asta sunt? Credeam că-ți dorești o supusă.

— Așa credeam și eu, Anastasia, și încă îmi doresc. Dar ți-am zis deja, și eu vreau mai mult.

— Sunt foarte fericită că și tu vrei mai mult, spune ea.

— Scopul nostru e să vă satisfacem, domnișoară Steele, o tachinez eu în timp ce parchez la International House of Pancakes — plăcerea vinovată a tatei.

— IHOP? spune ea, nevenindu-i să creadă.

Mustangul se oprește cu un zgomot.

— Sper că ți-e foame.

— Nu mi te-aș fi închipuit aici.

— Tata ne aducea la IHOP de câte ori mama avea câte-o conferință medicală.

Ne așezăm într-un separeu, unul în fața celuiilalt.

— Era secretul nostru.

Iau meniul și o văd pe Ana cum își dă părul după ureche și studiază ce-i poate oferi IHOP la micul dejun. Se linge pe buze de poftă. Iar eu trebuie să-mi reprim reacția fizică.

— Știu ce vreau, șoptesc și mă-ntreb ce-ar zice dacă i-aș spune să vizităm împreună toaleta.

Se uită la mine și face ochii mari.

— Vreau ce vrei și tu, murmură ea.

Ca întotdeauna, domnișoara Steele nu se dă înapoi de la nicio provocare.

— Aici?

Ești sigură, Ana? Cercetează cu privirea restaurantul liniștit, apoi mă fixează cu ochii ei misterioși și plini de promisiuni carnale.

— Nu-ți mai mușca buza, o cert.

Oricât de mult mi-ar plăcea, n-o să i-o trag în toaletă la IHOP. Merită ceva mai bun decât asta și, sincer, și eu la fel.

— Nu aici, nu acum. Dacă nu te pot avea aici, nu mă mai ispiti. Cineva ne întrerupe.

— Bună, numele meu este Leandra. Cu ce vă pot servi... ăă... oameni buni... ăă... în dimineața asta?

Ah, Doamne. Nici n-o bag în seamă pe chelnerița roșcată.

— Anastasia? o întreb.

— Ți-am spus, vreau ce vrei și tu.

La naiba. Parcă ar vorbi direct cu penisul meu.

— Vă mai las câteva minute să vă hotărâți? întreabă chelnerița.

— Nu. Știm ce vrem.

Nu-mi pot lua privirea de la Ana.

— Vrem două porții de clătite cu lapte bătut și sirop de arțar, cu garnitură de șuncă presată, două pahare de suc de portocale, o cafea cu lapte condensat și un ceai English Breakfast, dacă aveți.

Ana zâmbește.

— Mulțumesc, domnule. Asta e tot? întreabă chelnerița, vizibil jenată.

Îmi smulg privirea de la Ana și-i fac semn chelneriței să plece, iar ea dispare.

— Știi, chiar nu e corect, spune Ana, cu o voce liniștită, în timp ce desenează cu degetul pe masă cercuri imaginare.

— Ce nu-i corect?

— Felul în care dezarmezi oamenii. Femeile. Pe mine.

— Eu te dezarmez?

Sunt uluit.

— Tot timpul.

— Pentru că arăt bine, Anastasia.

— Nu, Christian, e mult mai mult de-atât.

Iar a înțeles totul greșit și iar îi spun cât de dezarmantă mi se pare ea.

Ridică din sprânceană.

— De-asta te-ai răzgândit?

— Să mă răzgândesc?

— Da — în ceea ce ne privește?

Dacă m-am răzgândit? Cred că doar că mi-am lărgit puțin orizontul, asta-i tot.

— Nu cred că m-am răzgândit. Trebuie doar să ne redefinim parametrii, trebuie să ne redefinim fronturile de luptă, dacă dorești. O putem scoate la capăt, sunt sigur. Te vreau supusă în camera de joacă. Te voi pedepsi dacă încalci regulile. În afară de asta... mă rog, cred că sunt deschis la negocieri. Acestea sunt pretențiile mele, domnișoară Steele. Ce ai de spus?

— Deci pot dormi cu tine? La tine-n pat?

— Asta-ți dorești?

— Da.

— Sunt de acord, atunci. În plus, dorm foarte bine când ești la mine în pat. Nici nu credeam.

— Mi-era teamă că mă vei părăsi dacă nu sunt de acord cu tot ce-mi propui, spune ea, palidă la față.

— Nu plec nicăieri, Anastasia. În plus...

Cum poate crede așa ceva? Trebuie s-o liniștesc.

— O să urmăresc sfatul tău, calea ta: compromisul. Mi-ai scris despre asta. Și, până acum, funcționează.

— Îmi place la nebunie faptul că și tu îți dorești mai mult.

— Știu.

Îi vorbesc cu blândețe.

— De unde știi?

— Crede-mă. Știu, pur și simplu.

Tu mi-ai spus, în somn.

Chelnerița se întoarce cu comanda noastră și o urmăresc pe Ana cum își devorează clătitele. „Mai mult“ pare să-i convină de minune.

— E delicios, spune ea.
— Îmi place când ți-e foame.
— Cred că antrenamentul de azi-noapte și senzația din dimineața asta sunt de vină.

— A fost o senzație minunată, nu-i așa?
— A fost foarte frumos, domnule Grey, spune ea în timp ce-și îndeasă în gură ultima bucățică de clătită. Pot să-ți fac eu cinste? adaugă ea.

— Cum să-mi faci cinste?
— Să plătesc pentru micul dejun.
Râd zgomotos.
— Nu prea cred.
— Te rog. Vreau eu.
— Încerci să mă emasculezi de tot?

Ridic amenințător din sprânceană.

— Acesta este probabil singurul loc unde-mi permit să plătesc.

— Anastasia, apreciez gestul. Chiar îl apreciez. Dar nu.

Își țuguie buzele iritată când o rog pe roșcată să ne aducă nota.

— Nu te strâmba, o avertizez și mă uit cât e ceasul. E 8:30.

La 11:15 am o întâlnire cu reprezentanții Autorității pentru Reamenajarea Terenurilor Industriale Abandonate din Savannah, așa că, din păcate, trebuie să ne întoarcem în oraș. Mă gândesc să anulez întâlnirea, pentru că mi-ar plăcea să-mi petrec toată ziua cu Ana, dar nu, e prea mult. Alerg după fata asta în loc să mă concentrez la afaceri.

Prioritățile, Grey.

O țin de mână și ne îndreptăm către mașină, la fel ca oricare alt cuplu. Ea e pierdută în hanoracul meu, arătând destinsă, relaxată, frumoasă — și, da, e cu mine. Trei tipi care intră în IHOP o studiază; ea nu-și dă seama de asta nici când îmi pun brațul în jurul taliei ei ca să arăt că-i a mea. Nici măcar nu are idee cât de frumoasă e. Îi deschid portiera și ea îmi zâmbește luminos.

M-aș putea obișnui cu asta.

Scriu adresa mamei ei pe GPS și pornim către nord, pe I-95, ascultând Foo Fighters. Ana bate ritmul cu piciorul. Acesta-i genul de muzică pe placul ei — rock-ul american autentic. Traficul de pe autostradă s-a aglomerat acum, cu toți navetiștii care se îndreaptă către oraș. Dar mie nu-mi pasă: îmi place să fiu aici, să-mi petrec vremea alături de ea.

O țin de mână, atingându-i genunchiul, privind-o cum zâmbeste. Îmi povestește despre vizitele ei anterioare la Savannah; nici ei nu-i place prea mult căldura, dar ochii îi strălucesc când vorbește despre mama ei. Va fi interesant să văd cum interacționează cu mama ei și cu tatăl ei vitreg diseară.

Parchez lângă casa mamei sale cu o urmă de regret. Aș fi vrut să dispărem amândoi toată ziua; ultimele douăsprezece ore au fost... tare plăcute.

Mai mult decât plăcute, Grey. Sublime.

— Vrei să intri? mă întreabă.

— Am de lucru, Anastasia, dar mă întorc diseară. La ce oră?

Ea propune ora șapte, apoi își ridică privirea strălucitoare spre mine.

— Mulțumesc... că mi-ai oferit mai mult.

— Plăcerea mea, Anastasia.

Mă aplec și-o sărut, inspirându-i parfumul dulce.

— Ne vedem mai târziu.

— Cu siguranță, șoptesc.

Iese din mașină, purtând în continuare hanoracul meu, și-mi face cu mâna.

Mă întorc către hotel, simțindu-mă un pic pustiit, acum, că nu mai e cu mine.

Când ajung în cameră îl sun pe Taylor.

— Domnule Grey.

— Da... mulțumesc c-ai aranjat lucrurile în dimineața asta.

— Cu mare plăcere, domnule.

Pare surprins.

— La zece și patruzeci și cinci voi pleca la întâlnire.

— O să aștept cu Chevroletul afară.

— Mulțumesc.

Mă schimb de jeanși în costum, dar îmi las cravata favorită lângă laptop cât timp comand cafea la room-service.

Mă uit prin e-mailuri, beau cafea și mă gândesc s-o sun pe Ros; totuși, e cam devreme pentru ea. Mă uit prin toate actele trimise de Bill: Savannah pare potrivită pentru amplasarea noii uzine aici. Îmi verific căsuța și găsesc un nou mesaj de la Ana.

De la: Anastasia Steele

Subject: Zbor în loc de durere

Data: 2 iunie 2011, 10:20 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Uneori, te pricepi foarte bine să distrezi o fată.

Mulțumesc.

Ana x

Titlul mă face să râd și sărutul mă face să plutesc. Îi răspund.

De la: Christian Grey

Despre: Zbor versus durere

Data: 2 iunie 2011, 10:24 ora Coastei de Est

Către: Anastasia Steele

Prefer oricare din astea două sforăitului tău. Și eu m-am distrat.

Dar întotdeauna mă distrez când sunt cu tine.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul ei vine aproape imediat.

De la: Anastasia Steele

Subiect: SFORĂIT

Data: 2 iunie 2011, 10:26 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

EU NU SFORĂI. Și, chiar dacă o fac, e foarte nepoliticos din partea ta să pomenești asta.

Nu ești deloc un gentleman, domnule Grey! Asta deși ești în inima Sudului!

Ana

Mă hlizesc.

De la: Christian Grey

Subiect: Logoree în somn

Data: 2 iunie 2011, 10:28 ora Coastei de Est

Către: Anastasia Steele

N-am pretins niciodată că sunt un gentleman, Anastasia, și ți-am demonstrat asta în nenumărate ocazii. Și nici nu mă intimidează majusculele ȚIPĂTOARE. Dar o să-ți mărturisesc că te-am mințit puțin: nu — nu sforăi, dar vorbești în somn. Și e fascinant.

Unde-a dispărut sărutul meu?

Christian Grey

Bădăran & CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Asta o s-o scoată din minți.

De la: Anastasia Steele

Despre: Varsă tot

Data: 2 iunie 2011, 10:32 ora Coastei de Vest

Către: Christian Grey

Ești un bădăran și un nemernic — cu siguranță nu ești un gentleman.

Deci, ce-am spus în somn? Nu mai primești niciun sărut până nu vorbești!

Ah, am putea s-o ținem așa la nesfârșit...

De la: Christian Grey

Despre: Frumoasa adormită și vorbăreață

Data: 2 iunie 2011, 10:35 ora Coastei de Est

Către: Anastasia Steele

Ar fi foarte nepoliticos din partea mea să spun și am fost deja certat pentru asta.

Dar dacă te porți frumos, s-ar putea să-ți povestesc diseară. Acum chiar trebuie să plec la o întâlnire.

Pe mai târziu, iubito.

Christian Grey

CEO, Bădăran & Nemernic, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cu un zâmbet larg pe față îmi pun cravata, îmi iau haina și mă duc jos să-l găsesc pe Taylor.

O oră mai târziu aproape că am terminat întâlnirea cu oamenii de la Autoritatea pentru Reamenajarea Terenurilor

Industriale Abandonate din Savannah. Georgia are multe de oferit, iar echipa a promis companiei GEH niște scutiri serioase de taxe. Se aude o bătaie-n ușă și Taylor intră în mica sală de conferințe. Are o expresie mohorâtă, dar, ceea ce este și mai îngrijorător, el nu-mi întrerupe niciodată întâlnirile. Mi se zbârlește părul pe mine.

Ana? I s-a-ntâmplat ceva?

— Scuzați-mă, doamnelor și domnilor, ne salută el.

— Da, Taylor, răspund, iar el se apropie și îmi spune ceva discret la ureche.

— Avem probleme acasă. E vorba de domnișoara Leila Williams.

Leila? Ce mama dracului? Într-un fel răsuflu ușurat că nu e vorba despre Ana.

— Vă rog să mă scuzați, îi rog pe cei doi bărbați și pe cele două femei de la Autoritate.

Pe culoar, Taylor își cere scuze încă o dată, pe un ton grav, că m-a deranjat de la ședință.

— Nu-ți face griji. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Domnișoara Williams este într-o ambulanță, în drum către camera de gardă de la Seattle Free Hope.

— Ambulanță?

— Da, domnule. A intrat în apartament prin efracție și a încercat să se sinucidă în fața doamnei Jones.

La naiba.

— Să se sinucidă?

Leila? La mine în apartament?

— Și-a tăiat venele. Gail a mers cu ea în ambulanță. M-a informat că salvarea a sosit la timp și domnișoara Williams este în afara oricărui pericol deocamdată.

— De ce la Escala? De ce în fața lui Gail?

Sunt șocat.

Taylor clatină din cap.

— Nu știi, domnule. Nici Gail nu știe. N-a putut să scoată nimic de la domnișoara Williams. Se pare că nu vrea să vorbească decât cu dumneavoastră.

— Să-mi bag.

— Exact, domnule, zice Taylor automat.

Îmi trec mâinile prin păr, încercând să pricep cât de grav este ce-a făcut Leila. Cum mama naibii să procedez? De ce-a venit la mine? Voia să mă vadă? Unde-i soțul ei? Ce s-a-ntâmpat cu el?

— Gail cum e?

— Un pic speriată.

— Nu mă mir.

— M-am gândit că trebuie să vă spun, domnule.

— Da. Sigur. Mulțumesc, mormăi eu, cu mintea în altă parte.

Nu-mi vine să cred; Leila părea fericită ultima dată când mi-a scris, în urmă cu șapte sau opt luni. Dar aici, în Georgia, nu pot găsi niciun răspuns — trebuie să mă-ntorc și să vorbesc cu ea. Să aflu de ce a făcut acest gest.

— Spune-i lui Stephan să pregătească avionul. Trebuie să merg acasă.

— Sigur că da.

— Să plecăm cât se poate de repede.

— Vă aștept în mașină.

— Mulțumesc.

Taylor se îndreaptă către ieșire, cu telefonul la ureche.

Mă simt zdruncinat.

Leila. Ce mama dracului?

A ieșit din viața mea de câțiva ani buni. Am mai vorbit când și când, pe e-mail. S-a măritat. Părea fericită. Ce s-a-întâmpat?

Mă întorc în sala de ședințe și îmi cer scuze înainte de-a ieși, în căldura năucitoare, acolo unde Taylor mă așteaptă în mașină.

— Avionul va fi gata în patruzeci și cinci de minute. Ne putem întoarce la hotel ca să facem bagajele și apoi putem pleca, mă anunță el.

— Bine, îi răspund, bucuros că mașina are aer condiționat. Ar trebui s-o sun pe Gail.

— Am încercat eu, dar intră căsuța vocală. Cred că-i încă la spital.

— Bine, o s-o sun mai târziu.

Nu de asta avea Gail nevoie joi dimineața.

— Cum a intrat Leila în apartament?

— Nu știu, domnule.

Taylor se uită la mine în oglinda retrovizoare, cu o față încrunțată și smerită în același timp.

— Dar o să aflu cât de curând.

Ne facem bagajele, plecăm către aeroport și atunci o sun pe Ana, dar ea nu-mi răspunde. Cad pe gânduri, privind fix pe geam tot drumul către aeroport. Nu trece mult timp și mă sună ea.

— Anastasia.

— Bună, spune ea, cu vocea întretăiată, și mă bucur mult s-o aud.

— Trebuie să mă-ntorc la Seattle. A intervenit ceva. Sunt pe drum către aeroport. Te rog, cere-i scuze mamei tale — n-am cum să ajung la cină.

— Nimic grav, sper.

— A apărut o problemă de care trebuie să mă ocup. Ne vedem mâine. Îl trimit pe Taylor să te ia de la aeroport dacă nu pot veni eu.

— Bine.

Oftează.

— Sper să rezolv problema. Zbor plăcut.

Aș vrea să nu fiu nevoit să plec.

— Și tu la fel, iubito, șoptesc eu și închid, înainte să mă răzgândesc și să nu mai plec.

O sun pe Ros de pe pista de decolare.

— Christian, cum e la Savannah?

— Sunt în avion, vin acasă. Am o problemă pe care trebuie s-o rezolv.

— Ceva la GEH? Întreabă Ros, alarmată.

— Nu. E ceva personal.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Ne vedem mâine.

— Cum a mers întâlnirea?

— Promițător. Dar a trebuit s-o scurtez. Să vedem oferta scrisă.

S-ar putea să prefer totuși Detroit doar pentru că-i mai răcoare.

— Atât de cald e acolo?

— Sufocant. Trebuie să te las. Te sun mai târziu să-ți mai povestesc.

— Drum bun, Christian.

În avion mă apuc de lucru ca să-mi iau gândul de la problema care mă așteaptă acasă. Când aterizăm am citit deja trei rapoarte și am scris cincisprezece e-mailuri. Mașina ne așteaptă și Taylor conduce prin ploaia torențială direct către spitalul Seattle Free Hope. Trebuie s-o văd pe Leila și se află ce mama naibii se întâmplă. În apropiere de spital mă apucă furia.

De ce să-mi facă mie așa ceva?

Ploaia se întărește când cobor din mașină; ziua e la fel de mohorâtă ca și dispoziția mea. Trag aer în piept ca să-mi stăpânesc furia și mă îndrept către intrare. La recepție întreb de Leila Reed.

— Sunteți membru al familiei?

Asistenta de serviciu mă studiază, cu gura ținută și cu un aer acru.

— Nu.

Oftez. O să fie dificil.

— Atunci îmi pare rău, nu vă pot ajuta.

— A încercat să-și taie venele la mine în apartament. Cred că am dreptul să aflu unde naiba este, șuier printre dinți.

— Nu-mi vorbiți pe tonul acesta! se răstește ea.

Mă uit urât la ea. N-o să ajung nicăieri cu femeia asta.

— Unde e camera de gardă?

— Domnule, nu vă putem ajuta dacă nu faceți parte din familie.

— Nicio problemă, o găsesc singur, mârâi eu și mă năpustesc prin ușile duble.

Știu că aş putea-o suna pe mama, care ar afla mai repede, dar apoi ar trebui să-i explic ce s-a întâmplat.

Camera de gardă e înțesată de doctori și asistente, iar triajul e plin ochi de pacienți. Opresc o asistentă tânără și îi zâmbesc cât pot de frumos.

— Bună, o caut pe Leila Reed — a fost internată aici mai devreme. Puteți să-mi spuneți unde o pot găsi?

— Cine sunteți? întreabă ea, înroșindu-se la față.

— Sunt fratele ei, mint eu cu naturalețe, ignorându-i reacția.

— Pe aici, domnule Reed.

Se duce la recepție și caută ceva în computer.

— E la etajul al doilea, la secția de Psihiatrie. Luați liftul de la capătul coridorului.

— Mulțumesc.

Îi fac cu ochiul în semn de mulțumire, iar ea își dă părul după ureche, zâmbindu-mi cochet, ceea ce-mi amintește de cineva care a rămas în Georgia.

Când ies din lift la etajul al doilea, îmi dau seama că e ceva în neregulă. De cealaltă parte a unor uși ce par încuiate, doi bodygarzi și o asistentă cercetează tot coridorul, verificând fiecare salon. Mă trec fiorii, dar mă duc către recepție, prefăcându-mă că nu observ toată vânzoleala.

— Vă ajut cu ceva? mă întreabă un tânăr cu cercel în nas.

— O caut pe Leila Reed. Sunt fratele ei.

El pălește.

— Ah. Domnule Reed. Puteți veni cu mine?

Îl urmez într-o sală de așteptare și mă așez pe un scaun de plastic, acolo unde-mi arată el; observ că e prins în șuruburi de podea.

— Domnul doctor va veni la dumneavoastră în scurt timp.
— De ce nu pot s-o văd? întreb.
— Domnul doctor vă va explica, spune el, precaut, și pleacă înainte să mai apuc să-i pun vreo întrebare.

La naiba. Poate că-i prea târziu.

Mă cuprinde amețeala la acest gând. Mă ridic în picioare și încep să străbat camera în sus și-n jos, gândindu-mă s-o sun pe Gail, dar nu am mult de așteptat. Apare un tânăr cu șuvițe împletite închise la culoare și cu ochi inteligenți. Acesta e doctorul ei?

— Domnul Reed? întreabă el.

— Unde-i Leila?

Mă studiază pentru un moment, apoi oftează și-și face curaj.

— Mi-e teamă că nu știu, spune el. A reușit să ne păcălească.

— Poftim?

— A dispărut. Cum a reușit să fugă, habar nu am.

— A fugit? întreb eu neîncrezător și mă las să cad într-un scaun.

El se așază vizavi de mine.

— Da. A dispărut. Acum o căutăm.

— E încă aici?

— Nu știm.

— Cine sunteți dumneavoastră? îl întreb.

— Sunt dr. Azikiwe, psihiatrul de gardă.

Pare prea tânăr ca să fie psihiatru.

— Ce-mi puteți spune despre Leila? îl întreb.

— Păi, a fost internată după o tentativă eșuată de suicid. A încercat să-și taie venele acasă la unul dintre foștii ei iubiți. Menajera lui a adus-o aici.

Simt cum tot sângele mi se scurge din trup.

— Și? întreb.

Îmi trebuie mai multe informații.

— Mai multe nu știm nici noi. A spus că a avut un moment de slăbiciune, că se simte bine, dar noi am intenționat s-o ținem sub supraveghere și să-i mai punem niște întrebări.

— Ați vorbit cu ea?

— Am vorbit.

— De ce a făcut asta?

— A spus că a voit să atragă atenția asupra ei. Nimic mai mult. Și, pentru că s-a făcut atât de tare de râs, s-a rușinat și voia să se ducă acasă. A spus că nu voia să se sinucidă. Am crezut-o. Cred că era doar gândire suicidară.

— Cum ați putut s-o lăsați să scape?

Îmi trec mâinile prin păr, încercând să-mi stăpânesc nervii.

— Nu știu cum a fugit. Va fi o anchetă internă. Dacă vă contactează, vă sugerez să-i spuneți să se întoarcă. Are nevoie de ajutor. Pot să vă pun câteva întrebări?

— Sigur, răspund eu, neatent.

— Mai sunt și alte cazuri de boli mintale la dumneavoastră în familie?

Mă încrunt, apoi îmi dau seama că se referă la familia Leilei.

— Nu știu. Familia mea e foarte discretă în aceste privințe.

Pare îngrijorat.

— Știți ceva despre acest fost iubit?

— Nu, răspund eu, puțin cam prea repezit. L-ați contactat pe soțul ei?

Doctorul face ochii mari.

— E măritată?

— Da.

— Nouă nu ne-a spus așa.

— Ah. Mă rog, o să-l sun eu. Nu vreau să vă mai răpesc din timp.

— Dar mai am câteva întrebări pentru dumneavoastră...

— Prefer s-o caut în acest timp. E clar că nu se simte bine.

Mă ridic.

— Dar soțul ei...

— O să iau eu legătura cu el.

Așa nu ajung nicăieri.

— Dar noi ar trebui să facem asta...

Dr. Azikiwe se ridică de pe scaun.

— Nu vă pot ajuta. Trebuie s-o găesc.

Mă îndrept către ușă.

— Domnule Reed...

— La revedere, băigui eu, ieșind valvârtej din sala de așteptare, fără să mai aștept liftul.

O iau pe scara de serviciu, sărind treptele două câte două. Urăsc spitalele. O amintire din copilărie îmi vine-n minte: sunt mic și speriat și mut, iar mirosul dezinfectantului și al sângelui îmi umple nărilor.

Mă cutremur.

Când ies din spital mă opresc pentru o clipă și las ploaia torențială să-mi spele această amintire. A fost o după-amiază stresantă, dar măcar ploaia mă răcorește după arșița de la Savannah. Taylor mă invită să mă urc în SUV.

— Acasă, îi zic, de pe locul din spate.

Îmi prind centura de siguranță și-l sun pe Welch de pe mobil.

— Domnule Grey, răspunde el.

— Welch, am o problemă. Vreau s-o localizezi pe Leila Reed, născută Williams.

Gail e palidă și tăcută, și mă studiază cu îngrijorare.

— Nu terminați mâncarea, domnule? mă-ntreabă ea.

Scutur din cap.

— V-a plăcut?

— Da, sigur.

Îi zâmbesc scurt.

— După evenimentele de azi, nu prea mi-e foame. Tu cum rezști?

— Mă simt bine, domnule Grey. A fost un șoc total. Vreau doar să-mi ocup timpul cu ceva.

— De acord cu tine. Mulțumesc pentru cină. Dacă-ți amintești ceva, anunță-mă.

— Desigur. Dar, cum am mai spus, ea vrea să vorbească numai cu dumneavoastră.

De ce? Ce vrea de la mine?

— Mulțumesc că n-ai chemat poliția.

— Nu de poliție are nevoie fata aia. Are nevoie de ajutor.

— Așa e. Aș vrea să știu unde e.

— O s-o găsiți, zice ea încrezătoare, luându-mă prin surprindere.

— Ai nevoie de ceva? o întreb.

— Nu, domnule Grey. Mă simt bine.

Îmi ia farfuria cu mâncarea pe jumătate mâncată și-o duce la chiuvetă.

Veștile despre Leila pe care mi le dă Welch sunt îngrijorătoare. Urma i s-a pierdut. Nu e la spital și toți sunt șocați că a putut să fugă. Într-un fel, o admir; a fost întotdeauna ingenioasă. Dar ce-ar fi putut s-o facă atât de nefericită? Îmi iau capul în mâini. Ce mai zi — am trecut de la sublim la tragic. Mai întâi în planor cu Ana, și acum aici, cu porcăria asta pe care trebuie s-o descurc. Taylor nu pricepe cum a intrat Leila în apartament și nici Gail nu știe. Din câte se pare, Leila și-a făcut apariția în bucătărie întrebând unde sunt eu. Iar când Gail i-a spus că nu sunt aici, a țipat „a plecat“, apoi și-a tăiat venele cu un cuțit. Din fericire, tăietura n-a fost foarte adâncă.

Mă uit la Gail care face curățenie prin bucătărie. Îmi îngheață sângele în vine. Leila ar fi putut s-o rănească. Poate că scopul Leilei era să mă rănească pe mine. *Dar de ce?* Mă-ncrunt, încercând să-mi amintesc dacă vreun detaliu din schimbul nostru de e-mailuri ar putea să-mi ofere vreun indiciu în privința nebuniei ei. Nu-mi amintesc și oftez exasperat, revenind în birou.

Exact când mă așez primesc un SMS.

Ana?

E Elliot.

Hei, șmechere. Vrei să facem o partidă de biliard?

A juca billiard cu Elliot înseamnă să vină la mine și să-mi bea toată berea. Sincer, n-am chef.

Lucrez. Săptămâna viitoare?
Sigur. Înainte să plec la plajă.
Praf te fac.
Vorbim.

Îmi arunc telefonul pe birou și mă uit prin dosarul Leilei, căutând orice amănunt care mi-ar putea indica unde s-a dus. Găsesc adresa și numărul de telefon al părinților ei, dar nimic despre soțul ei. Unde e? De ce nu-i cu el?

Nu vreau să-i sun pe părinții ei și să-i alarmez. Îi sun pe Welch și-i dau numărul lor; el poate afla dacă Leila a luat legătura cu ei. Îmi deschid iMac-ul și găsesc un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele

Despre: Ai ajuns cu bine?

Data: 2 iunie 2011, 22:32 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Dragă domnule,
Te rog să mă anunți dacă ai ajuns cu bine. Încep să mă îngrijorez.
Mă gândesc la tine.

A ta, Ana x

Fără să-mi dau seama ce fac, pun degetul pe micul sărut pe care mi l-a trimis.

Ana.

Ești siropos, Grey. Siropos. Revino-ți.

De la: Christian Grey

Despre: Scuze

Data: 2 iunie 2011, 19:36

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Am ajuns cu bine și te rog să mă ierți că nu te-am anunțat. Nu vreau să te-ngrijorezi din cauza mea. E înduioșător să văd că-ți pasă de mine. Și eu mă gândesc la tine și de-abia aștept să te văd mâine.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îi trimit mesajul și-mi doresc să fi fost aici, cu mine. Îmi luminează casa, viața... pe mine. Alung aceste gânduri și mă uit prin restul e-mailurilor.

Un semnal mă avertizează că am primit un nou mesaj de la Ana.

De la: Anastasia Steele

Despre: Problema

Data: 2 iunie 2011, 22:40 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Cred că deja e evident că-mi pasă de tine foarte mult. Cum poți pune asta la îndoială?

Sper că „problema“ e sub control.

A ta, Ana x

P.S.: Ai de gând să-mi spui ce-am vorbit în somn?

Îi pasă de mine foarte mult? Ce drăguț. Dintr-odată acel sentiment, care mi-a lipsit toată ziua, revine și mi se adună în capul

pieptului. În spatele lui este însă o durere pe care nu vreau s-o accept. E o amintire despre o tânără care-și perie părul lung și închis la culoare...

La naiba.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

Îi răspund Anei la e-mail — și, ca să mă destind, mă hotărăsc s-o necăjesc puțin.

De la: Christian Grey

Despre: Invoc al Cincilea Amendament

Data: 2 iunie 2011, 19:45

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,

Îmi place la nebunie că-ți pasă de soarta mea. „Problema“ de aici a rămas încă nerezolvată.

Cu privire la P.S.-ul tău, răspunsul este nu.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Invoc lipsa de discernământ

Data: 2 iunie 2011, 22:48 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Sper c-a fost ceva amuzant. Dar trebuie să te anunț că nu-mi asum responsabilitatea pentru ce-mi iese din gură când sunt inconștientă. De fapt — probabil că nu m-ai auzit bine.

Un om de vârstă atât de înaintată este cu siguranță puțin surd.

Pentru prima dată de când m-am întors la Seattle, izbucnesc în râs. Ce relaxare bine-venită îmi aduce!

De la: Christian Grey

Despre: Pledez vinovat

Data: 2 iunie 2011, 19:52

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
Scuze, poți vorbi puțin mai tare? Nu te-aud.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul vine imediat.

De la: Anastasia Steele

Despre: Invoc din nou lipsa de discernământ

Data: 2 iunie 2011, 22:54 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Mă înnebunești.

De la: Christian Grey

Despre: Așa sper...

Data: 2 iunie 2011, 19:59

Către: Anastasia Steele

Dragă domnișoară Steele,
Exact asta intenționez să fac vineri seară. De-abia aștept.

;))

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Trebuie să mă gândesc la ceva special pentru mica mea ciudată.

De la: Anastasia Steele

Despre: Mrrrrrr

Data: 2 iunie 2011, 23:02 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

În mod oficial m-am supărat pe tine.

Noapte bună.

Domnișoara A.R. Steele

Oau. Aș tolera așa ceva de la altcineva?

De la: Christian Grey

Despre: Pisica sălbatică

Data: 2 iunie 2011, 20:05

Către: Anastasia Steele

Mârâi la mine, domnișoară Steele?

Am și eu o pisică a mea pentru cei care protestează.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nu-mi răspunde. Trec cinci minute și nimic. Șase... Șapte.

La naiba. Chiar s-a supărat. Cum pot să-i zic că în somn spunea că nu mă va părăsi? O să creadă c-am înnebunit.

De la: Christian Grey

Despre: Ce-ai spus în somn

Data: 2 iunie 2011, 20:20

Către: Anastasia Steele

Anastasia,

Prefer să te aud spunând acele cuvinte când ești trează, nu când dormi, de aceea nu-ți spun. Du-te la culcare. Trebuie să te odihnești, la ce am eu în minte pentru mâine.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nu-mi răspunde; sper că de data asta a făcut ce i-am spus și s-a culcat. Mă gândesc în treacăt la ce putem face mâine, dar e prea excitant, așa că alung aceste gânduri și mă concentrez la e-mailurile mele.

Dar trebuie să recunosc că mă simt un pic mai bine după o ciorovăială pe e-mail cu domnișoara Steele. E bună pentru sufletul meu atât de întunecat.

**Vineri,
3 iunie 2011**

Nu pot să dorm. E trecut de ora două, iar eu mă uit în tavan de-un ceas. În noaptea asta nu coșmarurile mele sunt cele care mă țin treaz. Ci realitatea.

Leila Williams.

Detectorul de fum din tavan îmi face cu ochiul, iar licărirea lui verde pare că mă ia la mișto.

La naiba!

Închid ochii și-mi las gândurile să zboare.

De ce a încercat Leila să se sinucidă? Ce-a apucat-o? Nefericirea și disperarea ei rezonază cu varianta mea mai tânără și mai tristă. Încerc să-mi înăbuș amintirile, dar furia și suferința adolescenței mele solitare revin la suprafață și n-au de gând să plece. Îmi aduc aminte de durere și de faptul că în tinerețe nu-mi convenea nimic. Mi-a trecut de multe ori prin cap să mă sinucid, dar m-am răzgândit de fiecare dată. Am rezistat de dragul lui Grace. Știam c-ar fi fost devastată. Știam că se va învinovăți dacă mi-aș lua viața, chiar dac-a făcut atâtea lucruri pentru mine — cum aș fi putut s-o

rănesc în halul ăsta? Iar după aceea am cunoscut-o pe Elena... și totul s-a schimbat.

Mă ridic din pat și alung aceste gânduri neliniștitoare. Am nevoie de pian.

Am nevoie de Ana.

Dacă ar fi semnat contractul și totul ar fi mers conform planului, ar fi fost aici cu mine, la etaj, dormind. Aș fi putut s-o trezesc și să mă pierd în ea... sau, conform noii noastre înțelegeri, ar fi putut fi lângă mine și aș fi putut să i-o trag și apoi s-o privesc cum doarme.

Ce-ar crede ea despre Leila?

Mă așez pe scaunul pianului și-mi dau seama că Ana n-o va întâlni niciodată pe Leila, ceea ce e un lucru bun. Știu ce părere are despre Elena. Dumnezeu știe ce părere ar avea despre o fostă... o fostă năbădăioasă.

Asta nu reușesc să pricep: când am întâlnit-o, Leila era fericită, neastâmpărată și inteligentă. Era o supusă excelentă; credeam că s-a așezat la casa ei și că are o căsnicie fericită. E-mailurile sale nu mi-au dat de gândit vreodată că ar fi ceva putred la mijloc. Ce s-a întâmplat?

Încep să cânt... iar gândurile tulburi se retrag până când rămân doar eu cu muzica mea.

Leila îmi răsfață penisul cu gura.

Cu gura ei pricepută.

Are mâinile legate la spate.

Părul împletit.

Stă în genunchi.

Își ține ochii în pământ. Modestă. Ispititoare.

Nu se uită la mine.

Și dintr-odată se transformă în Ana.

Ana îngenunchează în fața mea. Goală. Superbă.

Cu penisul meu în gură.

Dar Ana are ochii ațintiți asupra mea.

Ochii ei pătrunzători văd totul.

Mă văd pe mine. Îmi văd sufletul.

Ea îmi vede întunericul și monstrul care sălășluiește acolo.

Ochii i se dilată de groază și, brusc, dispare.

La naiba! Mă trezesc speriat și cu o erecție dureroasă care se evaporă când îmi amintesc de privirea rănită a Anei din vis.

Ce mama dracului?

Eu am rareori vise erotice. *De ce acum?* Verific ceasul; m-am trezit cu câteva minute înainte să sune alarma. Soarele dimineții apare dintre clădiri și mă trezesc. Deja nu-mi găsesc locul, din cauza visului meu tulburător, așa că mă hotărâsc să mă duc să alerg ca să consum surplusul de energie. Nu am niciun e-mail, niciun mesaj, nicio veste despre Leila. Când plec, apartamentul rămâne tăcut. Gail n-a venit încă. Sper că și-a revenit după nebunia de ieri.

Deschid ușile de sticlă de la intrare și ies în dimineața caldă și însorită, cercetând cu atenție strada. În timp ce alerg studiez toate aleile, toate ușile pe lângă care trec și toate mașinile parcate, ca să văd dacă nu cumva Leila e acolo.

Unde ești, Leila Williams?

Ascultând Foo Fighters, dau mai tare volumul, iar picioarele mele lovesc cu forță trotuarul.

Olivia e foarte enervantă azi. Mi-a vărsat cafeaua, a ratat un apel telefonic important și în continuare zâmbește la mine cu ochii ei mari și câprui.

— Găsește-mi-o din nou pe Ros la telefon, mă răstesc eu. Sau mai bine cheam-o aici.

Închid ușa și mă întorc la birou; nu trebuie să mă răzbun pe angajați.

Welch n-are nicio noutate, în afară de faptul că părinții Leilei cred că fiica lor se află în continuare la Portland, cu soțul ei. Cineva bate la ușă.

— Intră.

Mă rog la toți sfinții să nu fie tot Olivia. Ros bagă capul prin ușa întredeschisă.

— Voi ai să mă vezi?

— Da. Sigur. Intră. Cum stă situația cu Woods?

Ros pleacă de la mine din birou înainte de ora zece. Totul e în regulă: Woods a decis să accepte înțelegerea, iar transportul umanitar pentru Darfur va porni în scurt timp către München și apoi va fi încărcat în avion. Încă n-am nicio veste din Savannah în privința ofertei lor.

Îmi verific e-mailul și găsesc un mesaj bine-venit de la Ana.

De la: Anastasia Steele

Despre: Către casă

Data: 3 iunie 2011, 12:53 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Sunt din nou confortabil instalată la clasa întâi, lucru pentru care-ți mulțumesc. Număr minutele până la întâlnirea noastră de diseară și poate o să te torturez ca să aflu adevărul despre mărturisirile mele nocturne.

A ta, Ana x

Să mă torturezi? *Ah, domnișoară Steele, cred că lucrurile vor sta exact pe dos.* Pentru că am multe de făcut, îi răspund scurt.

De la: Christian Grey

Despre: Către casă

Data: 3 iunie 2011, 09:58

Către: Anastasia Steele

Anastasia, de-abia aștept să te văd.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Dar Ana nu-i mulțumită.

De la: Anastasia Steele

Despre: Către casă

Data: 3 iunie 2011, 13:01 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Stimate domnule Grey,
Sper că ai rezolvat „problema”. Tonul e-mailului tău mă îngrijorează.

Ana x

Cel puțin am meritat un sărut. Oare a urcat deja în avion?

De la: Christian Grey

Despre: Către casă

Data: 3 iunie 2011, 10:04

Către: Anastasia Steele

Anastasia,
Problema nu e rezolvată de tot. Ai decolat deja? Dacă da, n-ar mai trebui să trimiți e-mailuri. Te pui în pericol și asta contravine flagrant cu regulile referitoare la siguranța ta personală. Eram serios când vorbeam despre pedepse.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Când sunt pe punctul de a-l suna pe Welch pentru noutăți, aud un sunet de avertizare — e Ana din nou.

De la: Anastasia Steele

Despre: Exagerezi

Data: 3 iunie 2011, 13:06 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Dragă domnule Morocănos,

Ușile aeronavei sunt încă deschise. Avem întârziere, dar numai zece minute. Siguranța mea și a celorlalți pasageri este garantată. Deocamdată poți să-ți pui deoparte palma aceea care te tot mănâncă.

Domnișoara Steele

Zâmbesc șovăielnic. *Domnul Morocănos, ha? Și fără sărut. Ah, Doamne.*

De la: Christian Grey

Despre: Scuze — am pus deoparte palma care mă tot mănâncă

Data: 3 iunie 2011, 10:08

Către: Anastasia Steele

Mi-e dor de tine și de gura ta obraznică, domnișoară Steele.

Vreau să ajungi cu bine acasă.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Îți accept scuzele

Data: 3 iunie 2011, 13:10 ora Coastei de Est

Către: Christian Grey

Se-nchid uşile. N-o să mai auzi nicio vorbuliţă de la mine, mai ales din cauză că eşti surd.

Pe mai târziu.

Ana x

Sărutul s-a întors. *Doamne, ce mă bucur.* Mă desprind cu greu de ecranul computerului şi iau telefonul ca să-l sun pe Welch.

La ora unu o refuz pe Andrea care-mi propune să-mi aducă prânzul în birou. Trebuie să ies de-aici. Pereţii biroului se prăbuşesc parcă peste mine şi cred că asta se întâmplă pentru că n-am aflat nimic despre Leila.

Sunt îngrijorat. *La naiba, a venit să mă vadă.* A decis să-mi transforme casa în scenă de teatru. Cum aş putea să nu iau toată situaţia personal? De ce nu mi-a scris sau de ce nu mi-a telefonat? Dacă avea probleme, aş fi ajutat-o. Aş fi ajutat-o — am mai făcut-o.

Am nevoie de o gură de aer proaspăt. Trec pe lângă Olivia şi Andrea, care par ocupate, deşi observ cât de mirată mă priveşte Andrea când intru în lift.

Afară e o după-amiază strălucitoare. Inspir adânc şi simt mirosul pătrunzător şi liniştitor de sare care vine dinspre Canal. Poate c-ar trebui să-mi iau liber pentru tot restul zilei? Dar nu pot. Am o întâlnire cu primarul în după-amiaza asta. E enervant — oricum îl văd şi mâine, la Gala Camerei de Comerţ.

Gala!

Din senin îmi vine o idee şi mă îndrept către un mic magazin pe care-l ştiu eu, cu un nou scop în viaţă.

După întâlnirea de la biroul primarului, merg pe jos cam zece străzi până la Escala; Taylor e plecat la aeroport s-o ia pe Ana.

Când intru în living, o găsesc pe Gail la bucatărie.

— Bună seara, domnule Grey.

— Bună, Gail. Cum ți-a mers azi?

— Bine, mulțumesc, domnule.

— Te simți mai bine?

— Da, domnule. Au venit hainele pentru domnișoara Steele — le despachetez și le agăț în dulapul din camera ei.

— Minunat. Niciun semn de la Leila?

Întrebare tâmpită: Gail m-ar fi sunat.

— Nu, domnule. A mai sosit asta.

Ridică o sacoșă roșie.

— Super.

Iau sacoșa, ignorând încântarea din ochii ei.

— Câte persoane sunt diseară la cină?

— Două, mulțumesc. Și, Gail...

— Da, domnule.

— Poți să pui cearșafurile de satin pe patul din camera de joacă?

Sper s-o duc acolo pe Ana la un moment dat weekendul acesta.

— Da, domnule Grey, spune ea, un pic surprinsă.

Se întoarce la ce făcea ea în bucatărie, lăsându-mă puțin dezorientat de comportamentul ei.

Poate că Gail nu-i de acord, dar asta îmi doresc de la Ana.

În birou, scot cutia de la Cartier din pungă. E un cadou pentru Ana, pe care o să i-l dau mâine, chiar înainte de gală: o pereche de cercei. Simpli. Eleganți. Superbi. Exact ca ea. Zâmbesc; chiar atunci când poartă jeanșii și tenișii are un anumit farmec ștrengăresc.

Sper să-mi accepte cadoul. Ca supusă n-ar avea de ales, dar, având în vedere aranjamentul nostru alternativ, nu știu care-i va fi reacția. Oricare-ar fi aceasta, va fi interesant. Mă surprinde întotdeauna. Pun cutia în sertarul biroului și-mi atrage atenția un sunet care vine dinspre computer. Am primit ultimele schițe ale tabletei de la Barney și de-abia aștept să le văd.

Peste cinci minute, sună și Welch.

— Domnule Grey, şuiere el.

— Da. Ce veşti ai?

— Am vorbit cu Russell Reed, soţul doamnei Reed.

— Şi?

Ies valvârtej din birou şi mă opresc lângă ferestrele din living.

— Spune că soţia lui e în vizită la părinţi, mă anunţă Welch.

— Poftim?

— Exact aşa.

Welch pare la fel de scos din sărite ca şi mine.

Cu oraşul Seattle la picioare şi cu gândul că doamna Reed alias Leila Williams este undeva acolo, mă enervez şi mai tare. Îmi trec degetele prin păr.

— Poate că asta i-a spus lui.

— Poate, spune el. Dar n-am găsit nimic până acum.

— Nicio urmă?

Nu-mi vine să cred c-a dispărut, pur şi simplu.

— Nimic. Dar e suficient să folosească un bancomat, să încaseze un cec sau să intre pe vreun site de socializare şi dăm de ea.

— Bine.

— Am dori să ne uităm şi peste înregistrările camerelor de supraveghere din jurul spitalului. Dar va costa şi va dura mai mult. Doriţi să fac asta?

— Da.

Mă trec fiorii — şi nu din cauza convorbirii. Cumva mă simt urmărit. Mă răsucesc şi-o văd pe Ana stând în pragul uşii, privindu-mă fix, cu sprânceana ridicată şi cu o expresie îngândurată, îmbrăcată într-o fustă foarte, foarte scurtă. E toată numai ochi şi picioare... mai ales picioare. Mi le imaginez încolăcite în jurul mijlocului meu.

Uitându-mă la ea, dorinţa, pură şi reală, îmi face sângele să fiarbă.

— Ne ocupăm imediat, spune Welch.

Termin discuţia cu el, cu ochii aţintiţi la Ana, apoi mă apropiu de ea, scoţându-mi haina şi cravata şi aruncându-le pe canapea.

Ana.

O cuprind în brațe, trăgând-o de părul prins în coadă, lipindu-mi buzele nerăbdătoare de ale ei. Are gust de paradis și de acasă și de Ana. Aroma ei îmi invadează nările când îmi oferă gura ei dulce și caldă. Trupul mi se încordează, nerăbdător și dornic, iar limbile ni se împletesc. Vreau să mă pierd în ea, să uit de sfârșitul ăsta oribil de săptămână, să uit de toate în afară de ea.

Buzele-mi freamătă lângă gura ei și-i desfac părul, în vreme ce își încurcă degetele într-ale mele. Mă simt dintr-odată copleșit de dorință, disperat după ea. Mă dau în spate, uitându-mă fix la chipul ei amețit de atâta pasiune.

Și eu mă simt la fel. *Ce-mi face fata asta?*

— Ce s-a întâmplat? șoptește ea.

Iar răspunsul îmi sună în cap, cât se poate de clar.

Mi-a fost dor de tine.

— Mă bucur atât de mult că te-ai întors. Vino cu mine la duș. Acum.

— Da, răspunde ea, cu voce răgușită.

O iau de mână și mergem la baie. Dau drumul dușului, apoi o privesc. E splendidă, privindu-mă cu ochii ei care licăresc nerăbdători. Privirea mea îi coboară pe trup, către picioarele goale. N-am văzut-o niciodată într-o fustă atât de scurtă, atât de dezgolită, și nu sunt sigur că sunt de acord cu asta. *E făcută doar pentru ochii mei.*

— Îmi place fusta ta. E foarte scurtă.

Prea scurtă.

— Ai picioare foarte frumoase.

Mă descalf, îmi scot șosetele și, fără să-și ia ochii de la mine, își scoate și ea pantofii.

Dă-l naibii de duș. O vreau chiar acum.

Mă apropiu de ea, o prind de cap și o lipesc cu spatele de zid. Respiră printre buzele întredeschise. Îi iau fața în mâini și-mi trec degetele prin părul ei, sărutând-o: pe obraz, pe gât, pe gură. E un nectar și nu mă pot sătura de ea. Începe să gâfâie și mă apucă de

brațe, dar de data aceasta întunericul de dinăuntru nu protestează la atingerea ei. E doar Ana, în toată splendoarea inocenței ei, sărutându-mă cu pasiune, așa cum o sărut și eu.

Sângele mi s-a încins de dorință, iar erecția mi-a devenit dureroasă.

— Te vreau acum. Aici... repede și tare, murmur eu, în vreme ce mâinile îmi alunecă în sus, pe coapsele ei, pe sub fustă. Tot mai sângerezi?

— Nu.

— Bine.

Îi ridic fusta deasupra șoldurilor, îmi înfig ambele degete mari în lenjeria ei de bumbac și mă las în jos, îngenunchind și trăgându-i chiloții.

Gâfâie când o apuc de șolduri și îi sărut punctul dulce acoperit de păr pubian. Îmi mut mâinile pe partea din spate a coapselor sale, îi desfac picioarele și îmi apropii limba de clitorisul ei. Când îmi încep asaltul, degetele ei mi se înfig în păr. Limba mea o chinuie, iar ea geme și își lasă capul în spate, rezemându-se de perete.

Miroase senzațional. Are un gust minunat.

Geme și-și mișcă șoldurile odată cu limba mea invadatoare și insistentă, iar picioarele ei încep să tremure.

Destul. Vreau să-mi dau drumul în ea.

Va fi din nou o atingere directă, ca la Savannah. O eliberez, mă ridic și îi apuc fața în mâini, sărutându-i apăsat gura surprinsă și dezamăgită. Îmi deschii fermoarul și o ridic.

— Pune-ți picioarele în jurul meu, iubito.

Am o voce aspră și zorită. De îndată ce face cum i-am spus, o pătrund, alunecând în ea.

E a mea. E raiul însuși.

Se agață de mine și scâncește când intru în ea — încet la început, apoi mai iute, până ce trupul meu pune stăpânire pe ea, din ce în ce mai repede, din ce în ce mai tare, cu fața lipită de gâtul ei. Geme și o simt cum se strânge mai aproape de mine și mă

pierd în ea, în noi, iar ea ajunge la orgasm, cu un țipăt de plăcere. O simt cum pulsează în jurul trupului meu și asta mă face să mă dezlănțui. Îmi dau drumul adânc și tare înăuntrul ei, strigându-i răgușit numele.

O sărut pe gât, așteptând-o să se liniștească, și nu vreau să mă retrag. Suntem înconjurați de aburi, iar cămașa și pantalonii mi s-au lipit de trup, dar nu-mi pasă. Ana își încetinește respirația și pare mult mai grea în brațele mele, acum, că s-a relaxat. Când ies din ea, are o expresie amețită, așa că o ajut să aterizeze pe ambele picioare. Zâmbește triumfător.

— Pari bucuros să mă vezi, zice ea.

— Da, domnișoară Steele, cred că bucuria mea se vede cu ochiul liber. Vino — hai să te bag la duș.

Mă dezbrac repede și, când sunt complet gol, încep să-i desfac nasturii de la bluză. Privirea i se mută de la mâinile mele la fața mea.

— Cum ai călătorit? o-ntreb.

— Bine, mulțumesc, spune ea, cu vocea puțin răgușită. Mulțumesc încă o dată pentru biletul de la clasa întâi. E mult mai frumos să călătorești așa.

Trage adânc aer în piept, ca și cum și-ar face curaj.

— Am câteva vești.

— Ah?

Acum ce mai e? Îi scot bluza și-o așez peste hainele mele.

— Am o slujbă.

Pare că șovăie.

De ce? Credea că mă voi supăra? Sigur că și-a găsit o slujbă. Mă simt foarte mândru de ea.

— Felicitări, domnișoară Steele. Acum îmi spui și unde? întreb zâmbind.

— Nu știi?

— De ce aș ști așa ceva?

— Cu tehnicile tale de urmărire, mă gândeam că puteai afla...

Se oprește din vorbit, studiindu-mi chipul.

— Anastasia, nu m-aș gândi niciodată să intervin în cariera ta. Numai dacă mi-ai cere tu asta, desigur.

— Deci nu știi la ce companie m-am angajat?

— Nu. Știu că sunt patru edituri în Seattle — deci presupun că la una dintre ele.

— La SIP, mă anunță ea.

— Ah, cea mică, super. Bravo.

Este compania pe care Ros o consideră potrivită pentru a fi preluată. Va fi ușor.

O sărut pe Ana pe frunte.

— Deșteaptă fată. Când începi?

— Luni.

— Așa de curând? Ia să profit eu de tine cât mai pot. Întoarce-te.

Mă ascultă imediat. Îi scot sutienul și fusta, apoi o apuc de fund și o sărut pe umăr. Mă lipesc de ea și îi adulec părul. Parfumul ei îmi rămâne în nări, familiar, liniștitor și unic. Îi simt trupul lângă al meu și asta mă calmează și mă excită, deopotrivă. Are tot ce-i trebuie.

— Mă intoxici, domnișoară Steele, și mă liniștești. Ești o combinație foarte ciudată.

O sărut pe păr, bucuros că e aici, apoi o iau de mână și o trag sub jetul fierbinte.

— Au, scâncește ea și închide ochii.

— E doar puțină apă fierbinte.

Îi zâmbesc cu subînțeles. Deschizând un singur ochi, își ridică bărbia și se lasă în voia apei fierbinți.

— Întoarce-te, îi ordon. Vreau să te spăl.

Ea se execută, iar eu îmi torn puțin gel de duș în palmă și încep s-o masez pe umeri.

— Mai am ceva să-ți spun, zice ea, cu umerii încordați.

— Da?

Îmi păstrez tonul blând. *De ce s-a încordat?* Măinile îmi alunecă peste sânii ei superbi.

— Expoziția de fotografie a prietenului meu José se deschide joi la Portland.

— Așa, și ce-i cu asta?

Din nou fotografia?

— I-am promis că mă duc. Vrei să vii cu mine?

Cuvintele îi ies repede din gură, ca și cum de-abia ar fi așteptat să le rostească.

O invitație? Sunt uluit. Eu nu primesc invitații decât de la familia mea, de la partenerii de afaceri și de la Elena.

— La ce oră?

— Deschiderea e la șapte și jumătate.

Și asta va însemna *mai mult*, cu siguranță. O sărut pe ureche și șoptesc:

— Bine.

Își relaxează umerii și se sprijină de mine. Pare ușurată și nu știu dacă să mă amuz sau să mă enervez. Atât de inabordabil sunt?

— Aveai emoții când mi-ai pus această întrebare?

— Da. Cum ți-ai dat seama?

— Anastasia, tot trupul ți s-a relaxat dintr-odată.

Îmi ascund iritarea.

— Păi, asta pentru că pari... ăă... tipul gelos.

Da. Sunt gelos. Când mă gândesc că Ana poate fi cu altcineva mă tulbur imediat. Foarte tare.

— Da, sunt. Și-ai face bine să ții minte asta. Dar mulțumesc că m-ai invitat. O să mergem cu *Charlie Tango*.

Îmi zâmbește repede, iar mâinile mele o mângâie pe corp, corpul acesta pe care mi l-a dat mie și nimănui altcuiva.

— Pot să te spăl? mă-ntreabă ea, distrăgându-mi atenția.

— Nu prea cred.

O sărut pe gât în timp ce-o spăl pe spate.

— O să mă lași vreodată să te-ating?

Mă imploră cu blândețe, dar asta nu oprește întunericul care apare de nicaieri și mă prinde ca o gheară de gât.

Nu.

Îl alung, concentrându-mă asupra fundului Anei, asupra posteriorului ei superb. Trupul meu reacționează imediat — înfruntând întunericul. Am nevoie de ea. Am nevoie să-mi alunge teama.

— Pune-ți mâinile pe perete, Anastasia. O să ți-o trag din nou, șoptesc eu, iar ea, cu o privire speriată, își sprijină mâinile de plăcile de faianță.

O apuc de șolduri, dezlipind-o de perete.

— Ține-te bine, Anastasia, o avertizez, în vreme ce apa îi curge pe spate.

Își lasă capul în jos, iar eu îmi trec mâinile peste părul ei pubian. Ea se zbate, frecându-și fundul de erecția mea.

La naiba! Și uite-așa, teama mea ancestrală se topește.

— Vrei să-ți fac asta? o întreb în vreme ce degetele mele o ating ușor.

Ca răspuns, ea dă din fund lipindu-se de penisul meu, ceea ce mă face să zâmbesc.

— Spune-mi, îi cer eu, cu vocea găuită.

— Da.

Răspunsul ei afirmativ taie jetul de apă care curge, ținând întunericul la distanță.

Ah, iubito.

Încă e umedă de la partida de dinainte — de la mine, de la ea — nici nu mai știu.

În acel moment mă gândesc cu recunoștință la dr. Greene: gata cu prezervativele. O pătrund pe Ana și, încetișor, o fac din nou a mea.

O înfășor într-un halat de baie și o sărut apăsător.

— Usucă-ți părul, îi ordon, oferindu-i un uscător de păr pe care eu nu-l folosesc niciodată. Ți-e foame?

— Mor de foame, recunoaște ea și nu-mi dau seama dacă e adevărat sau dacă vrea doar să-mi facă pe plac.

Dar mă bucur.

— Grozav. Și eu. Mă duc să văd ce pregătește doamna Jones pentru cină. Ai zece minute la dispoziție. Nu te-mbrăca.

O mai sărut o dată și mă duc la bucătărie.

Gail spală ceva în chiuvetă. Își ridică privirea când trag cu ochiul peste umărul ei.

— Scoici, domnule Grey, zice ea.

Delicioase. Pasta alle Vongole, unul dintre felurile mele favorite.

— Zece minute? o-ntreb.

— Douăsprezece, spune ea.

— Grozav.

Îmi aruncă o privire în timp ce mă îndrept către birou. O ignor. M-a mai văzut și înainte aproape despuiat — care naiba e problema ei?

Îmi verific e-mailurile și telefonul ca să văd dacă am vreo veste despre Leila. Nimic — dar, de când s-a întors Ana, nu mă mai simt la fel de disperat ca înainte.

Ana intră în bucătărie în același timp cu mine, ademenită, fără-ndoială, de mirosul delicios. Când dă cu ochii de doamna Jones, își ridică jenată gulerul halatului.

— Chiar la timp, spune Gail, servindu-ne masa în două castroane așezate pe blatul de la bucătărie.

— Stai jos.

Îi arăt unul dintre taburetele înalte. Privirea neliniștită a Anei trece de la mine la doamna Jones.

Se rușinează.

Iubito, am angajați. Obişnuiește-te cu asta.

— Vrei vin? o-ntreb, ca să-i distrag atenția.

— Te rog, zice ea rezervată și ia loc.

Deschid o sticlă de Sancerre și torn în două pahare mici.

— Este și brânză în frigider, domnule, dacă doriți, spune Gail.

Aprob din cap și ea iese din cameră, spre ușurarea Anei. Mă așez și eu.

— Noroc.

Ridic paharul.

— Noroc, răspunde Ana, și ciocnim paharele de cristal.

Gustă și scoate un sunet de apreciere. Poate chiar îi *este* foame.

— Ai de gând să-mi spui? întreabă.

— Ce să-ți spun?

Doamna Jones s-a întrecut pe sine; pastelesunt delicioase.

— Ce-am vorbit în somn.

Scutur din cap.

— Mănâncă. Știi că-mi place să te văd mâncând.

Se încruntă, făcând pe exasperata.

— Ești atât de pervers, spune ea, mai mult pentru sine.

Ah, *iubito, nici n-ai tu idee*. Și apoi îmi vine un gând: poate c-ar trebui să încercăm ceva nou diseară, în camera de joacă. Ceva distractiv.

— Povestește-mi despre prietenul ăsta al tău, o rog.

— Prietenul meu?

— Fotograful.

Încerc să par degajat, dar ea mă privește încruntându-se.

— Păi, ne-am cunoscut în prima zi de facultate. A absolvit ingineria, dar pasiunea lui e fotografia.

— Și?

— Atât.

Mă enervează răspunsurile astea evazive ale ei.

— Atât?

Își aruncă părul peste umăr.

— Am devenit buni prieteni. Am aflat că tata și tatăl lui José au lucrat împreună în armată înainte să mă nasc eu. Au reluat legătura și acum sunt de nedespărțit.

Oh.

— Tatăl tău și tatăl lui?

— Da.

Își răsuțește pasteles pe furculiță.

— Înțeleg.

— Chestia asta-i delicioasă.

Îmi zâmbește mulțumită și halatul îi cade un pic, dezgolindu-i rotunjimea unui sân. Priveliștea asta mă excită.

— Cum te simți? o-ntreb.

— Bine, spune ea.

— Mai rezisti?

— La ce?

— La vin?

La sex? În camera de joacă?

— Un pahar mic, te rog.

Îi mai torn un pic de Sancerre. Nu vreau să bem niciunul dintre noi prea mult dacă mergem să ne jucăm.

— Cum merge cu, ăăă... problema care te-a făcut să te-ntorci la Seattle?

Leila. La naiba. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Mi-a scăpat de sub control. Dar n-ai de ce să-ți faci griji, Anastasia. În seara asta am planuri cu tine.

Vreau să văd dacă putem aplica acest așa-zis aranjament al nostru în ambele sensuri.

— Serios?

— Da. Vreau să fii gata și să m-aștepți în camera de joacă în cincisprezece minute.

Mă ridic, observându-i reacția. Bea puțin din paharul cu vin și face ochii mari.

— Poți să te pregătești la tine-n cameră. Întâmplător, acum ai dulapul plin cu haine pentru tine. Și nu vreau să ne certăm pe tema asta.

Rămâne surprinsă, cu gura în forma literei o. Iar eu îi arunc o privire severă, ca nu cumva să-ndrăznească să se certe cu mine. În mod remarcabil, ea nu zice nimic, iar eu mă duc în birou ca să-i scriu lui Ros și să-i spun că vreau să-nceapă procedurile de preluare a editurii SIP cât de curând posibil.

Mă uit peste câteva e-mailuri de la muncă, dar nu găsesc nimic despre doamna Reed. O las pe Leila deoparte; m-a preocupat în ultimele douăzeci și patru de ore. În seara asta o să mă concentrez asupra Anei — și-o să mă distrez.

Când mă-ntorc în bucătărie, constat că Ana a dispărut; presupun că e sus, ca să se pregătească.

În cameră îmi scot halatul și-mi pun jeanșii preferați. În timpul ăsta, îmi vin în minte imaginile cu Ana în baie — spatele ei fără cusur, apoi mâinile ei lipite de plăcile de faianță în timp ce i-o trăgeam.

Frate, fata asta are rezistență.

Hai să vedem câtă.

Într-o stare vecină cu euforia, îmi iau iPod-ul din living și urc valvârtej în camera de joacă.

Când o găsesc pe Ana îngenunchată, așa cum trebuie, la intrare, cu fața spre cameră — cu privirea coborâtă și doar cu chiloții pe ea — primul meu sentiment este unul de ușurare.

E încă aici; are chef.

Al doilea sentiment e unul de mândrie: mi-a urmat instrucțiunile cuvânt cu cuvânt.

Îmi ascund cu greu un zâmbet.

Domnișoara Steele nu se dă înapoi de la nicio provocare.

Închid ușa în urma mea și observ că și-a lăsat halatul de baie în cuier. Trec desculț pe lângă ea și-mi pun iPod-ul pe comodă. M-am gândit s-o privesc de toate simțurile, în afară de atingere, și să văd cum se descurcă. Pe pat sunt așezate cearșafurile de satin.

Iar cătușele de piele sunt la locul lor.

Din comodă scot un elastic de păr, o bandă pentru ochi, o mănușă de blană, dopuri de urechi și un transmițător portabil proiectat de Barney pentru iPod-ul meu. Așez toate aceste obiecte într-un șir ordonat, conectând transmițătorul la iPod și lăsând-o pe Ana să aștepte. Așteptarea face jumătate din construirea unui scenariu. Când sunt mulțumit mă duc și mă așez lângă ea.

Capul Anei este plecat, iar lumina palidă de afară îi scoate pielea în evidență. Pare umilă și frumoasă, exact cum trebuie să fie o supusă.

— Arăți minunat.

Îi iau fața în palme și-i dau capul pe spate până când ochii ei albaștri întâlnesc cenușiul ochilor mei.

— Ești o femeie frumoasă, Anastasia. Și ești toată a mea, îi șoptesc. Ridică-te.

E puțin rigidă când se ridică.

— Uită-te la mine, îi comand și când mă uit în ochii ei, îmi dau seama că mă pot pierde în privirea ei gravă și concentrată.

I-am captat toată atenția.

— N-avem un contract semnat, Anastasia, dar am discutat despre limite. Și vreau să ne-amintim că avem cuvinte de siguranță, bine?

Ea clipește de câteva ori, dar nu zice nimic.

— Care sunt acestea? o întreb.

Șovăie.

Ah, n-o să meargă niciodată.

— Care sunt cuvintele de siguranță, Anastasia?

— Galben.

— Și?

— Roșu.

— Să le ții minte.

Ridică din sprânceană supărată și e pe cale să spună ceva.

O, nu. Nu în camera mea de joacă.

— Nu începe și aici cu gura ta obraznică, domnișoară Steele. Sau ți-o trag fix acolo, așa în genunchi cum ești. Înțelegi?

Oricât de mult mi-ar plăcea această idee, tot ce vreau în acest moment este supunerea ei.

Își ascunde supărarea.

— Deci?

— Da, domnule, zice ea repede.

— Fată ascultătoare. Intenția mea nu e să folosești cuvintele de siguranță pentru că te va durea. Ceea ce vreau să-ți fac este foarte intens. Foarte intens, iar tu va trebui să mă ghidezi. Pricepi?

Expresia îi rămâne neschimbată; nu se dă de gol cu nimic.

— Totul se va reduce la atingere, Anastasia. Nu mă vei vedea sau auzi. Dar mă vei simți.

Fără să-i bag în seamă privirea uimită, dau drumul iPod-ului de pe comodă și-l trec pe modul auxiliar.

Trebuie doar să aleg un cântec; și în acel moment îmi aduc aminte de discuția noastră din mașină, după ce a dormit în patul meu la The Heathman.

Să vedem dacă-i place o bucată corală din vremea dinastiei Tudor.

— O să te leg de patul ăsta, Anastasia. Dar mai întâi te voi lega la ochi și — îi arăt iPod-ul — nu mă vei putea auzi. Tot ce vei auzi tu va fi muzica pe care o voi alege eu.

Cred că pe fața ei citesc surprindere, dar nu sunt sigur.

— Vino-ncoace.

O duc către capătul patului.

— Stai aici.

Mă aplec, îi inhalez parfumul dulce și-i șoptesc la ureche:

— Așteaptă aici. Ține-ți privirea către pat. Imaginează-ți că ești acolo întinsă, legată și în întregime la dispoziția mea.

Inspiră adânc.

Da, iubito. Gândește-te la asta. Rezist tentației de-a o săruta ușor pe umăr. Mai întâi trebuie să-i împletesc părul și s-aduc o cravașă. Iau elasticul de păr de pe comodă și din raft aleg cravașa mea favorită, pe care o îndes în buzunarul de la spate al jeansilor.

Când mă întorc mă așez în spatele ei, o apuc ușor de păr și i-l împletesc.

— Oricât de mult mi-ar plăcea codițele tale, Anastasia, de-abia aștept să ți-o trag cât mai repede. Deci una ajunge.

Îi leg părul și o trag de coadă ca s-o forțez să se dea în spate și să se lipească de mine. Îi înfășor coada în jurul încheieturii, o

trag înspre dreapta, făcând-o să-și aplece capul și să-și dezvelească gâtul. Îmi plimb nasul de la lobul urechii către umăr, sărutând-o și mușcând-o încet.

Hmm... Miroase atât de bine.

Ea tremură și geme încet, cu gura închisă.

— Liniște, o atenționez și, scoțând cravașa din buzunar, mă întind peste ea și i-o arăt, mângâind-o peste brațe.

Aud cum își recapătă suflul și văd cum strânge din degete.

— Atinge-o, îi șoptesc, știind că asta-și dorește.

Ea ridică mâna, apoi își trece degetele peste limbile moi din piele întoarsă. Mă excită.

— O să folosesc asta. Nu te va durea, dar te va face foarte sensibilă. Care sunt cuvintele de siguranță, Anastasia?

— Ăă... „galben“ și „roșu“, domnule, murmură ea, speriată de cravașă.

— Fată ascultătoare. Ține minte, în mare parte teama este la tine-n cap.

Las cravașa pe pat și-mi trec degetele pe pielea ei, peste rotunjimile șoldurilor, apoi i le strecor în chiloți.

— N-ai nevoie de ăștia.

Îi trag în jos și îngenunchez în spatele ei. Ea se ține de stâlp și se chinuie să-și scoată lenjeria.

— Potolește-te, îi ordon și îi sărut fundul, mușcând-o ușor de fiecare fesă. Acum întinde-te. Cu fața-n sus.

O plesnesc o dată, iar ea sare, speriată și se chircește în pat. Stă întinsă, cu fața la mine, neluându-și ochii de la mine, nerăbdătoare — poate și puțin agitată, cred.

— Pune-ți mâinile deasupra capului.

Face cum îi spun. Aduc dopurile de urechi, banda pentru ochi, iPod-ul și telecomanda de pe comodă. Mă așez lângă ea pe pat și-i arăt iPod-ul cu transmițător. Privirea i se plimbă de la chipul meu la aparatele pe care le am în mână și înapoi.

— Asta trimite ce se aude pe iPod în sistemul audio din cameră. Eu pot auzi ce auzi tu și am și telecomandă pentru asta.

După ce le vede pe toate, îi bag dopurile în urechi și așez iPod-ul pe pernă.

— Capul sus.

Se supune, iar eu îi pun banda peste ochi. Ridicându-mă, îi iau mâna stângă și o leg cu cătușele de piele la capătul patului. O mângâi cu degetele pe brațul ei întins. Pășesc ușor în jurul patului, iar capul ei se mișcă, urmărindu-mi sunetul pașilor; o leg și de mâna dreaptă, punându-i cătușa peste încheietură.

Respirația Anei se accelerează; aerul iese haotic și repezit, printre buzele ei întredeschise. Un val de roșeață îi cuprinde pieptul, iar ea se zbate și-și ridică șoldurile nerăbdătoare.

Bravo.

La picioarele patului o apuc de ambele glezne.

— Capul sus din nou, îi ordon.

Se execută imediat, iar eu o trag înspre mine astfel încât brațele să-i fie cât se poate de întinse.

Geme încetitor și-și ridică din nou șoldurile.

Îi pun cătușele la glezne, legând-o de colțurile patului, fiind acum e cu membrele desfăcute în fața mea, iar eu fac un pas în spate ca să admir peisajul.

La naiba.

Oare a mai arătat vreodată atât de sexy?

Este la dispoziția mea, în întregime și de bunăvoie. Faptul că știu acest lucru mă amețește și mă minunez preț de o clipă în fața curajului și generozității sale.

Mă smucesc din fața priveliștii fascinante și iau din comodă mănua din blănă de iepure. Înainte să mi-o pun, apăs pe telecomandă; se aude un șuiert scurt, apoi începe bucata muzicală formată din patruzeci de părți, iar vocea angelică a solistei răsună în toată camera de joacă, plutind pe deasupra încântătoarei domnișoare Steele.

Ascultă muzica și se potolește.

Mă plimb în jurul patului, sorbind-o din priviri.

Mă întind și-o mângâi pe gât cu mânășă. Inspiră adânc și trage de cătușe, dar nu țipă și nici nu-mi spune să mă opresc. Îi trec ușor mâna înmânășată peste gât, peste piept, peste sâni, bucurându-mă că libertatea de mișcare îi e limitată. Îi mângâi sânii, o trag ușor de fiecare sfârc, iar geamătul ei de plăcere mă încurajează s-o iau în jos. Îi explorez tot trupul într-un ritm voit lent: abdomenul, șoldurile, coapsele și apoi fiecare picior. Muzica devine mai dramatică, și mai multe voci se alătură corului în contrapunct perfect cu mâna mea. Îi privesc gura ca să-mi dau seama cum se simte; acum gâfâie de plăcere, acum își mușcă buza. Când îmi trec mâna peste sexul ei, își încordează fundul, împingându-se în mâna mea.

Deși în mod normal mi-ar plăcea s-o ținutiesc într-un loc, mișcarea aceasta îmi face plăcere.

Domnișoara Steele se distrează. E lacomă.

Când o mângâi din nou pe sâni, sfârcurile i se întăresc.

Da.

Acum, că i-am sensibilizat pielea, îmi scot mânășă și apuc cravașă. Cu mare grijă, îi trec capetele noduroase peste piele, urmând același tipar: peste piept, peste sâni, peste abdomen, peste părul pubian și în jos pe picioare. Și mai multe voci se alătură corului, iar eu ridic cravașă și-i trec limbile peste abdomen. Ea țipă, surprinsă, cred eu, dar nu rostește cuvântul de siguranță. O las o clipă să absoarbă senzația, apoi repet mișcarea — un pic mai tare de data asta.

Se zbate în cătușe și țipă din nou, un strigăt înăbușit — dar tot nu-i cuvântul de siguranță. Îi trec cravașă peste sâni, iar ea își lasă capul pe spate și scoate un strigăt mut, cu gura întredeschisă și zbatându-se în satinul roșu.

Și tot nu spune cuvântul de siguranță. Ana acceptă că este o ciudată.

Freamăt de plăcere când încep s-o biciuiesc pe tot trupul, privind cum pielea i se înfierbântă sub mușcăturile limbilor cravașei. Când corul face o pauză, fac și eu.

Dumnezeule. Arată uluitor.

Încep din nou când reîncepe muzica și toate vocile cântă împreună; o plesnesc cu cravașa la nesfârșit, iar ea se zbate la fiecare lovitură.

Când în cameră răsună ultima notă, mă opresc și eu, lăsând cravașa să cadă pe podea. Am rămas fără răsuflare, gâfâind de dorință și plăcere.

La naiba.

Ea zace pe pat, neajutorată, cu pielea înroșită, gâfâind.

Ah, iubito.

Mă urc între picioarele ei. Când muzica începe din nou, iar solista cântă cu vocea dulce a unui înger, o iau de la capăt pe același drum străbătut cu mănua și cu cravașa — doar că de data aceasta cu gura, sărutând, lingând și venerând fiecare centimetru al trupului ei. Mă joc cu fiecare sfârc până când se întăresc și lucesc de salivă. Se zbate cât îi permit cătușele și geme sub greutatea mea. Limba mea îi coboară pe abdomen, în jurul buricului, curățându-o. O gust. O venerez. Cobor către clitorisul ei dulce și dezgolit care imploră să fie atins de limba mea. O ling, absorbindu-i parfumul, absorbindu-i reacția, până simt cum începe să tremure sub mine.

Ah, nu. Nu încă, Ana. Nu încă.

Mă opresc, iar ea oftează, dezamăgită.

Îngenunchez între picioarele ei și-mi desfac fermoarul, eliberându-mi penisul erect. Apoi, aplecându-mă, îi dezleg cătușa de la glezna stângă. Își încolăcește piciorul în jurul meu într-o mângâiere prelungă până când îi dezleg și cealaltă gleznă. Odată eliberată, îi masez picioarele ca s-o dezmořesc, de la gambe către coapse. Freamătă sub mine, ridicându-și șoldurile în ritmul perfect al corului lui Tallis, în vreme ce degetele mele mari urcă înspre interiorul coapselor ei, care sunt deja umede de excitare.

Îmi înăbuș un geamăt și o apuc de șolduri, ridicând-o de pe pat, și o pătrund, dintr-o singură mișcare bruscă.

La naiba.

E alunecoasă și fierbinte și umedă, iar trupul îi pulsează lângă al meu.

Nu. Prea curând. Mult prea curând.

Mă opresc deasupra ei, înăuntrul ei, și fruntea îmi e acoperită de sudoare.

— Te rog, strigă ea, iar eu o țin și mai strâns, înăbușindu-mi dorința de a mă pierde din nou în ea.

Închid ochii ca să n-o mai văd întinsă sub mine în toată splendoarea ei și mă concentrez asupra muzicii; iar când îmi recapăt controlul, încep să mă mișc încet. Corul cântă din ce în ce mai înflăcărat, iar eu măresc ritmul, potrivindu-mă cu forța și cadența muzicii, bucurându-mă de fiecare centimetru de piele al ei.

Își strânge pumnii, își dă capul pe spate și geme.

Da.

— Te rog, mă imploră ea printre dinții strânși.

Te-am auzit, iubito.

O așez pe spate în pat, mă întind deasupra ei, sprijinindu-mă pe coate, și urmez ritmul, pătrunzând-o și pierzându-mă în ea și în muzică.

Dulcea, curajoasa Ana.

Transpirația îmi curge pe spate.

Haide, iubito.

Te rog.

Și, în cele din urmă, își dă drumul sub trupul meu, strigând de plăcere și ajutându-mă să ajung la un orgasm atât de intens și de epuizant, încât mă pierd cu totul. Mă prăbușesc peste ea, iar lumea mea se mișcă și se rearanjează, lăsându-mi în capul pieptului o emoție necunoscută până acum, care mă consumă.

Clatin din cap, încercând să alung acest sentiment sinistru și derutant. Mă întind, iau telecomanda și opresc muzica.

Gata cu Tallis.

Cu siguranță, muzica a contribuit la această experiență aproape religioasă. Mă încrunt, încercând să-mi stăpânesc propriile

sentimente, dar nu reușesc. Ies din Ana și mă întind s-o eliberez din toate cătușele.

Ea oftează și-și strânge degetele, iar eu îi scot cu blândețe banda de la ochi și dopurile din urechi.

Clipește la mine cu ochii ei mari și albaștri.

— Bună, șoptesc.

— Bună și ție, spune ea, jucăușă și sfioasă.

Răspunsul ei este încântător și, aplecându-mă, o sărut tandru pe buze.

— Bravo.

Am vocea plină de mândrie.

A făcut-o. A rezistat. De la un cap la altul.

— Întoarce-te.

Face ochii mari, alarmată.

— Vreau doar să te masez pe umeri.

— Ah, bine.

Se răsucesce și se prăbușește pe pat cu ochii închiși.

Mă așez lângă ea și-i masez umerii.

Scoate un geamăt de plăcere.

— Ce era muzica aceea? întrebă ea.

— Se numește *Spem in Alium*, un motet din patruzeci de părți de Thomas Tallis.

— A fost... copleșitor.

— Mi-am dorit întotdeauna să i-o trag cuiva pe muzica asta.

— Nu cumva și asta e o altă premieră, domnule Grey?

Rânjesc.

— Într-adevăr, domnișoară Steele.

— Păi, și la mine este pentru prima dată când mi-am tras-o pe muzica asta, zice ea, cu o voce care-i trădează oboseala.

— Tu și cu mine avem la activ multe premiere.

— Despre ce-am vorbit în somn, Chris — ăă, domnule?

Nu din nou. *Dă-i o explicație, Grey.*

— Ai spus multe lucruri, Anastasia. Ai vorbit despre cuști și căpșune. Și că vrei mai mult, și că ți-e dor de mine.

— Asta-i tot?

Pare ușurată.

De ce ar fi atât de ușurată?

Mă întind lângă ea ca să-i văd chipul.

— Ce credeai c-ai spus?

Deschide ochii pentru un moment și-i închide repede la loc.

— Că ești urât, îngâmfat și că nu știi ce faci în pat.

Un ochi albastru se deschide și mă privește cu prudență.

Ah... minte.

— Păi, așa și sunt, de fapt, iar acum chiar că mă bagi în ceață.

Ce-mi ascunzi, domnișoară Steele?

— Nu-ți ascund nimic.

— Anastasia, habar n-ai să minți.

— Credeam c-o să mă faci să râd după sex; nu mi se pare amuzant deloc.

Nu mă așteptam la răspunsul ei, așa că-i zâmbesc rezervat.

— Nu știu să spun glume, îi mărturisesc.

— Domnule Grey! E ceva ce nu poți tu să faci?

Mă răsplătește cu un surâs larg și molipsitor.

— Nu, habar n-am să spun glume, spun eu, de parcă ar fi un titlu de glorie.

Ea se hlizește.

— Nici eu nu știu să spun glume.

— Ce sunet minunat, șoptesc eu și o sărut.

Dar tot n-am aflat de ce e atât de ușurată.

— Iar tu îmi ascunzi ceva, Anastasia. S-ar putea să fiu nevoit să te torturez ca să aflu.

— Ha!

Spațiul dintre noi se umple cu hohote de râs.

— Cred că m-ai torturat suficient.

Răspunsul ei îmi alungă zâmbetul de pe față, iar chipul ei se îndulcește imediat.

— Poate c-o să te las să mă mai torturezi așa, zice ea, cu sfială.

Mă simt dintr-odată ușurat.

— Mi-ar plăcea foarte mult, domnișoară Steele.

— Scopul nostru e să vă satisfacem, domnule Grey.

— Te simți bine? o-ntreb, umil și neliniștit în același timp.

— Mai bine de-atât nu se poate.

Îmi zâmbește timid.

— Ești uimitoare.

O sărut pe frunte, apoi mă dau jos din pat și sentimentul acela rău prevestitor mă copleșește din nou. Îl alung, îmi trag fermoarul și întind mâna ca s-o ajut să se dea jos din pat. Când se ridică în picioare, o trag la mine în brațe și o sărut, savurându-i gustul.

— În pat, mormăi eu și-o conduc către ușă.

Acolo o acopăr cu halatul de baie pe care l-a atârnat în cuier și, înainte să apuce să se-mpotrivească, o iau în brațe și o car jos, în dormitorul meu.

— Sunt atât de obosită, băiguie ea când o pun în pat.

— Dormi acum, șoptesc și o strâng în brațe.

Închid ochii, luptând cu senzația neliniștitoare care mă cuprinde și-mi umple din nou capul pieptului. E ca un dor profund și ca întoarcerea acasă în același timp... și e ceva înfricoșător.

**Sâmbătă,
4 iunie 2011**

Vântul verii îmi răvășește părul, iar mângâierea lui seamănă cu degetele sprintene ale unei iubite.

Iubita mea.

Ana.

Mă trezesc brusc, derutat. Dormitorul meu e cufundat în beznă, iar Ana doarme lângă mine, respirând ușor și egal. Mă sprijin într-un cot și-mi trec mâna prin păr, cu sentimentul straniu că altcineva a făcut exact același lucru. Privesc în jurul meu prin cameră, uitându-mă atent prin toate colțurile întunecate, dar Ana și cu mine suntem singuri.

Ciudat. Puteam să jur că mai e ceva aici. Ceva m-a atins.

A fost doar un vis.

Alung acest gând care mă tulbură și mă uit la ceas. E trecut de 4:30 dimineața. Mă răsucesc pe pernă, iar Ana mormăie ceva incoerent și se-ntoarce cu fața la mine, încă adormită buștean. E senină și frumoasă.

Mă uit în tavan, iar luminița alarmei de incendiu mă chinuie încă o dată. N-am semnat niciun contract. Cu toate astea, Ana-i aici. Lângă mine. *Ce înseamnă asta?* Cum o să mă descurc cu ea? O să se supună regulilor mele? Trebuie să știu că e în siguranță. Acesta e pentru mine teritoriu necunoscut; nu pot s-o controlez și asta mă neliniștește.

Îmi aduc aminte de Leila.

La naiba.

Mintea mi-o ia razna: Leila, munca, Ana... și-mi dau seama că n-o să mai adorm. Mă ridic, îmi pun o pereche de pantaloni de pijama, închid ușa dormitorului și mă duc în living, la pian.

Chopin e alinarea mea; notele sumbre se potrivesc cu dispoziția mea și le cânt la nesfârșit. O mișcare subtilă îmi atrage atenția și, rîdîndu-mi privirea, văd cu coada ochiului că Ana vine către mine, cu pași șovăitori.

— Ar trebui să dormi, murmur eu, dar cânt mai departe.

— Și tu la fel, vine replica ei.

Are o expresie hotărâtă, cu toate astea pare mică și vulnerabilă, așa îmbrăcată doar în halatul meu de baie care-i este mare. Îmi ascund un zâmbet.

— Mă cerți, domnișoară Steele?

— Da, domnule Grey, te cert.

— Uite, nu pot să dorm.

Am prea multe gânduri și aș prefera să se ducă înapoi în pat și să se culce. Cred că-i obosită după ziua de ieri. Ea îmi ignoră toanele și se așază lângă mine, pe scaunul pianului, punându-și capul pe umărul meu.

E un gest atât de tandru și de intim încât pierd măsura pentru o clipă, dar continui să cânt, simțindu-mă mai liniștit pentru că e aici, cu mine.

— Asta ce-a fost? întreabă ea când termin de cântat.

— Chopin. Un preludiu. Opus douăzeci și opt, numărul patru. În mi minor, dacă te interesează.

— Întotdeauna mă interesează ce faci tu.

Draga de Ana. O sărut pe păr.

— N-am intenționat să te trezesc.

— Nu m-ai trezit, spun ea, fără să-și miște capul. Cânt-o pe cealaltă.

— Care cealaltă?

— Bucata de Bach pe care ai cântat-o în prima noapte când am rămas aici.

— Ah, Marcello.

Nu-mi mai aduc aminte când am cântat cuiva la cerere. Pentru mine pianul e un instrument solitar, doar pentru urechile mele. Familia mea nu m-a auzit cântând ani întregi. Dar pentru că m-a rugat, o să cânt pentru scumpa mea Ana. Degetele mele mângâie clapele, iar melodia aceasta obsedantă răsună în tot livingul.

— De ce cânți doar muzică atât de tristă? întreabă ea.

E o muzică tristă?

— Deci aveai doar șase ani când ai început să cânți?

Continuă cu întrebările, ridicându-și capul și studiindu-mă din priviri. Are o expresie curioasă și dornică să afle cât mai multe, ca de obicei; și, după noaptea trecută, cine sunt eu să refuz să-i răspund?

— M-am apucat să învăț să cânt la pian de unul singur ca să-i fac pe plac noii mele mame.

— Ca să te integrezi în familia perfectă?

Vorbele mele din noaptea minunată petrecută la Savannah răsună în glasul ei blând.

— Da, ca să zic așa.

Nu vreau să vorbesc despre asta și sunt surprins c-a reținut atâtea amănunte.

— Tu de ce te-ai trezit? Nu simți nevoia să te refaci după tot ce s-a întâmplat ieri?

— E opt dimineața pentru mine. Și trebuie să-mi iau pastila.

— Bine că ți-ai amintit, zic eu. Numai tu ai putea să predai un curs despre cum să-ți iei anticoncepționalele după fusul orar. Poate c-ar trebui să mai aștepți o jumătate de oră, și încă o jumătate de

oră mâine-dimineață. Astfel încât până la urmă să le iei la o oră rezonabilă.

— Bun plan, spune ea. Deci ce putem face în următoarea jumătate de oră?

Păi, aș putea să ți-o trag pe pianul ăsta.

— Am câteva lucruri în minte.

Încerc să vorbesc pe un ton seducător.

— Pe de altă parte, putem vorbi.

Zâmbește provocator.

N-am chef de vorbit.

— Prefer lucrurile la care mă gândesc eu.

Îmi strecur mâna în jurul mijlocului ei, o trag la mine-n poală și îmi bag nasul în părul ei.

— Tu mereu preferi să faci sex decât să vorbești.

Izbucnește în râs.

— Adevărat. Mai ales cu tine.

Mâinile ei mă cuprind de biceps, cu toate astea întunericul rămâne acolo unde e. O sărut de la baza urechii până pe gât, în jos.

— Poate pe pianul meu, murmur eu, imaginându-mi-o goală, întinsă pe capacul pianului, cu părul revărsat peste margine.

— Vreau să lămurim ceva.

Îmi vorbește încet în ureche.

— Mereu curioasă, domnișoară Steele. Ce-i de lămurit?

Îi simt pielea moale și caldă pe buze când îi dau halatul la o parte de pe umăr cu nasul.

— Noi, spune ea și acest cuvânt simplu sună ca o rugăciune.

— Hmm. Ce-i cu noi?

Fac o pauză. *Unde vrea să ajungă cu asta?*

— Contractul.

Mă opresc și mă uit în ochii ei inteligenți. *Ce-a apucat-o acum?* O mângâi cu degetele pe obraz.

— Cred că acest contract nu mai are nicio importanță, tu nu crezi?

— Nicio importanță? spune ea și zâmbește subtil.

— Nicio importanță.

Zâmbesc și eu.

— Dar erai atât de strict.

Îndoiala umbrește privirea Anei.

— Mă rog, asta era înainte. În orice caz, regulile nu sunt lipsite de importanță, încă stau în picioare.

Trebuie să mă asigur că ești în siguranță.

— Înainte? Înainte de ce anume?

— Înainte de...

Înainte de toate astea. Înainte să-mi dai lumea peste cap, înainte să te culci cu mine. Înainte să-ți pui capul pe umărul meu la pian. Toate astea...

— Mai mult, murmur eu, alungând senzația de neliniște cu care deja m-am obișnuit.

— Ah, zice ea, și cred că-i mulțumită.

— În plus, am fost de două ori în camera de joacă deja și n-ai fugit mâncând pământul.

— Crezi că asta o să fac?

— Nimic din ce faci tu nu-i previzibil, Anastasia.

V-ul dintre sprâncenele ei încruntate se formează iar.

— Deci, ca să-nțeleg. Vrei să urmez regulile de bază ale contractului tot timpul, dar nu și restul contractului?

— Numai în camera de joacă. Vreau să urmezi spiritul contractului în camera de joacă și da, vreau să urmezi toate regulile — tot timpul. Așa o să știi că ești în siguranță. Iar eu voi putea să dispun de tine oricând vreau, adaug eu în glumă.

— Și dacă încalc vreuna dintre reguli? întreabă ea.

— Atunci o să te pedepsesc.

— Dar tu nu vei avea nevoie de permisiunea mea?

— Ba da.

— Și dacă zic nu? insistă ea.

De ce-i atât de încăpățânată?

— Dacă spui nu, spui nu și gata. O să gălesc eu o cale să te conving.

Ar trebui să știe că așa e. Nu m-a lăsat s-o plesnesc la fund în hangarul pentru bărci, deși voiam s-o fac. Dar tot am plesnit-o mai târziu, în aceeași seară... cu consimțământul ei.

Se ridică în picioare și se îndreaptă către living și, pentru o secundă, am senzația că o să fugă, dar ea se răsuțește, cu o expresie perplexă.

— Deci faza cu pedeapsa rămâne în vigoare.

— Da, dar numai dacă încalci regulile.

Asta-mi este clar. Ei de ce nu-i este?

— Va trebui să le recitesc, zice ea, dintr-odată foarte oficial.

Vrea să facă asta acum?

— Ți le aduc imediat.

În birou, deschid computerul și printez regulile, întrebându-mă de ce discutăm așa ceva la ora cinci dimineața.

Când mă-ntorc cu foaia, ea e la chiuveță, bând un pahar cu apă. Mă așez pe un taburet și aștept, uitându-mă la ea. Are trupul rigid și încordat; nu e un semn bun. Când se întoarce către mine, îi împing bucata de hârtie în față pe masa de la bucătărie.

— Poftim.

Ea studiază repede regulile.

— Deci chestia cu supunerea încă stă-n picioare?

— O, da.

Clatină din cap și pe față îi apare un zâmbet ironic, în vreme ce privește în sus.

A, ce bucurie.

Mă binedispun imediat.

— Ți-ai dat cumva ochii peste cap la mine, Anastasia?

— Posibil. Depinde de reacția ta.

E prudentă și amuzată în același timp.

— E aceeași ca de fiecare dată.

Dacă mă lasă...

Ea înghite-n sec și face ochii mari.

— Deci...

— Da?

— Vrei să mă plesnești la fund acum?

— Da. Și asta o să și fac.

— Ah, pe bune, domnule Grey?

Își încrucișează brațele, ridicându-și bărbia provocator.

— Ai de gând să mă oprești?

— Va trebui să mă prinzi mai întâi.

Are un zâmbet cochet, lucru la care penisul meu reacționează imediat.

Vrea să se joace.

Mă ridic de pe taburat, privind-o cu atenție.

— A, pe bune, domnișoară Steele?

Între noi atmosfera devine explozivă.

În ce direcție o să fugă?

Se uită fix la mine, cu ochii sclipind de nerăbdare. Dinții îi coboară pe buza de jos.

— Și te muști de buză.

Face asta intenționat? Mă mișc încet în stânga.

— N-ai curaj, mă necăjește ea. În definitiv, tu îți dai ochii peste cap.

Cu ochii la mine, se mișcă și ea spre stânga.

— Dar tu tocmai ai mărit miza cu jocul ăsta.

— Sunt destul de rapidă, să știi, mă provoacă ea.

— Și eu la fel.

Cum de face ca totul să fie atât de palpitant?

— Ai de gând să să vii-ncoace fără scandal?

— Așa mă știi tu pe mine?

Zâmbește cu subînțeles, mușcând momeala.

— Domnișoară Steele, ce vrei să spui?

O fugăresc în jurul mesei de la bucătărie.

— Va fi mai rău dacă trebuie să vin eu după tine și să te prind.

— Asta dacă mă prinzi, Christian. Și acum n-am de gând să te las să mă prinzi.

Vorbește serios?

— Anastasia, vezi să nu cazi și să te lovești. Asta va însemna că ai încălcat regula numărul șapte, mai nou șase.

— M-am aflat în pericol din clipa în care te-am cunoscut pe tine, domnule Grey, cu reguli sau fără reguli.

— Da, așa e.

Poate că nu e un joc. Oare încearcă să-mi spună ceva? Ea șovăie, iar eu fac un salt lung ca s-o prind. Ea scâncește și o ia la goană, adăpostindu-se în apropierea mesei. Are buzele întredeschise și o privire prudentă și provocatoare în același timp, iar halatul de baie îi alunecă de pe un umăr. Arată sexy. Sexy de tot.

Mă apropii încet de ea, iar ea se îndepărtează.

— Te pricepi foarte bine să distragi un bărbat, Anastasia.

— Scopul nostru e să vă satisfacem, domnule Grey. De la ce anume te-am distras?

— De la viață. De la univers.

De la fostele supuse care-au dispărut. De la muncă. De la aranjamentul nostru. De la tot.

— Păreai foarte preocupat în timp ce cântai la pian.

Nu se lasă deloc. Mă opresc și-mi încrucișez brațele, regândindu-mi strategia.

— Putem face asta toată ziua, iubito, dar tot te voi prinde și atunci va fi vai și amar de tine.

— Ba nu, n-o să mă prinzi, spune ea, extrem de convinsă.

Mă-ncrunt.

— S-ar putea crede că nu vrei să te prind.

— Nu vreau. Țasta-i scopul jocului. Nu-mi place să mă pedepsești, așa cum ție nu-ți place să fii atins.

Și, din senin, întunericul mă copleșește, cuprinzându-mi pielea și lăsând o urmă înghețată de disperare în urma sa.

Nu. Nu. Nu suport să fiu atins. Niciodată.

— Asta simți?

E ca și cum m-ar fi atins, lăsându-mi cu unghiile niște urme albe pe piept.

Ea clipește de câteva ori, studiindu-mi reacția, apoi vorbește cu un glas blând.

— Nu. Nu mă afectează atât de mult, dar nici nu sunt departe. Pare neliniștită.

La naiba, atunci! Asta aruncă o cu totul altă lumină asupra relației noastre.

— Ah, mormăi eu, pentru că nu știu ce altceva să spun.

Ea trage aer în piept și se apropie de mine și, când ajunge în fața mea, își ridică privirea plină de spaimă.

— Atât de mult urăști pedeapsa? șoptesc eu.

Asta e. Chiar suntem incompatibili.

Nu. Nu vreau să cred așa ceva.

— Mă rog... nu, zice ea și mă simt ușurat dintr-odată. Nu, continuă ea. Am sentimente amestecate. Nici nu-mi place, dar nici nu-mi displace.

— Dar aseară, în camera de joacă, ai...

— O fac de dragul tău, Christian, pentru că tu-ți dorești. Nu eu. Aseară nu m-ai rănit. A fost un context diferit, ceva ce-am putut înțelege, și am încredere în tine. Dar când vrei să mă pedepsești, mi-e teamă c-o să mă rănești.

La naiba. Spune-i.

E momentul adevărului, Grey.

— Chiar vreau să te rănesc. Dar nu mai mult decât poți suporta. N-aș merge niciodată prea departe.

— De ce?

— Am nevoie de lucrul ăsta, șoptesc eu. Nu pot să-ți spun.

— Nu poți sau nu vrei?

— Nu vreau.

— Deci știi de ce?

— Da.

— Dar nu vrei să-mi spui.

— Dacă-ți spun o să fugi din camera asta mâncând pământul și n-o să te mai întorci niciodată. Nu pot să risc așa ceva, Anastasia.

— Vrei să rămân.

— Mai mult decât îți dai seama. N-aș suporta să te pierd.

Nu mai pot să rabd distanța dintre noi. O apuc ca s-o opresc din alergat și-o trag la mine în brațe, căutându-i buzele. Ea-mi răspunde lipindu-și buzele de ale mele, sărutându-mă cu aceeași pasiune și speranță și dorință. Întunericul ce-mi dădea târcoale se retrage și-mi găsesc alinarea.

— Nu mă părăsi, îi șoptesc. Ai spus că n-o să mă părăsești și m-ai implorat să nu te părăsesc, în somn.

— Nu vreau să plec, zice ea și se uită-n ochii mei, căutând răspunsuri.

Și mă simt expus — sufletul meu urât și tulburat iese la suprafață.

— Arată-mi, spune ea.

Și habar n-am ce vrea să spună.

— Ce să-ți arăt?

— Arată-mi cât de mult poate să doară.

— Ce anume?

Mă las pe spate și mă uit la ea neîncrezător.

— Pedepsește-mă. Vreau să văd cât de rău poate fi.

O, *nu*. Îi dau drumul și mă-ndepărtez de ea.

Mă privește fix: deschisă, sinceră, serioasă. Mi se mai oferă încă o dată; e a mea, să fac ce vreau cu ea. Sunt uluit. Vrea să-mi satisfacă această nevoie? Nu-mi vine să cred.

— Vrei să-ncerci?

— Da. Am zis că vreau.

Are o expresie hotărâtă.

— Ana, mă derutezi.

— Și eu sunt derutată. Mă străduiesc să-mi lămuresc problema asta. Și amândoi vom afla, o dată pentru totdeauna, dacă sunt în stare de așa ceva. Dacă pot suporta asta, poate că și tu...

Se oprește, iar eu fac un pas în spate. Vrea să mă atingă.

Nu.

Dar dacă facem asta, atunci vom afla. Ea va afla.

Am ajuns aici mult mai devreme decât mă așteptam.

Oare pot s-o fac?

Și-n acest moment îmi dau seama că nu-mi doresc nimic mai mult... Nimic n-ar potoli mai mult monstrul din mine.

O apuc de mână până nu mă răzgândesc și o duc sus, în camera de joacă. La ușă mă opresc.

— O să-ți arăt cât de rău poate fi și o să poți să te hotărăști de una singură. Ești pregătită?

Ea dă din cap, cu aerul hotărât și încăpățânat pe care am ajuns să-l cunosc atât de bine.

Așa să fie.

Deschid ușa, iau repede o curea de pe raft până nu se răzgân-dește și-o duc la băncuța din colțul camerei.

— Apleacă-te peste bancă, îi ordon încet.

Face cum i-am zis, fără să se împotrivească.

— Suntem aici pentru că tu ai acceptat, Anastasia. Și pentru c-ai fugit de mine. Te voi lovi de șase ori, iar tu vei număra cu mine.

Tot nu spune nimic.

Îi ridic marginea halatului pe spate, lăsându-i la vedere fundul superb. Îmi trec palma peste fesele ei și peste partea de sus a coap-selor și mă străbate un fior.

Asta e. Asta-mi doresc. Asta așteptam.

— Fac asta ca să-ți aduci aminte să nu mai fugi de mine și, oricât ar fi de excitant, nu vreau să mai fugi niciodată de mine. Și ți-ai dat și ochii peste cap. Știi ce părere am despre asta.

Trag aer în piept, savurând momentul, și încerc să-mi potolesc bătăile inimii.

Am nevoie de asta. Cu asta mă ocup. Și-am ajuns și aici, în sfârșit.

Poate s-o facă.

Până acum nu m-a dezamăgit.

O țin de mijloc și agită cureaua. Mai trag o dată aer în piept, concentrându-mă pe ceea ce am de făcut.

Nu va fugi. Ea m-a rugat.

Apoi o lovesc tare, peste ambele fese.

Urlă, șocată.

Dar nu a numărat... și nici n-a spus cuvântul de siguranță.

— Numără, Anastasia! îi cer eu.

— Una! strigă ea.

Așa... fără cuvinte de siguranță.

O lovesc din nou.

— Două! țipă ea.

Așa, iubito, descarcă-te.

O mai lovesc o dată.

— Trei!

Se chircește de durere.

Pe spatele ei au apărut trei urme.

I-o fac și pe cea de-a patra.

Ea numără urlând, tare și clar.

Nu ne-aude nimeni, iubito. Urlă cât vrei.

O plesnesc din nou.

— Cinci, suspină ea, iar eu fac o pauză, așteptând să spună cuvântul de siguranță.

Dar ea nu-l spune.

Și încă una.

— Șase, șoptește Ana, cu glas forțat și răgușit.

Las jos cureaua, savurându-mi dulcea euforie. Sunt beat de fericire, cu răsuflarea tăiată, în sfârșit satisfăcut. Ah, fata mea frumoasă, fata mea frumoasă. Vreau să-i sărut fiecare bucățică de trup. Am ajuns aici. Unde-am dorit să ajungem. Mă întind s-o iau în brațe.

— Dă-mi drumul. Nu...

Se zbate să scape din strânsoarea mea, îndepărtându-se de mine, împingându-mă, respingându-mă, atacându-mă ca o pisică sălbatică furioasă.

— Nu mă atinge! şuieră ea.

Are chipul umflat și plin de lacrimi, nasul îi curge, iar părul îi e o clăie castanie și ciufulită, dar n-a arătat niciodată atât de magnific... și atât de furioasă în același timp.

Mânia ei mă lovește.

E supărată. Supărată de-adevăratelea.

Bine, nu m-am gândit că va fi atât de furioasă.

Las-o un moment. Așteaptă să-și facă efectul endorfinele.

Își șterge lacrimile cu dosul palmei.

— Asta-ți place ție cu adevărat? Îți place de mine așa?

Își șterge nasul cu mâneca halatului de baie.

Euforia mi se topește. Sunt uluit, total neajutorat și paralizat de mânia ei. Plânsul îl cunosc și-l înțeleg, dar furia aceasta... undeva, în străfunduri, știu că-mi aparține și nu vreau să mă gândesc la asta.

Nu te mai gândi la asta, Grey.

De ce nu m-a rugat să mă opresc? N-a rostit cuvântul de siguranță. Merita să fie pedepsită. A fugit de mine. Și-a dat ochii peste cap.

Asta se-ntâmplă când mă sfidezi, iubito.

Se încruntă. Ochii albaștri îi sunt mari și scânteietori, plini de suferință și furie, și privirea tăioasă și rece.

La naiba. Ce-am făcut?

Mă trezesc la realitate.

Mă simt nesigur, clătindu-mă pe marginea unei prăpastii primejdioase, căutând cu disperare cuvintele potrivite ca să repar situația, dar nu-mi vine nimic în cap.

— Ești un nenorocit cu creierul distrus, se răstește ea.

Rămân fără aer și mă simt de parcă m-ar fi biciuit pe mine cu cureaua... *La naiba!*

Și-a dat seama ce sunt.

A văzut monstrul.

— Ana, șoptesc eu, implorând-o.

Vreau să se oprească. Vreau s-o țin în brațe și să-i alung durerea. Vreau să plângă în brațele mele.

— Să nu îndrăznești să mă iei cu Ana! Trebuie să-ți rezolvi problemele, Grey! se răstește ea și iese din camera de joacă, închizând încet ușa în urma ei.

Uluit, mă holbez la ușa închisă, iar cuvintele ei îmi răsună în cap.

Ești un nenorocit cu creierul distrus.

Nimeni n-a plecat așa de lângă mine. *Ce mama dracului?* Îmi trec mâna prin păr mecanic, încercând să-i înțeleg reacția, dar și reacția mea. O las să plece. Nu sunt supărat... *Sunt... cum sunt?* Mă aplec să ridic cureaua, mă-ndrept către perete și-o agăț în cuier. Acesta a fost, fără îndoială, unul dintre cele mai satisfăcătoare momente ale vieții mele. Acum câteva clipe mă simțeam mai ușor, simțeam cum greutatea incertitudinii dintre noi a dispărut.

Asta a fost. Am ajuns aici.

Acum, că știe despre ce-i vorba, putem trece mai departe.

I-am spus. Oamenilor ca mine le place să provoace durere.

Dar numai femeilor cărora le place asta.

Neliniștea mea crește.

Reacția ei — îmi vine iar în minte expresia ei rănită și bântuită. Sunt tulburat. Sunt obișnuit să fac femeile să plângă — cu asta mă ocup.

Dar Ana?

Mă las pe podea și mă sprijin cu capul de perete, cu mâinile peste genunchii îndoiți. Las-o să plângă. O să se simtă mai bine dacă plânge. Așa fac femeile, din câte știu eu. Las-o un moment, apoi du-te și ai grijă de ea. N-a rostit cuvintele de siguranță. Ea m-a rugat. Ea a dorit să știe, curioasă ca-ntotdeauna. A fost doar o trezire mai crudă la realitate, asta-i tot.

Ești un nenorocit cu creierul distrus.

Închid ochii și zâmbesc. *Da, Ana, da, sunt, și acum știi și tu asta.* Acum putem trece mai departe cu relația noastră... cu aranjamentul nostru. Oricare-ar fi el.

Aceste gânduri nu mă consolează deloc și neliniștea mea crește. Ochii ei răniți străpungându-mă, scandalizați, acuzatori, plini de compătimire... a văzut ceea ce sunt cu adevărat. *Un monstru.*

Vorbele lui Flynn îmi vin în minte: *nu insista pe partea negativă, Christian.*

Închid iar ochii și văd fața neliniștită a Anei.

Cât de prost sunt.

A fost prea curând.

Mult, mult prea curând.

La naiba.

O s-o liniștesc.

Da — las-o să plângă, apoi liniștește-o.

Sunt supărat pentru c-a fugit de lângă mine. *De ce-a făcut asta?*

La dracu'. E atât de diferită de toate femeile pe care le cunosc.

Era clar că nu va reacționa la fel ca ele.

Trebuie s-o văd, s-o iau în brațe. Vom trece peste asta. Mă întreb unde e.

La naiba!

Mă cuprinde panica. Poate-a plecat? Nu, n-ar face una ca asta. În niciun caz fără să spună la revedere. Mă ridic, ies pe ușă și mă duc valvârtej jos. Nu e în living — cred că-i în pat. Mă năpustesc în dormitor.

Patul e gol.

Paralizez de frică. Nu, n-are cum să fi plecat! Sus — trebuie să fie la ea în cameră. Urc câte trei trepte o dată și mă opresc, cu sufletul la gură, în fața ușii camerei ei. E acolo, plânge.

Ah, slavă Cerului.

Mă sprijin cu capul de ușă, copleșit și ușurat.

Nu pleca. Gândul acesta este îngrozitor.

Desigur, are nevoie să plângă.

Trag aer în piept, mă duc la baia de lângă camera de joacă să aduc crema cu arnică, Advil și un pahar cu apă și mă întorc în camera ei.

Înăuntru e întuneric, deși zorii au început să se ivească palizi și-mi ia un moment ca să deslușesc unde e fata cea frumoasă. Stă chircită în mijlocul patului, mică și vulnerabilă, plângând încetișor. Sunetul durerii sale mă sfâșie. Nicio altă supusă nu m-a impresionat

așa — nici măcar atunci când plâneau. Nu pricep. De ce mă simt atât de pierdut? Pun jos crema, apa și pastilele, ridic cuvertura și o învelesc, întinzându-mă către ea. Ea se-ncordează și tot corpul ei strigă: *Nu mă atinge!* Ce ironie.

— Șșșș, îi șoptesc, într-o încercare zadarnică de a-i opri lacrimile și de-a o calma.

Ea nu-mi răspunde. Rămâne neclintită.

— Nu mi te-mpotrivi, Ana, te rog.

Se relaxează pentru o fracțiune de secundă, lăsându-mă s-o iau în brațe, iar eu îmi îngrop nasul în părul ei frumos mirositor. Miroase la fel de dulce ca întotdeauna, aroma ei este un balsam pentru nervii mei. Și o sărut tandru pe gât.

— Să nu mă urăști, murmur eu, lipindu-mi buzele de gâtul ei, simțindu-i gustul.

Ea nu zice nimic, dar încet-încet plânsul i se transformă în suspine înfundate. Cel puțin s-a liniștit. Cred c-a și adormit, dar nu îndrăznesc să verific, ca să n-o deranjez. Măcar acum e mai calmă.

Zorii vin și trec, iar lumina de afară devine mai puternică, intrând în cameră și vestind dimineața. Și noi încă zăcem aici, în liniște. Îmi țin iubita în brațe în vreme ce mintea îmi colindă, și observ cum se schimbă lumina. Nu-mi aduc deloc aminte de vreun moment din viața mea când m-am întins pur și simplu în pat și mi-am lăsat gândurile să zburde libere. E relaxant să-ți imaginezi ce-am putea face azi. Poate c-ar trebui s-o duc să vadă *The Grace*.

Da. Am putea merge cu iahtul în după-amiaza asta.

Dacă mai vorbește cu tine, Grey.

Se foiește, mișcându-și ușor piciorul, și atunci îi dau seama că s-a trezit.

— Ți-am adus niște Advil și niște cremă de arnică.

În sfârșit îmi răspunde, întorcându-se încet ca să fie cu fața la mine. Ochii ei îndurerați mă fixează, cu o expresie intensă, între-bătoare. Își ia un răgaz să mă studieze, de parcă m-ar vedea pentru prima dată. E tulburător, deoarece, ca de obicei, habar nu am ce

gândește, ce vede. Dar în mod evident e mai calmă și mă bucur că e așa. Azi ar putea fi o zi bună, în definitiv.

Mă mângâie pe obraz și-și trece degetele peste maxilarul meu, gâdilându-mi barba țepoasă. Închid ochii, savurându-i atingerea. Este totuși atât de nouă această senzație, să fiu atins și să mă bucur de degetele ei inocente care-mi mângâie fața, în vreme ce întunericul rămâne la locul lui. Nu mă deranjează că-mi atinge fața... nici degetele ei în părul meu.

— Îmi pare rău, spune ea.

Cuvintele ei sunt o surpriză. Tot ea își cere scuze?

— Pentru ce?

— Pentru ce-am spus.

Răsuflu ușurat. M-a iertat. În plus, ce-a spus la nervi este corect — sunt un nemernic cu creierul distrus.

— Nu mi-ai spus ceva ce nu știam.

Și, pentru prima oară de ani buni, mă trezesc cerându-mi iertare.

— Îmi pare rău că te-am rănit.

Ridică ușor din umeri și-mi zâmbeste ușor. Am fost grațiat. Suntem în regulă. Suntem bine. Sunt ușurat.

— Eu am cerut-o, spune ea.

Aici ai dreptate, iubito.

Înghite în sec, nervoasă.

— Nu cred că pot fi tot ce-ți dorești tu să fiu, recunoaște ea, cu ochii larg deschiși și cu o sinceritate înduioșătoare.

Pământul se oprește.

La naiba.

Nu suntem bine deloc.

Grey, îndreaptă lucrurile.

— Ești tot ce-mi doresc să fi.

Se-ncruntă. Are ochii roșii și este foarte palidă la față, mai palidă decât am văzut-o vreodată. Mă tulbură, într-un fel ciudat.

— Nu pricep, spune ea. Nu sunt obedientă și poți să fii sigur că nu te mai las să-mi faci *asta* niciodată. Iar tu de asta ai nevoie — ai spus-o cu gura ta.

Și iată — aceasta e lovitura ei de grație. Am forțat-o prea tare. Acum știe — și toate certurile pe care le-am avut cu mine însumi înainte să plec la drum cu fata asta mi se-ntorc în minte. Ei nu-i place acest stil de viață. Cum am putut s-o corup în halul ăsta? E prea tânără, prea inocentă — prea... *Ana*.

Visurile mele sunt niște simple... visuri. Relația asta n-are cum să meargă. Închid ochii; nu suport să mă uit la ea. E adevărat, i-ar fi mai bine fără mine. Acum, după ce a văzut monstrul, știe că nu poate lupta cu el. Trebuie s-o eliberez — s-o las să plece pe drumul ei. Între noi n-o să meargă niciodată.

Concentrează-te, Grey.

— Ai dreptate. Ar trebui să te las să pleci. Nu sunt bun pentru tine.

Face ochii mari.

— Nu vreau să plec, șoptește ea.

Lacrimile i se ivesc în ochi, strălucindu-i pe genele lungi și întunecate.

— Nici eu nu vreau să pleci, răspund eu, pentru că-i adevărat, iar acel sentiment — acel sentiment înfricoșător și rău-prevestitor — se întoarce, copleșindu-mă.

Lacrimile îi curg din nou pe obraji. Îi șterg ușor o lacrimă cu degetul mare și zic, înainte să-mi dau seama ce.

— M-am trezit la viață de când ai apărut.

Îmi trec degetul mare peste buza ei de jos. Vreau s-o sărut cu putere. S-o fac să uite. S-o vrăjesc. S-o excit — știu că pot. Dar ceva mă oprește — privirea ei precaută și rănită. De ce-ar vrea să fie sărutată de un monstru? S-ar putea să mă respingă și nu știu dacă mai pot înghiți altă porție de respingere. Vorbele ei mă obsedează, trezind la viață o amintire întunecată și îngropată.

Ești un nenorocit cu creierul distrus.

— Și eu, șoptește ea. M-am îndrăgostit de tine, Christian.

Îmi aduc aminte cum m-a învățat Carrick să plonjez. Cum degetele mele de la picioare se agățau de marginea piscinei, iar eu cădeam

în apă arcuindu-mă — iar acum cad din nou, în abis, mișcându-mă cu încetinitorul.

Nu se poate să aibă acest sentiment față de mine.

Nu eu. *Nu!*

Simt că mă sufoc, strangulat de vorbele ei care mă apasă cu greutatea lor monstruoasă pe piept. Mă scufund din ce în ce mai adânc, iar întunericul mă primește cu brațele deschise. Nu le pot asculta. Nu le pot suporta. Nu știe ce vorbește, nu știe cu cine are de-a face — nu știe *cu ce* are de-a face.

— Nu.

Am vocea tăioasă și neîncrezătoare.

— Nu mă poți iubi, Ana. Nu. E greșit.

Trebuie s-o lămuresc în privința asta. Nu poate iubi un monstru. Nu poate iubi un nenorocit cu creierul distrus. Trebuie să plece. Trebuie să iasă din combinație — și într-o secundă totul devine limpede. Aceasta este revelația mea; nu pot s-o fac fericită. Nu pot fi omul de care are ea nevoie. Nu pot să mai continui. Chestia asta trebuie să se termine. N-ar fi trebuit să înceapă niciodată.

— Greșit? Ce e greșit?

— Păi, uită-te la tine. Nu te pot face fericită.

Durerea e evidentă în glasul meu și mă scufund din ce în ce mai adânc în abis, cuprins de disperare.

Nimeni nu mă poate iubi.

— Dar tu chiar mă faci fericită, zice ea, neînțelegând.

Anastasia Steele, uită-te la tine. Trebuie să fiu sincer cu ea.

— Nu în acest moment. Nu făcând ce-mi doresc să fac.

Ea clipește, iar genele îi flutură peste ochii mari și îndurerați, studiindu-mă atent în căutarea adevărului.

— N-o să trecem niciodată peste asta, nu-i așa?

Clatin din cap, pentru că nu știu ce să mai zic. E vorba din nou despre incompatibilitate. Ea închide ochii, ca și cum ar dura-o ceva, iar când îi redeschide, aceștia sunt mai limpezi, mai hotărâți. Lacrimile i s-au oprit. Dar sângele începe să mi se urce la cap, iar

inima îmi bate ca un ciocan. Știu ce urmează să spună. Mi-e groază de ce urmează să spună.

— Păi atunci, mai bine plec.

Tresare când se ridică.

Acum? Nu poate pleca acum.

— Nu, nu pleca.

Sunt în cădere liberă, din ce în ce mai adânc. Plecarea ei pare o greșeală monumentală. Greșeala mea. Dar nici nu poate rămâne dacă are aceste sentimente față de mine, pur și simplu nu poate.

— N-are niciun sens să mai rămân, spune ea și se dă cu grijă jos din pat, încă înfășurată în halatul de baie.

Chiar pleacă. Nu-mi vine să cred. Mă dau jos repede din pat ca s-o opresc, dar privirea ei mă ținutuește locului — are o expresie atât de mohorâtă, atât de rece, atât de distantă — asta nu-i deloc Ana mea.

— Vreau să mă-mbrac. Mi-ar plăcea să am puțină intimitate, spune ea.

Cât de plat îi sună vocea când se răsucesce și pleacă, închizând ușa în urma ei. Mă holbez la ușa închisă.

Este a doua oară în aceeași zi când pleacă așa de lângă mine.

Mă ridic în capul oaselor și îmi legăn capul în mâini, încercând să mă calmez, încercând să-mi înțeleg sentimentele.

Mă iubește?

Cum de s-a întâmplat așa ceva? Cum?

Grey, tâmpitule.

N-a existat întotdeauna un risc, cu cineva ca ea? Cineva bun, inocent și curajos. Riscul ca ea să nu observe cum sunt eu de-adevăratelea decât prea târziu. Ca eu s-o fac să sufere în halul ăsta?

De ce-i atât de dureros? Mă simt de parcă o gheară m-ar sfâșia pe dinăuntru. Plec din cameră după ea. Și-o dori ea intimitate, dar dacă tot mă părăsește am nevoie de haine.

Ajung la mine-n dormitor și-o găsesc făcând duș, așa că mă schimb repede în jeanși și-ntr-un tricou negru — asortat cu dispoziția

mea. Îmi iau telefonul și mă plimb prin apartament, tentat să mă așez din nou la pian și să cânt ceva tragic și lacrimogen. În schimb rămân nemișcat în mijlocul camerei, fără să mai simt nimic.

Gol pe dinăuntru.

Concentrează-te, Grey! Aceasta e decizia corectă. Las-o să plece.

Îmi vibrează telefonul. E Welch. Oare-a găsit-o pe Leila?

— Welch.

— Domnule Grey, am vești.

Vocea lui îmi zgârie timpanul. Tipul ăsta ar trebui să se lase de fumat. Parc-ar fi Deep Throat.

— Ai găsit-o?

Mă mai însuflețesc un pic.

— Nu, domnule.

— Atunci ce e?

De ce mama dracului m-ai mai sunat?

— Leila l-a părăsit pe soțul ei, care în sfârșit a recunoscut. S-a spălat pe mâini de ea.

Asta chiar e o noutate.

— Înțeleg.

— Are o idee pe unde ar putea fi ea, dar vrea bani ca să spună. Vrea să știe cine e atât de interesat de nevastă-sa. Deși nu i-a zis chiar așa.

Încerc să-mi stăpânesc furia.

— Cât vrea?

— A zis două mii.

— Cât a zis? urlu eu, pierzându-mi cumpătul.

De ce n-a recunoscut mai devreme că Leila l-a părăsit?

— Măcar ar fi putut să ne spună adevărul. Care-i numărul lui de telefon? Trebuie să-l sun. Welch, chestia asta e o mare porcărie.

Ridic privirea și-o văd pe Ana cum stă stingheră la intrarea în living, îmbrăcată cu jeanși și cu un hanorac urât. E toată numai ochi și pare foarte slabă, trăgându-și bagajul după ea.

— Găsește-o, mă răstesc și-nchid telefonul.

O să mă ocup de Welch mai târziu.

Ana se-ndreaptă către canapea și scoate din rucsac Mac-ul, telefonul și cheia de la mașină. Trage aer în piept, se duce la bucătărie și lasă cele trei obiecte pe blat.

Ce mama naibii? Îmi dă lucrurile înapoi?

Se-ntoarce către mine, iar pe fața ei mică și palidă îi citesc hotărârea. Este expresia ei încăpățânată, cea pe care-o cunosc atât de bine.

— Am nevoie de banii pe care Taylor i-a obținut pentru Broscuța mea.

Are vocea calmă, dar monotonă.

— Ana, nu vreau lucrurile acelea — sunt ale tale.

Nu-mi poate face una ca asta.

— Te rog, ia-le.

— Nu, Christian. Le-am acceptat forțat și nu le mai vreau.

— Ana, fii rezonabilă!

— Nu vreau nimic care să-mi amintească de tine. Vreau doar banii pe care Taylor i-a luat pe mașina mea.

În vocea ei nu se citește niciun fel de emoție.

Vrea să mă uite.

— Chiar încerci să mă rănești?

— Nu, nicidecum. Încerc să mă protejez.

Desigur — încearcă să se apere de monstru.

— Te rog, Ana, ia lucrurile.

Are buzele foarte palide.

— Christian, n-am chef să mă cert — vreau doar banii ăia.

Banii. Mereu e vorba despre nenorociții de bani.

— Accepți un cec? mă răstesc eu.

— Da. Cred că merge.

Bani vrea, bani o să-i dau. Intru valvârtej la mine în birou, de-abia stăpânindu-mi mânia. Mă așez pe scaun și-l sun pe Taylor.

— Bună dimineața, domnule Grey.

Nu-i răspund la salut.

— Câți bani ai luat pentru Volkswagenul Anei?

— Douăsprezece mii de dolari, domnule.

— Atât de mult?

Sunt surprins, în ciuda dispoziției ursuze.

— E o mașină clasică, îmi explică el.

— Mulțumesc. Poți s-o duci acasă acum pe domnișoara Steele?

— Desigur. Cobor imediat.

Închid telefonul și îmi scot carnetul de cecuri din sertarul biroului. În acest timp îmi amintesc discuția cu Welch despre nemernicul de soț al Leilei.

Întotdeauna e vorba despre bani!

În furia mea dublez suma obținută pe Taylor în schimbul acelei capcane mortale și îndes cecul într-un plic.

Când mă-ntorc o găsesc tot lângă masa din bucătărie, pierdută, cu un aer copilăros. Îi dau plicul și furia mi se evaporă când o văd.

— Taylor a scos un preț bun... e o mașină clasică, mormăi eu, cerându-mi parcă scuze. Poți să-l întrebi. O să te ducă-acasă.

Fac un gest către Taylor, care așteaptă la intrarea în living.

— E-n regulă, pot să ajung și singură acasă, mulțumesc.

Nu! Acceptă, Ana. De ce-mi face asta?

— Ai de gând să mă sfidezi la fiecare pas?

— De ce să schimbăm acest obicei vechi?

Mă privește fără expresie.

Pe scurt — ăsta e motivul pentru care aranjamentul nostru a fost sortit eșecului de la bun început. Nu-i făcută pentru așa ceva și, în adâncul sufletului meu, am știut asta întotdeauna. Închid ochii.

Sunt atât de prost.

Încerc o abordare mai blândă, implorând-o.

— Te rog, Ana. Lasă-l pe Taylor să te ducă acasă.

— Mă duc să aduc mașina, domnișoară Steele, anunță Taylor cu o autoritate discretă și iese.

Poate că pe el îl va asculta. Se uită în jur, dar el deja a dispărut la subsol.

Se-ntoarce din nou către mine; mă privește cu ochi mari. Iar eu îmi țin respirația. Nu-mi vine să cred că pleacă. Este ultima oară când o văd, iar ea pare atât de tristă. Mă doare că eu sunt vinovat de tristețea ei. Fac un pas șovăitor către ea; vreau s-o mai iau o dată în brațe și s-o implor să rămână.

Ea se retrage și mi-e clar că asta înseamnă că nu mă mai vrea. Am reușit s-o alung.

Încremenesc.

— Nu vreau să plec.

— Nu pot rămâne. Știu ce-mi doresc, iar tu nu-mi poți oferi asta, după cum nici eu nu-ți pot da ce-ți dorești.

Ah, te rog, Ana — lasă-mă să te mai iau în brațe încă o dată. Să-ți mai inspir o dată parfumul tău dulce. Să te mai simt în brațele mele. Fac din nou un pas către ea, dar ea ridică mâinile, oprindu-mă.

— Nu... te rog.

Se dă înapoi, panicată.

— Nu pot face asta.

Își înșfacă valiza și rucsacul și pleacă spre hol. O urmez, docil și neajutorat, cu ochii lipiți de silueta ei slabă.

Odată ajuns în hol, chem liftul. Nu-mi pot lua ochii de la ea... de la chipul ei delicat, ca de spiriduș, de la acele buze, de la felul în care flutură din gene, aruncând o umbră peste obraji ei atât de palizi. Nu-mi găsesc cuvintele și încerc să țin minte toate aceste detalii. Nu mai am replici acide, nu mai am răspunsuri spirituale, nu mai am ordine arogante. Nu mai am nimic — nimic în afara unui gol dureros în piept.

Ușile liftului se deschid și Ana intră direct. Se răsuțește către mine — și pentru un moment, masca îi cade și-o văd așa cum este: durerea mea reflectată pe chipul ei frumos.

Nu... Ana. Nu pleca.

— La revedere, Christian.

— Ana... la revedere.

Ușile se-nchid și ea dispare.

Mă preling încet la podea și-mi pun mâinile în cap. Golul din piept se cascadează acum ca o peșteră și mă doare copleșitor.

Grey, ce mama naibii ai făcut?

Când îmi ridic din nou privirea, picturile din hol, madonele mele, îmi aduc un zâmbet trist pe buze. Idealizarea maternității. Toate se uită fix fie la copiii lor, fie la mine, cu un aer nefericit.

Au dreptate să se uite-așa la mine. A plecat. A plecat de-adevăratelea. Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. După ce mi-a spus că nu va pleca niciodată. Mi-a promis că nu va pleca niciodată. Închid ochii, încercând să scap de acele priviri neînsuflețite și pline de compătimire, și-mi sprijin capul de perete. Da, mi-a spus toate astea în somn — și, ca un prost ce sunt, am crezut-o. În străfundul sufletului am știut mereu că nu sunt bun pentru ea și că ea e prea bună pentru mine. Acum lucrurile s-au îndreptat.

Atunci de ce mă simt ca naiba? De ce-i atât de dureros?

Sunetul care anunță sosirea liftului mă face să deschid din nou ochii și inima îmi bate să-mi spargă pieptul. S-a-ntors. Rămân paralizat, așteptând să se deschidă ușile — și din lift iese Taylor, care încremenește pentru un moment.

La naiba. De cât timp stau aici?

— Domnișoara Steele a ajuns acasă, domnule Grey, spune el, ca și cum m-ar găsi întins cu fața-n sus pe podea în fiecare zi.

— Cum era? întreb eu, încercând să par cât se poate de dezinteresat, deși îmi doresc să aflu răspunsul.

— Supărată, domnule, zice el, fără niciun strop de emoție în glas. Dau din cap, lăsându-l să plece. Dar el nu pleacă.

— Să vă aduc ceva, domnule? întreabă el, pe un ton mult prea amabil pentru gustul meu.

— Nu.

Pleacă. Lasă-mă-n pace.

— Domnule, spune el și iese, lăsându-mă prăbușit pe podeaua holului.

Oricât de mult mi-ar plăcea să zac toată ziua aici și să mă tăvălesc în propria mea disperare, nu-mi permit. Vreau noutăți de la Welch și trebuie să-l sun pe nemernicul de soț al Leilei.

Și trebuie să fac un duș. Poate că apa va spăla toată agonia asta.

Mă ridic și ating masa de lemn din hol, mângâindu-i visător cu degetele incrustațiile. Mi-ar fi plăcut să i-o trag domnișoarei Steele pe masa asta. Închid ochii, închipuindu-mi-o întinsă pe masă, cu capul pe spate, cu bărbia în sus, cu gura deschisă de plăcere și cu părul ei strălucitor revărsat peste margine. La naiba, mi se scoală numai când mă gândesc la asta.

Să-mi bag.

Durerea din vintre mi se întetește.

A plecat, Grey. Obişnuiește-te cu ideea.

Și, folosindu-mă de toți acei ani de control forțat, îmi potolesc corpul.

Apa e fierbinte, așa cum îmi place mie. Stau în picioare sub jet, încercând s-o uit pe Ana, sperând că arsura asta mi-o va șterge din minte și îi va alunga parfumul de pe trupul meu.

Dacă mă părăsește, nu mai e cale de întoarcere.

Niciodată.

Mă spăl pe păr cu gesturi hotărâte.

Ce eliberare.

Și trag adânc aer în piept.

Nu. Nu-i nicio eliberare.

Îmi ridic fața către jetul de apă. Nu-i nicio eliberare — o să-mi fie dor de ea. Mă sprijin cu fruntea de faianță. Noaptea trecută era aici, cu mine. Mă uit la mâinile mele, iar degetele mele mângâie linia dintre plăcile pe care se rezemau ieri mâinile ei.

La naiba cu tot.

Închid robinetul și ies de la duș. Mă înfășor cu un prosop și am o revelație: de-acum zilele vor fi din ce în ce mai întunecoase și mai goale, pentru că ea nu va mai fi.

Gata cu e-mailurile poznașe și spirituale.

Gata cu gura ei obraznică.

Gata cu întrebările curioase.

Ochii ei albaștri și scânteietori nu mă vor mai privi niciodată ascunzându-și amuzamentul... sau șocul... sau dorința. Mă uit la idiotul grav și ursuz care se uită și el la mine, din oglindă.

— Ce mama dracului ai făcut, imbecilule? rânjesc la el.

Rostește aceleași cuvinte către mine, cu o mulțumire acidă. Și nenorocitul clipește la mine, cu ochii lui mari și cenușii plini de nefericire.

— Îi e mai bine fără tine. Nu poți fi ce-și dorește ea. Nu-i poți oferi ce-i trebuie. Ea vrea romantism. Merită ceva mai bun decât tine, cretin distrus.

Scârbit de imaginea care mă privește din oglindă, îmi întorc privirea.

Să fiu al naibii dacă mă bărbieresc azi.

Mă usuc lângă comodă și-mi scot niște chiloți și un tricou curat. Când mă răsucesc, observ o cutiuță pe perna mea. Mi se duce din nou pământul de sub picioare și abisul se deschide din nou, așteptându-mă, în vreme ce furia mea face loc fricii.

E ceva de la ea. Ce a vrut să-mi dea? Îmi las hainele să cadă și, trăgând aer în piept, mă așez pe pat și iau în mâini cutia.

E un planor. O machetă a unui model Blaník L23. Un bilet cade de pe capacul cutiei și se oprește pe pat.

În amintirea unor vremuri fericite.

Îți mulțumesc.

Ana

Este cadoul perfect de la fata perfectă.

Durerea mă cuprinde.

De ce mă doare atât de tare? *De ce?*

Amintiri urâte și de mult îngropate îmi vin în minte, încercând să-și înfigă colții în mine. Nu. Nu vreau să mă întorc cu gândul acolo. Mă ridic, aruncând cutia pe pat și mă-mbrac în grabă. După ce termin, iau cutia și biletul și mă duc la mine-n birou. O să mă ocup de asta mai bine de pe tronul meu.

Discuția cu Welch este una scurtă. Discuția cu Russell Reed — mincinosul ăla mizerabil cu care s-a măritat Leila — e și mai scurtă. Habar n-aveam că s-au căsătorit într-un weekend scăldat în alcool, în Vegas. Nu-i de mirare că mariajul lor s-a destrămat după doar un an și jumătate. Ea l-a părăsit acum trei luni. *Deci unde ești acum, Leila Williams? Ce prostii ai mai făcut?*

Mă concentrez asupra Leilei, încercând să mă gândesc la vreun amănunt din trecutul nostru comun care să mă ajute să-mi dau seama unde poate fi. Trebuie să aflu. Trebuie să aflu dacă e în siguranță. Și de ce-a venit aici. De ce eu?

Voia mai mult, iar eu nu. Dar asta a fost demult. A fost ușor când a plecat — aranjamentul nostru s-a terminat de comun acord. De fapt, întregul nostru aranjament a fost exemplar: exact cum trebuia să fie. Era nebunatică atunci când era cu mine, pentru că asta îi ceream, în niciun caz nu era creatura dezlanțuită pe care mi-a descris-o Gail.

Îmi amintesc cât de mult îi plăceau momentele petrecute în camera de joacă. Leilei îi plăceau perversiunile. Îmi revine o amintire — îi leg laolaltă degetele de la picioare, îndoindu-i picioarele în interior ca să nu se poată răsuși, evitând astfel durerea. Da, îi plăceau toate astea, și mie la fel. Era o supusă excelentă. Dar nu m-a fascinat niciodată așa cum a făcut-o Anastasia Steele.

Nu m-a distrat niciodată ca Ana.

Mă uit la planorul de jucărie de pe biroul meu și mângâi marginea cutiei cu degetele, știind că și Ana a atins-o.

Dulcea mea Anastasia.

Ce diferită ești de toate femeile pe care le-am cunoscut. Singura femeie după care m-am ținut vreodată și singura femeie care nu-mi poate oferi ce-mi doresc.

Nu pricep.

Am revenit la viață de când am întâlnit-o pe ea. Aceste ultime săptămâni au fost cele mai palpitate, cele mai imprevizibile, cele mai fascinante din viața mea. Am fost ademenit afară din lumea mea ternă într-una plină de culoare — totuși, ea nu poate fi ce-mi trebuie mie.

Îmi cuprind capul cu mâinile. Nu-i va plăcea niciodată ce fac eu. Am încercat să mă conving că va merge chiar și în amănuntele cele mai dure, dar asta nu se va întâmpla niciodată. Îi e mai bine fără mine. Ce-ar fi putut face cu un monstru distrus care nu suportă să fie atins?

Cu toate astea, mi-a cumpărat acest cadou cu semnificație. Cine face așa ceva pentru mine, în afară de membrii familiei mele? Studiez încă o dată cutia și o deschid. Toate bucățile de plastic ale navei sunt lipite pe un grilaj, învelit în celofan. Mi-o amintesc țipând în planor în timpul zborului — cu mâinile în sus, sprijinită de cupola de plexiglas. Nu pot să nu zâmbesc.

Doamne, ce distractiv a fost — exact ca atunci când o trăgeam de codițe, la locul de joacă. Ana cu codițe... Alung imediat gândul ăsta. Nu vreau să-mi amintesc de prima noastră baie împreună. Și nu-mi rămâne decât gândul că n-o s-o mai văd niciodată.

Abisul se cascadează sub picioarele mele.

Nu. Nu din nou.

Trebuie să construiesc acest avion. Îmi va distra atenția. Sfășii celofanul și citesc instrucțiunile. Îmi trebuie clei, clei de modelaj. Răscolesc prin sertarele biroului.

La naiba. Înghesuită într-unul dintre sertare, dau de cutia de piele roșie în care sunt cerceii Cartier. N-am mai apucat să i-i dau — și nici nu voi mai apuca.

O sun pe Andrea și-i las un mesaj pe telefonul mobil, rugând-o să anunțe că nu mă duc nicăieri diseară. Nu pot face față galei, nu fără însoțitoarea mea.

Deschid cutia de piele roșie și studiez cerceii. Sunt minunați: simpli, dar eleganți, exact ca încântătoarea domnișoară Steele... care m-a părăsit dis-de-dimineață pentru că am pedepsit-o... pentru c-am forțat-o prea tare. Îmi cuprind din nou capul în mâini. Dar mi-a permis. Nu m-a oprit. Mi-a permis pentru că mă *iubește*. Gândul acesta e înspăimântător și-l alung imediat. N-are cum. E simplu: nimeni n-are cum să aibă acest sentiment față de mine. Înseamnă că nu mă cunoaște.

Treci mai departe. Concentrează-te.

Unde-i nenorocitul ăla de clei? Bag cerceii înapoi în sertar și-mi continui căutarea. Nimic.

Îl sun pe Taylor.

— Domnule Grey?

— Am nevoie de niște clei pentru modelaj.

Face o scurtă pauză.

— Pentru ce fel de machete, domnule?

— Un planor.

— Din lemn de balsa sau din plastic?

— Din plastic.

— Am ceva. Vi-l aduc acum, domnule.

Îi mulțumesc, puțin surprins că are clei. Peste câteva momente bate la ușă.

— Intră.

Intră și pune cutia de plastic la mine pe birou. Nu pleacă, așa că trebuie să-l întreb.

— Cum se face că ai așa ceva?

— Construiesc un avion ciudat.

Se înroșește la față.

— Poftim?

Mi-a stârnit curiozitatea.

— Zborul a fost prima mea dragoste, domnule.

Nu înțeleg.

— Nu disting culorile, explică el pe un ton sec.

— Deci ai devenit pușcaș marin?

— Da, domnule.

— Mulțumesc pentru clei.

— Nicio problemă, domnule Grey. Ați mâncat?

Întrebarea lui mă ia prin surprindere.

— Nu mi-e foame, Taylor. Te rog, du-te la fiica ta în această după-amiază și ne vedem mâine. Nu te mai deranjez.

Se oprește o clipă și deja mă enervez. *Pleacă.*

— Mă simt bine.

La naiba, am vocea gătită.

— Domnule.

Dă din cap.

— Mă-ntorc mâine-seară.

Îl aprob scurt din cap, iar el pleacă.

Când mi-a oferit ultima dată Taylor ceva de mâncare? Cred că arăt mult mai distrus decât credeam. Iau cleiul, posomorât.

Planorul tronează la mine-n palmă. Mă bucur că îl voi construi și amintirile despre acel zbor îmi invadează memoria. Îmi era imposibil s-o trezesc pe Anastasia — surâd când îmi amintesc — și după ce s-a trezit, era dificilă, dezarmantă, frumoasă și amuzantă.

Doamne, ce distractiv a fost: entuziasmul ei exagerat din timpul zborului, țipetele și apoi sărutul nostru.

A fost prima mea încercare de-a face *mai mult*. Este extraordinar faptul că am adunat atâtea amintiri într-un timp atât de scurt.

Durerea iese din nou la suprafață — copleșindu-mă, arzându-mă, amintindu-mi de tot ce-am pierdut.

Concentrează-te pe planor, Grey.

Acum trebuie să-l asamblez; porcăriile astea mici sunt greu de mânuit.

Cea din urmă piesă e, în sfârșit, la locul ei, uscându-se. Planorul meu are propriul lui număr de înregistrare. Noiembrie. Nouă. Cinci. Doi. Echo. Charlie.

Echo Charlie.

Ridic privirea și văd că lumina s-a dus. E târziu. Primul meu gând e să-i arăt asta Anei.

Dar Ana nu mai e.

Strâng din dinți și-mi întind umerii încordați. Mă ridic încet în picioare și-mi dau seama că n-am mâncat și n-am băut nimic toată ziua, iar capul îmi pulsează de durere.

Mă simt ca naiba.

Îmi verific telefonul în speranța că m-a sunat, dar nu găsesc decât un SMS de la Andrea.

Gala CC anulată.

Sper că te simți bine.

A

În timp ce citesc mesajul, îmi vibrează telefonul. Inima începe să-mi bată cu putere, dar se liniștește când constat că e Elena.

— Bună.

Nici nu mă obolesc să-mi ascund dezamăgirea.

— Christian, așa mă saluți tu pe mine? Ce se-ntâmplă cu tine? mă ceartă ea, cu o nuanță de umor în glas.

Mă uit pe fereastră. Se lasă seara peste Seattle. Mă întreb oare ce-o face Ana. Nu vreau să-i spun Elenei ce s-a întâmplat; nu vreau să spun aceste cuvinte cu voce tare și să le transform în realitate.

— Christian? Ce ai? Spune-mi.

Are un ton înțepat și iritat.

— M-a părăsit, mormăi eu, cu un aer posomorât.

— Ah.

Elena pare surprinsă.

— Vrei să trec pe la tine?

— Nu.

Inspiră adânc.

— Viața asta nu-i pentru toată lumea.

— Știu.

— La naiba, Christian, pari terminat. Vrei să ieșim la cină?

— Nu.

— Vin la tine.

— Nu, Elena. Nu sunt o companie bună. Sunt obosit și vreau să fiu singur. Te sun eu săptămâna asta.

— Christian... e mai bine așa.

— Știu. La revedere.

Închid telefonul. Nu vreau să vorbesc cu ea; ea m-a încurajat să zbor până la Savannah. Poate că știa că ziua aceasta se apropie. Mă-ncrunt către telefon, îl arunc pe birou și mă duc să-mi caut ceva de mâncat și de băut.

Studiez ce am prin frigider.

Nimic nu-mi face cu ochiul.

În dulap găsesc o pungă cu covrigei. O deschid și-i mănânc, unul câte unul, oprindu-mă lângă fereastră. Afară s-a lăsat seara; luminile sclipesc prin ploaia torențială. Lumea merge înainte.

Mergi și tu înainte, Grey.

Mergi înainte.

**Duminică,
5 iunie 2011**

Mă uit fix la tavanul dormitorului. Somnul mă ocolește. Mă chinuie parfumul Anei, care a rămas în așternuturi. Îmi trag perna peste față ca să-i inhalez aroma. E o tortură, e o binecuvântare și, preț de un moment, mă gândesc că n-ar fi rău să mor sufocat.

Revino-ți, Grey.

Rememorez evenimentele de azi-dimineață. Lucrurile s-ar fi putut desfășura altfel? De obicei nu fac așa ceva, pentru că mi-aș cheltui energia inutil, dar azi încerc să înțeleg unde-am greșit. Și oricât aș încerca să neg, în străfundul sufletului meu știu c-am fi ajuns în acest impas, indiferent c-ar fi fost azi-dimineață, sau peste-o săptămână, o lună sau un an. Mai bine că s-a-ntâmplat acum, înainte s-o fac pe Anastasia să sufere și mai tare.

Mă gândesc la ea, ghemuită în patul ei mic și alb. Nu mi-o pot imagina în noul ei apartament — n-am fost acolo niciodată —, dar mi-o imaginez în camera din Vancouver unde am dormit cu ea. Clatin din cap; a fost cel mai bun somn de ani întregi. Ceasul arată ora 2:00 dimineața. Am zăcut aici preț de două ore, cu o mie

de gânduri. Inspir adânc, simțindu-i din nou parfumul, și închid ochii.

Mami nu mă poate vedea. Stau chiar în fața ei. Dar nu mă vede. Doarme cu ochii deschiși. Sau e bolnavă.

Aud un zgomot. Cheile lui. S-a întors.

Fug să mă ascund și mă fac mic sub masa din bucătărie.

Mașinuțele sunt aici, cu mine.

Bang. Ușa se deschide cu zgomot, făcându-mă să tresar.

Printre degete o văd pe mami. Își întoarce capul ca să se uite la el. Apoi adoarme pe canapea. El e încălțat cu bocancii lui mari cu cataramă strălucitoare și stă deasupra lui mami, strigând. O lovește pe mami cu o curea. *Ridică-te! Ridică-te! Ești o târfă distrusă. Ești o târfă distrusă.* Mami scoate un sunet. Ca un bocet.

Oprește-te. N-o mai bate pe mami. N-o mai bate pe mami.

Mă reped la el și-l lovesc și-l lovesc și-l lovesc.

Dar el râde și mă pocnește peste față.

Nu! strigă mami.

Ești o târfă distrusă.

Mami se face mică. Cât mine de mică. Apoi nu mai scoate niciun sunet. *Ești o târfă distrusă. Ești o târfă distrusă. Ești o târfă distrusă.*

Eu sunt sub masă. Mi-am băgat degetele în urechi și-am închis ochii. Zgomotul se oprește. Îi văd bocancii când se duce în bucătărie. Duce cu el cureaua, lovind-o de picior. Încearcă să mă găsească. Se apleacă și rânjește. Miroase urât. A țigări și a băutură și a lucruri scârboase. *Aici erai, rahat ce ești.*

Un strigăt terifiant mă trezește din somn. Sunt learcă de transpirație și inima îmi bate ca nebuna. Mă ridic în capul oaselor.

La naiba.

Sunetul sinistru venea de la mine.

Inspir adânc ca să-mi revin, încercând să-mi șterg din cap amintirea mirosului de transpirație amestecat cu cel de whisky ieftin și de țigări Camel.

Ești un nenorocit cu creierul distrus.

Cuvintele Anei îmi răsună în cap.

Exact așa.

La naiba.

N-am putut s-o ajut pe târfa drogată.

Am încercat. Doamne, Dumnezeu, chiar am încercat.

Aici erai, rahat ce ești.

Dar pe Ana aș fi putut-o ajuta.

Am lăsat-o să plece.

A trebuit s-o las să plece.

N-avea nevoie de toate porcăriile astea.

Mă uit la ceas. E 3:30. Mă duc în bucătărie și, după ce beau un pahar mare cu apă, mă îndrept către pian.

Mă trezesc cu un tresărit și e deja lumină — soarele dimineții umple camera. Am visat-o pe Ana: Ana mă săruta, cu limba ei în gura mea, cu degetele în părul meu; își lipea trupul ei superb de mine, cu mâinile legate deasupra capului.

Unde e?

Pentru o clipă scurtă uit ce s-a petrecut ieri — apoi îmi amintesc totul.

A plecat.

La naiba.

Penisul meu erect apasă în saltea — dar amintirea ochilor ei inteligenți, înnegurați de durere și umilință când a plecat, alungă excitația erotică.

Mă simt ca naiba și zac întins pe spate, uitându-mă în tavan, cu brațele sub cap. Am o zi întreagă în fața mea și, pentru prima oară de

ani de zile, nu știu cu ce să-mi ocup timpul. Mă uit din nou la ceas. E 5:58.

La naiba, poate c-ar trebui să ies la alergat.

O bucată din „Romeo și Julieta“ a lui Prokofiev îmi răsună în urechi în vreme ce alerg, în liniștea dimineții, pe Fourth Avenue. Mă doare tot corpul — plămânii îmi explodează, capul îmi zvâcnește, iar durerea surdă și prelungă a pierderii mă sfâșie pe dinăuntru. Nu pot fugi de această durere, deși mă străduiesc. Mă opresc să schimb muzica și să trag aer în plămâni. Vreau ceva... violent. „Pump It“, de la Black Eyed Peas, da. Încep să alerg în ritmul muzicii.

Mă trezesc alergând pe Vine Street și știu că e o nebunie, dar sper s-o văd. Pe măsură ce m-apropii de strada ei inima mi-o ia razna și devin din ce în ce mai neliniștit. Nu sunt disperat s-o văd — vreau doar să verific dacă e bine. Nu, nu-i adevărat. Vreau s-o văd. Când ajung în sfârșit pe strada ei, trec pe lângă clădirea unde locuiește.

Totul e liniștit — un Oldsmobile trece pe drum, doi oameni își plimbă câinii —, dar de la ea din apartament nu se vede niciun semn de viață. Traversez strada, mă opresc pe trotuarul de vizavi, apoi mă adăpostesc lângă intrarea unui bloc ca să-mi recapăt răsuflarea.

Draperiile de la o cameră sunt trase, altele sunt deschise. Poate că aceea e camera ei. Poate că încă doarme — dac-o fi acasă. Un scenariu de coșmar ia naștere în mintea mea: azi-noapte a ieșit în oraș, s-a îmbătat, a întâlnit pe cineva...

Nu.

Îmi vine să vomit la gândul că trupul ei e în brațele altcuiva, că vreun dobitoc se bucură de zâmbetul ei cald, că o face să chicotească, să râdă — că o aduce la orgasm. Mă stăpânesc cât pot să nu dau buzna la ea în apartament, ca să văd dacă-i acolo și dacă-i singură.

Ți-ai făcut-o cu mâna ta, Grey.

Uit-o. Nu-i de nasul tău.

Îmi trag șapca Seahawks mai tare peste față și o iau la goană pe Western Avenue.

Gelozia mea e vie și plină de furie; umple tot abisul. Urăsc chestia asta — îmi răscolește în suflet ceva ce nu vreau deloc să analizez. Alerg mai repede, ca să mă-ndepărtez de acea amintire, de suferință, de Anastasia Steele.

S-a lăsat seara peste Seattle. Mă ridic în picioare și mă-ntind. Am stat la birou toată ziua și am lucrat. Și Ros a muncit din greu. A pregătit și mi-a trimis o primă variantă a planului de afaceri și o scrisoare de intenție pentru preluarea SIP.

Cel puțin așa voi putea s-o supraveghez pe Ana.

Acest gând e dureros și tentant în egală măsură.

Am citit și am adnotat două propuneri de patente, câteva contracte și o nouă schiță de design și, cât timp m-am pierdut în toate astea, nu m-am gândit la ea. Micul planor e tot la mine pe birou, chinuindu-mă, amintindu-mi de vremurile fericite, așa cum a spus ea. Mi-o imaginez stând în pragul ușii biroului meu, purtând unul dintre tricourile mele, cu picioarele ei lungi și cu ochii ei albaștri, chiar înainte să mă seducă.

O altă noutate pentru mine.

Mi-e dor de ea.

Uite — am recunoscut. Îmi verific telefonul, sperând că mi-a scris, dar găsesc un SMS de la Elliot.

Bere, șmechere?

Îi răspund:

Nu. Am treabă.

Elliot răspunde imediat.

Du-te-n mă-ta, atunci.

Mda. Acolo m-aș duce.

Nimic de la Ana: niciun apel ratat. Niciun e-mail. Durerea energizantă pe care-o simt se intensifică. Nu mă va suna. A vrut să se termine. Să fugă departe de mine, și n-o pot condamna.

Așa e mai bine.

Mă duc la bucătărie ca să schimb peisajul.

Gail s-a-ntors. Bucătăria fost curățată și pe cuptor bolborosește o oală. Miroase bine... dar nu mi-e foame. Gail apare în timp ce eu trag cu ochiul la ce-i în oală.

— Bună seara, domnule.

— Gail.

Ea face o mică pauză — parcă surprinsă de ceva. Surprinsă de mine? *La naiba, cred că arăt tare prost.*

— Pui Chasseur? mă-ntreabă ea, cu o voce nesigură.

— Sigur, mormăi eu.

— Pentru două persoane? întreabă.

Mă uit fix la ea, iar ea pare jenată.

— Pentru una singură.

— Peste zece minute? mă întreabă, iar glasul îi tremură.

— Bine.

Tonul meu e distant.

Mă-ntorc să plec.

— Domnule Grey? mă oprește ea.

— Ce-i, Gail?

— Nu-i nimic. Scuze că v-am deranjat.

Se răsucesc spre cuptor și amestecă în oală, iar eu mă duc să mai fac un duș.

Dumnezeule, până și personalul și-a dat seama că e ceva putred în nenorocita de Danemarcă.

**Luni,
6 iunie 2011**

Mi-e frică să mă duc la culcare. E trecut de miezul nopții și sunt obosit, dar stau așezat la pian, cântând Marcello al lui Bach la nesfârșit. Îmi aduc aminte cum și-a lăsat capul pe umărul meu, aproape că-i pot simți parfumul dulce.

Pentru numele lui Dumnezeu, a zis că o să încerce!

Mă opresc din cântat și-mi strâng capul în mâini, aplecându-mă și lovind cu coatele două clape disonante. A zis că o să încerce, dar a cedat la primul obstacol.

Apoi a fugit.

De ce-am lovit-o atât de tare?

În străfundul sufletului știu răspunsul — pentru că ea m-a rugat, iar eu am fost prea năvalnic și prea egoist ca să rezist ispitei. Sedus de ideea ei provocatoare, am profitat de ocazie ca să duc relația acolo unde voiam. Iar ea n-a rostit cuvintele de siguranță și eu am lovit-o mai tare decât putea suporta — deși îi promisesem că n-o să fac asta.

Cât de prost sunt.

Cum să mai aibă încredere în mine după asta? Normal c-a plecat.

De ce naiba și-ar mai dori să fie cu mine, oricum?

Mă gândesc să mă-mbăt. Nu m-am mai îmbătat de la cinci-sprezece ani — mă rog, a mai fost o dată, la douăzeci și unu de ani. Însă urăsc să-mi pierd controlul: știu ce poate face alcoolul din om. Mă scutur și alung aceste amintiri, hotărându-mă să mă duc la culcare.

Întins în pat, mă rog să am un somn fără vise... dar dacă tot visez, vreau s-o visez pe ea.

Mami e drăguță azi. Stă jos și mă lasă să-i perii părul. Se uită la mine în oglindă și zâmbește cu zâmbetul ei special. Zâmbetul ei special pentru mine. Se aude un zgomot. O izbitură. S-a-ntors. Nu! *Unde dracu' ești, târfă? Am venit c-un prieten disperat. Un prieten cu parai.* Mami se ridică, mă ia de mână și mă-mpinge în dulapul ei. Mă așez pe pantofii ei, încerc să nu scot niciun sunet, îmi acopăr urechile și închid ochii strâns. Hainele miros a mami. Îmi place mirosul. Îmi place să stau aici. Departe de el. El urlă. *Unde-i avortonul ăla nenorocit? Mă apucă de păr și mă scoate din dulap. Nu vreau să strici distracția, rahat ce ești.* O plesnește pe mami urât peste față. *Fă-l pe prietenul meu să se simtă bine și-o să-ți primești și tu partea, târfă.* Mami se uită la mine și are lacrimi în ochi. Nu plânge, mami. Un alt bărbat intră-n cameră. Un tip solid cu păr jegos. Omul cel solid îi zâmbește lui mami. Eu sunt dus în cealaltă cameră. Mă împinge pe podea și mă lovesc la genunchi. *Acum zi tu, ce să fac cu tine, rahat ce ești?* Miroase urât. Miroase a bere și fumează o țigară.

Mă trezesc. Inima-mi bate ca și cum aș fi alergat patruzeci de străzi fugărit de niște dulăi fioroși. Sar din pat, alungând coșmarul într-un colț al memoriei, și mă duc repede la bucătărie să-mi iau un pahar cu apă.

Trebuie să mă-ntâlnesc cu Flynn. Coșmarurile sunt mai rele ca niciodată. Când dormea Ana lângă mine, n-aveam coșmaruri.

La naiba.

Nu mi s-a întâmplat niciodată să dorm cu vreo supusă. În fine, n-am simțit niciodată nevoia. Mi-era oare teamă să nu m-atingă în timpul nopții? Habar n-am. A trebuit să apară o ingenuă în stare de ebrietate ca să-mi arate cât de odihnitor poate fi.

Mi-am mai privit supusele dormind, dar numai ca să le trezesc pentru o nouă partidă de sex.

Îmi amintesc că pe Ana am privit-o ore întregi când a dormit la The Heathman. Cu cât o priveam mai mult, cu atât mi se părea mai frumoasă: pielea ei fără cusur strălucind în lumina blândă, părul ei castaniu răvășit pe perna albă și genele care-i fluturau în somn. Avea buzele întredeschise și printre ele îi puteam vedea dinții și limba când își lingea buzele. A fost o experiență foarte excitantă — doar s-o privesc. Și când, în cele din urmă, m-am culcat lângă ea, ascultându-i respirația, privindu-i sânii mișcându-se cu fiecare răsuflare, am dormit bine... atât de bine.

Mă duc la mine în birou și iau în mână planorul. Când mă uit la el, zâmbesc cu drag și mă liniștesc. Mă simt mândru că am reușit să-l asamblez și ridicol pentru ce am de gând să fac. A fost ultimul ei dar pentru mine. Primul ei dar fiind... care?

Desigur. *Ea însăși.*

S-a sacrificat pentru nevoile mele. Pentru lăcomia mea. Pentru plăcerea mea. Pentru ego-ul meu... pentru ego-ul meu zdruncinat.

La naiba, se va termina vreodată durerea asta?

Mă simt un pic caraghios, dar iau planorul cu mine în pat.

— Ce doriți la micul dejun, domnule?

— Doar cafea, Gail.

Ea șovăie.

— Domnule, aseară n-ați mâncat nimic.

— Așa, și?

— Poate doriți totuși ceva.

— Gail, doar cafea. Te rog.

Îi închid gura — nu-i deloc treaba ei. Strânge din buze, dar dă din cap și se retrage. Eu mă duc la mine-n birou ca să-mi strâng hârtiile și să caut un plic capitonat.

O sun pe Ros din mașină.

— Bravo pentru materialele despre SIP, dar planul de afaceri trebuie revizuit. Hai să facem oferta.

— Christian, e prea repede.

— Vreau să ne mișcăm repede. Ți-am trimis observațiile mele în privința prețului. Voi ajunge la birou pe la șapte și jumătate. Hai să ne-ntâlnim.

— Dacă ești sigur...

— Sunt sigur.

— Bine. O s-o sun pe Andrea să programeze întâlnirea. Am și cifrele Detroit versus Savannah.

— Și cine câștigă?

— Detroit.

— Înțeleg.

La naiba... nu Savannah.

— Hai să vorbim mai târziu.

Închid telefonul.

Mă așez gânditor pe bancheta din spate a mașinii, iar Taylor accelerează în trafic. Mă întreb cum va ajunge Anastasia azi la serviciu. Poate că și-a cumpărat mașină ieri, deși mă cam îndoiesc. Mă-ntreb dacă și ea se simte la fel de nefericită ca mine... Sper că nu. Poate că și-a dat seama că i s-a părut doar că e îndrăgostită de mine.

N-are cum să mă iubească.

Mai ales nu acum — nu după tot ce i-am făcut. Nimeni nu mi-a spus vreodată că mă iubește, în afară de mama și de tata, desigur, dar chiar și ei o spuneau din datorie. Vorbele enervante ale lui Flynn despre dragostea necondiționată a părinților — chiar și față de copiii

adoptați — îmi tot răsună în cap. Dar n-am fost niciodată convins; n-am făcut altceva decât să-i dezamăgesc.

— Domnule?

— Scuze, ce e?

Taylor m-a prins cu garda jos. Îmi ține portiera mașinii, așteptându-mă cu un aer îngrijorat.

— Am ajuns, domnule.

La naiba... de cât timp stăm așa aici?

— Mulțumesc. Te anunț la ce oră să vii să mă iei diseară.

Concentrează-te, Grey.

Și Andrea, și Olivia ridică privirea când ies din lift.

Olivia flutură din gene și-și dă o șuviță de păr după ureche. *Dumnezeule — trebuie să scap de prostuța asta.* O să cer secției de Resurse Umane s-o mute în alt departament.

— Cafea, te rog, Olivia — și adu-mi un croasant.

Sare de pe scaun să-mi îndeplinească ordinele.

— Andrea — găsește-mi-i la telefon pe Welch, pe Barney, apoi pe Flynn, apoi pe Claude Bastille. Nu vreau să fiu deranjat deloc, nici măcar de mama... doar dacă... doar dacă sună Anastasia Steele. Bine?

— Da, domnule. Vreți să vă spun încă o dată programul?

— Nu. Vreau cafea și ceva de mâncare mai întâi.

Mă uit urât la Olivia, care se mișcă în ritm de melc către lift.

— Da, domnule Grey, strigă Andrea după mine în timp ce deschid ușa biroului meu.

Din servietă scot plicul capitonat în care am cel mai prețios obiect — planorul. Îl pun pe birou și gândul îmi zboară la domnișoara Steele.

În dimineața asta începe o slujbă nouă, va întâlni oameni noi... bărbați noi. Gândul ăsta mă deprimă. Mă va uita.

Nu, nu mă va uita. Femeile își amintesc întotdeauna de primul bărbat cu care și-au tras-o, nu-i așa? O să am mereu un loc în

amintirea ei, măcar pentru asta. Dar eu nu vreau să devin o amintire: vreau să se gândească la mine. Trebuie să se gândească la mine. Ce pot să fac?

Se aude o bătaie în ușă și Andrea își face apariția.

— Cafea și croasante pentru dumneavoastră, domnule Grey.

— Intră.

Se apropie de biroul meu și dă cu ochii de planor, dar își ține gura, spre norocul ei. Îmi așază micul dejun pe birou.

Cafea neagră. *Bravo, Andrea.*

— Mulțumesc.

— Le-am lăsat mesaje lui Welch, Barney și Bastille. Flynn sună în cinci minute.

— Bine. Vreau să-mi anulezi toate ieșirile oficiale de săptămâna asta. Fără întâlniri la prânz sau seara. Prinde-l pe Barney și găsește-mi numărul de telefon al unei florării bune.

Notează furibundă în carnețel.

— Domnule, noi folosim Arcadia's Roses. Vreți să comand eu flori în locul dumneavoastră?

— Nu, dă-mi numărul. Mă descurc singur. Asta-i tot.

Ea aprobă din cap și iese imediat din birou. Peste câteva secunde îmi vibrează telefonul. E Barney.

— Barney, am nevoie să-mi faci un podium pentru un planor în miniatură.

Între două ședințe sun la florărie și comand două duzini de trandafiri albi pentru Ana, care să-i fie livrați diseară la ea acasă. Ca să nu fie stingherită sau deranjată la serviciu.

Așa n-are cum să mă uite.

— Doriți să trimiteți și un mesaj alături de flori, domnule? mă întreabă florăreasa.

Un mesaj pentru Ana?

Ce să-i spun?

Întoarce-te. Îmi pare rău. N-o să te mai lovesc niciodată.

Cuvintele astea îmi vin în minte fără să le chem, făcându-mă să mă încrunt.

— Ăă... ceva de genul: „Felicitări pentru prima ta zi de muncă. Sper c-a mers bine“.

Trag cu ochiul la planorul de pe birou.

— „Și mulțumesc pentru planor. Foarte atent din partea ta. Stă la loc de cinste la mine pe birou. Christian.“

Florăreasa îmi citește din nou textul.

La naiba, nu exprimă deloc ce vreau să-i spun cu adevărat.

— Asta-i tot, domnule Grey?

— Da. Mulțumesc.

— Cu plăcere, domnule, să aveți o zi bună.

Mă uit urât la telefon. *Zi bună pe naiba.*

— Hei, frate, ce-i cu tine?

Claude se ridică de pe podea, acolo unde l-am trimis cu o lovitură în spate.

— Parcă ai luat foc în după-amiaza asta, Grey.

Se ridică încet, cu grația unei feline care își studiază prada. Ne luptăm singuri în sala de sport de la subsol.

— Sunt într-o pasă proastă, șuiet eu.

Mă privește rece în timp ce ne pândim unul pe altul.

— Nu-i o idee bună să intri în ring când ești cu mintea în altă parte, spune Claude amuzat, dar nu-și ia ochii de la mine.

— Se pare că m-a ajutat.

— Mai mult cu stânga. Protejează-ți partea dreaptă. Mâna sus, Grey. Se balansează și mă lovește în umăr, aproape dezechilibrându-mă.

— Concentrează-te, Grey. Nu aduci aici cu tine tâmpeniile din sala de consiliu. Sau e vreo fată la mijloc? Vreo bucatăică frumoasă care te-a scos din minți.

Rânjește, provocându-mă. Funcționează: îi trag una în lateral și îl pocnesc o dată și înc-o dată, iar el se clatină pe picioare, cu șuvițele împletite zburându-i în toate direcțiile.

— Vezi-ți dracului de treaba ta, Bastille.

— Oau, am găsit sursa durerii, croncăne Claude triumfător.

Vrea să mă lovească brusc, dar îi ghicesc intenția și-l blochez, cu o lovitură cu pumnul și una cu piciorul. Se ferește de data asta, impresionat.

— Nu știi ce naiba se întâmplă în lumea ta mică și privilegiată, Grey, dar funcționează. Hai, lovește.

Ah, o să-l bat măr. Îl atac.

Traficul e lejer când mă-ntorc acasă.

— Taylor, putem să facem un ocol?

— Pe unde, domnule?

— Putem să trecem pe lângă apartamentul domnișoarei Steele?

— Da, domnule.

M-am obișnuit cu durerea asta. Pare să nu mă părăsească nici-odată, ca un țuit în urechi. Când sunt în ședință e estompată și mai puțin deranjantă; dar când sunt singur cu gândurile mele se aprinde și urlă din mine. Cât o să dureze oare?

Ne apropiem de apartamentul ei și inima mi-o ia la galop.

Poate o s-o văd.

Acest gând mă înfioară și mă tulbură. Și-mi dau seama că, de când a plecat, nu m-am gândit la altceva în afară de ea. Absența ei îmi e tovarășă constantă.

— Mergi încet, îi zic lui Taylor când ne apropiem de clădirea unde locuiește Ana.

Luminile sunt aprinse.

E acasă!

Sper că e singură și că-i e dor de mine.

Oare-a primit florile de la mine?

Vreau să-mi verific telefonul să văd dacă mi-a trimis vreun mesaj, dar nu-mi pot lua privirea de la apartamentul ei; nu vreau s-o ratez dacă apare. Se simte bine? Se gândește la mine? Mă-ntreb cum s-a descurcat în prima ei zi la muncă.

— Înc-o dată, domnule? întreabă Taylor, când depășim încet clădirea, iar apartamentul ei dispare din vedere.

— Nu.

Exprir; nu-mi dădusem seama că uitasem să respir. În drum către Escala mă uit prin e-mailuri și mesaje, sperând c-am primit ceva de la ea... dar nu e nimic. Doar un mesaj de la Elena.

Ești bine?

Nu-i răspund.

La mine-n apartament e liniște; nici nu observasem asta. Absența Anastasiei accentuează tăcerea.

Iau o gură de coniac și mă duc apatic în bibliotecă. E ironic că nu i-am arătat camera asta, având în vedere dragostea ei pentru literatură. Mă gândesc că poate aici găsesc un strop de consolare, pentru că nu am amintiri cu ea în camera asta. Mă uit la toate cărțile mele, frumos aranjate, apoi privirea mi se îndreaptă către masa de biliard. Oare joacă biliard?

Nu prea cred.

Mi-o imaginez întinsă pe fetrul verde. Poate că aici nu e nicio amintire, dar mintea mea vrea și poate să creeze imagini erotice vii ale încântătoarei domnișoare Steele.

Nu mai pot suporta.

Mai iau o gură de coniac și ies din cameră.

**Martî,
7 iunie 2011**

Ne-o tragem. Tare de tot. Lângă ușa băii.

E-a mea. Mă îngrop în ea, la nesfârșit. Mă desfăt cu ea: cu atingerea ei, cu mirosul, cu gustul ei. O prind de păr și o țin pe loc. O apuc de fund. Are picioarele înfășurate în jurul mijlocului meu. Nu se poate mișca; am imobilizat-o. Stă în jurul meu ca un șal de mătase. O trag cu mâinile de păr. O, da. Sunt acasă, e acasă. Acesta e locul unde vreau să fiu... înăuntrul ei...

E. A. Mea. Mușchii i se încordează și își dă drumul, încleștându-se în jurul meu, cu capul lăsat pe spate. Așa, dă-ți drumul!

Scoate un țipăt în timp ce și eu ajung la orgasm... o, da, scumpa, dulcea mea Anastasia. Zâmbește, somnoroasă, satisfăcută — și atât de sexy.

Se ridică în picioare și mă privește, cu un zâmbet jucăuș pe buze, apoi mă împinge și se îndepărtează mergând cu spatele, fără să spună niciun cuvânt. O prind și ajungem

în camera de joacă. O pun peste băncuță. Ridic cureaua ca s-o pedepsesc... iar ea dispare. E lângă ușă. Are fața palidă, șocată și tristă, și se îndepărtează în tăcere... Ușa a dispărut, iar ea nu se oprește. Își unește mâinile ca într-o rugăciune. *Vino cu mine*, șoptește, dar merge cu spatele, făcându-se nevăzută... dispărând cu ochii mei... evaporându-se... s-a dus. *Nu! Urlu. Nu!* Dar n-am voce. Nu mai am nimic. Sunt mut. Mut... din nou.

Mă trezesc, debusolat.

La naiba — e un vis. Un alt vis extrem de real.

Dar, de data aceasta, diferit.

La naiba! Sunt lipicios peste tot. Pentru scurt timp am senzația cunoscută a fricii și a euforiei — dar nu Elena e stăpâna mea acum.

Doamne, Dumnezeu! mi-am dat drumul singur în somn. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva de când aveam... câți ani? Cincisprezece, șaisprezece?

Zac în beznă, dezgustat de mine însumi. Îmi dau tricoul jos și mă șterg. E spermă peste tot. Mă trezesc rânjind în întuneric, în ciuda durerii surde a pierderii. Visul erotic a făcut toți banii. La naiba cu celelalte. Mă-ntorc pe partea celalaltă și adorm la loc.

El a plecat. Mami stă pe canapea. Nu zice nimic. Se uită la perete și clipește uneori. Stau în fața ei, dar nu mă vede. Îi fac cu mâna și mă vede, dar îmi face semn să mă car. Nu, Viermișor, nu acum. El îi face rău lui mami. Îmi face rău și mie. Îl urăsc. Mă înfurie atât de tare. E foarte bine când suntem doar mami și cu mine. Atunci e a mea. Mami a mea. Mă doare burtica. Mi-e foame din nou.

Sunt în bucătărie, căutând fursecuri. Trag scaunul lângă dulap și mă urc pe el. Găsesc o cutie de biscuiți. Este singurul lucru din dulap. Mă așez pe scaun și deschid

cutia. Au mai rămas doi. Îi mănânc. Au gust bun. Îl aud. S-a întors. Sar de pe scaun și fug la mine în dormitor, urcându-mă în pat. Mă prefac c-am adormit. El mă-mpunge cu degetul. *Stai aici, rahat ce ești. Mă duc s-o fut pe târfa de mă-ta. Nu vreau să-ți mai văd fața pentru tot restul serii. Ai înțeles?* Mă plesnește peste față când nu-i răspund. *Sau ai de-a face cu mine, amărățule.* Nu. Nu-mi place asta. Nu-mi place arsura asta. Mă doare. *Ai înțeles, handicapatule?* Știu că vrea să plâng. Dar e greu. N-am voie să fac gălăgie. Mă lovește cu pumnul...

Mă trezesc din nou speriat și zac gâfâind în lumina palidă a zorilor, așteptând ca inima să mi se calmeze și încercând să scap de gustul acru al fricii din gură.

Ea te-a salvat din mizeria asta, Grey.

Când erai cu ea nu rețraiai durerea acestor amintiri. De ce-ai lăsat-o să plece?

Mă uit la ceas. 5:15. E timpul pentru o alergare.

Clădirea în care locuiește Ana are un aer mohorât; se află în umbră, neatinsă de soarele zorilor. Se potrivește. E ca dispoziția mea. Apartamentul ei e neluminat, dar draperiile pe care le-am mai văzut și înainte sunt trase. Acea trebuie să fie camera ei.

Mă rog la Dumnezeu să doarmă singură acolo. Mi-o imaginez ghemuită în micul ei pat de fier, un ghem mic de Ana. Oare mă visează? Îi provoc coșmaruri? M-a uitat oare?

Nu m-am simțit niciodată atât de nefericit, nici măcar în vremea adolescenței. Poate înainte de a face parte din familia Grey... amintirile mă năpădesc din nou. Nu, nu — nu și când sunt treaz. E prea mult. Îmi trag gluga și, sprijinindu-mă de zid, mă ascund în scara clădirii de vizavi. Îmi trece prin cap gândul îngrozitor că aş putea sta aici și peste-o săptămână, o lună... un an? Privesc, aștept, doar ca s-o văd măcar pentru o clipă pe fata care odinioară a fost a mea. E

dureros. Am devenit ceea ce ea a crezut mereu că sunt — un urmăritor obsedat.

Nu mai pot continua așa. Trebuie s-o văd. Să văd dacă se simte bine.

Trebuie să-mi șterg din minte ultima imagine a ei: rănită, umilită, înfrântă... părăsindu-mă. Trebuie să mă gândesc la ceva.

Când revin la Escala, Gail mă privește impasibilă.

— N-am cerut așa ceva.

Mă holbez la omleta pe care mi-a așezat-o în față.

— Atunci o s-o arunc, domnule Grey, spune ea și se-ntinde după farfurie.

Știe bine că urăsc risipa, dar nici nu tresare când o privesc cu asprime.

— Ai făcut asta intenționat, doamnă Jones.

Femeie băgăcioasă.

Iar ea zâmbeste, scurt și triumfător. Mă-ncrunt, dar ea pare netulburată. Și, cu amintirea coșmarului de azi-noapte proaspătă în minte, îmi devorez micul dejun.

Oare aş putea s-o sun pe Ana s-o salut? Mi-ar răspunde la telefon? Privirea îmi cade pe planorul de pe birou. Și-a dorit o despărțire onestă. Ar trebui să respect asta și s-o las în pace. Dar vreau să-i aud vocea.

Pentru un moment mă gândesc s-o sun și să închid, doar ca să-i aud vocea.

— Christian? Christian, te simți bine?

— Scuze, Ros, ce spuneai?

— Ești atât de neatent. Nu te-am mai văzut niciodată așa.

— Mă simt bine, mă răstesc eu.

Rahat — concentrează-te, Grey.

— Ce spuneai?

Ros mă privește cu suspiciune.

— Spuneam că SIP are dificultăți financiare mai mari decât credeam noi. Tot mai vrei s-o achiziționezi?

— Da.

Am un glas ferm.

— Vreau.

— Oamenii lor vor veni aici după-amiază ca să semnăm acordul de principiu.

— Bine. Acum spune-mi și mie ce se mai aude despre oferta pe care i-am făcut-o lui Eamon Kavanagh?

Stau în picioare gânditor, uitându-mă fix printre jaluzele de lemn la Taylor, care a parcat chiar în fața cabinetului lui Flynn. E după-amiază târziu și mă gândesc tot la Ana.

— Christian, sunt mai mult decât mulțumit să-ți iau banii și să văd cum te uiți pe fereastră, dar nu cred că peisajul e motivul pentru care-ai venit aici, zice Flynn.

Mă răsucesc, iar el mă privește cu un aer politicos, așteptându-mă să vorbesc. Oftez și mă-ndrept către canapeaua lui.

— Coșmarurile s-au întors. Mai rău ca oricând.

Flynn ridică din sprânceană.

— Aceleași?

— Da.

— Ce s-a schimbat?

Își înclină capul într-o parte, așteptând să-i răspund. Nu spun nimic, iar el continuă:

— Christian, pari nefericit ca naiba. Ceva s-a întâmplat.

Mă simt cum m-am simțit și cu Elena; nu vreau să-i povestesc, ca să nu devină totul realitate.

— Am cunoscut o fată.

— Și?

— M-a părăsit.

Pare surprins.

— Te-au mai părăsit și alte femei. De ce e diferit de data asta?

Mă uit la el fără expresie.

De ce e diferit? *Pentru că și Ana e diferită.*

Gândurile mi se amestecă într-un tablou colorat și încâlcit: nu era supusă. N-am avut niciun contract. Era neexperimentată sexual. Era prima femeie de la care mi-am dorit ceva mai mult decât sex. Doamne — toate lucrurile noi pe care le-am trăit alături de ea: prima fată cu care am dormit, prima virgină, prima pe care-am prezentat-o familiei mele, prima care a zburat cu elicopterul, prima pe care am plimbat-o cu planorul.

Mda... Diferită.

Flynn îmi întrerupe visarea.

— E o întrebare simplă, Christian.

— Mi-e dor de ea.

Are un aer amabil și îngrijorat, chiar dacă nu se dă de gol.

— Nu ți-a mai fost dor de niciuna dintre femeile cu care-ai fost încurcat înainte?

— Nu.

— Deci ea are ceva diferit, subliniază el.

Ridic din umeri, dar el insistă.

— Ai avut o relație contractuală cu ea? Era o supusă?

— Speram să devină. Dar nu era de ea.

Flynn se-ncruntă.

— Nu înțeleg.

— Mi-am încălcat una dintre reguli. Am alergat după fata asta, crezând că va fi interesată, dar s-a dovedit că nu era de ea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Barierile se ridică și îi povestesc evenimentele din ultima lună, de la momentul în care Ana a apărut în biroul meu până când a plecat, sâmbătă dimineață.

— Înțeleg. Ai făcut multe de când am vorbit ultima oară.

Își freacă bărbia și mă studiază.

— Sunt multe probleme aici, Christian. Dar deocamdată vreau să te concentrezi asupra felului în care te-ai simțit când ți-a spus că te iubește.

Inspir adânc și îmi vine să mă chircesc de frică.

— Terifiat, șoptesc eu.

— Sigur că da.

Clatină din cap.

— Nu ești deloc monstrul care crezi tu. Meriți multă afecțiune, Christian. Știi și tu asta. Ți-am mai spus-o de multe ori. Numai tu crezi că nu meriți așa ceva.

Îl privesc în ochi, ignorându-i banalitățile.

— Și acum cum te simți? mă întreabă.

Pierdut. Mă simt pierdut.

— Mi-e dor de ea. Vreau s-o văd.

Mă simt din nou ca la împărțășanie, mărturisindu-mi păcatele: nevoia foarte, foarte întunecată pe care o am de ea, de parcă aș fi dependent.

— Deci, în ciuda faptului că, după tine, nu-ți poate îndeplini nevoile, tot ți-e dor de ea?

— Da. Nu e doar percepția mea, John. Nu poate fi ce vreau eu să fie, și nici eu nu pot să fiu ce-și dorește ea.

— Ești sigur?

— A plecat.

— A plecat pentru că ai lovit-o cu cureaua. Nu poți s-o învino-vățești că nu-ți împărțășește gusturile, nu-i așa?

— Nu.

— Te-ai gândit să încerci o relație în stilul ei?

Poftim? Mă uit la el șocat. El continuă:

— Relațiile sexuale cu ea au fost satisfăcătoare?

— Da, desigur, mă răstesc eu, iritat.

El nu mă bagă-n seamă.

— Faptul că ai bătut-o ți-a făcut plăcere?

— Mare plăcere.

— Ți-ar plăcea s-o mai faci?

Să-i mai fac asta? Și s-o văd cum pleacă — din nou?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu-i pe gustul ei. Îi fac rău. Îi fac rău cu adevărat... și nu poate... nu vrea....

Fac o pauză.

— Nu-i place. Era furioasă. Atât de furioasă.

Expresia ei, ochii ei răniți, toate astea mă vor obseda multă vreme... și nu mai vreau să fiu niciodată motivul privirii ei îndurerate.

— Ești surprins?

Clatin din cap.

— Era furioasă, șoptesc. N-am văzut-o niciodată atât de supărată.

— Și asta cum te-a făcut să te simți?

— Neajutorat.

— Iar acesta îți e un sentiment familiar, subliniază el.

— În ce sens familiar?

Ce vrea să spună?

— Nu te recunoști deloc? Trecutul tău?

Întrebarea lui mă dezechilibrează.

La naiba, am tot vorbit despre asta.

— Nu, nu mă recunosc. E altceva. Relația pe care-am avut-o cu doamna Lincoln a fost cu totul altceva.

— Nu mă refeream la doamna Lincoln.

— Dar la ce anume te refereai?

Am o voce gătită, pentru că-mi dau seama brusc unde vrea să ajungă.

— Știi tu.

Mă sufoc, înecat de neputința și de mânia unui copil lipsit de apărare. Da. Mânia. Mânia profundă și dezlănțuită... și teama. Întu-nericul mi se învolburează pe dinăuntru.

— Nu e același lucru, șuier printre dinții strânși, încercând să-mi păstrez calmul.

— Nu, nu e, mă aprobă Flynn.

Dar amintirea furiei ei îmi apare în minte.

„— Asta-ți place ție cu adevărat? Îți place de mine așa?”

Furia mi se atenuează.

— Știu ce-ncerci să faci aici, doctore, dar e o comparație incorectă. M-a rugat să-i arăt cum e. E un adult cu discernământ, pentru numele lui Dumnezeu. Putea să spună cuvintele de siguranță. Putea să-mi spună să mă opresc. N-a făcut-o.

— Știu. Știu.

Ridică mâinile.

— Îți făceam o demonstrație dură, Christian. Ești un om furios și ai toate motivele să fii. N-o să readuc totul în discuție acum — în mod clar suferi și scopul acestor ședințe este să progresezi și să devii mai tolerant și mai îngăduitor cu tine însuși.

Face o pauză.

— Fata asta...

— Anastasia, mormăi eu irascibil.

— Anastasia. Și-a pus amprenta serios asupra ta. Plecarea ei ți-a activat din nou teama de abandon și sindromul de stres post-traumatic. În mod clar înseamnă mai mult pentru tine decât ești tu dispus să recunoști.

Inspir adânc. *De-asta e atât de dureros totul? Pentru că înseamnă atât de mult pentru mine?*

— Trebuie să te hotărăști ce vrei să faci, continuă Flynn. Și mie mi se pare că vrei să fii cu fata asta. Ți-e dor de ea. Îți dorești să fii cu ea?

Să fii cu Ana?

— Da, șoptesc eu.

— Atunci trebuie să te concentrezi asupra acestui scop. Și asta ne duce înapoi la lucrurile cu care te-am bătut la cap în ultimele noastre patru ședințe — terapia scurtă, centrată pe soluție. Dacă e îndrăgostită de tine, cum ți-a mărturisit că este, acum suferă și ea. Deci repet întrebarea: te-ai gândit să ai cu fata asta o relație mai convențională?

— Nu, nu m-am gândit.

— De ce nu?

— Pentru că nu mi-a trecut niciodată prin cap că aș fi în stare.

— Păi, dacă nu e gata să fie supusa ta, nu-ți poți juca rolul de dominator.

Mă uit urât la el. Nu-i un rol — așa sunt eu. Și, de nicăieri, îmi amintesc un e-mail pe care i l-am scris mai demult Anastasiei. Cuvintele mele: *Ceea ce tu nu înțelegi deloc este faptul că în relațiile dominator/supusă cea care deține toată puterea este supusa. Adică tu. O să repet asta — tu ești cea care deține toată puterea. Nu eu.* Dacă ea nu vrea să facă asta... atunci nici eu nu vreau.

Simt un val de speranță.

Aș putea?

Aș putea avea o relație fără perversiuni cu Anastasia?

Mă trec fiorii.

La naiba. E posibil.

Dacă aș putea face asta, m-ar vrea înapoi?

— Christian, ai arătat că ești un om extraordinar de capabil, în ciuda problemelor tale. Când îți propui un scop, mergi înainte și-l atingi — și de obicei întreci orice așteptări. Ascultându-te azi, e clar că încerci s-o aduci pe Anastasia acolo unde îți doreai tu să fie, dar nu luai în considerare deloc lipsa ei de experiență sau sentimentele ei. Mi se pare că te-ai concentrat atât de tare pe atingerea scopului tău, încât ai ratat călătoria pe care ați făcut-o împreună.

Ultima lună îmi trece prin fața ochilor: cum s-a împiedicat la mine-n birou, stinghereala ei de la Clayton's, e-mailurile ei arțăgoase și spirituale, gura ei obraznică... chicotelile ei... tăria și sfidarea ei tăcută, curajul ei — și-mi dau seama că mi-a plăcut la nebunie fiecare minut. Fiecare clipă enervantă, distractivă, comică, senzuală, lascivă cu ea — da, mi-a plăcut la nebunie. Am avut o aventură extraordinară, amândoi — mă rog, eu cu siguranță am avut.

Gândurile mi se-ntunecă.

Ea nu-mi cunoaște întunericul din suflet, monstrul dinlăuntru — poate c-ar trebui s-o las în pace.

Nu sunt demn de ea. Nu mă poate iubi.

Dar chiar și atunci când rostesc aceste cuvinte în mintea mea, știu că n-am puterea să stau departe de ea... dacă o să mă mai primească.

Flynn îmi atrage atenția.

— Christian, gândește-te la asta. Ședința s-a terminat. Vreau să ne vedem peste câteva zile și să mai vorbim despre problemele pe care le-ai menționat. O s-o rog pe Janet s-o sune pe Andrea și să stabilească o întâlnire.

Se ridică în picioare și știu că e momentul să plec.

— Mi-ai dat mult de gândit, îi spun.

— Dacă nu ți-aș da, înseamnă că nu mi-aș face meseria. Doar câteva zile, Christian. Avem foarte multe de discutat.

Îmi strâng mâna, îmi zâmbește liniștitor, iar eu plec cu o mică urmă de speranță în suflet.

Stau pe balcon și privesc orașul Seattle noaptea. Aici sunt foarte aproape de cer, departe de lume. Cum a spus ea?

Turnul meu de fildeș.

De obicei e liniște aici — dar în ultima vreme liniștea mea sufletească a fost dată peste cap de o anumită tânără cu ochi albaștri.

„—Te-ai gândit să încerci o relație în stilul ei?“ Cuvintele lui Flynn mă chinuie, sugerându-mi atât de multe posibilități.

Oare aș putea s-o cuceresc din nou? Acest gând mă înspăimântă.

Iau o gură de coniac. De ce m-ar primi înapoi? Pot eu deveni vreodată ce-și dorește ea să fiu? Nu voi renunța la speranță. Trebuie să găsesc o cale.

Am nevoie de ea.

Ceva mă sperie — o mișcare, o umbră pe care o văd cu coada ochiului. Mă-ncrunt. Ce mama naibii...? Mă întorc către umbră, dar nu văd nimic. Acum am și vedenii. Dau coniacul peste cap și mă-ntorc în living.

**Miercuri,
8 iunie 2011**

Mami! Mami! Mami doarme pe podea. Doarme de multă vreme. O zgâlțâi. Nu se trezește. O strig. Tot nu se trezește. El nu-i aici și totuși mami nu se trezește.

Mi-e sete. În bucătărie îmi trag un scaun lângă chiuvetă și beau apă. Apa mi se-mprăstie pe pulover. Puloverul e murdar. Mami tot doarme. Mami, trezește-te! Încă zace. E rece. Îmi iau păturica și-o acopăr pe mami, apoi mă-ntind pe covorașul verde și lipicios, lângă ea.

Mă doare burtica. Îmi e foame, dar mami doarme-n continuare.

Am doar două mașinuțe. Una roșie. Una galbenă. Mașinuța mea cea verde a dispărut. Se întrec pe podeaua pe care zace mami. Cred că mami e bolnavă. Caut ceva de mâncare. În congelator găsesc mazăre. E rece. O mănânc încet. Îmi face rău la burtică. Mă culc lângă mami. Mazărea dispare. E ceva în congelator. Miroase ciudat. O ling și limba mi se lipește de ea. O mănânc

încet. Are un gust rău. Beau niște apă. Mă joc cu mașinile și mă culc lângă mami.

Mami e atât de rece și nu se trezește. Ușa se deschide cu zgomot. O acopăr pe mami cu păturica. *La naiba. Ce mama naibii s-a întâmplat aici? Ah, târfa asta nebună și distrusă. Rahat. La naiba. Dă-te din calea mea, rahat ce ești.* Îmi trage un șut, iar eu mă lovesc cu capul de podea. Mă doare. Sună pe cineva și pleacă. Încuie ușa. Mă-ntind lângă mami. Mă doare capul. Doamna polițist e aici. Nu. Nu. Nu. Nu m-atinge. Nu m-atinge. Eu rămân cu mami. Nu. Nu te-apropia de mine. Doamna polițist îmi ia păturica și mă ia în brațe. Eu țip. *Mami. Mami.* Cuvintele mi-au dispărut. Nu le mai pot rosti. Mami nu mă mai aude. Nu mai am cuvinte.

Mă trezesc gâfâind, respirând adânc, și mă uit în jur. Ah, slavă Cerului — sunt la mine-n pat. Încet, teama se risipește. Am douăzeci și șapte de ani, nu patru. Chestia asta trebuie să înceteze.

Odinioară reușeam să-mi țin coșmarurile sub control. Poate apăsarea unuia la câteva săptămâni, dar nu erau chiar așa — noapte de noapte.

De când a plecat.

Mă rostogolesc și mă întind pe spate, privind fix în tavan. Când dormea lângă mine, dormeam bine. Am nevoie de ea în viața mea, în patul meu. Era echilibrul meu. O s-o aduc înapoi.

Cum?

„— Te-ai gândit să încerci o relație în stilul ei?”

Ea vrea inimioare și floricele. Pot eu să-i ofer așa ceva? Mă-ncrunt, încercând să-mi amintesc momentele romantice ale vieții mele... Și nu e niciunul... în afara celor petrecute cu Ana. Adică „mai mult“. Zborul cu planorul, și IHOP, și plimbarea cu *Charlie Tango*.

Poate sunt în stare să fac asta. Ațipesc la loc, repetându-mi în cap: *E a mea. E a mea...* și îi simt parfumul, pielea ei fină, îi simt

gustul buzelor și-i aud gemetele. Epuizat, cad într-un vis erotic, plin de prezența Anei.

Mă trezesc brusc. Mă trec fiorii și, pentru o clipă, mă gândesc că m-a trezit ceva din afară, și nu de dinăuntru. Mă ridic în capul oaselor, îmi trec mâinile prin păr și cercetez încet încăperea.

În ciuda visului erotic, trupul meu a rămas cuminte. Elena ar fi mulțumită. Mi-a scris ieri un mesaj, dar Elena e ultima persoană cu care vreau să vorbesc — am un singur lucru pe care vreau să-l fac acum. Mă ridic din pat și-mi pun echipamentul de alergare.

Mă duc să văd ce face Ana.

Strada ei e cufundată în liniște, cu excepția unui camion care duduie și a fluieratului solitar al unui tip care plimbă câinii. La ea în apartament e întuneric, iar draperiile sunt trase. Mă așez la pândă în ascunzătoarea mea, privind ferestrele și meditând. Am nevoie de un plan — un plan ca s-o recuceresc.

Când lumina dimineții începe să-i învăluie fereastra, dau drumul la iPod și, cu muzica lui Moby în căști, mă întorc alergând la Escala.

— Vreau și eu un croasant, doamnă Jones.

Încremenește surprinsă, iar eu ridic din sprânceană.

— Cu caise? Întreabă ea, revenindu-și din sperietură.

— Te rog.

— O să vă încălzesc câteva, domnule Grey. Pofțiți cafeaua.

— Mulțumesc, Gail.

Îmi zâmbeste. Doar pentru că mănânc croasante? Dacă asta o face atât de fericită, o să mănânc mai des.

Stau pe bancheta din spate a Audi-ului și fac planuri. Trebuie să mă apropiu de Ana Steele ca să-mi pot începe campania de recucerire. O sun pe Andrea, deși știu că la 7:15 nu este la birou, și-i las un mesaj vocal. „Andrea, imediat cum ajungi aș vrea să revizuim

programul pentru următoarele câteva zile.“ Așa — primul pas al ofensivei mele e să-mi fac timp pentru Ana. Ce mama naibii am de făcut săptămâna asta? Deocamdată habar n-am. În mod normal, știu bine ce treburi am, dar în ultima vreme am fost foarte împrăștiat. Acum am o misiune asupra căreia trebuie să mă concentrez. *Poți s-o faci, Grey.*

Dar în străfundul sufletului mi-aș dori să am curajul convingerilor mele. Neliniștea mi se cuibărește pe dinăuntru. Pot oare s-o conving pe Ana să mă accepte înapoi? Mă va asculta? Așa sper. Trebuie să mergă. Mi-e dor de ea.

— Domnule Grey, v-am anulat toate întâlnirile oficiale din această săptămână, în afară de una programată mâine — nu știu exact ce e. Aici în calendar scrie că e la Portland, atât.

Da! Nenorocitul de fotograf!

Zâmbesc către Andrea, iar ea ridică din sprâncene, surprinsă.

— Mulțumesc, Andrea. Asta-i tot deocamdată. Cheamă-l pe Sam.

— Sigur, domnule Grey. Mai doriți niște cafea?

— Te rog.

— Cu lapte?

— Da. Latte. Mulțumesc.

Zâmbește politicos și iese.

Asta e! Șansa mea! Fotograf! Acum... ce-i de făcut?

Am avut ședințe toată dimineața, iar angajații mei m-au privit agitați, așteptându-se să explodez. Mă rog, acesta a fost comportamentul meu în ultimele câteva zile — însă azi am mintea mai limpede, sunt mai calm și mai prezent; sunt în stare să mă ocup de toate.

Acum e prânzul; antrenamentul cu Claude a mers bine.

Singura problemă este că n-am mai primit nicio veste despre Leila. Știm că s-a despărțit de soțul ei și că poate fi oriunde. Dacă va apărea, Welch o va găsi.

Mor de foame. Olivia îmi așază o farfurie pe birou.

— Sendvișul dumneavoastră, domnule Grey.

— Pui cu maioneză?

— Ăă...

Mă uit urât la ea. Pur și simplu nu pricepe.

Îmi oferă o scuză aberantă.

— Am spus pui *cu maioneză*, Olivia. Nu-i așa de greu.

— Îmi cer scuze, domnule Grey.

— E-n regulă. Du-te acum.

Pare ușurată, dar iese valvârtej pe ușă.

O chem pe Andrea.

— Domnule?

— Vino-ncoace.

Andrea apare în prag, calmă și stăpână pe situație.

— Scapă de fata asta.

Andrea își îndreaptă postura.

— Domnule, Olivia e fiica senatorului Blandino.

— Nu-mi pasă nici dacă e regina Angliei. Dă-o afară de la mine din birou.

— Da, domnule.

Andrea se înroșește în obraji.

— Găsește-ți pe altcineva să te ajute, îi spun pe un ton mai cald.

Nu vreau s-o sperii pe Andrea.

— Da, domnule Grey.

— Mulțumesc. Asta-i tot.

Ea zâmbește și știu că totul e în regulă. Este o bună asistentă personală; nu vreau să-și dea demisia pentru că sunt eu un dobitoc. Iese, lăsându-mă cu sendvișul meu cu pui — fără maioneză — și cu planul meu de cucerire.

Portland.

Cunosc formatul adresei de e-mail a angajaților de la SIP. Cred că Anastasia va reacționa mai bine în scris; așa a făcut mereu. Cum să-ncep?

Dragă Ana

Nu.

Dragă Anastasia

Nu.

Dragă domnișoară Steele

La naiba!

O jumătate de oră mai târziu încă mă holbez la ecranul computerului. Ce mama dracului trebuie să-i spun?

Întoarce-te... te rog?

~~Iartă-mă.~~

~~Mi-e dor de tine.~~

~~Hai să încercăm și cum vrei tu.~~

Mă iau cu mâinile de cap. De ce e atât de dificil?

Nu te complica, Grey. Treci direct la obiect.

Trag aer în piept și îi scriu un e-mail. *Da... asta e perfect.*

Mă sună Andrea.

— Domnișoara Bailey dorește să vă vadă, domnule.

— Spune-i să aștepte.

Închid telefonul și-mi iau un scurt răgaz, apoi, cu inima bătându-mi ca nebuna, trimit e-mailul.

De la: Christian Grey

Despre: Măine

Data: 8 iunie 2011, 14:05

Către: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,

Iartă-mă că te deranjez la serviciu. Sper că-ți merge bine acolo. Ai primit florile de la mine?

Am observat că mâine e vernisajul expoziției prietenului tău și sunt sigur că n-ai avut timp să-ți cumperi mașină, iar drumul până acolo e lung. Mi-ar plăcea mult să te duc până acolo — dacă dorești.

Anunță-mă.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă uit la ecran.

Și mă uit.

Și mă tot uit... iar neliniștea mă cuprinde din ce în ce mai tare cu fiecare secundă care trece.

Mă ridic și mă plimb prin birou — dar asta nu mă distrage de la computer. Mă-ntorc la birou și-mi verific din nou e-mailul.

Nimic.

Ca să-mi fac de lucru, mângâi cu degetul aripile planorului.

Pentru numele lui Dumnezeu, Grey, revino-ți.

Haide, Anastasia, răspunde-mi. A fost întotdeauna foarte promptă.

Îmi verific ceasul... 14:09.

Patru minute!

Și tot nimic.

Mă ridic și încep să mă plimb din nou prin birou, trăgând cu ochiul la ceas din trei în trei secunde sau cel puțin așa mi se pare.

La 14:20 sunt deja disperat. N-are de gând să-mi răspundă. Chiar mă urăște... cine-ar putea s-o condamne?

Apoi aud c-am primit un e-mail. Inima îmi sare până-n gât.

La naiba! E de la Ros, care îmi spune că s-a întors la ea în birou.

Și apoi văd, în inbox, cuvintele magice:

De la: Anastasia Steele.

De la: Anastasia Steele

Despre: Mâine

Data: 8 iunie 2011, 14:25

Către: Christian Grey

Bună, Christian

Mulțumesc pentru flori; sunt minunate.

Da, mi-ar plăcea să mă duci cu mașina.

Mulțumesc.

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, editor, SIP

Mă cuprinde ușurarea. Închid ochii, savurând senzația.

DA!

Mă tot uit peste e-mail căutând indicii, dar de obicei habar nu am ce gânduri ascunde ea sub cuvinte. Tonul este destul de prietenos, dar asta-i tot. Doar prietenos.

Trăiește clipa, Grey.

De la: Christian Grey

Despre: Mâine

Data: 8 iunie 2011, 14:27

Către: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,

La ce oră să te iau?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

N-am foarte mult de așteptat.

De la: Anastasia Steele

Despre: Mâine

Data: 8 iunie 2011, 14:32

Către: Christian Grey

Expoziția lui José începe la 19:30. La ce oră vrei să vii?

Anastasia Steele

Asistentă lui Jack Hyde, editor, SIP

Putem merge cu elicopterul.

De la: Christian Grey

Despre: Mâine

Data: 8 iunie 2011, 14:34

Către: Anastasia Steele

Dragă Anastasia,

Portland e destul de departe. Te voi lua la 18:45.

De-abia aștept să te văd.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Despre: Măine

Data: 8 iunie 2011, 14:38

Către: Christian Grey

Ne vedem atunci.

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, editor, SIP

Campania mea de-a o aduce înapoi merge bine. Sunt în culmea fericirii; fărâma de speranță se transformă într-o floare mare și frumoasă.

O sun pe Andrea.

— Domnișoara Bailey s-a întors la ea în birou, domnule Grey.

— Știu, mi-a scris. Am nevoie de Taylor aici într-o oră.

— Da, domnule.

Închid. Anastasia lucrează pentru un tip pe care-l cheamă Jack Hyde. Vreau să aflu mai multe despre el. O sun pe Ros.

— Christian.

Pare supărată. *Nasol.*

— Ai acces la dosarele angajaților de la SIP?

— Încă nu. Dar pot face rost de ele.

— Te rog. Astăzi dacă se poate. Vreau tot ce se știe despre Jack Hyde și despre toată lumea care a lucrat pentru el.

— Pot să te-ntreb de ce?

— Nu.

Tace o clipă.

— Christian, nu știu ce te-a apucat în ultima vreme.

— Ros, fă ce te-am rugat, bine?

Oftează.

— Bine. Acum ne putem ține ședința despre propunerea din partea șantierului naval din Taiwan?

— Da. Aveam de dat un telefon important. Mi-a luat mai mult timp decât credeam.

— Vin sus imediat.

Când Ros pleacă, ies din birou odată cu ea.

— La WSU, vinerea viitoare, o anunț pe Andrea, care notează asta în carnețelul ei.

— Și-o să zbor cu avionul companiei?

Ros explodează de entuziasm.

— Cu elicopterul, o corectez eu.

— Cum spui tu, Christian.

Își dă ochii peste cap și intră în lift, făcându-mă să zâmbesc.

Andrea se uită după Ros care dispare, apoi mă privește nerăbdătoare.

— Sună-l pe Stephan — eu o să-l pilotez pe *Charlie Tango* mâine-seară, spre Portland, și am nevoie să-l aducă el înapoi, până pe Boeing Field, îi spun.

— Da, domnule Grey.

Nu mai văd nici picior de Olivia.

— A plecat?

— Olivia? Întreabă Andrea.

Dau din cap.

— Da.

Pare ușurată.

— Unde?

— La Financiar.

— Bună idee. Senatorul Blandino o să mă lase-n pace.

Andrea pare mulțumită că o laud.

— O să-ți aduci pe altcineva să te-ajute aici? Întreb eu.

— Da, domnule. O să mă-ntâlnesc cu trei candidate mâine-dimineață.

— Foarte bine. Taylor a venit?

— Da, domnule.

— Anulează-mi toate întâlnirile de azi. Plec.

— Plecați? întreabă ea surprinsă.

— Da.

Zâmbesc cu subînțeles.

— Plec.

— Unde mergem, domnule? întreabă Taylor, în timp ce eu mă fac comod pe bancheta din spate a SUV-ului.

— La magazinul Apple.

— Pe Northeast Forty-Fifth?

— Da.

O să-i cumpăr Anei un iPad. Mă las pe spate, închid ochii și mă gândesc ce aplicații și piese să-i instalez. Aș putea alege „Toxic“. Zâmbesc la acest gând. Nu, nu cred că i-ar plăcea foarte mult. S-ar supăra rău de tot — și pentru prima oară în ultima vreme mi-o imaginez supărată și asta mă face să zâmbesc. Supărată așa cum era în Georgia, nu cum era sâmbăta trecută. Mă foiesc pe locul meu; nu vreau să-mi amintesc de asta. Îmi întreb din nou ce piese să-i aleg, simțindu-mă extrem de binedispus. Telefonul îmi vibrează și inima începe să-mi bată mai repede.

Să-ndrăznesc să sper?

Hei. Imbecilule. Bere?

La naiba. Un SMS de la frate-meu.

Nu. Ocupat.

Tu ești mereu ocupat.

Plec în Barbados mâine.

Ca să, știi tu, MĂ RELAXEZ.

Ne vedem când mă-ntorc.

Și-atunci bem și berile alea!!!

Pa, Lelliot. Drum bun.

A fost o seară relaxantă, plină cu muzică — am făcut un voiaj nostalgic prin melodiile mele de pe iTunes, alcătuind o listă pentru Anastasia. Mi-o amintesc dansând la mine-n bucătărie; aş vrea să ştiu ce fel de muzică ascultă. Arăta atât de caraghioasă şi totuşi adorabilă. Asta era după ce ne-am tras-o prima oară.

Nu. După ce-am făcut dragoste cu ea pentru prima oară?

Niciuna dintre exprimări nu pare cea corectă.

Îmi amintesc rugămintea ei înflăcărată din seara în care am prezentat-o părinţilor mei. „Vreau să faci dragoste cu mine.“ Cât de şocat am fost de declaraţia ei directă — cu toate astea, tot ce-şi dorea ea era să mă atingă. Mă-nfior la gândul acesta. Trebuie s-o fac să înţeleagă că, pentru mine, asta e o limită de netrecut — nu pot suporta să fiu atins.

Clatin din cap. *Iar îţi zboară gândurile aiurea, Grey — trebuie să închei afacerea asta. Mă uit la dedicaţia de pe iPad.*

Anastasia — asta-i pentru tine.

Ştiu ce-ţi doreşti să auzi.

Muzica o spune în locul meu.

Christian

Poate că asta o va impresiona. Ea-şi doreşte inimioare şi flori-cele; poate că asta se apropie de ce vrea ea. Dar scutur din cap, pentru că nu am nici cea mai vagă idee. Am atâtea să-i spun, dacă ar vrea să m-asculte. Şi dacă nu mă va asculta, cântecele îi vor spune în locul meu. Sper doar să mă lase să i le ofer.

Dar dacă nu-i place propunerea mea, dacă nu-i place gândul de-a fi cu mine — ce-o să mă fac? Aş putea fi doar un tip care-o duce cu maşina la Portland. Gândul ăsta mă deprimă şi mă-ndrept către dormitor, ca să dorm.

Să-ndrăznesc să sper?

La naiba. Da, îndrăznesc.

**Joi,
9 iunie 2011**

Doctorița își ridică mâinile. *Nu-ți fac niciun rău. Trebuie doar să văd ce-i cu burtica ta. Aici.* Îmi dă o jucărioară rece și mă lasă să mă joc cu ea. *Ți-o pui pe burtică și pot s-aud ce-i la tine în burtică, fără să te-ating.*

Doctorița e bună... doctorița e mami.

Noua mea mami e drăguță. E ca un înger. Un înger doctoriță. Mă mângâie pe păr. Îmi place când mă mângâie pe cap. Mă lasă să mănânc înghețată și tort. Nu țipă la mine când găsește pâine și mere ascunse la mine-n pantofi.

Sau sub pat. Sau sub pernă. *Dragule. Mâncarea e la bucătărie. Caută-ne pe mine sau pe tati când ți-e foame. Arată cu degetul. Poți să faci asta?* Mai e un băiat acolo. Lelliot.

E rău. Așa că-l pocnesc. Dar noii mele mămici nu-i place bătaia. Acolo e și un pian. Îmi place zgomotul său. Stau în picioare lângă pian și apăs albul și negrul. Sunetul de pe negru e ciudat. Domnișoara Kathie stă alături de mine la pian. Mă învață notele negrele și albe. Are părul lung și

castaniu și seamănă cu cineva cunoscut. Miroase a flori și a plăcintă de mere proaspăt coaptă. Miroase a bine. Face pianul să cânte drăguț. E bună cu mine. Ea zâmbește și eu cânt. Ea zâmbește, iar eu sunt fericit. Ea zâmbește și e Ana. Frumoasa Ana, stând alături de mine în timp ce cânt o fugă, un preludiu, un adagio, o sonată. Ea oftează, punându-și capul pe umărul meu, și zâmbește. *Îmi place la nebunie să te-ascult cum cânți, Christian. Te iubesc, Christian.*

Ana. Stai cu mine. Ești a mea. Și eu te iubesc.

Mă trezesc, speriat.

Azi, o voi recuceri.

Muṭumiri

Lui Anne Messitte pentru sfaturile, umorul său și pentru că a crezut în mine. Pentru că mi-a acordat timpul ei și pentru că a făcut eforturi generoase de a-mi fluidiza scriitura, îi sunt îndatorată pentru totdeauna.

Lui Tony Chirico și Russell Perreault, pentru că au avut mereu grijă de mine, și întregii echipe fabuloase de la producție și design, care a însoțit această carte spre linia de sosire: Amy Brosey, Lydia Buechler, Katherine Hourigan, Andy Hughes, Claudia Martinez și Megan Wilson.

Lui Niall Leonard pentru dragostea, sprijinul și sfaturile sale și pentru că este singurul bărbat care mă poate face să râd din tot sufletul.

Lui Valerie Hoskins, agenta mea, fără de care aș lucra și acum în televiziune. Îți mulțumesc pentru tot.

Lui Kathleen Blandino, Ruth Clampett și Belinda Willis: mulțumesc pentru editare.

The Lost Girls, pentru prietenia lor prețioasă și pentru terapie.

The Bunker Babes, pentru flerul lor, pentru sfaturi, sprijin și prietenie.

Doamnelor de la corectură, care m-au ajutat cu americanismele.

Lui Peter Branston, pentru ajutorul său cu terapia centrată pe soluție.

Lui Brian Brunetti, pentru sfaturile legate de pilotarea unui elicopter.

Profesorului Dawn Carusi, care m-a ajutat să înțeleg sistemul educațional superior din SUA.

Profesorului Chris Collins, pentru informațiile legate de tehnologizarea solului.

Dr. Raina Sluder, pentru observațiile sale privind sănătatea comportamentală.

Și, nu în ultimul rând, copiilor mei. Vă iubesc mai mult decât pot exprima în cuvinte. Îmi aduceți atâta bucurie, mie și celor din jurul vostru. Sunteți niște tineri frumoși, amuzanți, inteligenți și plini de compasiune și nu aș putea fi mai mândră de voi decât sunt acum.